XIRAN JAY ZHAO

VĂDUVA DE FIER


BOOKZONE

XIRAN JAY ZHAO

VĂDUVA DE FIER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZHAO, XIRAN JAY
Văduva de Fier / Xiran Jay Zhao ; trad. din lb. engleză: Alina Scurtu. - Bucureşti : Bookzone, 2022
ISBN 978-606-9639-08-5

I. Scurtu, Alina (trad.)

821.111

Grafician copertă: **Maria Stoian**
Traducător: **Alina Scurtu**
Redactor: **Roxana Nacu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

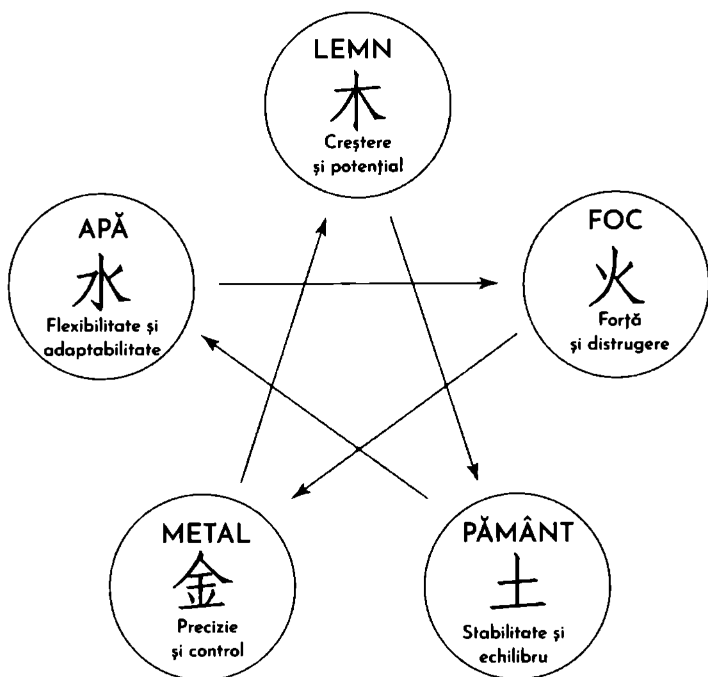
Editura Bookzone
Şoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

XIRAN JAY ZHAO

VĂDUVA DE FIER

Bookzone
BUCUREŞTI, 2022

Pentru Rebecca Schaeffer,
care a fost alături de mine tot timpul, pe măsură
ce m-am transformat din statistică în supraviețuitoare,
într-atât de puternică încât să scriu această poveste.


LEMN
木
Creștere
și potențial
FOC
火
Forță
și distrugere
PĂMÂNT
土
Stabilitate și
echilibru
METAL
金
Precizie
și control
APĂ
水
Flexibilitate și
adaptabilitate

→ TIP AVANTAJ

Vă avertizăm că această carte conține scene de violență și abuz, ideații de sinucidere, discuții și referiri la agresiune sexuală (dar fără descrieri), dependență de alcool și tortură.

Această carte nu este o fantezie istorică sau o istorie alternativă, ci o poveste futuristă plasată într-o lume complet diferită, inspirată de elemente culturale din istoria chineză și prezentând personaje istorice reimaginate în circumstanțe de viață extrem de diferite. Procesul de reimaginare a acestor personaje istorice a presupus libertăți creative considerabile, cum ar fi schimbarea educației primite în familie sau a vârstelor, fiindcă scopul cărții nu a fost să redea cu acuratețe o anumită epocă. Pentru a obține o viziune autentică asupra istoriei, vă rugăm să consultați surse de non-ficțiune.

PROLOG

Hundunii dădeau năvală. O turmă întreagă, vuind prin sălbăticie, stârnind prin noapte o furtună neagră de praf. Trupurile lor rotunde, fără chip, făcute din metal-spirit, scânteiau sub semiluna argintie și sub cerul plin de stele sclipitoare.

Un pilot mai puțin bun ar fi trebuit să-și stăpânească nervii pentru a-i înfrunta în luptă, dar Yang Guang nu era tulburat. La poalele turnului său de veghe, chiar în afara Marelui Zid, și-a forțat crisalida, Vulpea cu Nouă Cozi, să se lanseze în acțiune. Era înaltă cât o clădire cu șapte sau opt etaje și de un verde pestriț. Ghearele ei metalice băteau pământul, scuturându-l.

O crisalidă nu era o mașină de război obișnuită. Yang Guang nu o manevra cu volane sau manete, așa cum ar face cu o mașinărie electrică sau cu un aeroglisor. Nu; el *devenea* crisalida. În timp ce trupul muritor îi stătea adormit în cabina de pilotaj, cu brațele în jurul concubinei-pilot pe care o adusese în luptă în seara asta, mintea lui comanda fiecare parte a Vulpii cu Nouă Cozi, făcând-o să se năpustească asupra turmei care venea dinspre orizont. În depărtare, de fiecare parte a lui, siluetele altor crisalide aflate în serviciu activ se năpusteau și ele.

Prin acele de acupunctură subțiri ca firul de păr, aflate de-a lungul spătarului scaunului de pilot și care îi intrau în coloana vertebrală, Yang Guang își canaliza qi-ul, forța vitală, pentru a manevra Vulpea. Qi era

esenţa vitală care întreţinea totul pe lume, de la încolţirea frunzelor până la aprinderea flăcărilor şi la rotirea planetei. Nu îşi canaliza numai qi-ul lui, ci se folosea de legătura mentală cu crisalida pentru a-l goli de sevă şi pe cel a concubinei-pilot. Mintea ei nu era suficient de puternică pentru a i se opune; era pierdută adânc în mintea lui. Frânturi din amintirile ei zburau prin el, dar făcea tot posibilul să le ignore. Cel mai bine era să nu ştie prea multe despre concubinele lui. Singurul lucru de care avea nevoie era interacţiunea qi-ului ei cu al lui, care îi multiplica forţa spiritului, ajutându-l să comande o crisalidă atât de mare.

Rânduri de hunduni obişnuiţi au ajuns primii la Yang Guang, ca nişte insecte de metal supradimensionate, dornice să intre în Vulpe şi să o omoare. Sub lumina stelelor, diversele lor culori păreau palide. Dar unii se aprindeau, aruncând din trupurile lor qi pe care îl foloseau ca armă, cu explozii de lumină sau trăsnete sfârâitoare. Dacă Yang Guang i-ar fi înfruntat ca om, s-ar fi făcut mari cât casa şi l-ar fi vaporizat pe loc, însă când pilota Vulpea, erau prea mici ca să-l rănească. Pe măsură ce îi zdrobea cu ghearele Vulpii, prin el treceau fulgerător explozii de sentimente străine – durere şi groază şi furie, dezlănţuite ca electricitatea statică. Nu ştia cum anume se făceau crisalidele din carapace de hundun – numai inginerii de cel mai înalt nivel aveau voie să afle – dar nici secolele de perfecţionare a meşteşugului nu rezolvaseră defectul care îi făcea pe piloţi să simtă tot ce simţea un hundun când îi străpungeau carapacea.

Piloţii nu vorbeau prea mult despre asta în public, dar să reziste la aceste emoţii care le distrăgeau atenţia reprezenta o parte surprinzător de riguroasă a bătăliei.

Yang Guang era unul dintre cei mai puternici piloţi tocmai pentru că se putea desprinde atât de bine de aceste emoţii. Înaintând în forţă prin atacul mental,

continua să-i doboare pe hunduni. Cele nouă cozi ale Vulpii şfichiuiau şi scârţâiau în spatele lui ca nouă membre noi, îndepărtându-i pe hundunii mai mari cu zăngăneli zgomotoase.

Yang Guang nu avea milă de ei. Hundunii erau invadatori din cosmos, care distruseseră culmea civilizaţiei umane cu două mii de ani în urmă şi spulberaseră omenirea în triburi împrăştiate. Dacă nu ar fi fost Suveranul Galben, un lider tribal legendar care inventase crisalidele cu ajutorul zeilor, civilizaţia nu şi-ar fi revenit niciodată, iar planeta le-ar fi aparţinut hundunilor acum.

Dronele cu cameră zburau în jurul Vulpii ca nişte muşte cu ochi roşii. Unele dintre ele aparţineau Armatei de Eliberare a Oamenilor; altele erau de la companii de presă private şi difuzau bătălia în toată Huaxia. Yang Guang rămânea extrem de vigilent, nu îşi îngăduia să facă nicio greşeală, ca să nu-şi dezamăgească fanii.

— *Vulpe cu Nouă Cozi, în turmă se află un hundun de clasă Prinţ!* strigă un strateg militar în difuzoarele din carlinga Vulpii.

Yang Guang intră în alertă. Un hundun de clasă Prinţ era un adversar rar, de aceeaşi categorie ca Vulpea. Dacă îl dobora cu daune minime, putea fi transformat într-o nouă crisalidă de clasă Prinţ, sau putea fi oferit zeilor în schimbul unor daruri importante, cum ar fi manuale pentru maşinării avansate, sau medicamente. Iar victoria ar da un impuls imens gradului său în luptă. Ar putea în sfârşit să-l depăşească pe Li Shimin, criminalul condamnat care nu merita să fie cel mai bun pilot din Huaxia.

Pentru o lovitură sigură, Yang Guang trebuia să schimbe Vulpea într-o formă mai complexă.

— Xing Tian, acoperă-mă! îi strigă prin gura Vulpii celui mai apropiat camarad, qi-ul său difuzându-i vocea pe câmpul de luptă. Mă transform!

— Am înţeles, domnule colonel! strigă Xing Tian din Războinicul fără Cap, o crisalidă cu ochi galbeni strălucitori în loc de sfârcuri şi o gură strălucitoare pe abdomen. Mărşăluia înaintea Vulpii, doborând roiurile de hunduni cu o secure uriaşă din metal-spirit. Hundunii mureau înconjuraţi de scântei.

Liniştit, Yang Guang îşi propulsă qi-ul prin Vulpe cu cea mai puternică presiune mentală pe care o putea genera. Fulgere strălucitoare se propagau pe suprafaţa verde-pestriţă a Vulpii.

Crisalidele erau construite din carapace de hundun, dar erau superioare din toate punctele de vedere. Hundunii erau atât de lipsiţi de minte, încât nu puteau debloca potenţialul metalului-spirit din care erau făcuţi, ca să devină altceva decât globuri rotunde.

Dar oamenii puteau.

Yang Guang şi-a imaginat Forma Superioară a Vulpii şi Vulpea s-a transformat. Membrele Vulpii s-au subţiat şi s-au alungit, talia i s-a micşorat şi umerii i s-au tras înapoi, făcând-o ceva mai umanoidă. Cele nouă cozi i-au devenit ascuţite ca lăncile şi i s-au răsfirat la baza spinării ca razele de soare, la fel cum vulpile adevărate cu nouă cozi şi le ridicau pentru a intimida inamicii. A ridicat Vulpea în picioare; canalizându-şi qi-ul cu o presiune mentală mai mare, dispunea de suficient control şi fineţe pentru a o ţine în echilibru pe două picioare. Astfel, ghearele din faţă ale Vulpii erau libere pentru a lupta cu o armă.

Întinzând una dintre gheare peste umăr, Yang Guang a apucat una dintre cozile tăioase ca o lance ale Vulpii şi a desprins-o. A trecut prin turma învolburată

de hunduni de diverse mărimi, până când l-a zărit pe cel de clasă Prinţ, apoi s-a ghemuit şi a sărit. Lancea s-a arcuit prin întuneric, scânteind în lumina lunii, apoi a străpuns corpul rotund şi fără trăsături al hundunului, cu excepţia celor şase picioare minuscule, ca picioarele de insecte. Metalul-spirit s-a spart cu un zgomot spectaculos, ca un depozit de porţelanuri care explodează. Yang Guang s-a pregătit pentru potopul de furie şi spaimă al hundunului, iar lumina miezului său plin de energie qi se stingea sfârâind.

Celelalte crisalide, care se apărau de marea de hunduni sclipitori, strigau de bucurie. Dronele cu cameră filmau în prim-plan carapacea de clasă Prinţ, iar Yang Guang şi-i imagina pe oamenii de rând cum aplaudau în toată Huaxia, dincolo de ecrane. Încântat, s-a lăsat pe spate în interiorul Vulpii, scoţând lancea din hundun. Însă deşi nu îl mai atingea, o teamă străină îi persista în minte.

Venea de la concubina lui, trecând prin el ca un val.

Acesta era momentul în care îşi dădea seama întotdeauna că mintea unei concubine nu i se va mai întoarce în corp. Acum o controla subconştient, totul până la bătăile inimii. În momentul în care se va deconecta, nu va mai exista nimic care să-i menţină inima bătând şi ea va trece dincolo. Nu exista o altă cale.

Important era ca familia ei să primească o despăgubire bună. Sufletul ei s-ar odihni liniştit la Izvoarele Galbene, ştiind asta.

Nu-şi mai amintea cum o cheamă. Încercase intenţionat să nu-şi amintească. Trecuse prin atâtea concubine-pilot, încât l-ar fi distras şi l-ar fi paralizat să le ţină evidenţa. Şi nu-şi permitea să fie distras. Avea o întreagă lume de apărat.

Ea ştia în ce se băga. Pentru el luase hotărârea să se înroleze.

Yang Guang se concentră să zdrobească şi să străpungă cu lancea restul turmei, asigurându-şi fanii că patria lor va rămâne în siguranţă.

Sacrificiul nobil al concubinei nu avea să fie în zadar.

PARTEA ÎNTÂI

CALEA VULPII

În munţi trăieşte un fel de creatură, ca o vulpe cu nouă cozi, al cărei strigăt seamănă cu al unui copil mic. Se hrăneşte cu carne de om.

— *Cartea munţilor şi a mărilor* (山 海 经)

CAPITOLUL UNU

UN FLUTURE CARE SPER SĂ NU FIE SORA MEA MOARTĂ

Timp de optsprezece ani, sprâncenele mele unite m-au salvat de la a fi vândută şi trimisă la o moarte dureroasă şi terifiantă.

Astăzi este ziua în care le eliberez din amabilul lor serviciu.

Mă rog, nu *eu* o fac. Yizhi este cel care mânuieşte penseta lăsată în urmă de sora mea. Îngenuncheat pe covoraşul de bambus întins sub noi peste solul umed al pădurii, îmi ridică bărbia în timp ce smulge fir după fir. Pielea îmi arde de parcă ar lua foc încet. În timp ce pensează, şuviţele lui de păr negru, pe jumătate strâns la spate, îi alunecă peste chimonoul de mătase albă. Părul meu, mult mai încâlcit şi mai uscat decât al lui, stă într-un coc dezordonat, sub o cârpă zdrenţuită. Deşi miroase a grăsime, cârpa îmi ţine şuviţele rătăcite ca să nu-mi vină în ochi.

Am încercat să mă port cu nonşalanţă. Dar fac greşeala de a mă uita prea mult la trăsăturile blânde şi concentrate ale lui Yizhi, dorind să mi le înscriu în minte, astfel încât să am ceva de care să mă agăţ în ultimele zile ale vieţii mele. Stomacul mi se răsuceşte, iar presiunea fierbinte îmi apasă ochii. Încerc să-mi reţin lacrimile,

ceea ce nu face decât să le elibereze pe aripile nasului — pe bune, nu funcţionează niciodată.

Bineînţeles, Yizhi observă. Se opreşte ca să verifice ce e în neregulă, deşi nu are niciun motiv să creadă că e altceva decât o reacţie la atacul asupra porilor mei.

Chiar dacă el nu are habar, e ultima dată când ne vedem.

— Ai păţit ceva, Zetian? şopteşte el, cu penseta suspendată într-un nor de picuri de la cascada aflată nu departe de ascunzătoarea noastră. Pârâul năvalnic de pe lângă copacii scunzi sub care ne înghesuim îi înăbuşă vocea, aşa că nimeni nu ne-ar putea descoperi.

— Sigur o să păţesc dacă tot iei pauze.

Îmi dau peste cap ochii umflaţi.

— Haide. Să terminăm odată.

— Da. Bine. Încruntarea i se transformă într-un zâmbet care aproape mă doboară. Îmi usucă ochii cu mânecile chimonoului de mătase elegant, apoi îşi strânge mânecile înapoi pe lângă coate. Sunt mâneci ca pentru cei bogaţi, prea lungi şi care flutură prea mult ca să fie practice. Râd la vederea lor de fiecare dată când vine el în vizită. Deşi adevărul e că nu e vina lui că taică-său nu-i lasă pe el şi pe cei douăzeci şi şapte de fraţi să-şi părăsească moşia îmbrăcaţi în ceva care să nu fie de lux.

Lumina limpede a soarelui, proaspăt apărută după zile întregi de ploaie, se strecoară în mănunchiuri de raze prin lumea noastră secretă, plină de căldură umedă şi de frunze legănate de vânt. Un mozaic de lumini şi umbre îi joacă pe antebraţele palide. Izbucnirea de parfum verde al primăverii ne apăsă, atât de viu încât îi simţim gustul. Genunchii lui – chiar stă într-un genunchi, corect şi cum se cuvine – păstrează o distanţă mică, dar insurmontabilă, faţă de picioarele mele îndoite neglijent. Chimonoul lui de mătase de lux contrastează în mod absurd cu

asprimea învechită a tunicii și a pantalonilor mei făcuți acasă. Până l-am cunoscut pe el, n-am știut că materialul poate fi atât de alb sau de neted.

Smulge și mai repede. Chiar doare, ca și cum monosprânceana mea ar fi o creatură vie, care se separă puțin câte puțin în două, așa că dacă îmi dau lacrimile din nou, n-o să pară suspect.

Mi-aș dori să nu trebuiască să-l implic, dar știu că, după un anumit punct, ar fi prea dureros să-mi înfrunt reflexia și să o fac eu însămi. Nu aș vedea-o decât pe sora mea mai mare, Ruyi. Fără sprâncenele abundente care mi-au menținut valoarea de piață scăzută, o să semăn mult cu ea.

În plus, nu am încredere în mine să creez două sprâncene egale din una singură. Și cum să mă înrolez la moarte dacă sprâncenele nu îmi sunt la fel?

Îmi distrag atenția de la durerea fierbinte derulând pe tableta luminoasă din poala lui Yizhi, citind notițele pe care le-a scris la școală după ce m-a vizitat luna trecută. Fiecare atingere mi se pare mai scandaloasă decât dacă aș fi singură cu el pe un munte de la frontieră, învăluiți de verdeață și de căldura primăverii, respirând aceleași vârtejuri groase de aer greu, îmbătător. Bătrânii înțelepți din satul meu spun că fetele nu ar trebui să atingă aceste dispozitive cerești, pentru că le-am profana cu, nu știu, feminitatea noastră răutăcioasă sau așa ceva. Numai datorită zeilor din ceruri a fost reconstruită tehnologia, precum cea a acestor tablete, după epoca pierdută în care omenirea tremura de teama hundunilor. Dar nu-mi pasă cât de îndatorată sunt față de înțelepți sau de zei. Dacă nu mă respectă doar pentru că fac parte din jumătatea „greșită" a populației, nu-i respect nici eu pe ei.

Ecranul strălucește ca luna așezat pe chimonoul lui Yizhi, pe care dansează umbrele frunzelor, ademenindu-mă cu atâtea cunoștințe pe care nu ar trebui să

le capăt, cunoştinţe de dincolo de satul meu mărunt de munte. Artă. Ştiinţă. Hunduni. Crisalide. Mă mănâncă degetele să trag tableta mai aproape, deşi nici ea, nici eu nu ne putem mişca – un con de lumină ca de neon se revarsă dintr-o indentaţie de pe dispozitiv, proiectându-mi pe faţă sprâncenele ideale pentru mine din punct de vedere matematic. Yizhi şi gadgeturile lui uimitoare de la oraş nu dezamăgesc niciodată. A aranjat asta la doar câteva minute după ce l-am minţit că familia mea mi-a dat un „avertisment final" cu privire la monosprânceană.

Mă întreb cât de mult mă va urî când va afla ce mă ajută cu adevărat să fac.

O picătură cade de pe ramurile de deasupra capetelor noastre. Îi atinge obrazul. E atât de absorbit, încât nu observă. Cu degetul îndoit, îi îndepărtez dâra umedă de pe faţă.

Dintr-odată, ochii i se deschid larg. Culoarea îi înfloreşte pe pielea răsfăţată, aproape translucidă.

Nu mă pot abţine să nu rânjesc. Întorc mâna ca să-l ating cu degetele şi îi fac cu ochiul.

— Vai. Noile mele sprâncene sunt deja irezistibile?

Yizhi izbucneşte într-un râs mai zgomotos decât de obicei, apoi îşi loveşte buzele cu degetele şi aruncă o privire în jur, deşi suntem ascunşi foarte bine.

— Încetează, spune el mai încet, iar râsul îi devine uşor ca pana. Se fereşte de privirea mea. Lasă-mă să lucrez.

Căldura din obrajii lui, tot mai intensă, de netăgăduit mă arde cu vinovăţie.

Spune-i, mă imploră mintea.

Însă îmi las mâna cât mai nonşalant posibil şi merg la o nouă secţiune a notiţelor lui de la şcoală, despre dinamica statistică a atacurilor hundunilor.

De ce ar trebui să-mi pun misiunea în pericol spunându-i? Oricum ar vedea Yizhi această relaţie a noastră, nu am făcut niciodată greşeala de a o lua prea în serios. El este fiul celui mai bogat om din Huaxia, iar eu sunt o fată oarecare de la frontieră, pe care a întâlnit-o întâmplător în timp ce căuta puţină pace şi linişte în cel mai îndepărtat loc în care a putut ajunge cu aeroglisorul. Dacă ne-ar prinde cineva împreună, nu el ar fi cel îndesat într-o cuşcă de porci şi înecat în numele onoarei familiei. Chiar dacă nu am făcut niciodată ceva ce nu ar trebui să facem.

Atenţia mi se îndreaptă spre buzele lui, rătăceşte peste formele lor delicate, şi îmi amintesc de vremea când m-am minunat cu voce tare de cât de moi par. A recunoscut că asta se datorează unui program de exfoliere şi hidratare în patru paşi, iar eu am râs atât de tare încât mi-au dat lacrimile când i-am atins buzele, dar pe urmă n-am mai râs, doar m-am uitat în ochii lui, prea aproape de el.

Apoi m-am retras imediat şi am schimbat subiectul.

O parte a mea suferindă şi duioasă mă doare gândindu-mă la ceea ce nu voi avea niciodată cu el, dar nu am exclus şi nu pot exclude posibilitatea ca pentru el să nu fie decât un joc. Că nu sunt singura fată de la ţară pe care o vizitează în zilele de vacanţă. Că în clipa de după ce i-am cedat, o să-şi lege cordonul de mătase al chimonoului lui impecabil şi o să-mi râdă în faţă, că ceva ce ar putea însemna atât de puţin pentru el o să reprezinte ceva de viaţă şi de moarte pentru mine, şi totuşi aş putea fi hipnotizată de zâmbetul lui blând şi de cuvintele spuse în şoaptă.

Poate că precauţia mea e cea care a făcut totul cu atât mai palpitant, cea care l-a făcut să vină la sfârşitul fiecărei luni în ultimii trei ani.

Nu o să-i cunosc niciodată adevăratele motive. Ceea ce e în regulă. Atâta timp cât îmi stăpânesc emoţiile, nu pot pierde un joc pe care poate că îl jucăm.

Deşi, de fapt, chiar dacă tot satul ar da peste noi chiar acum, familia mea nu m-ar îneca. Fac în sfârşit ceea ce vor ei să fac: mă fac frumoasă ca să mă poată vinde armatei drept concubină-pilot. Cum au făcut şi cu sora mea.

Evident, ei nu ştiu nimic despre planurile mele, mai mari şi mai mortale.

Pe măsură ce Yizhi trece la partea inferioară a sprâncenelor, degetul îmi zăboveşte pe o imagine dintr-o bătălie dintre hunduni şi crisalide, din notiţele lui de la şcoală. Crisalida, Tigrul Alb, este atât de bine modelată şi are o culoare atât de vie, încât nici nu ai ghici că a fost odată o carapace de hundun rotundă, fără trăsături. Înfăţişată în Forma Eroică, cea mai înaltă formă a sa, arată ca un războinic tigru umanoid făcut din sticlă netedă, lăptoasă. Piesele ei asemănătoare unei armuri sunt brăzdate de linii strălucitoare verzi şi negre, iar culorile se înceţoşează din cauza mişcării când ridică un topor-pumnal mai mare decât un copac. Este una dintre crisalidele preferate ale armatei de folosit pentru publicitate, şi chiar mă simt bine privind-o. Perechea băiat-fată conectată mental la ea este o Pereche Echilibrată. Nu există riscul ca mintea băiatului să o consume pe cea a fetei şi să o ucidă după ce se termină bătălia.

Spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu femeia-pilot în majoritatea cazurilor.

Aşa m-am temut că va muri Sora cea Mare când familia noastră a obligat-o să se înroleze sub un pilot

de clasă Prinț, al doilea cel mai puternic rang. Dar nu a ajuns niciodată pe câmpul de luptă. Pilotul a ucis-o în mod obișnuit, fizic. Pentru ce, nu știu. Familia a primit înapoi doar cenușa ei. Sunt devastați de optzeci și una de zile... pentru că nu au primit despăgubirea substanțială pentru moarte în război, pe care mizau.

E amuzant. Sora cea Mare și-a petrecut toată viața cu ceilalți *făcându-și griji* pentru ea.

Când se mărită Ruyi?

Se înrolează Ruyi?

Vai, Ruyi a stat prea mult la soare? S-a cam înnegrit.

Dar în momentul în care s-a răspândit vestea morții ei, nimeni nu a mai adus vorba despre ea. Nici nu m-a întrebat nimeni ce am făcut cu cenușa ei. Doar eu și Yizhi știm că a fost dusă la vale de pârâul de lângă noi. Un mic secret între mine, el și ea.

Îmi ridic privirea către o crisalidă de fluture, care atârnă pe o creangă în spatele lui Yizhi. Crisalidele au fost numite după ele, așa că se spune că piloții care mor se reîncarnează în fluturi. Dacă e adevărat, sper că asta nu e sora mea. Sper că s-a dus departe, departe de aici, undeva unde nu poate fi ajunsă de bătrânii înțelepți ai satului plini de prejudecăți sau de bârfitorii băgăcioși sau de rudele lacome sau de piloții ticăloși.

Un fluture pe cale să se nască se zvârcolește în crisalidă de ceva vreme, desprinzându-se de stratul de suprafață. Acum, în sfârșit, a rupt membrana. Capul îi iese cu susul în jos. Antenele ies afară, agitându-se. Și, într-un final glorios, se desprinde complet din crisalidă, ca o floare care-și desface petalele.

Fluturii sunt obișnuiți prin pădurile astea, așa că nu e o priveliște deosebită.

Doar că atunci când fluturele își scutură aripile, modelul nu se aseamănă.

— Uau. Mă îndrept de spate.

— Ce e? Yizhi se uită peste umăr.

— Fluturele ăla are aripi diferite!

Yizhi scoate şi el un sunet surprins, ceea ce înseamnă că nu e un fenomen tipic despre care nu ştiam eu, pentru că sunt o ţărancă de la frontieră. Îmi spune că a terminat să-mi penseze sprâncenele, apoi ridică tableta ca să filmeze fluturele de aproape.

Ochii nu ne-au înşelat. O aripă este neagră cu un punct alb, iar cealaltă este albă cu un punct negru, ca simbolul yin-yang. Aceşti fluturi şi-au primit numele tocmai de la acest simbol, dar nu am văzut niciodată unul cu aripi şi yin, şi yang.

— Cum s-a întâmplat asta? Mă holbez.

Zâmbetul lui Yizhi se lărgeşte.

— Ştii ce să faci când ai întrebări.

— „Caută." Am înţeles.

Deschid motorul de căutare pe tableta lui Yizhi, aşa cum m-a învăţat. Nu e greu de folosit — trebuie doar să introduc cuvintele-cheie ale întrebării mele —, dar e suprarealist şi descurajant, cu doar câteva atingeri accesezi toate cunoştinţele pe care savanţii din oraşe le-au reconstruit din manualele criptice pe care zeii ni le trimit jos de fiecare dată când oferim un tribut destul de mare.

Mijesc ochii concentrată la textele ştiinţifice din rezultatele căutării. E mult mai greu de citit decât notele de la cursuri ale lui Yizhi, dar sunt hotărâtă să le descifrez singură.

— Se pare că aripile diferite înseamnă că un fluture este... atât mascul, cât și femelă. Încruntarea îmi dispare. Rămân cu gura căscată. Se poate întâmpla?

— O, da, sexul biologic are tot felul de variații în natură. Yizhi se așază lângă mine pe covorașul de bambus, adunându-și poalele chimonoului din praful cenușiu. Există chiar și creaturi care își pot schimba sexul, în funcție de nevoi.

— Dar am crezut... Clipesc repede. Am crezut că femelele sunt femele pentru că qi-ul lor primordial se bazează pe yin, iar masculii sunt masculi pentru că energia lor qi primordială se bazează pe yang.

Yin și yang reprezintă forțele opuse care aduc universul la viață. Yin este tot ce e rece, întunecat, lent, pasiv și feminin. Yang este tot ce e fierbinte, luminos, rapid, activ și masculin.

Sau cel puțin așa mi-a spus mama.

Yizhi ridică din umeri.

— Nimic nu este chiar atât de rigid, presupun. Există întotdeauna ceva yin în yang și ceva yang în yin. Apare chiar pe simbol. Acum că mă gândesc la asta, sunt destul de sigur că există chiar și cazuri în care oamenii se nasc ca acest fluture, cazuri în care nu poți stabili exact ce gen au.

Fac ochii și mai mari.

— Pe ce loc ar sta acei oameni dacă ar deveni piloți?

Fiecare crisalidă are același aranjament al locurilor. Fetele stau pe scaunul yin, de mai jos, iar băieții stau pe scaunul yang, puțin mai înalt, din spatele lor, și le înconjoară pe fete cu brațele.

Yizhi bate cu degetele pe covorașul de bambus. Sprâncenele lui fine se încruntă de gânduri.

— Locul genului de care sunt mai apropiați?

— Ce înseamnă asta? În ce moment ar înceta scaunul să mai funcţioneze pentru ei? îl contrazic eu. Şi oricum, de ce contează atât de mult genul pentru sistem? Pilotajul nu e o chestie în totalitate mentală? Deci de ce trebuie să fie sacrificate întotdeauna fetele pentru putere?

— Nu... Nu ştiu.

Încerc să caut un răspuns valid, dar văd o fereastră roşie de avertizare.

AVERTISMENT: PERMISIUNE INSUFICIENTĂ

REZULTATE RESTRICŢIONATE

— A, nu poţi căuta nimic legat de producerea crisalidelor. Nu e voie să construieşti unităţi neautorizate.

Yizhi ia tableta.

Îl las să mi-o ia din mână. Mă uit cu atenţie la fluturele cu aripi yin şi yang.

Femeie. Eticheta asta nu a făcut niciodată nimic pentru mine, decât că mi-a dictat ce am voie şi ce nu am voie să fac. Nu mergi nicăieri fără permisiune. Nu dezvălui prea multă piele. Nu vorbi prea tare sau cu răutate, sau nu vorbi deloc când vorbesc bărbaţii. Nu-ţi trăi viaţa fără a fi mereu conştientă de cât de plăcută eşti ochiului. Nu ai alt viitor decât să naşti fiu după fiu pentru un soţ, sau să mori într-o crisalidă pentru a da unui băiat puterea de a atinge gloria.

Parcă aş avea un cocon prea strâns în jurul întregii mele fiinţe. Dacă ar fi cum vreau eu, aş exista ca fluturele ăla, făcându-le probleme privitorilor în a mă defini cu o simplă etichetă.

— Yizhi, crezi că fetele sunt în mod natural predispuse la sacrificiu? mormăi eu.

— Păi, asta nu poate fi adevărat, pentru că tu eşti fată şi tu nu ai face asta niciodată.

— Hei! Râsetul lui mă scoate din posomoreală.

— Ce-i? Unde-i minciuna? Se bate cu mâinile pe şolduri, iar mânecile îi flutură.

— OK, bine! Nu e minciună. Mă forţez să zâmbesc.

Apoi zâmbetul mi se estompează.

Nu aş trăi şi nu aş suferi pentru altcineva, dar aş muri pentru a-mi răzbuna sora.

Yizhi zâmbeşte, fără să ştie.

— Sincer, totuşi, nu e nimic rău în a-ţi preţui viaţa. În a lupta pentru ceea ce îţi doreşti. Mi se pare admirabil.

— Uau, pufnesc eu fără tragere de inimă. Chiar atât de fermecătoare sunt sprâncenele mele acum?

Yizhi râde.

— Nu sunt suficient de curajos să te mint, aşa că trebuie să recunosc că arăţi mult mai frumoasă, în sensul convenţional. Zâmbetul i se înmoaie. Ochii îi scânteiază în umbra mişcătoare, ca apa iazurilor care reflectă stelele noaptea. Însă eşti încă acea Zetian pe care o ştiu. Cred că eşti cea mai uluitoare fată din lume, indiferent cum arăţi.

Inima mi se strânge şi plesneşte.

Nu pot face asta. Nu pot pleca fără să-i spun adevărul.

— Yizhi, spun eu, cu o voce întunecată ca fumul.

— Îmi pare rău, am spus ceva...? O, nu. A fost prea ciudat? Chicoteşte. Pe o scară de la „unu" la „bărbat de vârstă mijlocie care îţi cere să-i arăţi un zâmbet", cât de incomod te-am făcut să te simţi?

— *Yizhi.* Îl apuc de mâini, de parcă asta l-ar putea pregăti pentru ce urmează.

Tace, uitându-se încurcat la mâinile noastre împreunate.

O rostesc.

— Mă înrolez drept concubină-pilot.

Rămâne cu gura căscată.

— Pentru care pilot?

Deschid gura, dar nu pot scuipa numele ticălosului ăluia.

— Pentru *el.*

Se uită în ochii mei.

— Pentru *Yang Guang*?

Dau din cap şi toată căldura îmi dispare de pe chip.

— Zetian, ţi-a ucis sora!

— De aceea mă duc. Las brusc mâinile lui Yizhi şi scot o agrafă de păr lungă, din lemn, din cocul meu înfăşurat în cârpe. O să fiu concubina lui frumoasă şi înflăcărată. Şi pe urmă...

Desfac agrafa de păr, dezvăluind vârful ascuţit din interior.

— Îi tai gâtul în somn.

CAPITOLUL DOI

CA APA ARUNCATĂ AFARĂ PE UŞĂ

Mă împleticesc pe potecile de munte cu bastonul meu de bambus, singură. Umbrele întrepătrunse ale pădurii trec peste mine, feliate de lamele amurgului stacojiu. Dacă nu ajung acasă înainte ca soarele să coboare dincolo de munţii dinspre apus, familia mea va crede că aceasta este o nouă încercare de a evada. Întregul sat va începe să cerceteze munţii, cu felinare şi câini zgomotoşi. Nu-şi permit ca fiicele lor să creadă că e posibil să fugă şi ele.

Frunzele ude se transformă în terci sub încălţările mele mici, purtate, pe care Yizhi s-a oferit să mi le înlocuiască de nenumărate ori. Dar nu am putut niciodată să-i accept darurile, de teamă ca familia mea să nu afle despre el. Mi se pune un nod în gât când îmi amintesc de expresia lui îngrozită când a aflat despre misiunea pe care mi-am propus-o, şi de felul în care mi-a strigat numele când am dispărut în pădure pentru a abandona conversaţia. Nu ar fi trebuit să-i spun. Nu avea cum să nu încerce să mă oprească.

Acum, acel moment îngrozitor este ultimul pe care îl vom avea împreună.

Nu sunt sigură că am auzit zgomotul aeroglisorului peste vârfurile copacilor, dar sper că a părăsit munţii. Nu poate schimba nimic. Nu sunt proprietatea lui. Nu

sunt proprietatea nimănui. Unii pot să creadă că sunt, dar indiferent cât mă ceartă, mă amenință sau mă bat, nu pot controla ceea ce se întâmplă în mintea mea și cred că asta îi frustrează la nesfârșit.

O ceață sângerie de apus se întinde la capătul potecii prin pădure. Când umbrele mă eliberează, priveliștea mi se deschide către terasele cu orez unde am crescut, versanți întregi sculptați în trepte care se înalță spre cer. Pe fiecare nivel strălucesc tranșee de apă de ploaie, hrănind răsaduri de orez și oglindind cerul fierbinte. Nori agitați plutesc peste marginea fiecărei terase cu apă pe măsură ce îmi fac drum printre ele. Bastonul îmi lipăie pe terasele de noroi cenușiu. Fumul de la cină se ridică dintre ciorchinii de case cuibărite printre terase. Se împletește cu ceața portocalie a amurgului și se învârte în jurul celor mai înalte culmi.

În iarna geroasă de când aveam cinci ani, când frigul a fost atât de nemilos, încât terasele de orez au înghețat, bunica m-a obligat să merg pe gheață desculță. După ce frigul s-a cristalizat adânc în carnea mea, făcând-o vânătă, i-a alungat pe toți bărbații din casă, m-a așezat pe betonul înghețat și mi-a înmuiat picioarele într-un lighean de lemn plin cu sânge de porc fierbinte și o licoare care amorțește. Apoi, două dintre mătuși m-au țintuit la podea, iar bunica mi-a rupt în două fiecare os aflat de-a lungul tălpilor.

Forța țipătului care s-a smuls atunci din mine încă îmi fulgeră prin amintiri când mă aștept mai puțin, oprindu-mă din ceea ce fac.

Însă nu și durerea. Durerea nu mă poate surprinde, pentru că nu m-a părăsit niciodată. Un fulger de durere îmi urcă brusc de-a lungul picioarelor la fiecare pas pe care îl fac.

Fiecare. Pas.

Nu pășesc. Pașii aceia arzători de-a lungul terasei înghețate, atunci a fost ultima oară când am pășit. De atunci, picioarele mi-au fost legate în niște cioturi bombate, deformate, care nu pot decât *să se împleticească*. Trei degete mi-au căzut din cauza infecțiilor care aproape că mi-au luat viața, distrugându-mi echilibrul pentru totdeauna. Celelalte degete se încolăcesc sub tălpi, înșfăcând cealaltă parte, aproape de călcâie, de parcă ar încerca să strângă mormanul de oase și carne și să facă picioarele la loc. Tălpile îmi sunt mai mici decât palmele. Picioare perfecte în formă de lotus.

Îmi crește cu adevărat valoarea de piață.

Familia m-a certat la nesfârșit pentru că mi-am lăsat părul de pe față să crească și pentru că am prea multă grăsime în jurul taliei, dar mă confrunt cu cele mai dure biciuiri și insulte atunci când mă răzvrătesc împotriva strângerii legăturilor de la picioare. Sprâncenele stufoase pot fi pensate, grăsimea poate fi îndepărtată prin înfometare, dar picioarele în formă de lotus nu mai sunt picioare în formă de lotus dacă li se permite să crească. Și niciun bărbat dintr-o familie respectabilă nu s-ar căsători cu o fată fără picioare legate.

— Fără ele, nu am fi cu nimic diferiți de Rongdi! a strigat odată bunica, fiindcă țipam și plângeam pentru că nu voiam să termin ritualul. Se referea la triburile care cutreieră sălbăticiile neîmblânzite, cu strategia lor „pune tot pe cal și fugi" pentru a scăpa din calea hundunilor. Unii au fost încorporați în Huaxia când i-am împins pe hunduni din teritorii întregi; alții, de mai departe, s-au strecurat prin Marele Zid în grupuri mici și insistente. Trăind la frontieră, avem o mulțime de vecini Rongdi. Familia m-a atenționat întotdeauna să nu fiu ca femeile lor, care „aleargă peste tot fără morală, rușine sau decență".

Când eram mică, chiar îmi era teamă să nu devin ca *femeile alea*. Dar când am mai crescut, n-am înţeles ce e atât de rău la ele.

Când trec pe sub un grup de case aflate mai sus, pe versantul terasat al muntelui, câţiva bărbaţi aflaţi în apă până la genunchi, pe terase, se opresc din muncă îndreptându-se de spate şi se holbează la mine cum trec şchiopătând. Nu ar îndrăzni să vină după mine – aici toată lumea cunoaşte pe toată lumea – dar nu se dau în lături de la a-şi face dorinţele evidente.

Atunci când o fată de la frontieră care arată cât de cât bine fie se înrolează drept concubină-pilot, fie este vândută unor bărbaţi mai bogaţi de la oraş, bărbaţii de la frontieră încep să aibă probleme serioase în a-şi găsi neveste care să le nască fii. Preţul mireselor a crescut la zeci de mii de yuani, pe care familiile de aici nu şi le pot permite... doar dacă nu îşi înrolează propriile fiice sau nu le vând bărbaţilor bogaţi de la oraş.

E un cerc vicios nenorocit şi n-o să se termine prea curând. Nimeni nu rămâne la frontieră decât dacă n-are încotro. Cei mai mulţi dintre noi se află aici doar pentru că locul nostru ancestral, provincia Zhou, a fost invadată de hunduni în urmă cu două sute douăzeci şi unu de ani.

Le arunc bărbaţilor privirea mea cea mai plină de ură. La apusul soarelui, apa de pe terase scânteiază precum cuprul topit, iar eu îmi imaginez cum căldura se acumulează în ele de-adevăratelea şi îi fierbe pe bărbaţi de vii.

Apoi mi se rupe bastonul şi cad.

Gravitaţia. Unul dintre primele concepte ştiinţifice pe care le-am învăţat de la Yizhi. Mă trimite spre poteca plină de noroi şi aproape de un strat cu orez. O creastă aspră în noroi îmi zgârie încheietura mâinii. Duritatea rece a noroiului mă loveşte în nas şi în obraz.

Mă împing în ambele brațe. Mizerie cenușie mi se desprinde de pe fața caldă și mi se agață de tunică. Mă pregătesc de hohote de râs.

Nu se aud.

În schimb, bărbații aleargă pe terase împroșcând apă, strigând entuziasmați, înghesuindu-se în jurul cuiva cu o tabletă.

Un freamăt îmi întărește confuzia.

Un freamăt în apele terasei, mai exact.

Mi se taie respirația. Vibrații inconfundabile trec prin pământ, agitând apa.

O bătălie între hunduni și crisalide începe dincolo de frontieră.

Pun urechea la pământ, fără să-mi pese că mă murdăresc și mai mult și mi se umezește cârpa legată în păr. Sunt doar câțiva munți până la Marele Zid. În zilele senine, vedem vârfurile prăfuite și lipsite de viață, care au fost golite de energia qi de către crisalidele staționate de-a lungul său.

Probabil că bărbații urmăresc o transmisiune în direct și pariază pe numărul de puncte pe care le va obține fiecare pilot. Dar este mult mai crud și mai visceral și mai uimitor să simți forța fizică a crisalidelor pe planetă.

Ce forță.

Mi se usucă gâtul, dar îmi lasă gura apă. Închid ochii, imaginându-mi că preiau comanda unei crisalide, mai înaltă decât clădirile și zdrobind pământul cu membrele mele colosale sau cu exploziile luminoase de energie qi. Aș putea zdrobi pe oricine a încercat vreodată să mă zdrobească. Aș putea elibera toate fetele care ar vrea să fugă.

Uralele bărbaților mă întrerup din visare.

Scutur din cap. Pete de noroi îmi ajung pe mâneci. Mă târăsc în genunchi, acoperită de murdărie, holbându-mă la bastonul rupt.

Chiar trebuie să nu mă mai amăgesc.



Nu ştiu dacă tata va socoti că am ajuns acasă înainte de stingere. Ultimele raze de soare căptuşesc fortăreaţa noastră montană cu un halo albastru fantomatic, transformând munţii în umbre colosale care seamănă ciudat de mult cu hundunii.

— Unde ai fost? şopteşte mama printre gratiile colibei de lângă casă, care serveşte drept bucătărie. Glasul ei e firav ca aburul din wok-ul mare plin de terci în care amestecă. Bunica stă pe un taburet în spatele ei şi curăţă de solzi un *luoyu*, un peşte cu aripi, din apele teraselor. Lumina focului din vatră străluceşte pe feţele lor obosite, de parcă ar fi captive într-o temniţă în flăcări.

— Am fost în pădure. Îi dau mamei prin fereastră un săculeţ cu ierburi şi rădăcini. De aceea petrec atât de mult timp în pădure, ca să le culeg, şi aşa l-am cunoscut pe Yizhi.

— Ce s-a întâmplat? Mama pune săculeţul pe un raft de lemn, fără să-şi ia privirea de la hainele mele murdare. Fire de păr cărunte îi ies de sub baticul decolorat, fluturând odată cu valurile vizibile de căldură.

— Am căzut. Mi s-a rupt bastonul. Îmi reiau mersul clătinat pe aleea de piatră care mărgineşte şirul de case. Păşesc cu prudenţă, încercând să nu ajung pe acoperişul din ţigle de lut al vecinilor noştri, un nivel mai jos.

— Ai noroc că a început o bătălie. Mama aruncă o privire spre intrarea principală în casă, tot înainte. Ochii ei au luciri portocalii din cauza flăcărilor care trosnesc în vatră.

— Du-te repede. Să nu te vadă taică-tău așa.

— Da.

— Și spală hainele alea mâine. Nu se poate să arăți așa când vine armata.

Simt un junghi în piept la felul nonșalant în care spune asta. Poate că nu are idee despre adevăratele mele intenții, dar trebuie să fie conștientă de faptul că înrolarea se va sfârși cu moartea mea, indiferent de situație.

Sigur își amintește cum s-a terminat cu Sora cea Mare.

Sau nu-și amintește? Uneori, mama se preface atât de bine că nimic nu e în neregulă, încât mă face să bănuiesc că *eu* sunt cea cu capul plin de amintiri false.

— Sunt sigură că or să-mi dea haine mai bune. Mă uit la razele de lumină care ies tremurând pe fereastra bucătăriei.

— Dar tot trebuie să arăți cum se cuvine.

Mă opresc din mersul meu clătinat și mă întorc din trunchi ca să o privesc drept în față.

Există o consecință importantă a planurilor mele de asasinat pe care am făcut tot posibilul s-o ignor: uciderea unui Nobil de Fier, un pilot cu o forță-spirit maximă de peste 2 000 – pe când media umană e de 84 – ar implica trei generații ale familiei mele. Mama, tata, fratele meu, Dalang, în vârstă de șaptesprezece ani, bunicii, mătușile, unchii. Toți ar fi executați împreună cu mine. Pentru că piloți precum Yang Guang sunt foarte importanți pentru efortul de război.

Dă-mi măcar un singur motiv să te salvez. Mă holbez la mama. *Oprește-mă.*

Nu am nevoie decât de un semn că ei merită mila mea. Un singur semn că ei prețuiesc viața mea la fel de mult pe cât se așteaptă să o prețuiesc eu pe a lor.

Fiindcă nu mai are rost să mă abțin acum, îmi arunc cel mai arzător gând cu voce tare.

— Chiar ești mai îngrijorată de felul cum arăt decât că plec la război?

Focul trosnește și pocnește lângă mama. Se uită la mine cu ochii mijiți, prin fum de lemn și abur înmiresmat. Apoi, pe fața ei înflorește un zâmbet ca o floare sălbatică într-un pustiu ars.

— Sprâncenele... m-ai ascultat. Arăți foarte frumos.

Întorc repede capul și merg mai departe, chiar dacă la fiecare pas parcă aș călca pe un fir sub tensiune.

Parcă nici n-ar fi auzit ce-am spus.

Felinare electrice clipesc prin sat, iluminând ferestrele precum ochii strălucitori pe care îi au crisalidele, dar hundunii nu. O adiere de vânt străbate terasele cu plante de orez, amestecând parfum de trestie cu mirosul de prăjit al cinelor sărace.

Pe ușile deschise ale casei se revarsă lumină aurie. Strigătele înăbușite ale unui comentator de luptă se aud în înserare, ieșind din tableta dăruită familiei de guvernul din Huaxia (deși, desigur, numai bărbații o pot folosi cum vor). Bunicul, tata și fratele meu au așezat-o pe masa înnegrită de grăsime. Se holbează la ecran, iar în ochi li se reflectă culorile intermitente ale hundunilor și crisalidelor care se luptă.

Profit de ocazie ca să trec pragul casei. Mă grăbesc spre camera pe care am fost forțată să o împart cu bunicii, după a doua încercare de a fugi noaptea, cu ani în urmă.

— *Și iată că apare Pasărea Roșie!*

Mă opresc, aproape să mă răstorn. Sângele îmi îngheață.

O, nu unitatea *aia*.

Chiar și familia mea cea obsedată de crisalide, care de obicei aplaudă la apariția fiecărei unități celebre, rămâne tăcută și stânjenită. Nimeni nu vrea să recunoască faptul că Pasărea Roșie e acum cea mai puternică crisalidă din Huaxia. Cu peste cincizeci de metri înălțime în forma standard, e singura de clasă Rege pe care o avem. Însă e pilotată de Li Shimin, Demonul de Fier, un deținut condamnat la moarte, pe jumătate Rongdi, care la doar șaisprezece ani și-a ucis propriul tată și pe ambii frați. Acum are nouăsprezece ani. Execuția i-a fost amânată la nesfârșit doar datorită forței lui spirituale ciudat de înalte, cea mai mare din ultimele două secole.

Deși concubinele-piloți sunt întotdeauna în pericol de a muri în luptă, numai atunci când luptă cu el, moartea lor este sigură.

Nimeni nu a supraviețuit unei lupte cu el.

O fată va muri în curând.

— Hei!

Tata mă trezește din gânduri. Tresar, ținându-mă de pereții de lemn.

Scaunul lui zgârie podeaua de beton. Se ridică, iar umbre îi alunecă peste fruntea încruntată.

— De ce ești așa de murdară?

Broboane de sudoare înghețată mi se adună sub cârpa din păr.

— Am căzut pe terase.

De data asta nu mint.

Ciocnirea metalului-spirit și exploziile de energie qi răsună în transmisia în direct. Bunicul și fratele meu se uită în continuare, de parcă nimic nu e în neregulă. Tata îi ocolește și se îndreaptă spre mine. Părul prins în coc în vârful capului, slăbit în mod tragic din cauză că începe să se rărească, i se bălăngăne pe cap.

— Sper că nu te-ai prostit cu vreun *băiat.*

— Bineînţeles că nu. Mă trag înapoi, lovind cu umărul uşa camerei bunicilor.

Mint pe jumătate. I-am frânt inima unuia.

Tata se apropie şi mai mult. Silueta lui mi se pare de două ori mai mare.

— Sper să poţi trece testul fecioarei când...

Acel unic cuvânt zguduitor mă face să uit cum să mă tem de el.

— Pentru ultima oară, *nu a intrat nimic niciodată în mine*! ţip eu. Nu mai fi atât de obsedat!

Rămâne şocat, dar simt furia imensă care urmează să vină.

Mă strecor pe uşa dormitorului şi i-o trântesc în faţă.

— Ce-ai spus? Strigătul lui cutremură casa, iar pumnii lui tună în uşă. Clanţa de alamă zăngăne atât de tare, încât parcă s-ar fi rupt ceva înăuntru.

— Îmi desfac bandajele de la picioare! Blochez uşa cu spatele în timp ce îmi pun în practică ameninţarea. Picioarele fără bandaje sunt mai indecente decât sânii goi. Ca să nu mai vorbim de mirosul de carne putrezită, care e probabil o adevărată armă biologică. Fetele trebuie să perpetueze fantezia frumuseţii lor delicate purtând mereu pantofi brodaţi şi parfumaţi şi să nu îndepărteze niciodată bandajele în faţa nimănui, nici măcar a soţilor.

Pumnii lui lasă uşa în pace, dar continuă să urle. *Nesimţită. Nerecunoscătoare. Curvă.*

Ca de obicei.

Se aude glasul firav ca o ceaţă al mamei, încercând să-l calmeze. Fratele meu râde. Bunicul a dat sunetul transmisiunii la maximum. O fată moare într-o crisalidă în numele omenirii.



Nu-mi asum riscul să ies din dormitor la cină.

Stomacul îmi chiorăie, bolborosind ca terciul pe care şi-l doreşte, dar rămân pe scaunul de răchită împletită pe care tricotează bunica, înmuindu-mi picioarele în aceeaşi găleată de lemn care le-a pregătit pentru a fi zdrobite.

Vezi, de asta nu contează că îi implici, mârâie din adâncul minţii mele miezul meu putred.

Scot dopul de lemn al unuia dintre termosurile înalte pe care le ţin bunicii în cameră.

Nu le pasă de tine.

Torn apă aburindă în găleată. Frunzele şi rădăcinile medicinale se amestecă repede, făcând apa roşiatică, precum sângele uitat într-un colţ întunecat.

Nu trebuie să-ţi pese de ei.

Un felinar bâzâie deasupra mea. Umbre se mişcă în colţurile murdare ale camerei, părând că se strecoară mai aproape. Pun termosul jos şi mă uit în gol la paiele pe care dorm, chiar lângă patul bunicilor. Există o vorbă în Huaxia: o fiică măritată e ca apa aruncată afară pe uşă. Spre deosebire de fratele meu, Dalang, care va duce numele familiei Wu mai departe şi va rămâne toată viaţa în casă pentru a avea grijă de părinţi, eu m-am născut pentru a avea o existenţă trecătoare în viaţa familiei mele, un lucru pe care să pui un preţ şi să-l vinzi. Nu s-au îngrijit niciodată să-mi dea un pat.

Zgomotul beţişoarelor în boluri şi trăncănitul lui Dalang despre bătălie se aud înăbuşit prin pereţi. Crisalidele au câştigat. Bineînţeles. Dacă nu ar fi făcut-o, s-ar fi declanşat sirenele în difuzoarele satului şi acum ne-am îndrepta spre est, cum au făcut strămoşii noştri plecaţi din provincia Zhou.

Nimeni nu mai spune mare lucru. Sper că se gândesc la mine.

Sper că vor muri regretând felul în care s-au purtat cu mine şi cu Sora cea Mare.

Persoanele condamnate la exterminare familială nu pot avea morminte.

Mă cutremur, alungând din minte imaginea cadavrelor noastre putrezite atârnând de Marele Zid.

Se deschide uşa. Tresar pe scaun, neştiind unde să mă uit, sperând că ochii nu îmi sunt atât de roşii şi umflaţi pe cât îi simt.

Mama vine spre mine clătinându-se pe picioarele ei deformate, oferindu-mi un bol cu terci. Iau castronul cu un semn stânjenit din cap. Degetele reci mi se înfăşoară în jurul porţelanului fierbinte. O amărăciune ca aceea a lacrimilor îmi inundă gura. Mama se aşază lângă mine, la picioarele patului bunicilor. Tensiunea mi se strânge în abdomen.

Ce vrea? se răsteşte o parte din mine, în timp ce o altă parte spune: *Opreşte-mă.*

— Tian-Tian. Începe cu numele meu de alint de când eram copil şi se tot scarpină pe arsurile vechi de pe mâini. Nu trebuia să vorbeşti aşa cu taică-tău.

— El s-a purtat ciudat. Mă uit fix la ea, deşi o ruşine înăbuşitoare îmi încălzeşte obrajii. Înclin castronul cu terci la gură pentru a-mi ascunde faţa.

Opreşte-mă, spun bătăile grele ale inimii. *Opreşte-mă. Opreşte-mă.*

Mama se încruntă cu tristeţe.

— Chiar trebuie să faci mereu lucrurile atât de dificile?

Ţin castronul mai strâns.

— Mamă, chiar simţi că viaţa ta a fost *uşoară* pentru că cedezi mereu?

— Nu despre viaţă uşoară e vorba. E vorba de linişte în familie.

Râd cu faţa în castron, iar sunetul devine aspru.

— Spune-i să nu-şi facă griji. Mai sunt aici doar două zile. Pe urmă poate avea toată liniştea pe care şi-o doreşte.

Mama oftează.

— Tian-Tian, tatăl tău simte emoţiile foarte intens. În adâncul sufletului, ştie că te-ai maturizat. Că ai înţeles ce contează cu adevărat. E mândru de tine. Mama zâmbeşte. *Şi eu* sunt mândră de tine.

Ridic capul cu răceală.

— Eşti mândră de mine fiindcă mă duc la moarte?

— Nu ştii dacă asta o să se întâmple. Îşi fereşte privirea. Întotdeauna ai fost puternică. Nu a spus echipa de testare că forţa ta spirituală ar putea fi de peste cinci sute? De şase ori media! Şi asta a fost acum patru ani. Trebuie să fie şi mai mare acum. Tu şi Prinţul-Colonel Yang s-ar putea să fiţi o Pereche Echilibrată. Ai putea fi Prinţesa lui de Fier.

— Nu există decât trei Prinţese de Fier în toată Huaxia! Lacrimile îmi curg, o văd în ceaţă. Şi forţele lor spirituale sunt de mii! E doar o fantezie greu de crezut care le dă fetelor iluzii de supravieţuire!

— Tian-Tian, nu vorbi atât de tare. Mama aruncă o privire panicată spre uşă.

— Este o fantezie care te mângâie şi pe tine? Continui să vorbesc. Te ajută să dormi noaptea?

Ochii îi sclipesc.

— De ce nu poţi accepta că faci un lucru bun? O să fii erou. Şi cu banii, Dalang ar putea plăti preţul miresei pentru o...

Trântesc castronul de pământ. Porţelanul se sparge, iar terciul se împrăştie, moale şi aburind.

— Tian-Tian! Mama se ridică repede în picioare. Bunicii tăi dorm aici!

— Da? Şi ce au să-mi facă? strig intenţionat către uşă. Să mă bată, ca să-l dezgust pe Yang Guang cu rănile mele proaspete? Să mă trimită să dorm în coteţul porcilor, ca să-l dezgust cu mirosul meu? Dacă toţi vă doriţi banii atât de mult, nu-mi mai puteţi face nimic!

— Tian...

— Ieşi afară!

Nu-i poţi vorbi aşa, mă mustră o voce din capul meu, care seamănă dureros de mult cu vocea Surorii celei Mari. *E mama ta. Femeia care ţi-a dat viaţă.*

Dar o mamă care mi-a greşit într-atât nu mi-e mamă.

Pieptul mi se zbate. Mă aplec înainte, strângându-mi genunchii cu mâinile. Glasul îmi iese din gât odată cu un suspin puternic.

— În viaţa următoare, sper să nu avem nimic de-a face una cu cealaltă.

CAPITOLUL TREI

VIAȚA PE CARE ȚI-O DOREȘTI

Următoarea dată când cineva din familia mea îmi adresează de bunăvoie un cuvânt este când îmi strigă numele, în dimineața înrolării.

Mă ridic cu greu de pe patul meu de paie, unde toată noaptea m-am chinuit cu stomacul strâns, întorcând în mână iar și iar agrafa de păr din lemn, ca pe un bețișor gros.

Un aeroglisor ar trebui să mă ducă la Marele Zid. L-au văzut în depărtare?

— Tian-Tian! Vocea bunicii plutește mai aproape de ușă. A venit un *băiat*!

Mă clatin în timp ce mă ridic. Mâna mi se oprește pe cadrul patului bunicilor.

Un băiat...

Nu. *Nu*, nu se poate...

Mă clatin spre ușă năucită. O nerăbdare periculoasă îmi plutește ca o alarmă în piept. Bătăile inimii mi se duc din palmă în ușă când o deschid.

Lumina îmi înțeapă ochii. Apoi, când petele dispar, iată-l. Yizhi. Stă în lumina strălucitoare a soarelui, dincolo de intrare, implorându-i pe ai mei, care se ghemuiesc în umbra casei ca niște creaturi din peșteri. Chimonoul lui

alb de mătase, brodat cu modele aurii de lăstari şi frunze de bambus, străluceşte ca un material de pe altă lume.

Nu l-am văzut niciodată în afara umbrelor pădurii. Pentru o clipă, sunt dezorientată – e chiar el? Dar tonul blând al vocii lui e inconfundabil.

— Mătuşi, unchi, credeţi-mă, pot egala orice preţ. Le arată piesa de metal a actului de identitate. Vă rog. Daţi-mi voie să mă căsătoresc cu fiica voastră.

Inima mi se opreşte de parcă aş fi ratat un pas coborând treptele de-a lungul teraselor de orez.

Şocul se răspândeşte printre membrii familiei. Rămân cu gura căscată. Mâinile li se aşază pe buze. Bunica, aflată cel mai aproape de mine, aruncă o privire uluită de la mine la Yizhi. Zgomotele tranzacţiilor sună probabil ca artificiile în mintea lor, la vederea numelui său de familie şi a adresei lui din capitala Huaxia, Chang'an.

S-ar putea chiar să-mi interzică să mă urc pe aeroglisor.

Mă mişc fără să vorbesc sau să gândesc. Trec printre ei, îl prind pe Yizhi de încheietura mâinii, apoi îl trag în întunericul casei. Gura i se deschide cu surprindere. Aproape că se împiedică de prag. Însă apoi ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi se luminează cu o intensitate care îmi săgetează pieptul.

Îl trag spre camera bunicilor. Nici încălţările lui nu sună la fel ca ale noastre atunci când trec pe podeaua murdară de beton.

— Nu intraţi, îmi avertizez familia înainte de a trânti uşa, stârnind un val de praf.

Mă întorc către Yizhi. Raza de lumină dinspre fereastră îl taie ca o lamă eterică, făcându-i hainele de un alb lunar şi pielea translucidă.

— Aici e casa mea. Căminul meu. Vocea mea sparge tăcerea. Imaginea lui lângă pereţii de lemn murdar este atât de nepotrivită, încât nu sunt sigură că nu visez. N-ar fi trebuit să vii aici niciodată – *cum ai găsit-o*?

— Registrele oficiale. Înghite în sec, iar ochii cu gene groase i se întunecă.

— Zetian, pot să te duc la Chang'an.

— Nu, nu poţi! strig eu, pentru că familia mea sigur trage cu urechea. Spui şi tu aşa. Tatăl tău nu te-ar lăsa niciodată să te căsătoreşti cu mine!

— Mai are paisprezece fii. O să-i treacă.

— Într-adevăr? Oare? Nu ar prefera să te cupleze cu nepoata unui oficial de rang înalt? Mă îndoiesc că a devenit cel mai bogat om din Huaxia ratând oportunităţi!

— Atunci ne vom crea propriile oportunităţi. Putem încerca împreună. Atâta timp cât există viaţă, există speranţă. Yizhi îmi ridică degetele în lumina revărsată dinspre fereastră. Cuvintele lui tremură ca iarna şi cad ca zăpada. Dar orice viaţă îmi croiesc va fi lipsită de sens fără tine.

Lumina îmi tremură în ochi. Faţa i se estompează.

Ştiu cum să fiu rănită. Ştiu cum să iau bătaie, cum să fiu insultată, cum să fiu zdrobită, mototolită şi aruncată ca un gunoi. Dar asta?

Cu asta nu ştiu cum să mă descurc.

Nu pare real.

Nu poate fi real.

Nu mă las păcălită.

— Mai scuteşte-mă. Îmi smulg mâna din mâna lui. Lacrimi fierbinţi îmi curg din colţurile ochilor. Un râs sec îmi sparge glasul. O ţărancă de la frontieră se căsătoreşte cu cineva din cea mai bogată familie din Huaxia?

Fii serios! Nu sunt un copil de patru ani pe care să-l păcălești.

Ochii lui Yizhi sclipesc.

— Zetian...

— Nu te mai preface că familia ta m-ar lăsa să fiu altceva decât o concubină. Mă dau înapoi cu pași clătinați. Și asta nu va funcționa niciodată. Or să fie probleme când o să refuz să mă plec în fața porcului dezgustător care e taică-tău. Când o să refuz să o slujesc pe soția decentă cu care vei fi inevitabil aranjat. Când o să refuz să-ți nasc un fiu, pentru că nu o să las *niciodată* progenitura nimănui să-mi umfle trupul și să mă lege pentru totdeauna, nici măcar pe a ta. Și nu vei putea împiedica nimic din toate astea, pentru nu ai decât optsprezece ani și orice bani și putere ai avea se bazează pe mila tatălui tău. Sigur, ai putea avea curaj să fugi cu mine și ne-am putea petrece viața ca umili muncitori migranți într-un oraș mic, dar pentru că nu voi reuși să fac niciodată ceea ce mi-am dorit, voi fi *foarte nefericită*. Mă voi gândi întruna la cât de bine ar fi fost dacă *m-aș fi oferit să mor*, în loc să fug cu tine. Asta vrei? Asta e viața pe care ți-o dorești, Gao Yizhi?

Cuvintele mele se rup într-o tăcere asfixiantă.

Yizhi mă privește ca un nemuritor frumos care a coborât plutind din Curtea Cerească, dar a dat peste conceptul de canibalism.

Pe urmă nu mai e liniște.

Dincolo de fereastră se aude un uruit zgomotos. Vântul bate prin munți, făcând copacii să foșnească. Porcii și găinile noastre o iau razna speriați, guițând și cotcodăcind în țarcuri.

Ăsta trebuie să fie aeroglisorul.

Am mai auzit zgomotul ăsta o dată, când a fost luată sora mea. Nu mi-am dat seama că era destinat ei

până când aeroglisorul nu a plutit direct deasupra casei noastre, cu carcasa de oţel strălucind ca un foc alb, iar un soldat cu coc îngrijit, într-o uniformă verde măsliniu a aruncat o scară de frânghii la noi în curte. Toată lumea ţinuse secret faţă de mine. Inclusiv ea. Ştiau că nu ar fi în stare să prezică ce-aş face pentru a o împiedica, dacă aş fi aflat dinainte.

Nu am putut opri pe nimeni atunci.

Nimeni nu mă poate opri acum.

— Zetian. Yizhi se apropie, şoptind, cu ochii mari. Trebuie să existe un alt mod de a-l ucide pe Yang Guang. Familia mea are legături în...

— Dacă ai fi putut face ceva, ai fi făcut-o deja, mârâi eu. Nu te poţi atinge de un pilot atât de puternic şi de popular, Yizhi. Pur şi simplu nu poţi!

— Dar familia lui? Vocea lui Yizhi devine mai joasă, mai adâncă. Ochii i se întunecă de o fervoare ameninţătoare pe care am întrezărit-o la el doar de câteva ori. *Ei* nu sunt de neatins. Ar fi de ajuns ca ei să fie...?

— Nu! spun eu cu răsuflarea tăiată. Yizhi trebuie să fie mai mult decât disperat. Nu ei au făcut ceea ce a făcut el! Care ar fi rostul?

— Atunci lasă-l să moară în luptă. Chiar şi piloţii bărbaţi rar trăiesc mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Nu înţelegi. Trebuie să fiu eu. Trebuie să o fac. Trebuie să o răzbun pe Sora cea Mare cu mâna mea.

— De ce? O cută apare între sprâncenele lui fine. Karma îl va atinge.

— Nu există karma, spun eu, pronunţând fiecare silabă de parcă aş vrea să o zdrobesc între dinţi. Sau, dacă există, cu siguranţă nu-i pasă de oameni ca mine. Unii dintre noi s-au născut pentru a fi folosiţi şi aruncaţi. Nu ne putem permite să urmăm pur şi simplu fluxul vieţii,

pentru că nimic în această lume nu a fost creat, construit sau aranjat în favoarea noastră. Dacă ne dorim un lucru, trebuie să luptăm împotriva a tot ceea ce ne înconjoară şi să-l obţinem cu forţa.

Yizhi nu are nimic de spus. Se uită la mine, cu riduri de oboseală săpate în jurul ochilor. Şuviţe din părul lui prins pe jumătate cad pe umerii chimonoului lui imaculat, ondulându-se la capete, în timp ce vântul agitat se intensifică dinspre fereastră.

— Oricum murim cu toţii, spun eu, mai blând. Nu ţi-ai dori să mori făcând ceva ce ai visat să faci?

— Lucrul... Yizhi deschide gura, încearcă să spună ceva. Buzele i-au devenit palide. Nu mă pot opri să nu mă uit fix la ele. Lucrul la care visez cel mai mult este să fiu cu tine. Fără să ne mai ascundem. Fără ruşine.

Mi se strânge inima.

— Atunci chiar că îţi trebuie visuri mai mari, Yizhi.

Aeroglisorul huruie mai tare. Un zumzet trece prin casă, făcând pereţii să vibreze.

— Fără regrete? Yizhi se apleacă şi mai aproape. Chiar nu vii cu mine?

— Va fi aceeaşi luptă, doar că într-un oraş, nu într-un sat, murmur eu, concentrându-mă la buzele lui iar şi iar. Un nou fel de tensiune se adună în mine. Sunt obosită. Pur şi simplu obosită.

— Dar am putea...

Îi prind faţa şi închid spaţiul dintre noi. Rugămintea lui se stinge între buzele noastre.

O căldură cum n-am mai simţit niciodată înfloreşte în mine. Căldura îmi intră în sânge şi jur că ar fi putut deveni luminoasă. Buzele lui Yizhi sunt încordate de surpriză la început, apoi se contopesc cu forma buzelor mele. Mâna i se ridică, tremurând, atingându-mi uşor

gâtul, de parcă i-ar fi teamă să mă atingă, de parcă i-ar fi teamă că ce se întâmplă nu e real.

Când rup sărutul, îmi trec degetele prin părul lui liber de pe spate şi îmi ating fruntea de a lui. Respiraţii calde se învârtesc între feţele noastre.

Poate că dacă lucrurile ar sta altfel, m-aş putea obişnui cu asta. Să fiu legănată în căldura şi lumina lui. Să fiu preţuită. Să fiu iubită.

Dar nu am încredere în iubire. Iubirea nu mă poate salva.

Aleg răzbunarea.

Îmi vin în fire, mă smulg din braţele lui şi îl împing înapoi.

— Asta încercai să obţii, nu? spun fără nicio emoţie, ignorând aspectul lui distrus, ochii lui îndureraţi. Ai obţinut-o. Acum lasă-mă să plec. Dacă îmi recuperezi cumva trupul, arde-l şi împrăştie cenuşa în izvor. Ca să o pot urma pe Sora cea Mare, oriunde s-ar afla.

Râuri de lacrimi îi curg din ochi, scânteind în lumina soarelui.

Nu mă mai pot uita. Mă întorc şi mă îndrept spre uşă.

Dar înainte să ajung, mă opresc.

— Încă ceva, spun peste umăr, prea încet pentru ca familia mea să mă audă, cu aeroglisorul huruind. Să nu crezi că am trecut cu vederea faptul că ai venit la mine acasă şi aproape că mi-ai dejucat planul, deşi ştii cât de important e pentru mine. Dacă informezi armata cât de puţin, o să mă sinucid după ce mă vor închide şi apoi o să te bântui.

Deschid uşa cu forţă şi îl părăsesc pentru totdeauna.

CAPITOLUL PATRU

GATA DE A SLUJI

O cameră întunecată sub Marele Zid. O platformă metalică plină de echipamente de testare. Un ecran strălucitor pe tavan, la care trebuie să mă concentrez în timp ce sunt legănată în sus și-n jos pe o masă înclinată.

Când masa înclinată se oprește în sfârșit, jur că sunt pe cale să vomit pe noul meu chimono diafan de concubină. Îmi pun o mână pe burtă și cobor maneta lipicioasă. Simțurile îmi sunt ametite de inerție. Înțeleg de ce ar fi trebuit să facem testul când am ajuns, dar au avut probleme cu mașinăria, așa că mai întâi ne-au făcut frumoase.

— Șase sute douăzeci și patru! Mătușa Dou, o servitoare în vârstă, anunță valoarea oficială a forței mele spirituale, din spatele strălucirii spectrale a ecranelor ei. Numărul reverberează din pereții metalici ai încăperii.

Mă străbate șocul; șoapte pline de surpriză vin dinspre celelalte cinci fete de pe banca platformei de testare. Până acum, valorile lor au fost în mare parte de câte două cifre, cu o singură excepție — 118.

Când aveam paisprezece ani, o echipă mobilă de testare a venit la noi în sat și a testat toți copiii, dar nu mă așteptam ca estimarea grandioasă pe care mi-au făcut-o atunci să fie exactă. Forța spirituală este o măsură a puterii mentale, a nivelului de forță pe care îl putem

folosi pentru a ne canaliza qi-ul. Doar aproximativ trei la sută dintre oameni trec de pragul de 500, minimul necesar pentru a activa o crisalidă. Îmi vine să râd de această absurditate.

Dacă aş fi băiat, viaţa mea ar fi un vis. M-aş lupta cu extratereştri mecanici în maşinăria mea de război uriaşă, aş fi iubit şi lăudat ca o celebritate şi aş avea la dispoziţie un turn întreg plin de concubine.

Însă nu sunt băiat, iar această valoare înseamnă doar că voi supravieţui câtorva bătălii în plus faţă de majoritatea concubinelor-pilot.

Nu pentru asta am venit aici.

Mătuşa Dou ocoleşte ecranele clătinându-se şi vine la mine. Are părul prins într-un coc înalt şi strâns. Umbra ei se măreşte pe peretele din spate, pe măsură ce se apropie. Broderia aurie şi nasturii de pe tunica ei verde-închis strălucesc sub lumina ecranului de test.

— Felicitări, doamna Wu, spune ea în timp ce îmi scoate sondele de pe cap. Vei intra în serviciul Prinţului-Colonel Yang drept Consoartă cu drepturi depline.

Ha. Sora cea Mare avea doar rang de Concubină; salariul meu va fi de patru ori mai mare ca al ei. Familia mea va fi extaziată.

Cel puţin timp de câteva zile. Ha.

— Însă nu uita: aceasta nu este o măsură absolută. Mătuşa Dou repetă discursul pe care l-a ţinut celorlalte. Lucrurile pot fi diferite odată ce intri în crisalidă, în funcţie de cât de bine te potriveşti cu Prinţul-Colonel Yang. E posibil să ai performanţe insuficiente din cauza incapacităţii de a empatiza cu mintea lui. Sau poţi suferi o metamorfoză, ridicându-te aproape de valoarea lui. Sfatul meu este să-l înţelegi, să-l susţii şi să-i fii alături, indiferent cât de grea devine bătălia. Fă-ţi treaba şi s-ar putea să te dovedeşti a fi chiar Prinţesa lui de Fier.

Abia mă abţin să nu pufnesc. Chiar şi pusă în faţa unor cifre exacte, încearcă să ne amăgească să mergem la moarte cu un zâmbet strălucitor, sperând că am putea fi acea excepţie specială.

Las maneta şi îmi cobor picioarele de pe căptuşeala din piele crăpată a mesei mobile. La fiecare pas şchiopătat, noii mei pantofi de mătase brodată zăngăne ca nişte cuie pe treptele de oţel ale platformei. Căldura mi se risipeşte, furată de aerul rece. Mi se face pielea de găină, iritată şi din cauza porilor epilaţi. Pe limbă îmi ajunge cumva gust de rugină.

Celelalte fete înrolate se ghemuiesc pe o bancă lungă ataşată de perete, cu braţele la piept. Aurele palide ale luminilor ecranului le bântuie din depărtare. Umbrele lor se furişează pe metalul strălucitor din spatele lor, ca nişte prădători pe cale să le prindă.

Următoarea fată care va fi testată îşi frânge mâinile şi se ridică de pe bancă. Trecem una pe lângă alta, iar veşmintele *ruqun* pe care le purtăm trec fantomatic în direcţii diferite ca nişte vapori pastelaţi, verde şi galben şi alb — culorile lui Yang Guang. Veşmintele largi sunt considerabil mai strălucitoare şi mai uşoare decât uniforma mătuşii, şi plutesc ca o acuarelă pe corpurile noastre spălate, epilate, examinate şi parfumate. Având gulerul jos, aproape de piept, veşmântul *ruqun* expune mai multă piele decât am arătat vreodată în public. O eşarfă de mătase verzuie ni se înfăşoară pe spate şi pe braţe.

Valurile de greaţă mă tot încearcă, dar trec peste tot disconfortul. Nu pot da niciun semn că nu sunt pregătită să fac faţă. Poate că încep drept Consoartă, dar Yang Guang ar putea favoriza şi promova cu uşurinţă o altă fată. Dacă nu îi atrag favorurile, aş putea fi uitată în turma de servitoare din turnul lui de veghe.

Ar fi mult mai greu să găsesc şansa de a-l măcelări.

— *Vă aflaţi aici pentru a oferi alinare şi companie unuia dintre cei mai mari eroi ai vremurilor noastre.* Discursul introductiv al mătuşii Dou îmi revine în minte, de când ne-am adunat prima dată într-un şir timid în faţa ei. *De azi încolo, existaţi pentru a-i face plăcere, pentru ca el să fie într-o condiţie fizică şi psihică de vârf pentru a lupta cu hundunii care ne ameninţă graniţele. Bunăstarea lui trebuie să fie subiectul cel mai important în gândurile voastre. Îi veţi aduce mâncare când îi este foame, îi veţi turna apă când îi este sete şi veţi participa la hobbyurile lui, cu un entuziasm viu. Când vorbeşte el, îi veţi acorda toată atenţia, fără a-l întrerupe sau a-l contrazice. Nu veţi fi capricioase, pesimiste sau indiferente şi, cel mai important, nu veţi reacţiona negativ la atingerea lui.*

Mă aşez pe locul liber cel mai mare, între celelalte fete. Oţelul rece îmi frige coapsele. Îmi încrucişez strâns picioarele, încercând să-mi calmez pulsul accelerat. Mintea îmi zumzăie într-o furtună de gânduri — dacă Yang Guang ar putea să-mi recunoască sora în trăsăturile mele, dacă m-ar alege cu adevărat să-l slujesc, dacă lama din agrafa de păr e suficient de ascuţită pentru a-i tăia jugulara.

Nimeni nu vorbeşte. Nu am vorbit prea mult, de la testele de puritate făcute cu câteva ore în urmă de către mătuşi. O fată nu a trecut testul. A jurat printre ţipete şi urlete că nu a făcut niciodată nimic cu un băiat – ceea ce m-a făcut să mă îndoiesc de acurateţea sistemului de verificare – dar a fost oficial descalificată de la a deveni concubină-pilot şi apoi au dus-o de acolo. Unde, nu ştiu. Sper că nu acasă. Familia ei probabil că ar îneca-o într-un coteţ de porci.

Mă trec fiorii când îmi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla dacă nici eu nu aş fi trecut de standardele lor arbitrare. Îmi amintesc de familia mea asaltându-mă

cu întrebări despre Yizhi, în timp ce îmi făceam loc cu coatele printre ei pentru a ajunge la scara de frânghii a aeroglisorului la noi în curte.

— Nu am depăşit niciodată limita cu el, a fost singurul lucru pe care l-am spus, cu obrajii arzându-mi.

Nu ştiu cum s-a descurcat Yizhi cu ei după ce aeroglisorul m-a luat de acolo. Dar nu contează, fiindcă nu mai pot ajunge la mine.

Mă doare fizic să ştiu că, în urmă cu trei luni, şi Sora cea Mare a trecut prin asta. Prin toate astea. O zi întreagă de băi, epilare cu ceară, coafură, machiaj, discursuri despre reguli şi şedinţe foto pentru canalele de ştiri.

Yizhi va vedea acele fotografii. Şi comentariile despre înfăţişarea mea, judecând dacă sunt vrednică să fiu cu Yang Guang.

Sper că Yizhi va fi suficient de dezgustat încât să mă uite.

Scârţâielile şi bubuiturile îngrozitoare ale mesei basculante răsună din nou prin încăpere. Scăldate într-un albastru sumbru de la diversele echipamente, eu şi celelalte fete înrolate ne uităm cum fata se agită ca pe un balansoar în timp ce încearcă să controleze un fluture pe ecranul din tavan. Are zece minute să-l mişte până cât mai departe printr-un tunel plin de obstacole. Culorile jocului fluctuează pe fiecare perete metalic. Nu am idee de ce aceasta este considerată cea mai bună modalitate de a testa forţa spiritului. Poate că are ceva de-a face cu efortul necesar pentru a te concentra în timp ce eşti balansată.

Îmi ţin o mână pe burtă. Anxietatea îmi zvâcneşte în piept ca o coadă de câine. Nu ştiu dacă aş vrea ca timpul să accelereze sau încetinească. Gândul de a termina şi a fi aliniată în faţa lui Yang Guang mă face să vreau să nu mai

exist, dar pregătirile au durat destul de mult. Trebuie să fie noapte târziu. Yang Guang e nocturn — majoritatea atacurilor hundunilor au loc noaptea.

Absentă, întind mâna spre minunea ingineriei care e coafura mea, constând din două bucle unse cu ulei aşezate în vârful capului ca nişte urechi de vulpe, volumul fiind creat de mănunchiuri de păr false prinse dedesubt. Crini albi de cristal servesc drept blana din mijlocul urechilor, iar ace de argint cu ciucuri strălucitori prind totul la un loc. Îmi trec un deget peste acul meu de păr, singurul lucru mat în mormanul strălucitor.

— Eşti sigură că acul ăla se potriveşte cu noua ta înfăţişare? şopteşte brusc fata lângă mine.

Mă trec frisoane, ca şi cum aş fi fost aruncată într-un lac îngheţat.

A observat ceva? A ieşit lama la vedere?

Pipăi locul de unde ar putea ieşi. Tot neted. Mulţumesc cerului.

— E o amintire de la mama. Arunc minciuna dulce şi plată care a funcţionat cu mătuşile. Mâna îmi coboară încet, dezinvolt, deşi degetele mi-au devenit la fel de reci ca banca de sub noi.

— Da, dar nu crezi că nu se prea potriveşte? spune ea, cu mâna pe bărbie. Pulberea albă care ne acoperă petele de pe ten i se întinde pe palmă. Buzele ne-au fost rujate şi pudrate ca fructele de pădure proaspete, iar ochii ne-au fost subliniaţi cu trăsături feline şi fardaţi cu roz-piersică.

— Unde altundeva ar trebui să-l pun? Mă încrunt, probabil stricând lotusul stacojiu pictat între sprâncene. Chimonourile astea n-au buzunare.

— Ai putea să-l laşi la Mătuşa Dou. Sunt sigură că înseamnă mult pentru tine, dar nu pare suficient de preţios pentru a fi furat.

Îmi amintesc numele acestei fete — Xiao Shufei. Ea e cea cu forța-spirit de 118.

— E bine acolo unde este, șuier eu, deși știu că nu ar trebui să risc să provoc necazuri. Trebuie să o lase baltă. De ce îți pasă?

— Hei, încerc să am grijă de tine. Se îndreaptă de spate încruntându-se.

— Cine te-a întrebat? Vezi-ți de treaba ta.

Rămâne cu gura căscată.

— Crezi că ești mai bună decât noi, sau ce? Crezi că suntem invidioase pe tine?

Celelalte fete de pe bancă ne privesc cu gura căscată, trei perechi de ochi machiați, marcați de teamă și de lumina mașinăriei.

— Păi, *acum* asta cred. De ce l-ai aduce în discuție? Îmi mijesc ochii. Pe ce să fiți invidioase? Pe forța mea spirituală?

— Te rog. Nimeni nu are nevoie de o forță atât de *mare* pentru a fi o concubină bună. Aruncă o privire în jos la silueta mea, care, datorită gustărilor aduse de Yizhi, nu s-a subțiat niciodată prea mult, în ciuda încercărilor familiei mele de a mă înfometa.

Șocată, o fată își acoperă gura.

Dar nu-mi pasă. Râd.

E trist.

— Crezi că șase sute douăzeci și patru e o valoare mare? Gura îmi zvâcnește într-un rânjet înghețat. Știi că Yang Guang are peste *șase mii*, nu? Eu sunt nimic. Toți suntem *un nimic.*

Xiao Shufei se foiește stânjenită. Degetele ei se îndoaie peste veșminte.

— Nu rosti numele stăpânului nostru.

Cuvântul mă loveşte ca un pumn în burtă. Îmi strâng buzele, iar un val de furie face să-mi iasă scântei din ochi. O sută de cuvinte mi se înghesuie în gât, dar mi se opresc între dinţi. Nu-mi permit să-l insult cu voce tare.

Mă uit la Mătuşa Dou. Încă se concentrează la test. Dar îi vom atrage atenţia dacă nu încetăm. Pufnind, mă întorc cu spatele la Xiao Shufei.

Însă asta nu face decât să-i întărâte îndrăzneala.

— Nu-mi vine să cred ce atitudine ai, spune ea, mai tare. Suntem aici pentru a sluji un pilot de clasă Prinţ. Chiar ai de gând să te aranjezi, şi pe urmă să-ţi laşi acul ăla urât în păr? Ai putea să nu arăţi atât de evident că eşti un gunoi de ţărancă?

— Toate suntem gunoi de ţărănci! mă răstesc cu răsuflarea tăiată, fixând-o din nou cu privirea. Inclusiv el! Bogătaşii nu-şi lasă fiii să se înroleze! Titlul nobiliar, hainele frumoase, bijuteriile elegante – sunt doar nişte diversiuni strălucitoare care să ne facă să ne simţim mai bine că murim tineri. Ceea ce se va întâmpla! Poate chiar de aceea încerci să mă enervezi, dar ascultă-mă: chiar ar trebui să-ţi petreci mai util timpul limitat. N-ai decât să te simţi cât de elegantă şi de nobilă vrei. Îmi mişc degetele pe lângă ciucurii argintii din părul ei. Pentru că singurul motiv pentru care ţi-au dat toate astea e fiindcă nu vei avea nevoie de ele pentru mult timp!

O linişte rece ne apasă. Începutul unui suspin îi încreţeşte lui Xiao Shufei fruntea şi gura. Pentru o clipă mă simt vinovată.

Apoi îmi smulge acul din păr.

Groaza aproape că mă trânteşte la podea. Privirea fixă mi se transformă în panică. Abia îndrăznesc să mă uit înapoi. În mod miraculos, acul a rămas întreg.

Asta mă face să mă calmez, dar nu oprește fluxul de căldură și adrenalină din mine să se transforme în cioburi înghețate. Ridic bărbia. Mă uit în jos la fetița asta proastă. Se holbează la acul din mâna ei, ca și cum ar fi uluită de propriul gest. Se uită în altă parte, evitându-mi privirea.

Lovesc banca cu un zăngănit răsunător.

— Eu chiar i-aș da ăla înapoi. Un chicotit de bărbat răsună în prag. Se pare că *nu* trebuie să te pui cu fata asta.

Toate întoarcem capetele în același timp, dar spaima mă năpădește cu mult înainte să-l văd stând acolo, cu brațele încrucișate, rezemat de perete.

Acea voce are un efect special asupra mea, intrată în mintea mea din interviurile și videoclipurile la care familia mea s-a uitat la nesfârșit cu admirație, înainte de a o obliga pe Sora cea Mare să se înroleze pentru el.

Iată-l.

Băiatul pe care trebuie să-l ucid.

CAPITOLUL CINCI

GREȘEALĂ FATALĂ

— Stăpâne. Ne ridicăm toate de pe bancă și ne înclinăm, așa cum am fost învățate.

Chiar și eu o fac. O spun. Spun cuvântul, în ciuda felului în care îmi arde gura, ca jarul sfârâind, pentru că mă aduce mai aproape de clipa în care îmi voi scălda mâinile în sângele lui.

— O, nu e nevoie de... sincer, continuați. Yang Guang flutură o mână înmănușată către Mătușa Dou, care se ridică dincolo de ecranele ei. Poartă armura-spirit, o fracțiune detașată din crisalidă, pe care o poate controla fără copilot. Cantitatea pe care o poartă e uluitoare. Majoritatea piloților pot comanda doar suficient metal-spirit cât să acopere părțile dorite cu o plasă poroasă. Costumul lui plin și solid, din piese strâns împletite, strălucește în ape verzui, ca și cum ar fi cizelat din minerale. O coroană făcută din același metal-spirit îi sclipește în jurul capului, aspră de parcă ar fi căptușită, și ascuțită ca urechile de vulpe.

Până acum două sute douăzeci și unu de ani, înainte ca diferitele triburi din Câmpia Centrală să se unească formând Huaxia, piloții erau regi războinici. Conduceau și apărau așezările permanente care apăruseră din nou după ce Suveranul Galben și soția lui, Leizu, au inventat crisalidele, cu aproximativ șapte secole în urmă (sau cel puțin

așa se presupune – Yizhi spune că istoricii pun la îndoială faptul că erau oameni adevărați). Tot ce este nobil și regal la piloții din zilele noastre este o rămășiță a acestei tradiții.

În fața mea, Xiao Shufei tremură atât de tare, încât ciucurii ei de argint zăngăne. Răsucește agrafa de păr cu ambele mâini. Îmi vine să urlu. Instinctul îmi încarcă trupul cu dorința de a i-o smulge înapoi, dar nu pot risca. O mișcare greșită, o scânteiere a lamei dinăuntru în fața lui Yang Guang, și s-a terminat.

— Stăpâne, se bâlbâie Xiao Shufei. Nu am... nu te așteptam decât mai târziu.

El izbucnește într-un râs limpede și strălucitor, care umple încăperea ca apa de izvor o găleată de tablă. Se desprinde de perete și coboară cu pași mari de pe platforma din fața ușii.

Armura-spirit îi zdrăngăne, iar pelerina lungă din blană de vulpe, înnodată peste apărătoarele de umeri, fâșâie pe treptele metalice. În golul din coroana verde, o cască înaltă de bronz îi împodobește cocul impecabil. Dacă ar fi un băiat obișnuit, nu i-ar fi permis să-și prindă tot părul până când nu ar împlini douăzeci de ani, dar tradițiile majoratului nu se aplică piloților. Toți își poartă părul ca bărbații adulți. Deși are doar nouăsprezece ani, este deja Colonel, ceea ce înseamnă că a servit peste cinci ani. Însă probabil armata îi va organiza o mare sărbătoare când va împlini...

Nu, ce spun? Nu va împlini douăzeci de ani *niciodată*.

— Ce pot să spun? Gropițele din obraji i se accentuează pe măsură ce se apropie. Abia așteptam să aflu ce fete drăguțe vin în turnul meu de veghe. Dar sper că n-ați văzut în asta o ultimă șansă de a face necazuri.

— Nu! sare Xiao Shufei. Noi... doar...

— Vor fi probleme doar dacă acul ăla de păr nu ajunge din nou în mâna mea în următoarele trei secunde. Întind palma. E prea târziu să mai adopt una dintre personalitățile false pe care le-am încercat în minte.

Xiao Shufei îmi înfige acul în palmă. E alunecos de la transpirația ei. Bleah.

— Mulțumesc. Îl înfig înapoi în coafura mea cu urechi de vulpe, străduindu-mă să par mult mai calmă decât sunt de fapt.

Yang Guang ajunge la noi. Destul de aproape să-l pot sugruma.

Chiar mă surprinde cât de copil pare. Maxilar subțire, rânjet răutăcios, ochi strălucitori. Inima îmi tremură când mă uit la cele două cercuri ale coroanei lui, o amintire permanentă că fiecare pilot își caută Unica Pereche Echilibrată. Celelalte fete par și ele năucite și știu că toate ne imaginăm același lucru: pe el transformând unul dintre cercuri într-o a doua coroană și punând-o pe capul uneia dintre noi, într-o ceremonie luxoasă de încoronare. Una dintre cele mai vii amintiri ale mele este de când leșinam laolaltă cu celelalte fete din sat când ne înghesuiam în jurul ecranului mare, pe care ni s-a permis pentru scurt timp să urmărim o astfel de transmisiune.

Pe vremea aia, numai atât mă ducea capul.

Îmi alung imaginea din minte.

— Așa deci... Yang Guang se uită drept în ochii mei. Îi terorizezi adesea pe ceilalți, frumoaso?

— Numai când mă enervează, spun nonșalant, deși pulsul îmi crește, bubuindu-mi prin corp.

— Aceasta este Consoarta Wu! Mătușa Dou se apropie șchiopătând, radioasă, deși masa înclinată continua să scârțâie și să o scuture pe biata fată pe platformă.

Stomacul mi se strânge şi mai tare când atrage atenţia asupra numelui meu de familie, deşi e un nume destul de comun în provinciile Sui şi Tang. Nu-mi dau seama dacă Yang Guang a făcut legătura cu sora mea. Chiar dacă a făcut-o, nu ar vorbi despre asta. Nimeni nu vorbeşte despre concubinele moarte. Contez pe faptul că lui nici nu-i trece prin cap posibilitatea ca o fată să condamne la moarte trei generaţii din familia ei, ca să-i ia lui viaţa.

— Consoartă? Clipeşte şi se uită la mine cu ochii mijiţi. Irisurile i se aprind, galben-neon.

Tresar, deşi ştiu că e doar un semn că energia lui qi trece prin metalul-spirit al armurii. După ce am văzut piloţi doar pe ecrane toată viaţa, păreau fiinţe fantastice, dar acum... el cu siguranţă nu e generat de computer.

— Da, acum simt! Dă din cap, cu ochii scânteind auriu în întuneric. Ai o forţă-spirit destul de mare. *Hm.* Privirea lui luminoasă alunecă peste mine ca mierea topită. Una cu adevărat interesantă.

Mătuşa Dou aruncă o privire atotştiutoare de la mine la el.

— Aşadar, tinere stăpân, ai venit să-ţi alegi însoţitoarea de tură?

— A, cred că am găsit-o. Îmi întinde mâna acoperită de armură, iar inelele aurii ale irisurilor îi strălucesc şi mai tare.

Mă încordez ca să-mi alung tremurul degetelor când îmi pun mâna într-a lui, atingând cu mâna goală metalul cald. Stomacul îmi bolboroseşte de parcă aş fi din nou pe masa basculantă.

Îl ating. Ating mâna care a pus capăt vieţii Surorii celei Mari.

Am venit aici cu gândul doar la crimă şi sclipiri de lamă, iar el îmi zâmbeşte de parcă aş fi o nouă jucărie gata să-i fac pe plac.

Un rânjet mi se strecoară pe chip. Xiao Shufei are capul plecat, dar îi surprind expresia stânjenită, însă furioasă, şi pentru o clipă mi-e milă.

El nu merită, aş vrea să-i spun. *O să-ţi arăt.*

Însă zâmbetul îmi dispare în secunda următoare, când mâna lui îmi apucă degetele cu toată forţa.

Nu am cum să-l înving când e treaz. Va trebui să aştept până adoarme.

Înainte de a-i tăia gâtul, *va trebui* să fiu jucăria lui.



În fotografiile promoţionale făcute din aer la frontiera Sui-Tang, turnurile de veghe sunt construite chiar lângă Marele Zid, la poalele ultimilor munţi, înainte de câmpiile plate ale sălbăticiei hundunilor. Câte o crisalidă stă ghemuită în faţa fiecărui turn. În timpul serviciului activ, piloţii locuiesc în mansardele în formă de farfurioare din vârful turnului atribuit fiecăruia, care ies în afară ca nişte stânci rotunjite deasupra fiecărei crisalide.

Yang Guang mă duce în mansarda lui cu liftul, un lucru cu care, din fericire, nu va trebui să mă obişnuiesc. E ca un sicriu de metal scârţâitor tras în sus de demoni. Mă ţine în braţe, iar mâinile lui acoperite de armură îmi şifonează veşmintele delicate la umăr şi pe coapse; braţele lui mă cuprind ca nişte cleşti de fier încălzit. Nu l-am putut refuza când m-a ridicat, din cauza regulii că nu avem voie să reacţionăm negativ la atingerea lui. Când liftul se opreşte în cele din urmă zdrăngănind şi se deschide cu zgomot, îmi dau seama că m-am ţinut prea strâns de el, cu antebraţul înfipt în blana maro-portocalie a pelerinei lui. Respiraţia mea gâfâită suflă direct pe curba fină a

maxilarului lui. Îmi slăbesc strânsoarea, iar obrajii mi se înfierbântă dureros.

E în regulă, îmi spun în timp ce îmi înăbuş ruşinea fierbinte. Se potriveşte cu planul meu, şi orice lucru care îmi ajută planul nu e o mişcare greşită.

Lumina argintie a stelelor inundă mansarda rotundă şi scaldă mobilierul. Cum luna nouă n-a răsărit încă, stelele pâlpâie ca o mare de flăcări, reflectate în ferestrele mari de la podea până în tavan. Sub ele, sălbăticiile sterpe ale hundunilor se întind până la siluetele negre în zigzag ale munţilor de la orizont. Mă străbate un fior la gândul că mă aflu dincolo de protecţia Marelui Zid. Dar dacă m-aş duce la fereastră şi m-aş uita în jos, aş vedea cu ochii mei simbolul rezistenţei umane care e Vulpea cu Nouă Cozi, şi poate şi alte crisalide. Simt că plutesc.

Apoi vinovăţia îmi săgetează pieptul.

Nu. Nu mă pot gândi la război. Nu poate conta pentru mine. Nu când sunt aici ca să-l ucid pe unul dintre cei mai puternici apărători din Huaxia.

Yang Guang îşi ridică mâna de pe umerii mei pentru o clipă, ca să aprindă un întrerupător de alamă. Un inel de felinare pictate clipeşte de jur împrejurul tavanului, alungând stelele şi trimiţând ţinuturile sălbatice în întuneric.

Nu pot să nu mă uit în jur în timp ce mă poartă peste covoraşele de trestie de pe podea. N-am fost niciodată într-un loc atât de curat, elegant şi imaculat. Este o canapea din lemn roşu sculptat şi un ecran uriaş în faţa ferestrelor. O masă în mijlocul spaţiului deschis, cu discuri de jad atârnând deasupra ei. Un altar pentru Chiyou, zeul războiului, lângă peretele rotunjit din oţel, cu beţişoare aromate într-un bol pentru ofrande. Perdele de mătase pe o galerie curbată...

Îmi întorc privirea, iar pielea îmi trece de la fierbinte la rece.

Dincolo trebuie să fie patul.

Pleoapele îmi tremură de parcă aş fi beată şi îl surprind pe Yang Guang uitându-se la mine. Lumina felinarelor fluorescente se arcuieşte peste ornamentul înalt de bronz şi dansează pe coroana verde-mineral şi pe armură în timp ce păşeşte. Îmi arată zâmbetul lui cu gropiţe, apoi mă aşază pe pernele canapelei.

O parte a minţii mele încă trosneşte ca lemnul uscat aruncat în foc, încercând să supravieţuiască, încercând să-mi dau seama cum aş putea fugi după ce îi înfig o lamă în gât. Dar e numai instinctul ilogic. La ce să sper?

Uită-te la partea pozitivă, îmi spun. *După asta, pot să mor. În sfârşit.*

Să fiu în viaţă a fost dureros, obositor şi dezamăgitor.

Se aude un foşnet când Yang Guang îşi scoate pelerina de blană. O pune peste spătarul sculptat al canapelei şi se aşază lângă mine. Greutatea armurii lui turteşte aproape de tot perna, făcându-mă să stau pieziş.

— Deci eşti cam cinică când vine vorba de pilotaj, nu? spune el.

— Şi ce dacă? reuşesc să reacţionez la timp fără să mă bâlbâi.

— Păi... O strălucire aurie se aprinde din nou în ochii lui.

O mică reţea de lumină galbenă îi trece peste pieptar. Cu un zgomot uşor, metalul-spirit se învârte în spirală şi i se ridică de pe piept, în forma aproximativă a unei flori.

Maxilarul mi se relaxează.

— Înţeleg ce spui, dar poate fi destul de magic, nu crezi?

Smulge floarea. Rămâne conectată la armura lui, sub controlul lui, printr-o legătură subţire. Mi-o oferă cu un zâmbet timid, aproape stânjenit.

Râd de complezență și iau floarea, dar îmi reamintesc mie însămi că nu e magie. E doar qi-ul lui care se pompează în armură prin acele subțiri din coloana vertebrală, stimulând metalul-spirit.

Ca toate lucrurile de pe lume, qi-ul și metalul-spirit – care nu e altceva decât qi în formă pură, cristalizată – sunt guvernate de cele cinci subdiviziuni ale yin și yang: Lemn, Foc, Pământ, Metal și Apă. De la cel mai yang la cel mai yin, în această ordine. Sunt mai mult metaforice decât literale și interacționează între ele în nenumărate combinații. Vulpea cu Nouă Cozi a fost făcută dintr-o carapace de hundun de tip Lemn, ceea ce nu înseamnă că seamănă cu trunchiurile de copaci, ci că este foarte conductivă și dinamică, așa cum copacii cresc întruna și peste tot. Când Yang Guang își influențează armura cu qi-ul auriu al Pământului, dominant în corpul său — genul de forță vitală care oferă echilibru și stabilitate — sigur că poate produce cu ușurință diverse forme. Nu e ceva impresionant.

Deși încerc să mă calmez cu gânduri logice, mi-e greu să-mi păstrez calmul, fiind atât de aproape de el. Fiecare celulă a mea zumzăie nu doar ca o alarmă, ci și ca altceva. Înnebunită, caut diversiuni de la tensiunea ciudată care se strânge în jurul nostru. Atenția mi se concentrează asupra unui grup de postere electronice care luminează fierbinte, la un capăt al ferestrelor. Pe cel mai mare, o siluetă minusculă stă în capul unui dragon auriu și șerpuit, ridicând un deget către cer.

Este Qin Zheng, singurul pilot de clasă Împărat, care a avut o forță-spirit ce nu a putut fi testată cu echipamentul de acum două secole. Autoritatea puterii lui a fost cea care a asigurat unificarea teritoriului Huaxia. Însă fiindcă a murit pe neașteptate de ciuma florilor, o boală care circula pe atunci, a lăsat un vid de putere între oameni și hunduni care a dus la căderea provinciei Zhou. Asta a fost suficient pentru a convinge în cele din urmă oamenii că a

avea piloţi drept conducători e o idee proastă şi depăşită. Aşa că acum sunt doar soldaţi celebri cu titluri pompoase.

— Hei, crezi că e cu adevărat posibil ca Împăratul-General Qin să se fi îngheţat în Dragonul Galben, ca să aştepte un leac pentru ciuma lui? întreb eu ca să schimb subiectul, atingând pieptarul lui Yang Guang, cu floarea din metal-spirit. Floarea se întoarce înapoi în armură cu un val de lumină galbenă, netezindu-se, de parcă n-ar fi existat niciodată.

Atitudinea lui Yang Guang devine serioasă.

— Păi, se spune că energia lui qi de apă era atât de rece, încât putea îngheţa instantaneu turme întregi de hunduni, fără măcar să-i atingă, aşa că există cu siguranţă posibilitatea. Problema ar fi menţinerea unei surse nesfârşite de qi. Dar există Muntele Zhurong, nu-i aşa? Ştii, vulcanul din Munţii Kunlun. I-am auzit pe strategi presupunând că Dragonul Galben ar fi putut fi suficient de rezistent încât să fie scufundat în magma de sub el fără să se topească. E ca şi cum ar fi înmuiat direct în energia qi a planetei. Yang Guang urmăreşte cu degetul prin aer corpul şerpuit al Dragonului de pe afiş.

— Deci chiar ar putea sta la graniţa provinciei Zhou, aşteptând să-l trezească cineva? Au reuşit strategii să verifice?

— Nu. Nimic nu poate zbura atât de departe, cu hundunii peste tot. Dar jur – Yang Guang se apropie de mine, cu o expresie întunecată – nu va trece mult până luăm provincia înapoi.

— Vrei să spui că în sfârşit are loc un contraatac? Clipesc repede, respirând adânc pentru a-mi stăpâni bătăile din piept la apropierea lui.

— Sper. Echilibrul de putere se înclină în favoarea noastră. De când... mă rog, de când a apărut Li Shimin.

— O, spun eu în şoaptă.

— Ştiu. Yang Guang îşi suge dinţii. Nimeni nu e fericit că unul ca el, un ucigaş al propriei familii, este cel mai puternic dintre noi. Dar există lucruri mai importante decât problemele unei singure persoane. Privirea i se întoarce spre afişul cu Qin Zheng. Există încă oameni de-ai noştri acolo în Zhou, ascunşi precum Rongdi, aşteptând salvarea. Cu forţele noastre actuale, nu am avut niciodată o şansă mai bună de a-i elibera.

Un val de greaţă mă cuprinde, târându-se spre chipul meu.

Mă ridic în picioare, nemaiputând să stau locului. Mă îndrept clătinându-mă spre afişul cu Qin Zheng, sub pretextul de a-l onora mai bine.

Îmi atrage atenţia o grămadă de obiecte mici de pe biroul din apropiere. Se dovedesc a fi piese dintr-un model de crisalidă pe jumătate asamblat, din lemn, sticlă şi metal. Un set de lux vândut de divizia de jocuri a companiei tatălui lui Yizhi. Lângă birou se află un dulap de sticlă plin cu aceste figurine asamblate.

Mă întorc panicată. Nu pot să mă uit la ele. Mă fac să mi-l imaginez pe Yang Guang cumpărând seturile şi asamblând piesele cu o fervoare copilărească şi asta face totul *mult mai confuz*.

Am crezut că ştiu sigur ce fel de persoană e. Apropo, Yizhi a îngheţat când i-am spus că sora mea fusese dusă ca rezervă în turnul lui de veghe. După ce a apărut cu un ochi vânăt în timpul singurului apel video pe care familia mea l-a făcut cu ea, o vânătaie pe care a susţinut că a căpătat-o „intrând într-o dronă”. Apropo, a murit fără nicio alertă cum că s-ar fi îmbolnăvit.

Dar în tot acest timp, Yang Guang nu a dat niciun semn că ar fi un monstru care ar ucide o concubină în afara luptei.

Am făcut o greşeală?

Am presupus greşit?

Dacă am presupus greşit, m-aş condamna la moarte nu numai pe mine şi pe familia mea, fără niciun motiv, dar aş ucide şi această speranţă de a lua înapoi provincia Zhou.

Am auzit lucruri rele despre el. Cuvintele şoptite ale lui Yizhi zboară prin mintea mea. Dar, în mod neobişnuit, o a doua parte îşi face apariţia. Însă a refuzat mai multe contracte media cu compania lui tata, aşa că s-ar putea să fi auzit opinii părtinitoare. *Jur, Tian-Tian, chiar m-am lovit de o dronă.* Vocea Surorii celei Mari mă face şi mai confuză.

Totul merge prea repede. Mă poticnesc fără ţintă, atât de supărată încât uit să mă feresc de reflexia mea din ferestre.

Mă opresc brusc.

E prima dată când îmi văd reflexia, de când Yizhi mi-a pensat sprâncenele, acum două zile.

Faţă ovală, palidă şi perfectă, pudrată, ochi umezi care arată de două ori mari datorită tuşului negru şi fardului roz, nas mic cât un nasture, conturat să pară subţire şi drept, buze rujate ca petale de trandafiri strălucitoare — arăt la fel de frumoasă pe cât mi-a spus toată lumea că aş arăta dacă m-aş conforma standardelor lor.

Arăt la fel de frumoasă ca Sora cea Mare.

Yang Guang se apropie în spatele meu cu un zâmbet blând. Arătăm de parcă am putea fi şi noi pe un afiş. Fermecătorul Prinţ de Fier şi minunata sa concubină.

Cu excepţia agrafei din lemn prinsă în coafura mea complicată cu urechi de vulpe.

Ating agrafa sculptată grosier, dăruită cu ani în urmă de Sora cea Mare şi pe care apoi am modificat-o în secret într-o armă. Nu-mi place să recunosc, dar Xiao Shufei avea dreptate. Arată îngrozitor de deplasat.

— Spune-mi, care e povestea lui? Yang Guang își trece degetele peste ale mele, atingând și el agrafa.

Mă încordez. Din fericire, veșmintele mele lejere îmi ascund panica.

Concentrează-te, îmi poruncesc. *Sigur* a ucis-o pe Sora cea Mare... cine altcineva ar fi putut scăpa nepedepsit?

— Vrei să petrecem toată noaptea vorbind despre asta? Agrafe de păr? Îmi duc mâna spre fața lui, găsindu-i obrazul în timp ce mă uit la reflexiile noastre din fereastră.

Nu-mi vine să cred cât de suav îmi sună vocea. Nu-mi vine să cred cât de fierbinte îmi poate fi privirea.

Buzele i se deschid cu surprindere. Se apleacă, aproape atingându-mi urechea.

— Spui lucrurilor pe nume. Îmi place.

Căldura respirației lui pe urechea mea declanșează ceva visceral în corpul meu. Mușchii mi se încordează de parcă ar fi trași cu o sfoară. Respirațiile îmi devin mai scurte și mai accelerate. Sângele îmi dă năvală în locuri surprinzătoare și mă încleștez.

— Chiar așa? spun eu, cu glasul ca o umbră.

Interesul i se îndreaptă din nou spre reflexia noastră.

— Ai ceva special. Vezi mai multe decât majoritatea fetelor. Cele mai multe dintre ele sunt atât de timide, atât de misterioase în privința lucrurilor care le trec prin minte. Nu și tu. Le spui de-a dreptul.

— Nici n-ai idee. Îi mângâi buzele, deși ceea ce-mi doresc cu adevărat să ating e coroana.

Urăsc felul în care m-am transformat în ceea ce oamenii cred că ar trebui să fie o fată, gata să mulțumească, gata să servească.

Însă îmi place puterea pe care mi-a dat-o, o putere care stă în a fi subestimată, în a găsi o deghizare în aceste presupuneri.

Mă ia de mână și îmi sărută vârfurile degetelor. Cu un oftat lung și greu, mă întorc în brațele lui și îi cuprind fața la fel cum am făcut cu Yizhi azi-dimineață.

Mă doare că nu se întâmplă asta *cu el*, dar trupul meu este al meu și numai al meu. Am ales să-l folosesc pentru crimă și răzbunare. Și voi reuși prin orice mijloace e nevoie.

Îl atrag pe Yang Guang în al doilea sărut din viața mea. E mai puțin blând, mai puțin timid. Mai puțin cast.

Când lama fierbinte a limbii lui îmi desparte buzele, nu-mi pot reține suspinul. Gura lui se mișcă mai agresiv decât înainte, împrăștiindu-mi gândurile. Mâna lui în armură îmi trece pe spate, făcându-mă să simt fiecare cută a hainelor pe piele. Îmi las capul pe spate când mă ridică din nou în brațe. Pașii lui foșnesc pe rogojinile de trestie, spre perdelele de mătase care ascund patul.

Deci asta e. Se întâmplă. Lucrul despre care familia mea a vorbit doar ca despre cea mai mare crimă. Predarea a ceea ce se presupune că e „cel mai prețios dar" pe care l-aș putea oferi unui băiat.

Cel puțin am să aflu ce mare lucru e, înainte să murim amândoi.

Când Yang Guang mă așază pe pat, nu simt decât căldură. Patul e amplasat într-un cadru complicat din lemn sculptat, ca un dulap înalt, cu o deschidere rotundă. Ciucurii din păr îmi zornăie pe cearșafurile răcoroase de mătase. Se așază și el, cu genunchii deformând salteaua de o parte și de alta a trupului meu. Mirosul lui metalic mă învăluie. Devin foarte conștientă de faptul că e încă în armura-spirit. Mă întreb cum și-o scot piloții. Trebuie să-și folosească mâinile, sau se desface ca o adevărată crisalidă, la comanda lui mentală.

Îmi dă un șir de sărutări pe gât. Din reflex, îmi dau capul pe spate. Furnicăturile îmi trec ca electricitatea prin corp, stârnind senzații pe care nu știam că le pot avea,

care amenință să mă desființeze. Îmi înăbuș un scâncet. Nu vreau să pierd controlul.

Dar dacă vreau să lase garda jos în noaptea asta, n-am încotro.

Îmi imaginez că Yizhi e cel care mă atinge, mă sărută, și îndrăznesc să mă relaxez puțin, chiar dacă inima îmi bate cu putere între coaste, de parcă ar încerca să scape dintr-o cușcă arzând. Ca prin ceață, mă uit fix la lumina felinarului care strălucește prin vița-de-vie sculptată pe cadrul patului. Aș putea să mă dizolv într-un abur.

Apoi Yang Guang se trage înapoi, îmi atinge bărbia cu încheietura degetelor și mă privește în ochi.

— Ești sigură, fată curioasă? șoptește el.

Ies din transă.

Ies și din hotărârea mea, din certitudinea mea.

Gura mi se mișcă, dar nu iese nimic.

Tu ești cel care mi-a ucis sora? e întrebarea pe care nu trebuie să o pun, dar la care trebuie neapărat să găsesc răspunsul.

Îi cercetez ochii. Trebuie să înceteze să mai fie atât de sinceri. Trebuie să mă hotărăsc. Trebuie să...

O alarmă urlă și îmi frânge gândurile. O lumină roșie urlă din tavan.

Yang Guang înjură și se ridică.

— *Hundunii.*

CAPITOLUL ŞASE

HAI SĂ DANSĂM

Nu. *Nu.*

Tocmai au dat un atac pe această porţiune a Zidului acum două zile. Nu trebuia să se întâmple asta.

De ce se întâmplă asta?

Yang Guang verifică ceva pe o brăţară inteligentă, iar micul ei ecran îi luminează faţa. Apoi mă ridică în capul oaselor în pat.

— E-n regulă. Îmi masează umerii în timp ce eu mă uit la el năucită. Va fi bine. Trebuie să crezi în mine. Să crezi în *noi.*

Noi.

Când este chemat la luptă, pilotul trebuie să ia concubina cea mai apropiată de el.

Ţip, zbătându-mă în pat.

— Nu! Linişteşte-te! Mă trage înapoi.

Durerea mă cuprinde pe-o parte când mă prăbuşesc pe cadrul patului. Dar ţip în continuare. Încerc să-l lovesc cu picioarele, mă zbat şi încerc să-l muşc.

Cu un oftat greu, mă trânteşte cu faţa pe saltea şi îşi apasă genunchiul în spinarea mea. Sub greutatea lui, ţipetele mi se transformă într-un cârâit.

— Îmi pare rău. Braţele mi se zbat, dar mi le leagă cu cordonul de la chimono.

Gâfâi şi mă sufoc, iar obrazul îmi e scăldat de tot mai multe lacrimi care udă cearşaful şi lasă urme de machiaj.

Îl aud că deschide un sertar. Scotoceşte. Ceva se rupe cu un zgomot tăios.

Mâna lui se apropie şi îmi pune o bucată mare de bandă adezivă peste gură. Oricât aş încerca să ţip, sunetul nu mai poate scăpa.

În starea mea de şoc, mă ridică peste umăr. Şuier încercând să trag aer numai pe nas. Picioarele mi se zbat degeaba pe armura lui. Agrafe de păr îmi cad pe rogojinile de trestie. Ochii îmi sunt prea plini de lacrimi ca să văd dacă agrafa mea ucigaşă se află printre ele. Lacrimile îmi curg pe obraji şi umezesc marginea de sus a benzii adezive. Cu mine legată şi zbătându-mă, se repede printre perdele, până la un stâlp aflat în spatele canapelei. Se prinde de stâlp, apoi loveşte cu piciorul un inel de piese metalice de la baza lui, deschizându-l. Mirosul de mosc al sălbăticiei intră înăuntru odată cu un vânt puternic. O lumină galbenă palidă se revarsă peste un pod de bare oţel de dedesubt. Pune un picior în jurul stâlpului, îl prinde cu o mână şi sare.

Armura de pe mână scoate scântei la contactul cu stâlpul, iar noi ne prăbuşim în noaptea cu miros de pământ. Betonul turnului de veghe rămâne repede în urma noastră. Aterizează cu o forţă care trimite vibraţii prin tot podul.

La celălalt capăt al podului, cu un strălucit verde-mineral sub lumina stelelor, atât de mare încât nu pare real, se află ceafa Vulpii cu Nouă Cozi. Restul ei continuă sub pod, ghemuită în Forma Latentă, cu cele nouă cozi încovoiate în jurul corpului, ca petalele de lalele.

Am văzut clipuri cu ea în luptă. Am văzut-o zdrobind cu o singură gheară hunduni de mărimea unei case. Am mârâit când am văzut fotografiile promoționale cu Yang Guang pozând pe capul Vulpii, sprijinit de o ureche înaltă cât el. Sub el, fanta strălucitoare și înclinată a unui ochi al Vulpii abia reușea să intre în cadru.

Dar nimic nu m-a pregătit pentru asta.

Spaima își face loc tot mai adânc în mine, însă zvârcolirile și strigătele mele înăbușite nu îi opresc avântul lui Yang Guang. Pășește zăngănind pe pod și deschide o trapă din ceafa Vulpii.

Scaunele yin și yang sunt abia vizibile în cabina de pilotaj întunecată și rotundă: unul jos, unul sus, unul negru, unul alb, aranjate ca și cum un îndrăgostit îl îmbrățișează pe celălalt din spate. A doua armură din metal-spirit a Vulpii se află deschisă pe scaunul de jos, yin, cu piesele ei largi și ușor curbate.

Nu e menită să mă protejeze.

E menită să mă prindă în capcană.

La fel ca pe atâtea alte fete înaintea mea.

Un alt țipăt înăbușit îmi umple plămânii. Yang Guang mă lasă jos, ceea ce îmi trimite o explozie de durere în sus pe picioare, și îmi rupe chimonoul. Frigul nopții îmi învăluie corpul rămas doar în lenjerie. Încerc să mă acopăr, dar brațele îmi sunt încă prinse în zdrențele chimonoului.

Aruncă chimonoul zdrențuit deoparte și mă forțează să intru în piesele de armură ale scaunului yin. Metalul-spirit rece îmi frige partea din spate a coapselor.

Cum teroarea mă cuprinde ca pe un animal, dau din picioare și mă zbat. El se lasă în scaunul yang fără să-mi dea drumul. Energia lui qi aurie de Pământ i se aprinde prin toată armura și trece prin pereții verzi ai cabinei ca uscăciunea de toamnă prin frunziș.

— Haide, nu mă ajuţi deloc în felul ăsta, spune el printre dinţi. Vine invazia.

Cu călcâiele, îmi împinge picioarele goale în lăcaşele armurii mele. Piesele se închid la comanda lui mentală, imposibil de deschis. Asta îl eliberează şi-i permite să-mi dezlege braţele şi să mi le prindă în mănuşile de metal de pe cotiere. Şi ele mă prind în capcană, iar el mă trage cu putere pe spate. Coloana mea se ciocneşte de o coloană de ace de gheaţă — acele de conexiune, pe cale să mă străpungă.

În colţurile ochilor văd pete, chiar mai luminoase decât carlinga. Un sunet ascuţit îmi trece prin craniu. Stomacul mi-e cuprins de spasme incontrolabile. Mă străduiesc să inspir suficient aer pe nas, dar nu pot.

Nu mă pot mişca. Nu pot să ţip. *Nu pot face nimic.*

Restul pieselor de armură se poziţionează şi se închid în jurul corpului meu. Picioarele lui se aşază de fiecare parte a scaunului meu. Pieptul lui îmi apăsă spătarul. Degetele lui acoperite de armură se împletesc cu ale mele, cu o fermitate de necontestat.

— Nu-ţi fie frică, îmi şopteşte el la ureche, peste umăr. Hai să dansăm.

Acele îmi străpung coloana vertebrală.

CAPITOLUL ŞAPTE

ÎN JUNGLĂ

Ochii mi se deschid în faţa unui baldachin gros din frunze, de pe care picură apă. Aerul e umed, de o căldură înţepătoare. Îmi înăbuşă mintea, făcând-o inertă şi lentă. Când îmi mişc braţele, liane unsuroase se prind de ele. Aripi nevăzute se zbat prin frunziş, foşnind. Croncăneli se aud slab dintre umbre.

Ce-i asta?

Unde sunt?

Mă mişc cu mai multă putere împotriva lianelor. O unsoare caldă îmi gâlgâie în jurul membrelor. Din gândurile mele înceţoşate se aude vocea Mătuşii Dou fredonând ca un spirit al junglei.

„Uneori, s-ar putea să vă treziţi într-un tărâm al minţii, într-o manifestare ca un vis a subconştientului stăpânului vostru pilot."

Vis? Ăsta pare mult prea real pentru a fi vis.

Pieptul mi se umflă şi simt că mă înăbuş. Abia inspir mirosul de mosc al junglei. Fructe ciudate, de culoarea pielii, apar printre mănunchiurile de liane. Mi se face pielea de găină pe umeri.

— Ajutor, se aude o voce de copil în jungla deasă de coşmar. Ajută-mă.

Mă smulg atât de violent, încât în cele din urmă rup una dintre liane.

— Vin acum!

Cuvintele liniştitoare îmi mor pe limbă.

„Urmează-ţi instinctele pentru a alina tărâmul minţii."

Tot Mătuşa Dou a spus asta. Sfaturi date probabil fiecărei concubine-pilot.

Deci probabil nu asta e metoda de a supravieţui.

Trebuie să fac opusul. Trebuie să...

Gândurile îmi deraiază, se învârt şi se prăbuşesc. Încerc să rezist, dar un fel de forţă care mă trage îmi face imposibilă concentrarea.

Trebuie să...

Am...

Unde sunt?

Ce caut aici?

— Ajutor, strigă un copil prin vegetaţia deasă. Te rog.

Gata. Are nevoie de ajutorul meu!

Răsucindu-mă şi dând din picioare, reuşesc să mă eliberez din încurcătura de liane. Unsoarea caldă se lipeşte de mine. Mă împing printre liane pentru a ajunge la băiat, păşind printr-un noroi alunecos. Pe măsură ce scâncetele lui se apropie, ating cu mâna fără să vreau un fruct de culoarea pielii din verdeaţa deasă.

O amintire îmi fulgeră prin minte. O fată. Întâi zâmbeşte, apoi scânceşte.

Mâna îmi tresare. Mă împiedic şi mă prăbuşesc printre liane, însă confuzia mă face să-mi revin în fire.

Amintirea aceea nu era a mea. Sunt pe tărâmul minţii lui Yang Guang. Cum de-am uitat?

Fructul de culoarea pielii se holbează la mine din verdeață ca un ochi fără pupilă.

Era una dintre concubinele lui?

Mintea mea străbate jungla plină de fructe cărnoase. Mâna mea lovește un alt fruct.

E amintirea unei alte fete. Când apăs fructul, și mai multe amintiri despre ea se revarsă spre mine, ca frunzele care mă plesnesc peste față când alerg prin pădure.

„Ai ceva special. Vezi mai multe decât majoritatea fetelor."

Pentru o clipă, cred că sunetul e din altă parte, amestecat din amintirile lui Yang Guang *despre mine*. Însă fata reacționează la aceste cuvinte. Se înroșește și își întoarce privirea. În acea amintire, o mână îi dă fetei după ureche o șuviță de păr rătăcită.

Corpul mă furnică de frig. Cu degetele amorțite, mă întind după un alt fruct. Mă întind după toate cele la care pot ajunge.

„Poate fi destul de magic, nu crezi?"

„Ești sigură, fată curioasă?"

„Va fi bine. Trebuie să crezi în mine. Să crezi în *noi*."

Floarea din metal-spirit apare iar și iar. Aceleași linii, aceleași mișcări, alte fete.

Îmi vine rău. Dar merg mai departe, căutând un semn clar că el e capabil de lucruri mult mai rele.

Am dovada atunci când, în cele din urmă, mă smulg dintr-o amintire în care a apucat o fată de păr și i-a zdrobit fața de un perete.

Mă simt goală pe dinăuntru. Mă prăbușesc cuprinzându-mi capul în mâini. Propriile amintiri trec prin mine ca niște lame ascuțite – momentele în care mă îndoiam de mine însămi din cauza căldurii pe care el a

stârnit-o în mine. Mă aplec și încerc să vomit, dar nu iese nimic din ceea ce o fi corpul meu acum.

— Ajută-mă, mă roagă din nou copilul, aflat deodată chiar lângă mine.

Ridic brusc capul. El *e*, dar mult, mult mai mic.

— Ajută-mă, spune el cu ochi goi, fantomatici. Nu pot să ies de-aici.

Glasul îi e slab, dar mă străbate ca un val care mă curăță. Amenință să-mi spulbere din nou rațiunea. Amintirile fetelor plutesc departe de mine ca niște petale de lotus rătăcite care se îndreaptă spre o cascadă.

Dar nu trebuie să le las să plece. *Trebuie să mi le amintesc.*

Cu un urlet, îl apuc pe băiat de gât și îl trântesc peste liane.

— Asta e mintea *ta*. Îi zdrobesc gâtul. Tu te-ai prins singur în capcană!

Se sufocă și țipă, dar nu-i dau drumul. Chiar și atunci când totul îmi strigă să am milă și că *nu pot ucide un copil*, strâng și mai tare. Cu fiecare secundă care trece, mă forțez să-mi amintesc cum mor concubinele-pilot: mintea lor devine atât de absorbită de mintea pilotului, încât în momentul în care legătura de luptă se rupe, ele nu-și mai pot susține bătăile propriei inimi.

Asta se va întâmpla și cu mine, dacă dau dovadă de milă.

Pe măsură ce lumina îi dispare din ochi, tărâmul se destabilizează. Lianele se dezintegrează, putrezind în bălți de noroi dezgustător. Fructele cărnoase se scufundă și dispar.

Țip fiindcă și eu sunt dezintegrată, oasele mi se zdrobesc, mușchii îmi plesnesc, pielea mi se cojește. Spiritul meu, eliberat, se repede în sus și dispare.

Clipesc.

În clipa următoare, mă aflu pe un tărâm mult mai abstract, față în față cu Yang Guang la vârsta lui de acum. În jurul nostru e doar alb și negru. Yin și yang. Eu pe partea neagră, yin, el pe partea albă, yang. Ceva solid ca sticla lucește sub picioarele noastre. Zgomotele luptei și ciocnirea metalului-spirit răsună în depărtare, dar nu văd nimic din lumea reală. Acea senzație-fantomă de mișcare înăuntrul Vulpii cu Nouă Cozi plutește prin mintea mea, dar o forță represivă mă împiedică să o influențez.

— Ce... Yang Guang se holbează în jur la acel tărâm, apoi la mine. Ai reușit să ieși.

Gura mi se deschide și mi se închide. Mă uit în jos la ceea ce pare a fi o formă spirituală a mea, încercând să înțeleg.

— Dar ai venit aici să mă omori. Ochii i se îngustează, fumegând de furie neagră.

Mă încordez.

Am intrat în mintea lui. Bineînțeles, ar fi putut să răsfoiască și el prin mintea mea.

Atunci, nu mai e nevoie să mă mai ascund.

— Mi-ai ucis sora! Îmi îndrept pumnul spre fața lui.

Se dă înapoi, dar lanțuri se ridică din pământ și îmi încolăcesc picioarele, talia, brațele, gâtul. Șocul îi pâlpâie pe chip, apoi dă din mână ca și cum ar alunga un gând. Cu o smucitură dură, lanțurile mă doboară în genunchi și mă înconjoară, astfel încât să mă prosternez în fața lui, chiar acolo unde negrul se întâlnește cu albul.

Respiră greu, dar un rânjet îi modelează buzele în timp ce eu mă lupt cu lanțurile. Se lasă într-un genunchi cu prudență, studiindu-mă.

— Nu-i de mirare că erai atât de dornică să fii cu mine. Vocea îi devine moale și joasă, aproape tristă. Îmi ridică bărbia cu o mâna înmănușată. Lanțul din jurul gâtului meu se smucește.

Mă arde furia. Verigile îmi ard ceafa și îmi sugrumă membrele, părând că devin tot mai solide cu cât mă opun mai mult. Dar nimic din toate astea nu e real, deci cum face?

Și de ce el poartă armură-spirit, iar eu nu? Corpul meu fizic e în aceeași configurație, așa că probabil nu are nimic de-a face cu asta. Ochii mi se deschid larg, urmărind fiecare linie a armurii lui. Dacă el poate crea asemenea lucruri aici, eu de ce nu pot? Din câte îmi dau seama, și el e pentru prima dată pe acest tărâm.

Care este mai exact diferența dintre mintea lui și a mea?

— Chiar ai ceva diferit, murmură el, înclinând capul. Aș vrea să te fi avut. Am fi făcut o pereche grozavă. Mă mângâie pe obraz. Păcat că trebuie să mori.

Încet, îi întâlnesc privirea. Îmi dau seama că, deși nu e nici pe departe aproape de vreo fantezie de-a mea, acesta este momentul pe care l-am așteptat de când am aflat despre moartea Surorii celei Mari, acum optzeci și trei de zile. Îmi amintesc că am scăpat un coș cu ouă proaspăt adunate când cuvintele care mi-au sfârșit lumea au trecut prin mine ca o suliță, iar toată puterea mi-a părăsit corpul. Îmi amintesc de felul în care tata m-a apucat de păr și m-a împins cu fața în ouăle sparte, de mânie oarbă că nu suntem eligibili să primim compensație pentru moarte în război. În cele optzeci și trei de zile de atunci, această confruntare cu Yang Guang a ocupat în mod constant o parte din conștiința mea, ca o bătaie paralelă a inimii, desfășurându-se în zece mii de moduri diferite.

Toate astea, doar ca să mor captivă în brațele lui, goală și legată și redusă la tăcere?

Sora cea Mare nu m-ar ierta.

Îmi încleștez mintea în jurul acestei forme spirituale pe care o iau. Apoi, cu un urlet pe care am vrut să-l eliberez în fiecare secundă înăbușitoare din ultimele optzeci și trei de zile, adun toată puterea pe care am crezut că o voi avea în acest moment.

Conturul unei armuri precum a lui îmi iese la suprafața pielii.

Se dă înapoi clătinându-se, cu gura căscată.

Mă ridic de pe jos. Lanțurile se întind, apoi se rup. Armura-spirit îmi pâlpâie pe corp – el încearcă să o facă să dispară.

Trebuie să fie un duel al minților, un tărâm manifestat și întreținut de imaginațiile noastre de-a lungul legăturii de luptă. Singurul lucru de care e nevoie pentru a crea ceva e voința.

Din fericire pentru mine, atenția lui e deturnată de hunduni. A mea nu.

Scot un strigăt războinic care-l distrage și mai mult, apoi mă reped spre el.

— Nu te apropia! strigă el, cu palma deschisă. O barieră transparentă mă lovește, împiedicându-mă să trec pe partea albă, yang. Un zâmbet înnebunit, de ușurare, i se întinde pe față.

Dar dacă pot face orice vreau...

Mă plesnesc peste pieptar, mă concentrez și întind mâna, așa cum am văzut că fac crisalidele când își scot armele din piept, acolo unde se află cea mai mare parte a metalului-spirit.

Lumina se sparge sub mâna mea. Lumină albă, culoarea energiei qi de Metal, care semnifică fermitate,

perseverență, precizie și control. Probabil că acestea sunt dominantele în mine. Perfect pentru a sculpta arme ascuțite ca briciul din metal-spirit. Degetele îmi intră în pieptar și apucă un mâner.

Îmi smulg din piept un pumnal, cu un jet de scântei albe.

Cu o mișcare viguroasă, înfig pumnalul în bariera care îl apără pe Yang Guang de mine. Crăpăturile se întind ca o pânză de păianjen pe suprafața ei, apoi explodează în zece mii de cioburi strălucitoare. Mă năpustesc prin ploaia cristalină cu o viteză și un pas lung pe care nu le-aș avea niciodată în viața reală.

— Nu! Nu! Se trage înapoi. Vag, ca și cum retrăiesc o amintire a unei senzații, simt că Vulpea cu Nouă Cozi se poticnește, undeva dincolo de acest tărâm. Sunt în mijlocul bătăliei! Ne ucizi pe amândoi!

— Bine! urlu eu, fără să-mi pierd impulsul.

Îl iau de gât și îl trântesc, așa cum am făcut și cu copilul. Îmi înfig pumnalul în gâtul lui, așa cum am visat de atâta timp și atât de des. Țipetele lui gâlgâie, dar nu curge sânge. Râzând necontrolat, înjunghii încontinuu. Înjunghii. Și înjunghii.

Mă umple căldura, destrămându-mă din nou. Senzațiile date de Vulpea cu Nouă Cozi mă apasă din ce în ce mai aproape și mai acute. Mintea lui Yang Guang nu reușește să mă împiedice...

Sunt aruncată pe un câmp de bătălie haotic, sub stelele arzând. Simțurile îmi sunt toate străine, greșite și diferite, dar cred că...

Am preluat controlul asupra Vulpii.

CAPITOLUL OPT

BINE AȚI VENIT ÎN COȘMARUL VOSTRU

Lumina înghețată a stelelor se reflectă pe o duzină de crisalide care se luptă cu o turmă de hunduni, lovind și înjunghiind și provocând explozii orbitoare de energie qi. Sub fiecare pas al lor asurzitor, nori negri de praf se ridică din pământ.

Vederea mi-e confuză, prea diferită de vederea mea normală. Mai largă, într-un mod ciudat, ca și cum cineva mi-ar fi smuls pleoapele. Încerc să-mi închid ochii.

Nu pot.

Mă străbate un sentiment de teroare. Nu pot să închid ochii. Nu pot clipi. Nu mă pot separa de lume, nici măcar timp de o milisecundă.

Mă bombardează și sunetele. Strigătele par să erupă chiar în mintea mea.

— *Vulpe cu Nouă Cozi! Vulpe cu Nouă Cozi, răspunde!*

— *Colonele Yang! Ce s-a-ntâmplat?*

Din instinct, încerc să-mi acopăr urechile. Dar brațele îmi sunt atât de grele, încât încercarea face lumea să se rotească în jurul meu. Îmi duc mâinile – labele – doar până la nivelul trunchiului. Fiecare labă se termină cu trei gheare mari, de culoare verde-mineral, cu vârfurile galben-auriu.

Mă uit în jos. Vulpea, prăbuşită într-un genunchi, a fost adusă la Forma ei Superioară bipedă la un moment dat, în timpul cât am fost pe tărâmul minţii lui Yang Guang. Marginile metalului-spirit, de obicei de tip Lemn, au fost temporar transmutate în tip Pământ. A devenit slăbănoagă şi scheletică, de parcă ar fi făcută din cioburi pilite şi piloni lungi. Talia îi e micuţă în comparaţie cu pieptul în formă de scut. O zgardă de ţepi verzi şi aurii i s-a ridicat mai sus de umeri. Văd, sau mai degrabă simt nouă cozi solide ridicându-i-se de la spate. Valuri de energie qi aurie a lui Yang Guang trepidează sub suprafaţa ei cu textură de blană, susţinând transformarea. Dar e pasivă. Nu mai e o ameninţare.

El trebuie să fie pierdut în ceea ce o fi tărâmul minţii mele. Qi-ul lui este al meu, pot să-l controlez.

Doar dacă aş putea să-mi dau seama cum.

— Colonele Yang, ai probleme de conexiune? O crisalidă albă sare în faţa mea, dar are mai puţin de jumătate din dimensiunea mea.

Este Iepurele Lunii, o crisalidă de clasă Conte. Fiind de tip Metal, are contururi curate şi o suprafaţă netedă ca de porţelan. Capul şi picioarele din spate sunt disproporţionat de mari, iar urechile îi sunt tăioase ca un satâr. Cu o armă asemănătoare unei bâte, loveşte un roi de hunduni care se îndreaptă spre noi ca nişte gândaci uriaşi. Miezurile lor pline de qi trosnesc ca petardele pe măsură ce mor.

— Colonele? strigă din nou peste umăr Iepurele Lunii, cu ochii strălucind ca rubinele; din gura mică îi iese în noapte qi-ul Roşu de foc al pilotului său masculin, pentru a produce sunete.

Nu ştiu cum să răspund. Efectiv nu ştiu cum să fac să vorbesc. Când mă concentrez intens la maxilarul ascuţit al Vulpii, reuşesc să-l deschid scârţâind, dar nu

am plămâni. Nu iese aer, şi nici glas, de parcă aş fi sub apă.

Iepurele Lunii nu-i ucide pe hunduni suficient de repede. Ajung la noi ca nişte râuri de insecte. Nenumărate picioare minuscule se urcă pe Vulpe, împestriţându-i blana de metal iluminată din spate, dându-mi senzaţia că mă înţeapă. Scântei mici ies din hunduni când încearcă să îmi provoace daune cu energie qi. Falca mea... nu, falca *Vulpii* se deschide într-un ţipăt mut. Am mai văzut crisalide copleşite în felul ăsta. Dacă ajung la capul Vulpii, vor pătrunde în carlingă şi îmi vor ucide corpul fizic.

Încerc să-i îndepărtez cu lovituri, dar fiecare mişcare îmi frământă conştiinţa ca o migrenă. Hundunii se întind pe braţele şi pe spatele Vulpii. Mă străduiesc să îi lovesc cu ghearele, să îi desprind şi să îi arunc.

— *Colonele Yang, în numele cerului, răspunde!* Vocile din mintea mea devin şi mai frenetice. *Ce se întâmplă acolo?*

Taci! aş vrea să strig. Probabil e nevoie de qi pentru a crea o voce, dar nu ştiu cum să o canalizez şi nu mă pot concentra, cu tot ceea ce se întâmplă. Şi pentru a înrăutăţi lucrurile, muştele încep să bâzâie în jurul capului Vulpii...

Stai. Nu sunt muşte.

Drone cu cameră.

Drone care probabil sunt mari cât un trunchi de om zbârnâie în jurul meu ca nişte cercuri negre rotitoare.

Într-un fel anume, dimensiunea actuală a corpului meu capătă perspectivă mai mult decât orice altceva. Mintea mi se învârte cuprinsă de panică.

E prea mult. Mult prea mult.

Trebuie să țip. Trebuie să respir. Trebuie să vorbesc. Trebuie să clipesc... Îmi ard ochii!

Prea târziu, îmi dau seama că s-a creat o presiune în spatele ochilor.

Din ochii Vulpii ies două raze de qi rece, de un alb Metal. Razele se izbesc de pământ, continuu, în zigzag, spre uluirea mea. Îmi orbesc vederea, dar aud hundunii explodând când sunt atinși de ele.

Vocile din capul meu devin tot mai zgomotoase, bătând câmpii despre ineficiență și irosirea qi-ului, dar le ignor, forțându-mă să mă calmez.

E un început. Pot s-o fac. S-o controlez.

Intuiesc mental de unde vin exploziile, localizând originea precisă a qi-ului din corpul meu și al lui Yang Guang, acele de conexiune din spinarea mea și a lui. Opresc focul din ochii Vulpii, apoi trag un nou val de energie qi către vocile care nu se opresc.

Explozia distruge ceva. Se aude un zgomot violent. Un zumzet care se estompează.

O dulce liniște în mintea mea.

Suficient de liniște cât să aud zgomotele metalice făcute de picioarele hundunilor care zgârie umerii Vulpii, încercând să treacă de zgarda cu țepi.

Încep din nou să-i lovesc și să-i smulg de pe mine.

— Ă, Colonele...! Iepurele Lunii vorbește în timp ce continuă să-i lovească pe hunduni cu bâta, de parcă ar pisa plante medicinale cu pistilul în mojar. Qi-ul de Foc al pilotului său masculin, qi-ul forței și al distrugerii, strălucește înăuntrul bâtei ca jarul dincolo de sticlă mată, sporind daunele pe care le face. Strategii întreabă de ce tocmai ți-ai scurtcircuitat difuzoarele de comandă!

Ah. Deci *asta* am făcut.

— Serios, Colonele, ce se întâmplă cu...

Marea de hunduni se împrăştie. O masă roşu închis, cu textură aspră, mai mică decât Vulpea, dar mai mare decât Iepurele Lunii – deci un hundun din clasa Duce – se aruncă spre noi pe şase picioare ca de insectă. Strălucirea lui roşie ca focul pulsează sub suprafaţa lui aspră.

Cu un strigăt sugrumat, Iepurele Lunii se ridică pe picioarele din spate şi ridică bâta. Aceasta se transformă într-un scut bombat tocmai la timp pentru a contracara explozia de energie qi roşie. Punctul de coliziune vibrează şi se extinde, devenind mai mare şi mai luminos. Labele din spate ale Iepurelui Lunii se proptesc în pământ. Hunduni obişnuiţi roiesc pe suprafaţa lui albă ca nişte gândaci uriaşi, multicolori, pe porţelan. Îi smulg cu frenezie de pe noi amândoi.

— Xing Tian, vino în ajutor! strigă Iepurele Lunii. Cred că e blocat Colonelul Yang!

Pământul se cutremură de bătăi lente care se apropie. Se vede o sclipire şi se aude un scârţâit intens de metal, apoi un topor de aur izbeşte hundunul de clasă Duce. Energia qi îi explodează şi cade în lateral, dar nu moare. Şi Iepurele Lunii se clatină, cu scutul deformat de inele topite urâte.

— Ce s-a întâmplat cu Colonelul Yang? strigă noua crisalidă ridicând toporul cu un nou scârţâit puternic. E de tip Pământ, lentă şi voluminoasă, şi se poate măsura cu hundunul din clasa Duce. Ochii îi strălucesc pe piept, gura i se mişcă pe burtă – e Războinicul fără Cap.

Iepurele Lunii îşi transformă scutul înapoi în bâtă.

— O să fie rău dacă nu-şi revine! Cred că o să trebuiască să mă transform şi eu!

Spiritul îmi vibrează în crisalida mea.

Transformarea într-o formă superioară e cea mai frecventă cauză a morţii concubinelor-pilot.

Voința mi se ascute ca un pumnal și strâng cu ghearele Vulpii gâtul Iepurelui Lunii, forțându-l să se uite la mine. Gura i se deschide, iar ochii roșii îi strălucesc și mai tare, pâlpâind. Chiar și fără plămâni, fără aer, glasul nu-mi mai poate fi împiedicat.

— Nu... mai... ucide... fete... mormăi eu, cu un glas demonic care își are locul într-un coșmar.

— Atunci... atunci fă ceva, Colonele!

Da. Trebuie să pun capăt acestei bătălii.

Îi dau drumul Iepurelui Lunii și folosesc aceeași gheară ca să mă ridic de la pământ, până la înălțimea maximă. Metalul-spirit scârțâie, simțurile mi se încordează și ezită, iar hundunii continuă să se târască pe toată suprafața Vulpii, dar mă încordez și fac un prim pas.

Nu doare.

Sunt cuprinsă de o euforie ireală.

Mi se deschid dintr-odată posibilități infinite. Chiar așa, nu mai sunt ființă umană. Am fost eliberată din corpul meu zdrobit, acea carapace de carne și oase care a fost pregătită toată viața să fie folosită pentru capriciile și plăcerile bărbaților.

Nu; acum sunt Vulpea cu Nouă Cozi, o mașină de război mai înaltă decât o clădire cu opt etaje.

Nu am nevoie să clipesc. Nu am nevoie să respir. Ar putea veni o furtună, și nu m-aș clinti. Un cutremur ar putea zgudui pământul, iar eu nu m-aș clătina. *Eu* sunt forța care cutremură pământul.

Cu fiecare pas tunător, mă obișnuiesc să comand această formă enormă. Enervanții hunduni obișnuiți cad singuri când mișcările mele devin mai viguroase. Îndreptându-mă spre hundunul din clasa Duce, mă întind la spate și scot una dintre lăncile-coadă ale Vulpii.

Îmi doresc să fi fost mai puternică, suficient de puternică să fi urmărit mai multe filme de luptă cu Yang Guang, ca să am o idee mai bună despre ce să fac acum. Ultimul lucru de care îmi amintesc e că a făcut o săritură din alergare şi a înfipt o lance direct într-un hundun.

Fac la fel când ajung la hundunul din clasa Duce. Lancea mea şuieră prin aer şi îi înţeapă carapacea. Metalul-spirit face un zgomot ca o mie de ferestre care se sparg. Totul se cutremură. Dar lancea nu e atât de ascuţită pe cât mi-aş fi dorit şi probabil că nu i-am atins inima, unde îşi are rădăcina simţirea.

Pe măsură ce hundunul se trage înapoi, un val copleşitor de emoţii mă străbate. Jale. Tristeţe. Furie. Îmi reproşez reacţia excesivă, dar în momentul în care mă poticnesc înapoi şi scot lancea din hundun, sentimentele dispar.

E mai mult decât ciudat, dar nu am timp să mă gândesc la asta. O strălucire roşie se aprinde când hundunul încarcă o nouă explozie de energie qi.

Mă trag deoparte. Raza roşie mă urmăreşte, măturând prin noapte. Se întrerupe doar când Războinicul fără Cap îl loveşte pe hundun cu toporul.

Bun. Aşa n-o să meargă. Ceva a fost în neregulă în tot acest timp. Vulpea a evoluat pentru a i se potrivi lui Yang Guang; atributele mele sunt complet diferite.

Trebuie să-mi creez propria formă.

În timp ce Iepurele Lunii îşi uneşte forţele cu Războinicul fără Cap, bătând hundunii cu bâta, caut scânteia transformării care există probabil în mine. Fiind de tip Lemn, cea mai conductivă dintre energiile qi, Vulpea ar trebui să fie crisalida cel mai uşor de propulsat către forme superioare.

În legendele povestite cu dragoste fratelui meu, cuvântul „hundun” se referea iniţial la o fiinţă a haosului

primordial. Într-o zi, prietenilor săi divini li s-a făcut milă de lipsa lui de simțuri și au hotărât să îi sculpteze ochi, urechi, nări și o gură. Hundunul a murit în cele din urmă, însă din noile sale orificii s-a revărsat un nou univers.

Tocmai asta sunt crisalidele: hunduni, transformați cu potențial uman. Lucru la care pun pariu că nu s-au gândit când au coborât din cer pentru a cuceri lumea noastră.

O presiune fermă pulsează către suprafața aspră a Vulpii. O strălucire albă trece peste ea sfârâind.

— O! Iepurele Lunii se uită cu gura căscată la mine, sărind în același timp ca să evite un atac al unui hundun din clasa Duce.

— Forma Eroică, strigă Războinicul fără Cap cu încântare, cu gura lui de pe burtă. Forma Eroică!

Am văzut crisalidele luând această formă, o transformare de nivelul al treilea, numai atunci când sunt pilotate de o Pereche Echilibrată. Dar asta doar pentru că fata poate controla și ea în mod conștient metalul-spirit. Dacă eu contribui la transformarea deja începută de Yang Guang, ar trebui să obțin același efect.

Cu impulsuri intermitente de lumină care se solidifică într-un metal-spirit mai fin, membrele Vulpii se extind odată cu energia mea qi. Fulgerele albe se unesc cu cele galbene, aranjând piesele în forme mai elegante, așa cum lemnul poate fi sculptat și modelat de lame metalice.

Formele Eroice sunt numite după cât de umanoide tind să fie, dar par în același timp și robotice, ca un om care poartă o armură robotică. Pe măsură ce îmi imaginez cum ar trebui să arate această formă pentru Vulpe, picioarele sale lungi devin voluminoase și robuste. Labele sale cu câte trei gheare se transformă în mâini cu

câte cinci gheare. Urechile sale de vulpe se lasă pe spate şi devin mai ascuţite, de parcă locul le-ar fi pe o cască. Zgarda cu ţepi se măreşte şi se transformă în straturi de apărători pentru umeri. Înălţimea sa continuă să crească, până când devine aproape cu un sfert mai mare. Cele nouă cozi ale sale, chiar şi cea pe care o ţine în mână, se transformă în ceva mai mult decât lănci. Ceva care seamănă mai degrabă cu *puştile*.

Hundunul din clasa Duce pare acum mult mai mic. După ce forţa de transformare a Vulpii se disipează, îmi urmez instinctele şi ţintesc cu arma făcută din coada detaşată. Scoate un bâzâit rece, apoi energia qi de Metal alb se precipită ca nişte gloanţe luminoase. Îl bombardează pe hundun, alungându-l de lângă camarazii mei.

Mă străbate un val de încântare, dar ştiu că pot fi şi mai precisă. Energia qi de Metal poate ţinti foarte precis.

Piloţii ar trebui să fie capabili să simtă forţele-spirit. În depărtare, încerc să simt miezul hundunului, acea sămânţă luminoasă şi pulsatilă a vieţii, care îl determină să ne terorizeze. Ţintesc din nou, cu mai multă răbdare de data asta, adunând la un loc o singură rază de energie qi concentrată.

Trag.

Raza izbucneşte cu forţă de recul. Trece direct prin hundun, făcând să-i explodeze miezul cu un foc de artificii roşii.

De la celelalte crisalide izbucnesc urale pentru Yang Guang. Dacă nu aş avea o bătălie de câştigat, aş râde.

Calc totul în picioare prin turma de hunduni, cu paşi mult mai însufleţiţi decât înainte, zguduind pământul, stârnind o explozie de praf şi atrăgând un val de hunduni obişnuiţi oriunde ajung. Scurte valuri de durere străină mă străbat în timp ce Vulpea îi zdrobeşte

pe hunduni, dar devin uşor de ignorat. Trag cu arma în toţi hundunii mari de clasă nobilă pe care îi văd. Dacă îi omor pe ei, cei mici, obişnuiţi, vor fi uşor de doborât.

Transformarea mea ridică moralul celorlalte crisalide. Lovesc mai tare, ţintesc mai departe. Urlete de bucurie şi explozii strălucitoare de energie qi străpung aerul nopţii. Scânteile zboară în timp ce miezurile de hunduni se sting fâsâind. Deasupra noastră, Râul de Argint se arcuieşte ca un dragon din praf de stele prin cosmos.

După a cincea lovitură, paşii mei asurzitori devin nesiguri. Mintea îmi ezită, ca atunci când am luat controlul asupra Vulpii. Forma Eroică poate fi susţinută doar timp de câteva minute. Energia qi mi-e aproape epuizată.

Scanez câmpul de luptă atât cu vederea, cât şi cu simţul-spirit. Un ultim hundun de clasă nobilă. Uriaş şi impunător, cum numai cei de tip Pământ pot fi. Dar acest tip e prea dens pentru atacuri externe cu energie qi, şi câteva crisalide mai mici se adună în jurul lui de la distanţă, încercând să-l doboare cu explozii orbitoare.

Pentru o clipă, mă gândesc să le las să se ocupe singure de el. N-ar trebui să mă forţez mai mult; dacă rămân fără qi, mor.

Dar dacă tocmai acest moment de lenevie duce la moartea unei concubine-pilot?

— La o parte! strig eu.

Crisalidele se retrag. Mă încordez pentru o ultimă lovitură.

O rază albă. Scântei galbene.

Hundunul se clatină pe cele şase picioare mici, apoi se prăbuşeşte cu o forţă care cutremură pământul, făcând crisalidele din jur să vibreze şi învăluindu-le într-o furtună de praf.

Apoi nu mai pot menţine legătura cu Vulpea. Se prăbuşeşte în Forma sa Standard, animalică. Mintea mi se cufundă înapoi în întuneric.



Durerea din picioare e prima senzaţie umană care îmi revine, ciupindu-mi nervii. Urale înăbuşite şi îndepărtate îmi înoată prin minte.

„A fost uimitor!”

„Nu pot să cred...”

„Ce tare...”

Încep să văd o lumină albă, fluidă, pe pereţii cabinei de pilotaj. Respiraţia mea face să foşnească banda adezivă de pe gură, parţial dezlipită din cauza lacrimilor. Inima îmi bate în piept ca un obiect străin.

Dar nu la fel de străine ca degetele lui Yang Guang, încă întrepătrunse cu ale mele. Tresar. Mâinile mele acoperite de armură, lipite până acum de scaun, se desprind când vreau eu, de parcă aş smulge magneţi.

Braţele lui alunecă de pe ale mele şi cad cu zgomot de ambele părţi ale scaunului lui, inerte.

O senzaţie de calm rece îmi estompează emoţiile. De data asta, când îmi ard ochii, e din cauză că am uitat că trebuie să clipesc.

Cu grijă, îmi detaşez întreaga armură de pe scaun, apoi mă întorc cu faţa la el.

Ochii lui Yang Guang sunt deschişi, dar pierduţi. Capul îi cade într-o parte. Din urechi şi din nări îi curg dâre de sânge, care par negre în întuneric.

Încerc să-i simt pulsul la gât.

Nimic.

— Hei, Colonele Yang, strategii au luat-o razna, nu ştiu de ce! Glasul răguşit şi paşii tunători ai Războinicului fără Cap se apropie. Ai pățit ceva?

Mă uit fix la chipul lui Yang Guang. Îmi imaginez că îl plesnesc. Că îl lovesc cu pumnii. Că îi rup carnea de pe oase în fâşii. Dar e atât de firav, în comparaţie cu hundunii.

Îi dau un bobârnac pe obraz.

Nimic nu pare real. Nu sunt sigură dacă sunt un om care a pilotat o crisalidă, sau o crisalidă care pilotează acum un om.

Huruitul motoarelor de dronă se intensifică în afara cabinei de pilotaj, făcând metalul-spirit să zumzăie. Războinicul fără Cap continuă să strige la acest băiat, acest cadavru care nu-l va mai auzi niciodată.

Îmi smulg banda de pe gură. Pişcă, dar nici nu se compară cu durerea care îmi ţâşneşte în sus pe picioare când pun greutate pe ele. O durere care e mult mai intensă, acum că am simţit cum e fără ea. Dar trebuie să ies. Să mă arăt. Să mărturisesc ce-am făcut. Să înţeleg cum s-a întâmplat, de fapt.

Coloana mea vertebrală se simte revigorată cu un fel de flux rece. Absentă, îmi examinez braţele acoperite de mănuşile armurii, şi văd cum energia mea qi de Metal curge, albă, sub textura căptuşită. Strângând pumnii, propulsez qi-ul prin tălpile armurii, în Vulpea însăşi. Îmi oferă un oarecare control asupra colosului de metal-spirit. Deschid cu puterea minţii o tăietură în carlingă, chiar între ochii Vulpii.

O invazie de lumini. Un grup de drone cu cameră zbârnâie afară, având acum dimensiuni normale. Abia aşteaptă să obţină fotografia victorioasă cu noul Prinţ de Fier şi noua Prinţesă de Fier.

Îmi folosesc forţa şi stabilitatea conferite de armură pentru a aduce afară corpul neînsufleţit al lui Yang Guang.

Proiectoarele de la zeci de drone cu cameră mă ţintuiesc, atât de strălucitoare încât nu văd nimic altceva. Deodată, emoţiile dau năvală din nou prin corpul meu, ca un baraj care se sparge. Îmi imaginez reacţiile publicului, şi un râs isteric mi se ridică din abdomen. Numai de asta sunt capabilă.

Îl las jos pe Yang Guang în faţa mea şi pun piciorul meu mic în formă de floare de lotus pe cadavrul lui.

Ce să vezi? Chiar l-am ucis.

Ridic capul, cu un rânjet scăpătat. Curentul biciuitor făcut de elicele dronelor îmi distruge coafura cu urechi de vulpe. Şuviţele de păr negru îmi flutură ca nişte şerpi. Un alt val de energie qi mi se ridică din coloana vertebrală şi trece în armură. Am văzut piloţi care îşi manifestau energia qi la intensitate maximă pentru şedinţe foto, aşa că ştiu că ochii mei şi meridianele qi de pe chipul meu — ca un al doilea set de vene, mai rigide — trebuie să fie de un alb-argintiu strălucitor.

— Aţi trăit destul într-un vis! strig eu către camerele de filmat, între izbucniri de râs nebun, ridicându-mi braţele. Bine aţi venit în coşmarul vostru!

CAPITOLUL NOUĂ

CEA MAI PUTERNICĂ DINTRE TOȚI

Luminile de siguranță portocalii trec în viteză pe lângă mine în timp ce sunt târâtă dintr-o navetă până sus pe Marele Zid. O platformă scurtă suspendată în aer duce la un turn de veghe mult mai mare decât cel al lui Yang Guang. Trebuie să fie turnul de veghe Kaihuang, centrul de comandă al frontierei Sui-Tang. Provincia Sui este mică, dar bogată, așa că își pune resursele laolaltă cu imensa provincie Tang când vine vorba de apărare.

Pilotul Iepurelui Lunii și cel al Războinicului fără Cap, tovarăși care m-au protejat cu altruism pe câmpul de luptă, îmi răsucesc acum fiecare câte un braț la spate de parcă ar încerca să mi le smulgă. Aproape că-mi dislocă umerii. Mă împing mult mai repede decât pot eu merge, făcându-mi oasele tălpilor, rupte pentru totdeauna, să se macine ca niște cioburi de sticlă. Pete de sânge înfloresc pe încălțările mele de concubină. Veșmintele pe care Yang Guang mi le-a rupt îmi atârnă pe corp ca niște draperii putrede.

După ce am fost forțată să renunț la armura-spirit, materialul zdrențuit era singurul lucru pe care l-am putut folosi pentru a mă acoperi. Chiar și așa, cu greu își face treaba, pentru că tot sunt aproape goală în fața piloților și a celor patru soldați care mă transportă.

Ne înghesuim într-un lift din turnul de veghe. Cel puţin trei arme rămân îndreptate asupra mea. Cineva strigă ceva în căşti. Nu ştiu de ce le este atât de frică. Acum că mi-a dispărut adrenalina şi s-a instalat epuizarea după ce mi-am folosit atât de mult energia qi, sunt doar o fetiţă zdrobită care trebuie susţinută ca să nu se prăbuşească.

Cu toate acestea, cu vocea mea joasă şi slabă, îi forţez să se gândească la ce s-a întâmplat, la ceea ce mie însămi îmi vine greu să cred.

— Să ştiţi că eu am făcut-o, rostesc, ca un blestem îngânat de scârţâitul liftului, cu glasul răguşit din cauza ţipetelor de dinainte de luptă. Eu am deblocat Forma Eroică a Vulpii. Eu i-am ucis pe toţi hundunii ăia. Eu am luptat alături de voi.

Mă ignoră. Parcă nu aş fi altceva decât o marfă periculoasă pe care trebuie s-o ducă dintr-un punct în altul. Dar ştiu că sunt tulburaţi. Sigur sunt.

Cu un surâs afectat, retrăiesc groaza de pe feţele lor când au verificat cadavrul lui Yang Guang şi au confirmat că e cât se poate de mort.

Uşile se deschid şi sunt purtată pe coridoare de beton într-o cameră albă, plină de ecrane strălucitoare. De pe cel mai mare ecran mă privesc doi bărbaţi, amândoi purtând chimonouri albastre-cenușii, cu mâneci largi și apretate. Poartă pălării înalte, de învăţaţi, din material întărit cu vopsea neagră.

Tovarăşii lui Yang Guang mă împing în genunchi.

— Domnilor Comandanţi, spune Xing Tian, pilotul Războinicului fără Cap. Pe fruntea lui stă o coroană grea de aur, cu benzi duble, cu topoare stilizate ieşind în lateral. Vocea îi tremură de o furie abia stăpânită. Ea e. Nenoro...

— Daţi-i voie să se mişte, spune bărbatul cel mai înalt de pe ecran, fluturând un evantai din pene albe. Obiectul emblematic mă face să-mi dau seama că e Zhuge

Liang, Strateg-Şef al armatei, practic comandantul ei suprem. Nu-i nevoie s-o tratezi aşa.

— L-a ucis pe...!

— Nu suntem siguri de nimic până nu e interogată şi nu se analizează datele. Acum, vă rog să ieşiţi. Cu toţii.

Mâinile mă eliberează. Cizmele se îndepărtează bocănind. Mă îndrept de spate pe gresia albă şi rece, cu părul liber revărsându-mi-se sălbatic peste corpul pe jumătate gol. Uşa se închide trântindu-se, şi rămân încuiată cu strategii de pe ecrane.

După ce Strategul-Şef Zhuge se prezintă, de parcă nu ar fi atât de faimos încât toată lumea din Huaxia îl venerează, bărbatul mai scund de lângă el îşi împreunează mâinile şi se înclină, aşa cum fac elitele pretenţioase.

— Sima Yi, Strateg Principal al Armatei de Eliberare a Omenirii, spune el, iar mânecile albastre-cenuşii i se închid ca o perdea. Pare să zâmbească superior când ridică privirea, dar poate că are gura strâmbă. Sigur nu e mulţumit. Unul dintre cei mai buni piloţi ai lui a murit.

— Nu mă poţi ucide, spun eu repede. Nu plănuiam să trăiesc până mâine, dar dacă există o şansă, ar fi o prostie să nu încerc. Am dus Vulpea cu Nouă Cozi la o nouă formă. Hundunii au simţit-o cu siguranţă. Vor ataca mai des şi în turme mai mari, spun eu, gândindu-mă la succesiunea de evenimente care a dus la căderea provinciei Zhou. Hundunii se agită când simt că echilibrul puterii se clatină. Împăratul-General Qin Zheng a devenit atât de puternic, încât hundunii s-au adunat disperaţi, riscând un întreg cuib pentru a-l doborî. Dar s-a îmbolnăvit înainte de confruntare. Armata nu a putut umple vidul de putere la timp, aşa că, atunci când s-a dat atacul, ceea ce trebuia să fie o bătălie aprigă s-a transformat într-o victorie uşoară pentru hunduni. Astfel, au spart Marele Zid şi au cucerit întreaga provincie. În plus, am auzit că vă gândiţi

la un contraatac asupra provinciei Zhou. Pun pariu că vă bazați pe Yang Guang. Pot să-l înlocuiesc. Ați văzut cum am pilotat Vulpea cu Nouă Cozi.

— Hă. Lui Sima Yi i se strâmbă gura și mai mult. Asta știe să se tocmească.

Strategul-Șef Zhuge îi aruncă o privire obosită, apoi mi se adresează.

— Te rugăm să rămâi calmă, Consoartă Wu. Vrem doar să-ți punem câteva întrebări.

— Ca de exemplu? Mă uit la ei printre două șuvițe de păr.

Mă întreabă dacă m-am controlat în mod deliberat în timpul testului de forță a spiritului. Dacă sunt înrudită cu vreun pilot puternic. Ce am făcut pe tărâmul minții lui Yang Guang.

Buzele îmi rămân încleștate la ultima întrebare. E periculos, dar nu voi afla ce se întâmplă cu mine decât dacă spun adevărul.

— I-am sugrumat forma de copil în jungla aia înfiorătoare și pe urmă i-am înjunghiat forma adultă de mai mult de cincisprezece ori.

Evantaiul cu pene al Strategului-Șef Zhuge se oprește pe chimonoul lui imaculat.

Liniște.

— Și de ce ai făcut asta, dragă?

Acum e momentul să mint. E în interesul meu să mă prefac că nu am început totul cu un plan de răzbunare.

— Am văzut câteva dintre amintirile lui. Lucrurile oribile pe care le-a făcut concubinelor lui. Privirea mi se oțelește. Lucruri pe care armata, sincer, ar fi trebuit să le știe.

Sima Yi se încruntă.

— Ai văzut nişte amintiri, aşa că ai ucis ceea ce părea a fi un copil? De unde ai ştiut că e el?

— Ce vrei să spui? Era tărâmul minţii *lui*. Cine altcineva putea fi?

— Stai puţin, deci chiar şi atunci când erai pe tărâmul minţii şi fuseseşi înăuntru de ceva vreme, erai perfect conştientă că nu e real?

— A trebuit să-mi tot reamintesc, dar da.

— Şi apoi ai evadat *cu forţa*? Nimic de pe acel tărâm nu te-a ghidat?

— Nu, mă răstesc eu. Voiam doar să-l fac să plătească.

— Domnule. Sima Yi se uită la Strategul-Şef Zhuge, apoi înapoi la mine, din colţul ochilor. Văduva de Fier.

— Ştiu, mormăie Strategul-Şef Zhuge, iar chipul i se albeşte sub pălăria de material negru.

Simt fiori de gheaţă pe spate. *Văduva de Fier*. Pot ghici ce înseamnă... o fată care îşi sacrifică partenerul de sex masculin pentru a pilota crisalide, şi nu invers. Dacă există un nume pentru asta, înseamnă că există un precedent. Şi totuşi n-am auzit niciodată de asta.

Ridic vocea.

— Mai sunt şi alte fete care au făcut asta?

Sima Yi îşi lasă capul pe-o parte.

— Păi...

— Strateg Sima, îl avertizează Strategul-Şef Zhuge. Ochii i se îndreaptă spre mine. Te rog să ne scuzi o clipă, Consoartă Wu. Va trebui să ne consultăm cu Înţelepţii.

Mă enervez. Înţelepţii, consiliul de cărturari-birocraţi bătrâni şi plini de riduri, care nu vorbesc decât de „morală", „armonie" şi „valori familiale" şi guvernează Huaxia, nu vor avea nimic bun de spus despre ceea ce am făcut.

Strategul-Şef Zhuge îşi ridică mâneca şi îşi atinge brăţara electronică, acelaşi tip de dispozitiv pe care îl avea Yang Guang. Pe ecran apare emblema armatei, un omagiu complicat şi grandios adus Dragonului Galben. Îmi amintesc de afişul din mansarda lui Yang Guang, cum a jurat că va recuceri provincia Zhou şi că va afla dacă Qin Zheng şi-a îngheţat într-adevăr trupul. Nu-mi vine să cred că a fost...

Doamne, nu se poate să fi fost cu mai mult de o oră în urmă. Bătăliile dintre hunduni şi crisalide tind să nu dureze mai mult de treizeci de minute.

Cum de s-a schimbat totul atât de mult de atunci?

— Hei! strig din toate puterile, deşi încă nu pot scoate sunete prea puternice. Spuneţi-mi despre celelalte fete!

Tăcere.

Desigur. Pe cine păcălesc? De ce mi-ar spune mie ceva?

Înfiorătorii pereţi albi ai încăperii par să se apropie unii de alţii. Arunc privirea în stânga şi în dreapta. Mă uit la mâinile mele şi văd fulgerări ale lor drept gheare verzi de vulpe.

Văduva de Fier. Chiar dacă nu asta sunt cu adevărat, chiar dacă e doar o întâmplare, simpla presupunere că există astfel de fete îmi face inima să bată mai repede şi mintea să mi-o ia razna.

Dar ce s-a întâmplat cu ele? Chiar ar prefera armata să le omoare, decât să le folosească puterile?

Chiar se tem de fete mai mult decât de hunduni?

Strategii revin, mai devreme decât mă aşteptam.

— Înţelepţii au luat o decizie, Consoartă Wu, spune Strategul-Şef Zhuge, şi pare aproape trist. Vei fi partenera lui Li Shimin, pilotul Păsării Roşii.

PARTEA A DOUA

CALEA PĂSĂRII

În munţi trăieşte un fel de pasăre cu o singură aripă şi cu un singur ochi. Pentru a-şi lua zborul, trebuie să se alăture unei alte păsări de acelaşi fel.

— *Cartea munţilor şi a mărilor* (山 海 经)

CAPITOLUL ZECE

DEMONUL DE FIER

Zac pe podeaua de ciment a unei celule întunecate şi înghesuite. Un strop de lumină pătrunde printr-o fereastră cu gratii de pe uşa grea.

Acum înţeleg jocul.

Nu înseamnă că fetele sunt întotdeauna mai slabe la pilotat crisalide. Înseamnă că, atunci când există o fată cu o forţă-spirit extraordinar de mare, e atribuită unui băiat cu forţă şi mai mare, astfel încât băieţii să nu fie niciodată depăşiţi.

10 000. Numărul zboară prin mintea mea ca păsările în flăcări. O valoare de neimaginat, una care ar trebui folosită doar în hiperbole („Uau, parcă are forţă-spirit de vreo zece mii!").

A fost adevărat doar în cazul unui singur băiat în ultimele două secole.

Li Shimin, Demonul de Fier, nu are copiloţi. Are doar *victime sacrificate.*

Următoarea mea bătălie îmi va fi execuţie.

Mă ghemuiesc şi mai strâns în pătura aspră şi urât mirositoare pe care mi-a aruncat-o armata. Îmi înfig unghiile în craniu şi strâng, ca şi cum aş putea să-mi zdrobesc oasele şi să-mi distrug creierul şi să mă rup de

existență. Ar fi bine. Mai bine decât să dau altcuiva satisfacția de a o face.

Din când în când, râsul meu sparge umbra. Chiar am crezut, fie și pentru o clipă, că ceea ce am făcut când eram în Vulpea cu Nouă Cozi va conta? Că mă vor lăsa în viață după ce l-am ucis pe unul dintre cei mai populari și mai puternici piloți ai lor?

Am obținut ceea ce mi-am dorit. Am răzbunat-o pe Sora cea Mare. Ar fi trebuit să fiu gata să mor... cu treisprezece mese în urmă.

Acesta este singurul mod de a măsura de cât timp sunt închisă aici. Ar putea însemna treisprezece zile. Sper că așa e. E nevoie de o jumătate de lună – două săptămâni – pentru ca energia qi epuizată să se reîncarce complet. Acesta este intervalul de timp pe care piloții și-l iau liber după o luptă.

Nu știu de ce am mâncat mâncarea aia. Ar fi trebuit s-o arunc în toaletă și să mor de foame în semn de protest. Însă când prima farfurie cu legume sotate și orez a trecut prin trapa din partea de jos a ușii, stomacului meu mormăitor i-a luat mai puțin de treizeci de secunde să-mi distrugă hotărârea. Văduva de Fier, pe naiba.

Trebuie să-ți refaci energia qi, își spune creierul.

Pentru ce să o refac? Ca să mă lupt cu Li Shimin?

Fir-ar, oare mă transform într-una dintre acele fete care se duc la moarte cu iluzia că ar putea fi Prințesa de Fier, una la zece mii?

Dar asta ești, de fapt.

Tresar la o amintire dintr-o parte mai profundă a mea.

Forța-spirit a lui Yang Guang era de peste 6 000. L-am învins într-o crisalidă.

Sunt pilot de clasa Prințesă.

E atât de ciudat să cred că e adevărat, dar ce contează? Armata ar prefera să mă trimită să mor, decât să-mi risc parteneriatul cu cineva mai slab decât Li Shimin.

Nu e de mirare că progresăm atât de puţin în război.

Mă tot întreb câţi oameni au văzut ceea ce am făcut. Armata e infestată cu mită de la companiile media; abia dacă există restricţii privind transmisiunile în direct. Poate că bunicul a prins una. Se trezeşte des în timpul nopţii. Ar fi fost ca şi cum l-aş fi ucis pe Yang Guang chiar în faţa lui – un gând care întotdeauna îmi strâmbă gura într-un rânjet larg.

Dar videoclipurile înregistrate sunt altceva. Consiliul Înţelepţilor şi guvernul său plin de cărturari-birocraţi au ultimul cuvânt asupra a ceea ce rămâne pe reţele. Având în vedere că nu am auzit niciodată de vreo Văduvă de Fier, există şanse mari să fi decretat ştergerea tuturor filmărilor legate de asta.

Doar dacă nu cumva companiile media au protestat.

Sigur sunt un subiect de bârfă interesantă peste tot; pun pariu că oamenii ar plăti sume astronomice pentru a urmări ce s-a întâmplat. Oamenii de la oraş ar da salariul pe o zi întreagă pentru a obţine un clip. Cei de la ţară şi-ar pune banii la un loc şi s-ar uita în grupuri pe tableta cuiva.

Numai mogulii media corupţi îmi mai pot salva acum moştenirea.

Sus cu lăcomia corporaţiilor! Pufnesc, apoi mi se strânge inima.

Yizhi. Tatăl lui e *cel mai mare* mogul media corupt. Cu siguranţă Yizhi are acces la filmare.

Ce crede? E la fel de surprins ca toţi ceilalţi? E îngrozit că sunt cu adevărat capabilă de crimă?

E mândru de mine?

Aş vrea să-i pot spune că Yang Guang nu a ajuns niciodată să obţină ceea ce îşi dorea de la trupul meu. N-ar trebui să conteze, dar îmi doresc ca Yizhi să ştie.

Aş vrea să-i mai fi auzit vocea pentru ultima oară.

Ridic mâna în lumina care vine de la uşă şi care taie celula în felii oblice. Praful pluteşte în fluorescenţa murdară. Îmi îndoi degetele astfel încât să facă o umbră ca nişte gheare pe perete.

Am visat mult să fiu mare din nou. Să mă ridic spre cer, să alerg pe pământ, întinzându-mă spre cosmos.

Să nu mai simt durerea.

Mă uit la veşmintele mele rupte, pe care le-am aruncat într-un colţ. Nu le-am putut ţine lângă mine după ce mi-am dat seama că ar putea fi un mijloc de evadare, dacă aş avea curajul. Aş putea lega un capăt al ţesăturii în jurul conductelor de la toaletă, celălalt capăt în jurul gâtului, şi apoi să răsucesc până când nu mai sunt.

De treisprezece mese îmi imaginez că fac asta. Jur că materialul începe să se zvârcolească precum şerpii. Am auzit că un şarpe e cu atât mai mortal, cu cât e mai strălucitor.

Mă ridic, gata să...

Piciorul meu gol atinge un petic aspru de sânge uscat de pe podea. Ies brusc din transă.

Au fost şi alte fete închise în această celulă. Petele de sânge, aproape negre în întuneric, vorbesc despre şederea lor nefericită aici. Probabil că îi sperie groaznic pe paznici, dar mie nu mi-e frică. Sunt fată; înţeleg.

Dar mă întreb ce au făcut celelalte fete ca să ajungă aici. Au ripostat şi ele? Au încercat să evadeze? Au respins ordinele de a le face plăcere piloţilor?

A fost vreuna dintre ele o Văduvă de Fier, ştearsă cu forţa din istorie?

Îmi imaginez luptele care s-au petrecut în aerul din jurul meu. Vocile care au refuzat să fie reduse la tăcere, mâinile care au refuzat să fie legate, curajul care a refuzat să fie înfrânt.

Încă o dată, îmi smulg privirea de la veşminte şi mă întind, inspirând fantomele reci ale furiei lor.

E hilar. Bărbaţii ne doresc atât de mult pentru corpul nostru, dar ne urăsc atât de mult pentru mintea noastră.



Îmi apare ea în vis.

— *Jiejie*, strig sufocându-mă, alergând după Sora cea Mare fără durere când păşesc.

Aşa ştiu întotdeauna că nu e de-adevăratelea.

Şi totuşi vreau să ajung la ea, să rămân aici pentru totdeauna. Oriunde e ea, acolo vreau să fiu.

— Nu mă urmări, Tian-Tian. Îmi mângâie faţa, dar degetele ei dispar în fum înainte să le pot preţui căldura. Nu e nimic aici. Nu e o soluţie. Nu e o scăpare. Nu sunt liberă. Sunt doar dispărută.

Genunchii îmi tremură şi cedează. Mă prăbuşesc, încercând să mă ţin de ea, dar mâinile îmi trec prin ea, indiferent ce fac.

— Nu-mi pasă, suspin eu. Lasă-mă să stau cu tine. Te rog. A murit. L-am omorât. Te-am răzbunat.

Pleoapele i se închid.

— Şi chiar crezi că asta a schimbat ceva?

— Ce vrei să spui? Dau din cap întruna. Există un monstru mai puţin pe lume.

— Şi mai sunt zeci de mii la fel ca el.

O durere se răspândeşte prin mine, strângându-mi fiecare fibră a sufletului.

— Şi ce ar trebui să fac?

— Tot ce poţi mai rău, desigur. Zâmbeşte. Nu-i lăsa să te păcălească, Tian-Tian. Există mai multă forţă în tine decât îţi poţi imagina. Nu fugi. Nu-i lăsa să obţină ce îşi doresc.

Şi veşmintele ei devin informe, precum ceaţa care pluteşte tot anul deasupra teraselor cu orez unde am crescut. Ceaţa pe care ne-o imaginam în diferite chipuri, animale şi obiecte când ne strângeam una într-alta în curtea din spate, ajutându-ne una pe alta să ignorăm strigătele care ne răsunau în cap şi rănile proaspete de pe trup.

Dintr-odată, silueta ei neclară se transformă în Forma Eroică a Vulpii cu Nouă Cozi. Degete reci de metal îmi prind faţa şi mă ridică în picioare. Ochi albi şi arzători se uită fix în ochii mei.

— *Fii coşmarul lor, Wu Zetian.*



Urlete sirenelor care anunţă venirea hundunilor mă trezesc brusc.

Mă ridic în capul oaselor, acoperită de o sudoare rece. Lumina care vine dinspre uşă s-a făcut roşie.

Nu e prima dată când a pornit alarma, de când sunt închisă – declanşarea de noi transformări ale crisalidelor puternice provoacă întotdeauna mai multe atacuri – dar e prima dată de când Li Shimin şi Pasărea Roşie au avut cele două săptămâni necesare pentru a se reîncărca. Îmi amintesc de bărbaţii din familia mea care se înghesuiau în jurul mesei, urmărind ultima lui bătălie. E amuzant

cum o amintire născută pentru a fi aruncată poate deveni atât de semnificativă.

Cu ochii la mormanul de haine din umbră, mă ridic. Durerea mă săgetează prin picioare ca de obicei, dar frigul le-a anesteziat marginile şi a prevenit infecţia. Ridic zdrenţele. Preţ de câteva secunde, mă uit la ele, frământându-le. Apoi, în loc să mi le înfăşor în jurul gâtului şi să trag, le îmbrac.

Când uşa se deschide în lateral scârţâind, sunt chiar lângă ea, faţă în faţă cu soldaţii. Se trag înapoi.

Le întind mâinile fără nicio expresie. Doar cu o înclinare a capului.

Supunerea mea pare să-i enerveze mai mult decât dacă aş fi dat din picioare şi aş fi urlat. Cu priviri suspicioase, îmi încătuşează mâinile la spate şi mă trag afară. Fiecare mişcare e dureroasă, după ce am fost închisă într-o celulă friguroasă atât de mult timp, iar durerea din fiecare pas mă face să văd stele, dar nu o las să mi se vadă pe faţă.

Zgomot de cizme în marş. Coridoare metalice. Alarme. Lumini roşii intermitente. Lift scârţâitor.

Uşile se deschid zdrăngănind, lăsând să intre un val de lumină palidă şi umiditate rece.

Tresar când ochii mei dau de lumină, dar inspir şi tremur, trăgând guri uriaşe de aer curat. Ochilor mei le trebuie câteva momente pentru a se obişnui. Ceaţa densă a acoperit peisajul. Desigur. Hundunii nu atacă niciodată fără ceva care să afecteze vizibilitatea, pentru că nu au nevoie de avantajul vizual, aşa ca noi.

Soldaţii mă duc peste un pod de andocare din oţel, precum cel care ducea la Vulpea cu Nouă Cozi. Numai că acesta e aşezat atât de sus, încât capetele noastre aproape ating mansarda turnului de veghe de deasupra.

Rămân cu gura căscată la vederea Păsării Roşii. E cu mult mai mare decât Vulpea, sau chiar decât Războinicul fără Cap. Forma sa Latentă arată ca o pasăre roşie imensă care se protejează cu propriile aripi. Suprafaţa ei e atât de aspră şi de sălbatică, de tip Foc, încât chiar pare să aibă pene. Podul de andocare duce la ceafa ei subţire.

Îmi imaginez că intru înăuntru şi îmi iau zborul, mânuind forţa celei mai puternice crisalide din Huaxia. Chiar dacă mor, n-ar fi prea rău.

Zgomotul uşilor liftului care se deschid din nou îmi împrăştie fanteziile.

Când mă întorc, ochii mei se prind de ceva portocaliu strălucitor. O transpiraţie rece îmi curge pe sub rămăşiţele jalnice ale chimonoului.

O mare verde-măslinie de soldaţi se întinde în faţa celui mai înalt şi mai puternic om pe care l-am văzut vreodată. Salopeta lui portocalie e gata să pocnească. Cătuşe groase îi leagă mâinile la spate. Un sac de pânză îi ascunde capul.

Mai are şi o zgardă mare în jurul gâtului, şi un lanţ legat de ea, ceea ce mă face să mă întreb pentru o clipă dacă e băiat sau fiară. Informaţiile mi se amestecă în cap — Li Shimin trebuie să aibă nouăsprezece ani, doar cu un an mai mult decât mine.

Dar, desigur, el este şi Demonul de Fier, ucigaşul propriei familii şi devoratorul minţii fiecărei fete cu care a pilotat. De ce nu ar arăta aşa?

Un soldat trage de lanţul lung cu amândouă mâinile. Li Shimin porneşte poticnindu-se, iar paşii îi răsună pe pod. Soldaţii îl pândesc, cu armele îndreptate spre el. Picioarele îmi tremură, îndemnându-mă să dau înapoi.

Când se apropie de crisalidă, soldaţii îi smulg sacul de pe cap.

Aproape că nu reuşesc să-mi stăpânesc uimirea. Nu ştiu ce e mai înspăimântător – botniţa de oţel care îi acoperă aproape toată faţa, intensitatea din ochii lui negri ca de cărbune, sau părul lui scurt.

Părul e considerat un dar preţios de la părinţii noştri. Nu avem voie să-l tăiem, decât dacă ne lepădăm de familie şi ne călugărim. Dar chiar şi acei oameni îşi rad capetele. Părul scurt şi sălbatic ca al lui e o dovadă fizică a crimei sale, cea mai gravă din codul penal din Huaxia: patricidul.

Ştiam că asta se va întâmpla, însă e prima dată când văd pe cineva ca el şi asta mă înspăimântă de parcă aş fi fost aruncată în bârlogul unui lup.

Soldaţii îl împing spre mine.

Încerc să mă dau înapoi acum, dar paznicii mei mă ţin pe loc. Ceea ce face ridicolul situaţiei foarte evident — chiar m-au pus la acelaşi nivel de periculozitate ca *tipul ăsta*.

Ne uităm unul la altul, Demonul de Fier şi Văduva de Fier, cu mâinile încătuşate, cu un cerc de arme în jurul capetelor noastre, prizonieri printre soldaţi şi ceaţă şi zgomote de bătălie.

Sau... de fapt nu se uită la mine. Privirea lui nu a devenit mai puţin intensă, dar merge *dincolo* de mine, nu la mine.

Încruntată, mă îndrept spre linia lui vizuală.

Privirea lui ameninţătoare se îndreaptă în altă parte.

Tensiunea mi se risipeşte. Colţurile gurii mi se ridică amuzate.

— Hei, spun eu — pentru că sunt şanse mari să mor în curând, aşa că de ce să mă abţin? — măcar ai curaj să mă priveşti în ochi înainte să mă omori.

Mă ignoră.

Mă răsucesc ca să-i prind privirea. Când capul i se întoarce brusc, o fac din nou. Şi din nou. Şi din nou.

— Încetează! strigă un soldat, exasperat, când fac o manevră deosebit de bruscă.

Ne îndreaptă pe amândoi către Pasărea Roşie. Metalul-spirit zăngăne în depărtare, prin ceaţa densă.

Mă tot holbez la Li Shimin. O fi doar pe jumătate Rongdi, dar e foarte evident că are şi sânge care nu aparţine populaţiei Han. Faţa lui are mai multă adâncime şi contur decât o au majoritatea celor din populaţia Han; ochii îi sunt adânciţi sub sprâncenele bine definite – în parte, ceea ce îi face privirea atât de intensă. Nu poartă coroană de pilot.

Aproape toată frica mi-a dispărut acum, înlocuită cu o fervoare jucăuşă. S-ar putea chiar să-mi placă. E la fel de păzit şi de legat ca mine; ce poate să-mi facă?

— Aşa deci... îmi arcuiesc o sprânceană. Ţi-ai ucis toată familia, ha?

Se uită şi mai departe de mine, iar lanţul îi zăngăne.

— Au meritat-o? forţez eu.

În sfârşit, îmi întâlneşte privirea. Nu e nici vină, nici furie, nici ezitare în ochii lui. Doar hotărâre, atât de limpede încât îmi taie răsuflarea.

Dă din cap.

Îmi tremură buzele. Nu ştiu ce să spun decât:

— Te cred.

Nu apuc să-i văd reacţia, fiindcă soldaţii încep să strige şi să ne împingă, la un semnal pe care l-au primit. Cineva deschide o trapă la baza capului Păsării Roşii.

În timp ce ne împing în carlingă, soldaţii deschid fermoarul din spate al salopetei lui Li Shimin. Mă înfior la vederea cicatricilor închise la culoare de pe spatele

lui. Jur că arată ca urmele lăsate de bastoanele electrice folosite pentru a stăpâni animalele.

Soldații mă trag pe lângă el pentru a ne alinia cu scaunele yin și yang. Cheile ne descuie cătușele. Un nou val de frică trece prin mine când văd peste umăr cum Li Shimin își scutură mâinile eliberate. Alte cicatrici îi brăzdează degetele lungi.

Dar de ce mă sperii? Nu are rost să presupun ce e mai rău, când tot ce e mai rău se va termina cu moartea mea.

Trebuie să încerc. Trebuie să lupt. Dacă nu supraviețuiesc eu, va supraviețui el. Și mult mai multe fete îi vor fi sacrificate.

Soldații îl împing în piesele armurii-spirit de pe scaunul yang. Scoate un mormăit când acele subțiri, dar ascuțite, îi intră în coloana vertebrală, apoi energia qi Roșie de foc îi fulgeră în ochi și trece prin rețeaua de meridiane de pe chipul lui. Piesele armurii se închid automat în jurul lui.

Mușchii îmi devin țepeni și reci când soldații îmi dau deoparte veșmintele și mă împing pe scaunul yin. Furnicăturile familiare al acelor îmi punctează coloana vertebrală ca niște picături de gheață. Piesele armurii se închid în jurul meu. Brațele lui Li Shimin, acoperite de armură, mă înconjoară. Nu sunt tocmai mică, dar acum mă simt mică. Căldura lui, chiar și prin armură, mă înăbușă precum căldura verii.

Când întorc capul, tâmpla mea se atinge de metalul cald al botniței lui. Îmi dă o idee.

— E clar că nu crezi în reguli, și totuși îi lași să-ți pună *asta* pe față, îi șoptesc în timp ce pașii soldaților răsună spre ieșirea din carlingă. Nu crezi că e hilar?

Niciun răspuns.

Dar... așa. Botnița.

— Haide, continui eu. Fă ceva diferit. Lasă-mă să preiau eu controlul. E singurul mod de a ne elibera pe amândoi.

Cineva trântește ușa cabinei de pilotaj, cufundându-ne în întuneric.

— Lasă-mă să preiau controlul, Li Shimin. Lasă-mă să...

Acele mi se înfig în coloana vertebrală.

CAPITOLUL UNSPREZECE

LA DEAL PE MUNTELE SABIEI, LA VALE SPRE MAREA DE FOC

Mă prăbuşesc prin aerul fierbinte, năvălind spre un munte de săbii, într-o mare de foc. Corpul mi se scufundă printr-o crevasă între săbii, iar lamele îmi brăzdează vederea. Căldura înăbuşitoare mă ajunge din urmă. Mâinile îmi caută cu disperare ceva care să-mi oprească alunecarea, dar apucă doar lame. Îmi taie palmele în fulgerări orbitoare de durere. Ţip prin şanţul plin de săbii, spre un cer roşu ca de sânge.

Dar ignor agonia şi îmi înfig şi picioarele în lame. Ştiu, la un nivel visceral, că dacă o să cad în marea de foc, mă voi pierde şi nu voi mai ieşi niciodată.

Ca toate celelalte fete care au fost aici.

Corpul meu se opreşte scrâşnind, iar săbiile mi se înfig în oase. Cu respiraţia tăiată, mă agăţ doar de câteva puncte fragile. Sânge fierbinte curge din mâinile mele zdrenţuite, tremurânde. Limbi de foc mă ating pe spate. Sudoarea îmi udă veşmintele şi îmi îngreunează părul. Mintea îmi rătăceşte în căldura unduitoare.

Celelalte fete... de ce au fost aici? De ce sunt *eu* aici? De ce nu-mi pot aminti?

Trebuie să-mi amintesc. E important, foarte important.

Mult deasupra crevasei dintre săbii, păsările bat nebuneşte din aripile în flăcări, iar ţipetele lor sună ca ţipetele umane. Cer roşu. Păsări roşii. Pasărea Roşie. Crisalidă?

Ce dracu' e o crisalidă?

Gândurile mi se topesc. Totul se topeşte. Focul topeşte metalul. Eu sunt Metal, Metal dominant.

Asta înseamnă ceva. Îmi poate da forţă, atâta timp cât port...

Da, undeva în afara acestui tărâm, port o armură care îmi poate oferi forţă. Îmi amintesc cum arată, din videoclipurile publicitare ale armatei. Zgarda înaltă şi protecţia pentru umeri, ca penele răsfirate. Aripile masive. Fustele lungi, voluminoase, precum cozile de Phoenix.

Urăsc armura asta. De fiecare dată când apare, ia viaţa unei fete. Eu urmez.

Doar dacă nu câştig.

Dacă nu îl ucid eu prima pe *băiatul ăla*.

Cu scâncete care se transformă într-un urlet, îi comand armurii să iasă din corpul meu. Mi se rupe din carne, crescând din oase. Cristale roşii se întorc pe dos din măduva mea, răspândindu-se şi mai departe. Devin un monstru, dar nu-i nimic.

E nevoie de un monstru ca să ucizi un alt monstru.

Aripi roşii, dure, tremură şi îmi răsar din spate. Mi se strâng în jurul pieptului. Apoi, cu o lovitură explozivă, aruncă deoparte săbiile din jurul meu. Lamele se prăbuşesc una peste alta, într-un cerc din ce în ce mai larg.

Expir din adânc în timp ce se prăbuşesc, dar strâng din dinţi şi bat din nou din aripi. Şi din nou. Şi din nou, rotindu-mă în aer.

În vârtejuri de căldură, aripile ciudate mă poartă în sus. Săbiile coboară de-o parte şi de alta, apoi lasă vederii întregul tărâm. Prin aerul strălucitor de la căldură, o insulă distorsionată pluteşte pe cerul însângerat, înconjurată de păsările care ţipă, în flăcări. Mă înalţ spre ea, cu aripile trosnind ca nişte bice.

Păsările vin după mine.

Mă opresc brusc, dar e prea târziu. Se prăbuşesc într-un singur val şi se îndreaptă spre mine, bătând din aripi, zbătându-se, ţipând în timp ce ard de vii. Mă apăr cu braţele.

Mă loveşte mai întâi o suflare de aer fierbinte, apoi o furtună de ciocuri şi gheare frenetice. Mă mutilează, mă zgârie şi mă împing în jos, de parcă numai omorându-mă pe mine s-ar putea salva. Mă străduiesc să bat în continuare din aripi printre ele. Pene în flăcări mă înconjoară, mă sufocă, arzând cu zgomotul a o sută de furnale.

Un fior mă străbate când zăresc limbi umane în ciocul păsărilor. Amintiri violente îmi trec prin minte, făcând un lucru îngrozitor de clar: ţipetele păsărilor nu sunt imaginare.

Strigătele înăbuşite ale unei fete, venind din spatele unei uşi de care mă apropii cu frică şi furie în egală măsură. Ţipetele propriilor mei fraţi în timp ce le zdrobesc corpurile cu satârul, iar şi iar. Urletele băieţilor în salopete portocalii în timp ce le lovesc feţele cu pumnii plini de cicatrici. Propriile mele strigăte frustrate când electricitatea îmi trece prin corp, în timp ce aşez cărămizi cu degetele însângerate şi tremurânde. Vaietul disperat, din ce în ce mai apropiat, al fetelor prinse în strânsoarea soldaţilor, în timp ce sunt escortat către ei pe un pod de andocare.

Cum a putut o singură persoană să fi auzit atâtea feluri de țipete?

Şi asta nici măcar nu e tot. E şi mai mult, mult mai mult. Prea mult să fie suportabil. Nenumărate sunete şi amintiri mă bombardează printre păsări, sfâşiindu-mi sufletul, îndemnându-mă să mă arunc cu capul înainte în marea de foc pentru a scăpa de această nefericire.

Dar de ce ar trebui s-o fac? Aceste amintiri nu sunt ale mele. Nu au cum să fie. Mintea nu mi-ar fi sănătoasă, dacă asta ar fi viața mea.

Nu trebuie să trăiesc aşa. Dacă îl ucid eu *pe el*, voi fi liberă.

Țipând şi eu, mă lupt cu păsările şi continui să mă înalț spre insulă.

Când ajung în sfârşit, el e acolo. Băiatul pe care trebuie să-l ucid. Stă pe margine, purtând un chimono cenuşiu ca funinginea. Nu-mi amintesc cine e, dar ceva la părul lui lung, pe jumătate prins cu o cârpă roşie, mă pune pe gânduri. E ceva în neregulă. Dar mă apropii de el oricum, pentru că e care pe care. Doar unul poate supraviețui.

— Nu ştiu ce să fac, spune el, fără să se uite peste umăr la mine.

Vocea lui, calmă şi bubuitoare, din adâncul pieptului, mă loveşte cu o forță fizică. Valuri de durere şi de tandrețe mă doboară, cerându-mi să-l alin.

— Cu privire la ce? Spun eu cu o voce blândă, care nu seamănă deloc cu a mea.

— La tot. Valuri de căldură vizibilă îi ridică părul lung deasupra umerilor, dezvăluindu-i gâtul acoperit cu cicatrici oribile. Toate sunt greşite.

— Nu poți să le repari?

— Nu ştiu cum.

Uimirea mi se transformă în furie. Conversația asta e inutilă.

Doar unul poate supraviețui.

— Nu pot repara nimic, continuă el. Știu doar cum să distrug.

— Atunci *mori*.

Înaintez și îl împing peste margine. Veșmintele cenușii se umflă ca un fum. Când se întoarce prin aer, surprind o străfulgerare a ochilor lui negri ca de cărbune.

Pe neașteptate, marea de foc se întinde prin tot tărâmul. Flăcările mistuie cerul, spulberând insula plutitoare, cu mine pe ea.



Ochii mi se deschid brusc. Mă întâlnesc față în față cu Li Shimin pe tărâmul yin-yang, iar amintirile zboară înapoi la mine. Nu pierd timpul.

Smulg un pumnal din armură și mă arunc la gâtul lui.

Se împiedică surprins și ne răsturnăm amândoi, izbindu-ne puternic de pământ la granița yin-yang. O căldură incredibilă iese din el. Continui să înjunghii, în timp ce caut mental prezența Păsării Roșii...

Lama se topește și devine un ciot.

Inima mi se oprește. O privire mai atentă către el mă cutremură – energia lui qi e la intensitate maximă, aprinzându-i ochii și strălucindu-i sub piele ca niște vene pline de lavă. Armura îi este aprinsă dinăuntru, ca jarul care trosnește.

Arunc pumnalul distrus și îmi înfășor mâinile în jurul gâtului lui. Mâinile lui se așază și ele în jurul gâtului meu și mă trântește la pământ, inversându-ne pozițiile.

Ochii lui stacojii și meridianele aprinse de pe chipul lui plutesc deasupra mea, oribile și feroce.

E un duel al minților, îmi reamintesc mie însămi.

Nu am de ce să mă sperii. El e mult mai puternic decât mine în viața reală, dar aici asta nu înseamnă nimic.

Îmi lovesc fruntea de a lui, apoi îl răstorn ca să-l imobilizez din nou.

Nu mă va ucide. N-o să facă din mine o *statistică*.

Avantajul meu nu durează mult, dar nici nu-l las să câștige el avantaj. Ne luptăm de-a lungul graniței yin-yang, într-un du-te-vino haotic, incapabili să ne doborâm unul pe celălalt. Încerc să preiau controlul asupra Păsării, așa cum am făcut cu Vulpea, dar mintea lui Li Shimin e atât de puternică, încât nu pot să-l împing. Chiar și atunci când o parte din conștiința mea se încordează în prezența monumentală a Păsării, adunând unele senzații din lumea reală și bătând dintr-o aripă, nu mă pot rupe de tărâmul yin-yang. Mă atrage, încercând să-mi tragă conștiința înapoi. Mintea mă doare de parcă ar fi întinsă în direcții opuse, două puncte de vedere, două realități. Controlul meu asupra Păsării pare fragil ca o respirație care ar putea înceta oricând.

Cu vederea tremurătoare și amețitoare pe care o am prin ochii Păsării, văd un hundun de tip Metal care se năpustește din ceață, într-o strălucire albă. Corpul lui se izbește de ghearele păsării, făcându-ne să ne rostogolim. Lumea se leagănă. Simțurile mi se rotesc ca și cum aș fi fost aruncată într-o furtună, legată de Pasăre doar printr-un fir subțire. Mă țin cu disperare, încercând să lovesc hundunul cu singura aripă pe care o pot mișca. Dar Li Shimin face același lucru cu cealaltă aripă, iar discordanța face ca Pasărea să bată din aripi și să se clatine fără țintă.

Oprește-te, imploră o parte trădătoare a mea. *Lasă-l pe el.*

Nu! reacționează țipând cealaltă parte a mea.

Nu pot renunța la controlul pe care l-am câștigat. Nu-mi pasă dacă ne ucide pe amândoi.

Pe măsură ce formele noastre spirit se rostogolesc prin tărâmul yin-yang, construim simultan explozii de energie qi în ciocul Păsării. E singurul lucru pe care îl facem împreună, dar nu avem coordonare atunci când eliberăm exploziile. Din ciocul Păsării ies neîntrerupt raze de energie qi, unele la fel de puternice, altele slabe. E o minune că hundunul explodează cu scântei strălucitoare prin ceața densă.

— Pasăre Roșie, ai pierdut controlul!

Singurul răspuns pe care îl dăm amândoi e un urlet sugrumat. Frustrările noastre se ciocnesc, încurcându-se, sufocându-ne mințile din ce în ce mai mult. Căldura și presiunea cresc până la maximum în pieptul Păsării. Dar nu pare promițător, ca atunci când Vulpea s-a transformat. Parcă totul e pe cale să explodeze...

CAPITOLUL DOISPREZECE

PENTRU PRIMA DATĂ

Sângele cald din nări mă trezește. Mintea mea se leagănă de parcă ar fi fost expulzată dintr-o furtună subacvatică. Vreau să-mi șterg nasul, dar nu-mi pot aduna puterea de a-mi mișca brațele.

Două fire de lumină albă cețoasă trec prin întuneric. Totul miroase a metal. Am adormit în magazia de scule? De ce aș...

Se mișcă ceva în spatele meu. Zornăie lanțuri.

Ochii leneși mi se deschid larg. Realitatea îmi revine în minte, dar nu are sens. Mâinile mi se odihnesc pe cotierele scaunului yin, eliberate din armură. Nu sunt niște degete reci de cadavru.

Se aude un fermoar care se închide. În spatele meu, Li Shimin se ridică și iese, atingându-mă cu genunchiul pe umeri.

A supraviețuit? Și eu la fel?

Ce?

Cum?

Am terminat bătălia? Nu trebuia ca unul dintre noi să-l omoare pe celălalt?

Mă doare când gândesc, așa că mă opresc. Pașii lui grei zornăie spre trapa cabinei, însoțiți de zgomotul ritmic al lanțurilor. Sângele continuă să-mi curgă din nas,

adunându-mi-se între buze, cu gust de fier. Cuvintele se luptă să-mi iasă din gât.

— Hei, reuşesc în cele din urmă să murmur. Vocea îmi iese răguşită, de parcă am fost într-adevăr sugrumată.

Următorul lui pas aterizează cu un zgomot deosebit de puternic.

Linişte.

Veşmintele mele zdrenţuite foşnesc când mă întorc să mă uit peste umăr.

Salopeta lui portocalie străluceşte printr-o ceaţă albă uşoară care intră prin două găuri noi din carlingă, în locul unde trebuie să fi fost difuzoarele de comandă. Trec mai multe bătăi de inimă. El stă tot cu faţa la trapă, fără să se mişte. Parcă i-ar fi frică să creadă ceea ce tocmai a auzit.

— Hei, rostesc din nou.

Se întoarce încet, cu lanţul frecându-i-se de salopetă. Ochii i se deschid larg deasupra botniţei şi a zgărzii, lăcrimând, sclipind prin ceaţa strălucitoare, de parcă şi-ar fi trăit toată viaţa în alb şi negru şi abia acum vede culoarea pentru prima dată.

Scot un hohot de râs. Îmi şterg sângele din nas.

— Surpriză.

Se clatină înapoi spre mine, cu paşi mai uşori decât înainte. Zâmbetul îmi păleşte. Tandreţea pură din privirea lui mă paralizează.

Este uluitor să văd şi să simt o emoţie care nu e o variantă a furiei la un băiat ca el. Trebuie să-mi reamintesc mie însămi că sunt aceiaşi ochi răi, roşii, care mă priveau cu poftă de sânge pe tărâmul minţii. Nu e inocent. Nu e nevinovat. Nu e înţeles greşit. Ştiu asta cu siguranţă. Am trecut prin adâncurile arzătoare şi urlătoare ale minţii lui.

Şi totuşi nu-mi pot întoarce privirea.

Fără să fiu sigură de ce, îmi ridic braţul de pe spătarul scaunului şi îi întind mâna.

Când o atinge, un fior din oasele lui călătoreşte într-ale mele, intrând adânc în mine şi prinzând rădăcini.

Degetele ni se întrepătrund, cu mult mai multă blândeţe decât atunci când încercam să ne luăm viaţa unul altuia.

CAPITOLUL TREISPREZECE

CEA MAI MARE SPERANȚĂ PENTRU HUAXIA

— Ei bine, spune Sima Yi pe marele ecran din camera albă de comunicaţii, cu mâinile în şolduri. E un rezultat foarte interesant.

Se aude un clic când un soldat de lângă mine descuie botniţa lui Li Shimin. I-o scoate de pe faţă, lăsând urme înroşite şi zgâriate pe barba lui uimitor de deasă, mai deasă decât bărbile pe care le-am văzut la bărbaţii din populaţia Han. Un tatuaj cu caracterul grafic pentru „prizonier", 囚, ca un om într-o cuşcă, i se vede pe obraz. Mi se întoarce stomacul pe dos când văd contururile sale ridicate, tremurate, sculptate clar cu un cuţit tocit...

Cu un fulger portocaliu, îl prinde pe soldat de gulerul uniformei.

Tresar. Un alt soldat strigă un avertisment, ridicând arma. Proteste izbucnesc din partea strategilor de pe ecran. Însă Li Shimin întinde cealaltă mână, cerând ceva. Un al treilea soldat îi întinde repede o sticlă plată de metal. Abia atunci îl eliberează pe primul soldat şi îl împinge brutal. Desface sticla şi bea ca şi cum ar fi prima dată când vede apă, după luni de secetă.

Cu ochii larg deschişi şi cu inima bubuindu-mi sub coaste, mă uit la mişcarea hipnotică a gâtului lui atunci când bea, la tendoanele care i se mişcă la ceafă şi

la picăturile strălucitoare care i se scurg sub zgarda grea de oțel.

Bucuria supraviețuirii trebuie să mă fi făcut să delirez în carlingă – chiar nu e nimic de sărbătorit doar pentru că am supraviețuit amândoi. Nu contează că am făcut din nou ceva de neconceput. Nu a fost suficient de bine.

Nu am reușit să-l ucid pe Li Shimin.

Acum vor trece cel puțin două săptămâni până să pot lupta cu el din nou, pe acel tărâm eliberator unde singura putere care contează e cea a minții. Timp de două săptămâni voi fi închisă în acest corp muritor inutil, la mila a ceea ce va decide armata să facă cu mine.

Sima Yi oftează din difuzoarele ecranului, iar după gura lui strâmbă, nu se poate ști dacă e amuzat sau exasperat.

— Ia-o mai ușor, Shimin.

Apa din sticlă pleoscăie când Li Shimin o lasă jos în cele din urmă. Își trage răsuflarea printre puseuri de tuse răgușită, masându-și falca bărboasă. Pieptul i se umflă. Mirosul ascuțit, îngrozitor și familiar de alcool îmi înjunghie nările. Mă retrag, ferindu-mi nasul cu un braț și ținându-mi veșmintele zdrențuite cu celălalt. Amintirile îmi apar din adâncul minții. Amintiri cu sticle care se sparg în cioburi strălucitoare prin casă, în timp ce bunicul înjură. Plesnetul palmei peste fața bunicii. Tata stând afară, trăgând lung din pipă, incapabil să facă ceva împotriva unui bătrân al familiei. Tăieturile de pe mâinile surorii mele, ale mamei și ale mele când suntem forțate să curățăm cioburile.

Li Shimin mă privește cu coada ochiului. Se uită mai bine și înțepenește, de parcă l-aș fi surprins lingându-și o rană. Cu stângăcie – și atât de inutil, încât nu pot

să înțeleg – mută sticla la o parte, ascunzând-o vederii mele.

O strălucire ciudată lângă el îmi atrage privirea. Cu o tresărire, îmi dau seama că soldații se uită și ei la mine, cu chipurile palide și rigide.

Și strategii la fel. Mă privesc. Mă observă. De parcă *eu* aș fi o creatură periculoasă și volatilă pe care abia au reușit să o încolțească. Îmi cobor brațele, îmi descleștez pumnii, îmi descrețesc fruntea – mă holbasem amenințător.

Încep să devin conștientă de trupul meu, de pielea afectată de frig, de mușchii și oasele dureroase. Durerea din picioare îmi spune că nu e vis sau reverie. Am zăcut în izolare atâta timp, încât am început să pierd urma granițelor dintre posibil și imposibil, normal și anormal.

Dar nu. Uciderea unui pilot din clasa Prinț cu puterea minții nu e un lucru normal. Să-i supraviețuiesc lui Li Shimin, care are cea mai mare forță-spirit de la însuși Qin Zheng încoace, asta nu e normal.

Nu-i de mirare că se uită la mine așa.

Asta e...

Hilar.

Deși pulsul îmi bate în continuare la tâmple și în gât, îmi stăpânesc un hohot de râs. Neliniștea lor trebuie să mă fi transformat în mai mult decât ceea ce sunt în ochii lor. Chiar dacă sunt la fel de neputincioasă ca întotdeauna în afara unei crisalide și nu au niciun motiv să se teamă de mine în acest moment, iată-i, cu aceste expresii delicioase.

Asta chiar m-ar putea proteja.

Intru în joc. Profit.

— Deci ce s-a întâmplat? Mă uit la strategi de parcă aş fi ştiut de la început ce va urma, iar acum îi tachinez. Aveţi vreo idee de ce sunt încă în viaţă?

Strategii fac schimb de priviri pline de însemnătate.

— Pilot Li, ai experimentat ceva diferit în timpul acestei bătălii? Strategul-Şef Zhuge îşi flutură ţeapăn evantaiul cu pene.

Uau. Doar „Pilot Li". Chiar nu are niciun titlu sus-pus, nici măcar printre cei din armată.

Li Shimin îşi drege glasul, concentrându-se când la mine, când la strategi.

— Mintea ei era... zgomotoasă, spune el, cu glasul ruginit fiindcă nu-l foloseşte. Ce ciudat că i-am auzit vocea pe tărâmul minţii lui înainte să o aud în viaţa reală. Silabele îi rezonează din adâncul pieptului, ridicându-mi firele de păr care încep din nou să-mi crească pe braţe.

Povesteşte despre amintirile lui din lupta cu mine pe tărâmul yin-yang. Se pare că nu a fost niciodată atât de conştient în timpul unei lupte. Ceea ce e semnificativ, având în vedere că a încercat tot timpul să mă omoare.

Ei bine, eu am încercat să-l omor prima. Dar cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi făcut-o?

Ochii lui continuă să rătăcească spre mine în timp ce vorbeşte, îngustându-se şi ascuţindu-se ca nişte pumnale, până când se întrerupe singur cu:

— Cine e ea?

— Nu ţi s-a spus? întreabă Sima Yi. E Wu Zetian, fata care l-a ucis pe Prinţul-Colonel Yang.

Tensiunea dintre sprâncenele lui Li Shimin explodează.

— Yang Guang a murit?

Faţa lui Sima Yi se boţeşte.

— Cum ai ratat o înmormântare atât de mare chiar pe partea ta de Zid? Nenorocitul ăla de An Lushan te ține din nou închis?

Sufletul meu se zguduie la pomenirea înmormântării lui Yang Guang. Nici mie nu mi-au spus nimic despre asta. Trebuie să aflu mai multe – cum au reacționat masele la asta? Cum au reacționat *la mine*?

— Înmormântare? spun eu cu nonșalanță prefăcută. Participanții știau că *a murit ca o fată*?

Simt din nou privirile tuturor. Alarmate, apăsătoare.

— Ce e cu tine? strigă Sima Yi cu un gest tăios. Nu ți-ai dat seama ce-ai făcut? Ai ucis o ființă umană! Ai pus capăt unei vieți! I-ai răpit cuiva fiul!

Rânjetul îmi înțepenește. Nu pentru că simt vreun regret, ci pentru că furia mi-a clocotit atât de repede, încât trebuie să mă încordez cât pot pentru a mi-o stăpâni.

— Da, spun eu cu ochii bulbucați. Exact asta am făcut.

— Ai... Fața i se înroșește.

Aș putea să-i vorbesc despre modul în care fiicele oamenilor mor în crisalide tot timpul, dar nu vreau să depun niciun efort ca să mă justific. Știu că izbucnirea lui vine mai mult din neliniștea lui față de mine, decât din empatie. Cu siguranță nu era atât de devastat în timpul primei noastre discuții, imediat după moartea lui Yang Guang. Nu; încearcă să-mi pătrundă în minte și să mă doboare cu morală, ca să se simtă mai liniștit cu privire la existența mea.

Păcat. Sunt exact genul de fată cu sânge de gheață și cu inima putredă de care se teme. Și n-am nimic împotrivă.

N-are decât să rămână neliniștit.

Pare că se pregătește să mai țipe la mine, dar Strategul-Șef Zhuge îl reduce la tăcere cu o fluturare obosită a evantaiului.

— Să nu ne aventurăm prea departe de problema în discuție, da?

În timp ce Sima Yi fumegă, Strategul-Șef Zhuge se întoarce la extragerea informațiilor de la mine și de la Li Shimin. Răspund cu reținere.

Niciunul dintre noi nu-și amintește punctul culminant al luptei. După ce nu obține decât confuzie de la noi când pomenește de o „transformare ciudată", Strategul-Șef Zhuge ne arată un videoclip.

Filmarea se deschide într-un colț al ecranului mare, arătând Pasărea Roșie parțial, prin ceață. Pasărea își dă capul pe spate, încărcând o explozie de qi roz în cioc – trebuie să fie un amestec între energia mea de Metal alb și cea roșie de Foc a lui Li Shimin – apoi trage într-un hundun. Hundunul se împiedică prin ceață, fără jumătate de corp. Dar în loc să treacă la următorul inamic, Pasărea se clatină orbește pe ghearele ei, cu aripile bătându-i nesincronizate. Dă violent din cap. Niște bucăți negre zboară afară.

— Acelea erau difuzoarele. Sima Yi arată spre videoclip. Difuzoare pe care inginerii au muncit *din greu* să le conecteze.

Înainte să pot sublinia că refuz să-mi cer scuze, o strălucire albă atacă suprafața ca un penaj a Păsării. Metal-spirit izbucnește și se extinde, doar că Pasărea nu devine mai umanoidă, așa cum ar trebui să fie formele superioare. Nu reușește să atingă nicio formă anume. Corpul său se umflă ca un furuncul roșu care aruncă puroi de Metal alb. Iese și un galben de Pământ, dar asta nu face nimic pentru a stabiliza transformarea. Pasărea devine o creatură cu aspect bolnav, la fel de lipsită de

formă ca un hundun. Aripile i se sfărâmă şi se topesc la loc în corpul diform. Ghearele sale se umflă până ajung cioturi grase.

Îmi duc mâna la gură.

În niciun caz nu eram conştientă când s-a întâmplat asta.

— În mod clar, există aici două tipuri de energie qi transformatoare. Strategul-Şef Zhuge îşi mângâie barba lungă şi subţire cu evantaiul. Cu toate acestea, ezităm s-o numim transformare propriu-zisă de nivelul trei.

— Da, nimic Eroic aici. Sima Yi îşi dă ochii peste cap. Seamănă mai mult cu un... o Formă Infamă.

— Fiecare pilot care se conectează la o crisalidă este în pericol să-şi piardă raţiunea, adaugă Strategul-Şef Zhuge. Prezenţa femeii-pilot e menită să-i calmeze subconştientul şi să-l menţină sănătos la minte. Cu toate acestea, voi doi – amândoi – v-aţi pierdut orice capacitate de gândire raţională.

— Şi, la naiba, mă întreb de ce! se holbează la mine Sima Yi.

Videoclipul se termină cu pasărea zbârnâind direct spre camera dronei, cu un ochi roşu şi unul alb.

Ridic capul cu o mişcare lentă.

— Deci ce înseamnă asta? Suntem o Pereche Echilibrată?

— Nu, spune Strategul-Şef Zhuge. Acesta e singurul lucru pe care îl ştim sigur. Judecând după datele transmise de la Pasărea Roşie, inimile voastre nu au bătut sincronizat.

— Atunci cum de am transformat amândoi Pasărea în acelaşi timp?

— Aceasta e marea întrebare, nu-i aşa? Sima Yi se uită la Strategul-Şef Zhuge, care îşi flutură şi mai tare evantaiul.

— Ipoteza noastră este că amândoi aveţi un tip foarte, foarte rar de spirit hiper-adaptativ, spune Strategul-Şef Zhuge. V-aţi putut egala unul altuia forţa-spirit, indiferent de cât de mult a crescut, dar, ca rezultat, niciunul dintre voi nu a putut prelua controlul dominant, aşadar crisalida voastră s-a deformat sub comenzile egale, dar discordante.

— Egale – asta înseamnă că forţa mea a atins *zece mii*? Rămân cu gura căscată. Când o exprim în cifre tangibile, mă şochează din nou.

— Mai degrabă *optsprezece mii*, spune Sima Yi, ca o acuzaţie. E cea mai mare valoare pe care am primit-o de la voi doi.

Fiori îmi trec pe spate şi îmi scutură umerii. Soldaţii se uită uluiţi pe furiş unii la alţii. Chiar şi Li Shimin ridică privirea.

Inspir şi expir pe gură, încercând să înţeleg numărul. Este atât de mare, încât aproape nu are sens. 18 000, când media e *84*.

— Cum? Dau din cap absentă.

Ceva se luminează în ochii Strategului-Şef Zhuge.

— Deşi nu aţi fost o Pereche Echilibrată, sunteţi cu adevărat o pereche extraordinară. Dacă aţi putea realiza o legătură stabilă, ar putea schimba dinamica întregului război. Aţi putea avea într-adevăr puterea de a elibera provincia Zhou. Hundunul din clasa Împărat care apără cuibul de reproducere din Munţii Kunlun este de tip Metal. Având în vedere că Metalul nu e rezistent la Foc, o Formă Eroică adecvată a Păsării Roşii ar fi cea mai mare speranţă a întregii Huaxia de a-l învinge. Se pare că sinergia voastră se poate îmbunătăţi mult, ceea ce e

excelent. În următoarea voastră bătălie, aţi putea încerca să nu fiţi ostili unul faţă de celălalt?

Scot un zgomot ca o combinaţie între pufnet şi un râset superior.

Eu. Li Shimin. Un asasin. Un ucigaş. *Cea mai mare speranţă pentru Huaxia. Nu fiţi ostili.*

— Şi ce mi-aţi da dacă încerc? torc eu. Cel puţin toate privilegiile pe care le-ar avea un băiat care nu e criminal şi care are forţa mea spirit, nu?

Sima Yi scoate un zgomot plin de dezgust.

— Scumpo, nu eşti în poziţia de a avea pretenţii. Ar trebui să le mulţumeşti strămoşilor tăi că te ţinem în viaţă.

Mă uit lung la el.

Apoi mă îndrept clătinându-mă spre cel mai apropiat soldat.

— Hei! Soldatul ridică arma.

Nu mă opresc. Nu clipesc. Nu când adrenalina mă năpădeşte şi îmi declanşează nervii ca pe sirenele care anunţă hundunii, nu când şi alţi soldaţi intră în alertă, nici când degetul lui întâlneşte trăgaciul.

Îmi pun capul direct pe gura ţevii.

Strigătele se aud înăbuşit prin vuietul sângelui care îmi bubuie în urechi: Sima Yi înjură, Strategul-Şef Zhuge strigă:

— Nu trage!

— Haide, spun eu, rece precum cercul de metal care îmi arde fruntea. Văd arma dublu. Pulsul îmi urcă în gât, bătând atât de tare şi de repede încât abia îmi aud propria voce. Aş putea muri. Chiar aş putea muri dacă soldatului i-ar tremura puţin degetul pe trăgaci. *Bang*, şi apoi nimic.

Dar dacă nu mă detaşez de această frică, mă vor lovi cu ea, mă vor sufoca cu ea, mă vor înrobi cu ea.

Atunci ce rost ar avea să mai trăiesc?

Chiar simt un val de dezamăgire când degetul soldatului se mişcă de pe trăgaci. În clipa în care cercul rece îmi părăseşte fruntea, un val de nebunie mă face să prind arma cu ambele mâini şi să o trag înapoi. Metalul său întunecat, care îmi răcoreşte palmele, devine singura constantă în frenezia mea de gânduri şi senzaţii. Ţeava mi se clatină în faţă, o gaură neagră care m-ar putea aspira şi m-ar putea termina.

— Crezi că asta mă sperie? spun eu, incredibil de calmă la cât de nebuneşte mă destram pe dinăuntru. Crezi că mi-a plăcut vreodată să fiu în viaţă? Dă-i drumul. *Fă-mi o favoare.*

Ceilalţi soldaţi mă îndepărtează. După o scurtă luptă, unul îmi strânge ferm braţele la spate. Dar cred că mi-am transmis mesajul. Văd expresia stupefiată a lui Li Shimin şi îmi reţin un rânjet mulţumit. Mă simt bine, să înspăimânt un băiat aşa de puternic ca el.

— Dacă vreţi ceva de la mine, să-mi daţi ceea ce mi se cuvine! le strig strategilor cu o înclinare a capului. Şuviţele mele încâlcite îmi încadrează obrajii şi gâtul.

— Consoartă Wu... spune Strategul-Şef Zhuge, mult mai precaut decât înainte. Nu vrem să te lipsim de nimic. Dar situaţia e mai precară decât crezi. Adevărul fie spus, există multe neînţelegeri între noi, strategii, cu privire la modul în care să te controlăm.

— Da, nu suntem noi cei care te vor moartă, căţea nebună! spune Sima Yi, şi pare înnebunit.

— Explicaţi-mi, cer eu.

Strategul-Şef Zhuge oftează.

— Ca să fiu sincer, au existat anumite zvonuri care susţin că eşti, cum să spun, spirit de vulpe. Spiritul unei vulpi adevărate cu nouă cozi, care posedă trupul unei fete frumoase pentru a devora bărbaţi.

Ce?

Aproape că izbucnesc în râs. Dar judecând după privirile încordate de pe feţele strategilor, nici chiar minţile lor educate – care ar trebui să ştie că spiritele fac lucruri de acest fel doar în legende şi că vulpile cu nouă cozi sunt animale normale – nu pot să respingă complet ideea.

— A, da? spun eu simplu. Ce le-a dat această idee?

Sima Yi îmi aruncă o privire murdară.

— Nu-ţi aminteşti cum te-ai comportat când ai ieşit din Vulpe?

Îmi amintesc de mine aruncând trupul lui Yang Guang la picioarele mele şi râzând nebuneşte.

— Oh. Dar Înţelepţii nu au ordonat să fie ştearsă filmarea?

— Ba da, dar prea mulţi oameni au văzut transmisiunea în direct! Cerul ştie de ce erau treji atât de devreme, dar până dimineaţă, zvonurile erau peste tot. Încercarea de a elimina filmarea a înrăutăţit situaţia. De ce a fost *acela* primul tău impuls când ai găsit un băiat mort?

Ridic din umeri.

— Îmi pare rău, m-a luat valul. Se mai întâmplă.

Sima Yi se uită atât de mânios, de parcă ar vrea să-mi smulgă braţele.

— Ascultă, fetiţă nu-aşa-de-mică: existenţa ta îi face pe oameni să pună la îndoială integritatea armatei. Ai ceva încurcat în cap şi toată lumea vede. Singurul motiv pentru care eşti încă în viaţă este că Strategul-Şef Zhuge şi cu mine suntem dispuşi să vedem imaginea de

ansamblu şi să nu renunţăm la potenţialul tău. Deşi chiar încep să regret. Aşa că, dacă vrei privilegii, ar fi bine să demonstrezi că poţi lucra bine împreună cu Shimin!

Tonul lui e josnic, dar mintea mea se agăţă de confirmarea că privilegiile adevărate de pilot sunt o posibilitate. În sfârşit, ceva concret.

— Şi ce anume implică toate astea? întreb eu mijind ochii. Ce ar trebui să fac înainte de următoarea bătălie?

— Ei bine, spune Strategul-Şef Zhuge, încă negociem antrenamentele cu strategii din Sui-Tang. Dar cel puţin o să câştigi un coleg de cameră, Pilot Li, îi spune el lui Li Shimin zâmbind.

Simt un fior de gheaţă.

— Nu... Nu mă întorc înapoi la închisoare?

— Sigur că nu. Sperăm că aţi putea deveni soţ şi soţie, până la urmă. Un soţ responsabil îşi disciplinează soţia atunci când greşeşte, iar o soţie nobilă îşi călăuzeşte soţul când se rătăceşte. Aceasta e ordinea naturală şi echilibrată a lumii. Pilot Li, Consoartă Wu, credem că, împreună, puteţi deveni ceva mai bun.

În cele din urmă, nu mai reuşesc să-mi reţin râsul.

Strategul-Şef Zhuge îşi încruntă sprâncenele încurcat.

A. E extrem de serios.

Mă străbate teroarea. Devin conştientă de cum este Li Shimin, care mai trage o înghiţitură din sticlă.

Vor să trăiesc cu criminalul ăsta. Criminalul ăsta condamnat, care trebuie să poarte botniţă şi zgardă şi trebuie ţinut sub ameninţarea armei ca să coopereze când e treaz.

Cum se va comporta când îşi face efectul alcoolul?

CAPITOLUL PAISPREZECE

MINCIUNILE PE CARE LE SPUN BĂIEȚII

Un miros puternic de alcool mă izbeşte în faţă când soldaţii deschid uşa grea de oţel a camerei lui Li Shimin. Mă trag înapoi pe holul subteran, slab luminat, doar cu luminile de veghe, dar un soldat mă apucă de braţ.

Un altul întinde mâna şi apasă un comutator. Un bec murdar, înconjurat de un grilaj, clipeşte în tavan, dezvăluind o cameră foarte diferită de ceea ce mă aşteptam să aibă cel mai puternic pilot din Huaxia – era doar un buncăr mic din beton.

Când liftul a coborât, în loc să urce, am ştiut că nu va fi o mansardă luxoasă precum cea a lui Yang Guang, dar asta e practic o celulă de închisoare cu ceva mobilier. Li Shimin intră clătinându-se printr-un spaţiu îngust dintre pat şi peretele de beton, cu o mână sprijinită de perete, la fel de nesigur pe picioare ca o fată, din cauza alcoolului din sânge. Încăperea nu i se potriveşte; părul lui scurt şi sălbatic aproape că atinge becul din tavan.

În colţ, pe podea, se află o grămadă de sticle plate de metal, identice cu cea din mâna lui; i-am văzut pe soldaţi umplându-le de cel puţin patru ori până acum. Probabil că nu au încredere în el, cu pagubele pe care le-ar putea face cu o sticlă obişnuită. Deşi nu am idee de ce se străduiesc să-i dea de băut.

Mă rog. În seara asta, ştiu de ce.

Durerea îmi pulsează în braţ când soldatul îl strânge şi mai tare şi mă aruncă în buncăr.

Când Li Shimin se întoarce, sunt împinsă din nou din spate, mă împiedic şi mă ciocnesc de pieptul lui. Băutura din sticlă pleoscăie. Mă încordez uluită la cât e de solid, obrajii îmi ard, iar mâinile îmi rămân încleştate pe ţesătura aspră a salopetei lui.

Soldaţii izbucnesc în râs, chicotind şi huiduind ca nişte copii.

Deşi obrajii îmi ard până sus la urechi, rezist nevoii de a mă îndepărta de Li Shimin. Asta *vor* să vadă. Pe mine, tulburată şi panicată. O atitudine a femeii care are sens pentru ei, care îi alină.

Batjocurile lor se estompează dincolo de uşă. Zăngănitul făcut când ne încuie din afară răsună ca nişte lovituri de ciocan în pieptul meu.

Nu mai respir.

Li Shimin nu are privilegiul de a avea o concubină. Indiferent de unde veneau fetele care îi erau sacrificate, nu i-a fost niciodată permis să se bucure de ele.

Sunt prima fată pe care o vede în ultimii doi ani, în afara unei bătălii.

Muşchii lui rămân încordaţi sub palma mea, fierbinţi de la alcool. Inima îi bate de parcă se luptă să evadeze dintr-o închisoare. Respiraţia mi se accelerează în izbucniri scurte şi trebuie să-mi încordez abdomenul pentru a le controla.

Nu am nicio iluzie că mă pot lupta cu el. Nu voi încerca. N-aş face decât să-i arăt că voinţa mea este neputincioasă împotriva puterii lui. Nu am cum să-mi păstrez demnitatea decât dacă mă comport ca şi cum nu ar fi capabil să mi-o distrugă, indiferent ce mi-ar face.

Şi, în cele din urmă, nu asta e demnitatea? Limitele şi valorile pe care ni le hotărâm noi? Eu ştiu ce contează cel mai mult pentru mine, şi nu are nimic de-a face cu aparenţa de „puritate". Refuz să mă fac mică şi să mă transform într-o creatură tristă şi temătoare care trăieşte pentru a-i face pe plac lui Li Shimin, în speranţa de a-i câştiga mila.

În ciuda fricii care mă cuprinde, ridic capul.

Am nevoie de toată disciplina mea pentru a nu mă cutremura sub intensitatea neagră a ochilor lui, ca nişte pete de cărbune imprimate pe ochii mei când mă uit direct la soare. Lumina tulbure a becului de lângă capul lui aruncă umbre sub fiecare unghi proeminent al feţei lui. Privirea mi se îndreaptă asupra tatuajului îngrozitor de „prizonier" de pe obrazul lui, dar o mut înapoi spre ochii lui. Mă uit la ei cu o privire rece, transmiţând o ameninţare tăcută că nu-şi poate păzi spatele pentru totdeauna.

Becul închis cu grilaj bâzâie deasupra noastră. Li Shimin îşi mişcă braţele.

Mă pregătesc.

Dar mâinile lui nu ajung pe mine. Îşi pune sticla pe pat. Apoi, încet, se întoarce ca să se aşeze. Lanţul îi zăngăne în poală. Umbrele i se desprind de pe chip, dezvăluind o expresie aproape jenată.

Îşi ridică braţele în semn de apărare.

Sprâncenele îmi tresar de uluire.

— Ascultă, spune el, iar silabele i se topesc din cauza căldurii din interiorul lui. N-o să... n-o să te oblig să faci nimic dacă nu vrei. Ştiu că asta — spune el uitându-se la sticlele din colţ — ştiu că toate astea arată rău, foarte rău, şi ştiu că n-o să mă crezi, dar n-o să-ţi fac rău. Ai cuvântul meu. Sughite, apoi îşi acoperă gura cu dosul mâinii. Scuze.

Sentimentul unei erori mi se târăşte pe piele, ca nişte hunduni de clasă obişnuită.

Ăsta nu poate fi băiatul care are foc şi săbii în loc de minte. Eu am fost *acolo* — şi el ştie! Sunt prima persoană care a supravieţuit şi poate povesti despre tărâmul minţii lui! Era acolo când le-am descris tărâmul strategilor! Deci pe cine crede el că păcăleşte?

— Am... o salopetă de rezervă. Continuă să vorbească de parcă l-aş ţine sub ameninţarea unei arme, deşi nu s-a comportat aşa când era cu adevărat ameninţat cu o armă. Deschide un sertar la baza metalică a patului, dar ţine în continuare o mână ridicată. Scoate un morman portocaliu fosforescent şi mi-l oferă.

Culoarea ţipătoare a ţesăturii îmi arde ochii, prea strălucitoare pentru a părea reală.

— Poţi... să te schimbi în lavabou. Arată spre o cabină metalică dreptunghiulară, dincolo de pat. Sunt şi câteva lucruri sub chiuvetă. Pe care le poţi folosi.

Inima îmi bate mai tare.

Un spaţiu în care aş putea fi relativ singură. Da. Te rog.

Apuc salopeta şi plec cât de repede pot, cu mâna sprijinită de perete.



Ofer picioarelor mele o baie atât de necesară, într-o găleată de tablă, cu nişte plante medicinale pe care le-am găsit în dulăpiorul de sub chiuvetă. Apa rece ca gheaţa de la robinet nu mi-e de ajutor, probabil, pentru fluxul meu de energie qi, dar apa caldă a devenit un vis îndepărtat. Nu mai ştiu care e senzaţia apei calde, dacă a existat vreodată ceva atât de liniştitor.

Mi-e greu să rămân ancorată în realitate după tot ce s-a întâmplat. Mă uit la mâinile mele reci şi amorţite în timp ce-mi spăl bandajele pentru picioare, între genunchi, conştientizând intermitent că eu sunt cea care face mişcările. Picăturile de apă fac cercuri hipnotizante în găleată, agitând plantele. Pânza e murdară de sânge uscat şi de o substanţă galbenă suspectă. Aveam de gând să rup veşmintele vechi ca să fac bandaje noi, până se usucă astea, dar, spre surprinderea mea, erau şi bandaje curate în dulăpior. Şi săculeţe cu cenuşă, de genul folosit pentru a absorbi sângerările lunare.

Habar n-am de ce are Li Shimin asemenea lucruri, dacă nu a avut niciodată privilegiul de a avea o concubină. Poate că au rămas de la o fată care a fost ţinută aici.

Trebuie să fi murit.

Aşa cum ar fi trebuit să mor şi eu, acum treisprezece zile.

Mă spăl până când degetele mi se irită şi fac băşici, dar nici măcar asta nu mă poate convinge pe deplin că sunt în viaţă. Că am trăit tot ce am trăit. Că nu mai stau în întunericul celulei mele, înnebunind de tot în cele din urmă.

Că Li Shimin a promis să nu-mi facă rău, când armata practic îl foloseşte ca pe o armă pentru a mă supune şi a-mi aminti că m-am născut pentru a mulţumi şi a sluji, nu pentru a ucide şi a sfida.

Nu are niciun sens.

Dacă ar fi capabil să se stăpânească, nu ar fi un beţiv şi un criminal. Deci de ce se comportă aşa? Ce joc încearcă să joace?

Mă bate gândul să stau în lavabou până când hundunii sparg cumva Zidul şi ne zdrobesc pe toţi, dar în cele din urmă o bătaie puternică în uşă mă face să tresar.

— E... în regulă acolo? se aude vocea înfundată a lui Li Shimin.

— Da. Trec de la a-mi pieptăna părul cu degetele la a-mi frânge mâinile.

— Păi... în zece minute se sting luminile. O să fie întuneric. Foarte întuneric. Ar fi greu de umblat. M-am gândit că e bine să știi.

— Bine. În regulă.

Se pare că nu am de ales, trebuie să-mi termin îmbăiatul picioarelor și să ies.

Când ies, cu picioarele proaspăt bandajate, Li Shimin se clatină pe marginea patului, ținând o sticlă cu ambele mâini.

Ne holbăm unul la altul în spațiul îngust.

— Poți să... Arată spre pat, privirea alunecându-i spre mine. Eu o să dorm pe jos.

Neliniștea mă apasă. Nu pot scăpa de sentimentul că e o capcană.

— Nu, nu-i nevoie. Îmi păstrez tonul plat. N-am dormit într-un pat niciodată. O să dorm eu pe jos.

Rămâne cu gura căscată de surprindere. Apoi capătă o expresie severă.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

O furie viscerală îmi izbucnește din piept.

— Nu hotărăști tu ce fac eu.

— Nu. Hotărăsc ce fac eu. Se apleacă pentru a arunca toate sticlele rătăcite într-un sertar de sub pat, apoi se așază pe beton. Abia încape, umerii îi sunt înghesuiți între cadrul patului și peretele buncărului.

Îmi mușc interiorul obrazului. Sunt tentată să-i cer să se întoarcă în pat, dar argumentele care mi se adună pe buze mă fac să mă opresc. *Nu fi ridicol. E camera ta,*

aproape că am spus. Numai că nu e. Este şi camera mea acum. Aşa că de ce să insist să fiu eu cea care se simte incomod?

— Foarte bine. Cum vrei. Mă târăsc pe saltea. Nu-i mulţumesc. Asta ar însemna să recunosc că îmi face un fel de favoare. Dacă intenţia lui este să mă facă să-i fiu datoare emoţional pentru ceva ce nu i-am cerut niciodată, o să-şi înveţe lecţia foarte repede.

Salopeta lui de rezervă îmi copleşeşte corpul, ca hainele oamenilor bogaţi – deşi mă îndoiesc că oamenii bogaţi vor ajunge vreodată să fie condamnaţi la moarte. Acum înţeleg cum se simte Yizhi când încearcă să se mişte în hainele lui exagerate de lux.

Un junghi îmi străpunge inima când mă gândesc la el. Degetele mi se frământă pe pat ca nişte picioare de păianjen. Oare a urmărit bătălia azi? Ştie că am primit ordin să pilotez Pasărea Roşie? Strategii mi-au ignorat toate încercările de a afla ce li s-a spus maselor despre mine.

Mă întind pe pat şi îmi îndoi genunchii, dar îl surprind pe Li Shimin uitându-se atent la sticla lui, cu o privire neliniştită. Degetul îi alunecă pe metal.

Mă încrunt.

— Ce faci?

— Ci... tesc, spune el, dar expresia i se schimbă, de parcă şi-a dat seama cât de absurd sună.

— Dar... Mă aplec să privesc mai atent sticla. Nu se vede nicio literă pe ea.

— Păi... ă... aveam cele patru Cărţi Clasice, spune el. Le ştii. *Haiducii din sălbăticia hundunilor. Visul din Turnul Roşu. Povestea celor trei provincii. Călătorie spre fortăreaţa de la apus.* Le-am citit de atâtea ori, că le-am învăţat pe de rost. Dacă mă străduiesc, le pot citi din nou pe toate.

Aşa. Deci Li Shimin e nebun de legat, se pare.

Sunt atâtea întrebări aici, încât nu fac decât să clipesc şi remarc:

— Poţi să citeşti cărţi întregi?

Alfabetul Han e format din mii de caractere complicate, ca nişte desene. Doar oamenii educaţi, precum Yizhi, pot citi şi scrie mai mult decât anunţurile obişnuite.

Li Shimin îşi ridică ochii cu o privire obosită.

— Da. Am fost la şcoală. E voie, dacă ai sânge Rongdi din partea mamei, nu a tatălui.

— Ea era Tujue, sau Xianbei, sau Qiang? Mijesc ochii, nereuşind să-mi dau seama numai după cum arată.

Privirea i se înviorează.

— Chiar ştii triburile?

— Sunt de la frontieră. Ridic din umeri. Sunt o mulţime de oameni din populaţia Rongdi în satul meu. Nu le place când îi amesteci. De obicei, îi pot deosebi după nume sau îmbrăcăminte, dar... mă rog.

Pufneşte, ridicând bărbia, iar întreaga expresie i se înveseleşte.

— Sunt din tribul Xianbei. Dar nu ştiu multe despre obiceiuri şi vorbesc limba doar puţin. Mama a murit când eram mic. Îşi examinează braţul musculos plin de cicatrici. Aş fi vrut să mă fi învăţat mai multe.

Mintea mi se agită într-o disonanţă între conceptul invincibil, de coşmar — „Li Shimin, Demonul de Fier" — şi acest băiat care stă acum pe jos, înghesuit incomod între un pat şi un perete, vorbind despre mama lui.

E adevărat că cei mai puternici piloţi provin din cele mai neaşteptate medii. Nu există nicio modalitate de a prezice de unde va apărea următoarea forţă-spirit uluitoare – Qin Zheng însuşi era fiul unei prostituate şi

a crescut într-un bordel, fără să știe cine îi era tată. Dar nu mi-l pot imagina pe Li Shimin copil. A plâns când i-a murit mama? Au încercat oare tatăl și frații lui să-l aline, fără să știe că-și vor găsi sfârșitul de mâna lui? Pe măsură ce își desfășurau viața de familie zi de zi, au bănuit vreodată de ce ar fi capabil?

Sau de ce au fost *ei* capabili, încât să-l facă să plesnească în halul ăsta? Aș vrea să-l întreb, dar întrebarea îmi rămâne în gât ca un os de pește.

Mă rog. De ce mi-ar păsa?

— Și ce s-a întâmplat cu cărțile tale? întreb eu în schimb. Ar fi fost frumos să pun mâna pe una dintre ele pentru a-mi mai distrage atenția, chiar dacă nu știu să citesc atât de bine.

— Hm. Aruncă o privire vinovată. Am făcut un cuțit din paginile lor și am înjunghiat doi soldați cu el.

Rămân cu gura căscată.

— Și de ce ai făcut asta? întreb eu, după o pauză lungă.

— Mă duceau la luptă. Nu voiam să merg. Scutură sticla lângă ureche; privirea îi e distantă, goală. Deschide sertarul, desface o sticlă nouă și trage câteva înghițituri mari.

— Nu-ți place să mergi la luptă? întreb eu.

Rămâne nemișcat, cu sticla la gură.

— Crezi că doar pentru că sunt criminal, *îmi place* să sacrific fete?

Un val acru se rostogolește prin mine.

— Nu știu. Celorlalți piloți cu siguranță le place.

— Nu-i adevărat. Nu poate fi adevărat. Vocea îi tremură, pe lângă că e beat. Nimănui nu i-ar face plăcere. Știi doar că le simțim murind. Și le simțim ultimele spaime. Amintirile lor. Visele lor.

— Niciunuia dintre voi nu-i pasă de toate astea.

— Suntem manipulaţi să credem că nu avem voie să ne pese. Există o diferenţă. Se uită în ochii mei, într-un fel în care a refuzat să o facă înainte de bătălie.

Stomacul mi se înnoadă, fierea îmi urcă în gât.

E prima dată când aud un pilot exprimând vreo urmă de vinovăţie pentru ceea ce fac. Dar în loc să mă simt mai bine, sunt *şi mai* agitată. Mă tulbură într-un mod cu totul nou. Pentru că nu are sens. Cum se poate să-i pese lui de fete, când nimănui altcuiva nu-i pasă?

— Ă, aş putea să cer din nou cărţile. Schimbă brusc subiectul, părând că simte emoţiile conflictuale din mine. A trecut ceva timp. S-ar putea să mi le acorde. Te-aş putea învăţa să citeşti. Dacă vrei.

Mă înroşesc.

— Asta-i bună. Şi eu ştiu să citesc!

Face o faţă pe care presupun că am făcut-o şi eu cu câteva momente în urmă.

— Parcă ai spus că eşti de la frontieră.

— Da, dar am cunoscut un băiat de la oraş. El m-a învăţat.

Zâmbesc văzând confuzia care brăzdează trăsăturile lui Li Shimin, până când întreabă:

— Unde e băiatul ăsta acum?

Zâmbetul mi se ofileşte.

— La Chang'an, presupun. Ridic din umeri.

— Nu i-a păsat că veneai să te înrolezi?

— Ba da. Îmi încordez gâtul, ca să nu-mi tremure vocea. Dar nu a contat, pentru că asta a fost alegerea mea.

— Of. Săracul băiat.

Îmi reţin impulsul de a mă justifica. Nu e nevoie. N-ar trebui să fie nevoie. Mi-am făcut alegerea şi mi-am

atins scopul. *Acesta* este singurul lucru care a contat vreodată.

Înainte de a fi nevoită să răspund, se stinge lumina.

Se lasă întunericul și tăcerea. Nu era doar becul din tavan; mașinăriile și cablajele din pereți au încetat și ele. Întunericul total mă face să-mi fie oarecum teamă, dar mă stăpânesc. Ce rost are să-mi fie frică? În cel mai rău caz, voi descoperi mult mai repede că parteneriatul ăsta nu merită, și apoi murim amândoi. Mare lucru.

— Atunci... Noapte bună. Salteaua se umflă și scârțâie când mă întind și închid ochii.

Și el face la fel, iar lanțurile îi zornăie.

Oftez adânc, cu o respirație tremurătoare. Inima îmi bubuie în tăcerea întunecată. Mă rog să nu mi-o audă.

Dar ceea ce aud *eu* e respirația lui. Inspiră, expiră, inspiră, expiră, apăsat de beție. Aproape că simt căldura aerului circulând prin plămânii lui fierbinți, intensificându-se. Mirosul aspru al băuturii și mirosul de fier al lanțului se apropie din ce în ce mai mult, chiar lângă obrazul meu...

— Lasă-mă! Mă lipesc de perete.

— Ce? Lanțurile lui zdrăngăne, pare că a tresărit.

Rămân cu gura căscată. Vocea lui vine tot de dincolo de pat. Nu e lângă mine.

O, nu.

Și eu sunt nebună de legat.

— Ce s-a întâmplat? insistă el.

O răceală acră mi se strecoară pe sub piele, ca niște cristale de gheață care se topesc în acid. Amețesc, văd pete dansând.

— Tu... *Care-i treaba cu tine?*

— Ce? Glasul i se stinge.

— Nu te mai preface! Plesnesc salteaua. Chiar te aştepţi să cred că eşti un tip neînţeles şi simpatic? Amândoi ştim că nu-i adevărat!

— Dar... Nu înţeleg de ce eşti brusc furioasă.

— Pentru că joci teatru şi aş prefera să nu o faci, spun eu, cu vocea ca un mârâit. Nu vreau să am de-a face cu jocuri pe care le joci ca să obţii ce-ţi doreşti. Eşti băiat. Hai să... Glasul mi se stinge, dar întunericul mi-e de ajutor. Nu-mi vede faţa şi faptul că-mi arde. Să nu ne prefacem că nu ai nevoi. Nu vreau să înnebuneşti, aşa că sunt dispusă să terminăm odată, cu câteva condiţii: fără surprize, fără intrigi, fără...

— Opreşte-te, opreşte-te! spune el repede, apoi tonul i se domoleşte într-un murmur jos şi sumbru. Cred că... ai fost minţită despre nevoile bărbaţilor. Nu suntem animale. Da, avem dorinţe care devin destul de puternice, dar nu sunt *copleşitoare*. În niciun caz nu înnebunim din cauza lor.

Scot un râs amar, ca nişte cioburi de sticlă.

— Spune-le asta tuturor fetelor care sunt violate chiar acum.

— Nu e o problemă de pierdere a controlului. Fiecare tip care face aşa ceva ştie exact ce face. Întotdeauna există un moment în care el decide în mod conştient că va distruge viaţa cuiva pentru a se simţi el mai bine. Întotdeauna.

— Vorbeşti din experienţă?

— Da. Pentru că de aceea mi-am ucis fraţii.

Rămân încremenită.

— În clădirea în care locuia familia mea, era o fată, continuă el, iar eu sunt încă uluită de schimbarea subiectului, luptându-mă să inspir suficient aer. Era unul dintre

puţinii oameni cărora nu le era frică de mine, care s-au comportat cât de cât normal cu mine. Într-o zi, am aflat că unii dintre prietenii Fratelui cel Mare o şantajau, aşa că i-am bătut. La scurt timp după aceea, am venit acasă şi am auzit nişte zgomote ciudate în camera pe care o împărţeam cu fraţii mei. Am intrat şi i-am văzut. Cu ea. Şi...

Nu reuşeşte să termine propoziţia, şi mă bucur. Altfel, aş fi ţipat la el să înceteze.

— Fratele cel Mare s-a uitat la mine într-un anumit fel, continuă el după o pauză, vorbind mai rar şi mai răguşit. Zâmbea. Uşor. Doar uşor, dar suficient cât să-mi dau seama că aveau un plan. Dacă aş fi chemat soldaţii districtuali, m-ar fi învinuit cu uşurinţă pe mine, şi toată lumea i-ar fi crezut, pentru că Fratele cel Mare... părea mai demn de încredere. Nu ne-am născut din aceeaşi mamă. Mama lui era Han. Soldaţii districtuali îl vor crede *întotdeauna* pe el şi nu pe mine, şi el ştia asta. Glasul i se reduce la un mârâit. Aşa că nu i-am chemat.

Stau întinsă pe pat, ţeapănă, încolăcită în jurul bătăilor de inimă bubuitoare, holbându-mă în nimicul beznei. Nu reacţionez. Nu ştiu cum să reacţionez.

— Bănuiesc că nu şi-a dat seama că am curaj să-i iau viaţa. Povestea lui Li Shimin continuă să bântuie întunericul. Şi nici Yuanji, fratele nostru mai mic. Încă sunt furios că s-a implicat. Era destul de mare ca să înţeleagă. Şi... cât despre tata... mă rog. A ajuns acasă înainte să pot fugi. A văzut ce-am făcut. A luat un satâr şi a venit după mine. Am... a trebuit să mă apăr.

— Şi fata? întreb eu, buzele şi limba amorţite de parcă ar fi îngheţate. Ce s-a întâmplat cu ea? După?

— A. Am auzit că familia ei a înecat-o pentru că a fost dezonorată.

Închid ochii strâns, nedorind sincer să-i deschid din nou şi să văd că încă sunt parte din această lume. Căldura umedă îmi atinge genele, umezindu-le.

— Aşa că nu. Vocea lui Li Shimin se sparge cu un amuzament dureros. Nu aş viola niciodată pe nimeni. Aşa ceva fac doar laşii cei mai mari. Şi eu nu sunt unul dintre ei.

Brusc, ies din întunericul care se roteşte în interiorul meu. Mi-a dat un indiciu fără să vrea — chiar are un plan. Încearcă să mă convingă că e mai nobil decât alţi băieţi. Şi aproape că m-am lăsat păcălită, la fel cum am făcut-o după istoria lui Yang Guang. Ceea ce era să mă coste totul.

De ce l-aş crede?

Este povestea asta reală?

Iată ce ştiu sigur despre Li Shimin: a fost în cel puţin o duzină de bătălii. Deci a sacrificat cel puţin o duzină de fete.

În cele din urmă, îmi devine clar de ce m-a deranjat atât de mult manifestarea lui de vinovăţie. Până astăzi, a existat poate o parte din mine care credea că băieţii sunt incapabili fizic să empatizeze cu fetele. Li Shimin mi-a dovedit că m-am înşelat. Ei chiar înţeleg. După cum a spus chiar el, băieţii ştiu exact ce fac. Asta îl include pe el. El, care, deşi ştia ce e bine şi ce e rău, *a intrat în cabina de pilotaj. De. Fiecare. Dată.*

— Te înşeli. Rup tăcerea, fără emoţie. Şi tu eşti un laş.

Un sunet îi iese din gât.

— Ce?

— Când eşti trimis la luptă, te bagă în crisalidă sub ameninţarea armei, nu?

— Ce vrei să...?

— Deci, marea întrebare este: de ce nu i-ai lăsat să te împuşte?

— *Ce?*

— Susţii că eşti mai bun decât alţii, dar unde e dovada? Viaţa unei fete pe care nici nu ai reuşit să o salvezi? spun eu, cu un nod tot mai mare în gât. Lacrimile îmi curg din colţurile ochilor. Fetele alea aveau toate motivele să trăiască. Dar tu? Ce ţi-a mai rămas? *Ce motiv mai ai să trăieşti, care să merite sacrificiul lor?*

Cuvintele mele aproape strigate reverberează prin buncăr.

Salopeta îi foşneşte cu o mişcare violentă. Lanţurile îi zornăie.

Frica şi regretul mă năpădesc. A fost prea mult. O să mă lovească. Aşa merge treaba.

Mă pregătesc de lovitură, însă uşurarea mă cuprinde odată cu adrenalina. Ştiam că nu va merge. Acum voi fi liberă mult mai curând. După ce adoarme, aş putea căuta ceva cu care să aprind un foc...

— Omule, mormăie el. Ce doamnă fermecătoare!

Panica mi se ridică în piept din cauza felului în care cuvintele lui ies nesigure, cu un suspin reţinut, deşi s-ar putea să fie doar beat.

Oricum, se prăbuşeşte fără să mă lovească, aşa cum mă aşteptam, şi nu mai spune niciun cuvânt.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

PRESUPUSA CULME A EXISTENȚEI UNEI FEMEI

În poveştile despre Împăratul-General Qin Zheng, se spune că forța lui spirit era atât de puternică şi o putea stăpâni atât de bine, încât putea integra metalul-spirit al hundunilor chiar pe câmpul de luptă, pentru a-şi extinde crisalida, Dragonul Galben, la nesfârşit. Unii spun că Dragonul Galben a fost inspirația pentru Marele Zid. Aşa că, atunci când eram mică, îmi imaginam Zidul exact ca un dragon care se întindea de pe vârf de munte pe vârf de munte, învăluindu-ne în siguranța îmbrăţişării sale.

În realitate, aşa cum am ajuns să descopăr în drumurile mele, Zidul este mai degrabă un sistem de drumuri între turnurile de veghe şi bazele armatei. Multe dintre părțile de mijloc nu sunt decât şine care taie de-a latul munților sterpi de la frontieră. Acel monolit impunător de oțel şi beton care arată atât de solid în videoclipurile promoționale ale armatei se rupe în fragmente sporadice atunci când trebuie să astupe văile şi canioanele, pentru a împiedica hundunii obişnuiți să se reverse în Huaxia.

Naveta noastră scârțâie şi alunecă spre tabăra de antrenament Cuşca Tigrului, unde piloții rămaşi fără qi trebuie să folosească în mod productiv perioadele de reîncărcare. Şinele fac cotituri uriaşe şi întortocheate

pentru a rămâne la marginea Munților Tang. Stânci granulate, încețoșate domină priveliștea pe o parte, în timp ce o lumină cenușie înnorată pătrunde din cealaltă parte, care se înalță deasupra sălbăticiei hundunilor.

Corpul meu se leagănă odată cu vagonul rece ca oțelul. Îmi încordez abdomenul, încă neobișnuită să călătoresc cu un mijloc atât de rapid. Mirosul de ulei de motor și de chimicale mi se lipește de plămâni, făcându-mă foarte conștientă de fiecare respirație.

Li Shimin și cu mine stăm față în față, de parcă am fi pe tărâmul yin-yang, genunchii mei îmbrăcați în negru aproape atingându-i pe ai lui, îmbrăcați în alb. Purtăm uniforme de piloți, a mea e neagră cu accente albe, a lui e albă cu accente negre. Uniformele constau dintr-un costum conductiv mulat, pentru a fi ușor de purtat pe sub armura-spirit, apoi o haină lungă, fără mâneci, închisă cu o centură lată.

Li Shimin nu a avut niciodată privilegiul de a purta uniforma, iar practic fetelor li se permite o uniformă doar dacă au fost încoronate într-o Pereche Echilibrată, însă armata a fost forțată să-și schimbe abordarea față de noi. După ce a călătorit peste noapte din provincia Sanguo, Sima Yi a dat buzna în buncărul nostru la cinci dimineața și a anunțat două lucruri: în primul rând, Comitetul Central de Comandă al armatei l-a numit antrenorul nostru oficial; și în al doilea rând, trebuie să ne facem imediat debutul media ca pereche. Zvonurile și speculațiile panicate după transformarea monstruoasă a Păsării Roșii au scăpat de sub control. Jurnaliștii vin să-mi facă fotografii pentru a demonstra că sunt o fată normală, nu un spirit răuvoitor. O fată cu o forță-spirit ciudat de mare, dar nimic supranatural.

E amuzant că nu a trebuit să facă asta pentru Li Shimin, care e un criminal.

Sima Yi ne-a dus la turnul de veghe cel mai apropiat de buncărul lui Li Shimin, pentru ca mătuşile de acolo să ne aranjeze pentru camere. Practic, m-am simţit de parcă eram din nou pregătită drept concubină. Ore întregi de băi şi creme şi pudre au acoperit urmele lăsate de închisoare şi de faptul că am rămas fără energie qi, făcând în acelaşi timp să pară că nu sunt machiată deloc. Jumătatea din faţă a părului mi-a fost răsucită în bucle copilăreşti pe părţile laterale ale capului; jumătatea din spate a fost adunată într-un coc înalt în vârful capului. Fără ciucuri sau bijuterii — chiar vor să obţină aspectul de „fată obişnuită". Aş putea să mă păcălesc singură şi să cred că m-am trezit în rândurile celor frumoşi şi puternici.

Mă uit la uniforma mea neagră cu model alb, o privelişte suprarealistă pe care mi-am petrecut toată viaţa crezând că o voi vedea doar în promoţiile armatei despre Potriviri Echilibrate. Asta e, presupusa culme a existenţei unei femei. Ceea ce am fost învăţată să-mi doresc, lucrul la care visează atâtea fetiţe. Mi s-a permis să împărtăşesc gloria unui pilot, în loc să mor pur şi simplu ca s-o alimentez. În plus: nu sunt doar cea mai puternică femeie-pilot din Huaxia, ci sunt egală cu cel mai puternic pilot *în general*.

Însă nu e nevoie să mă uit prea atent dincolo de gloria de suprafaţă, ca să pierd orice sentiment de mândrie pe care l-aş fi putut simţi.

Aceasta nu e putere adevărată. Adevărata putere a fost atunci când am stat pe Vulpea cu Nouă Cozi, cu cadavrul lui Yang Guang la picioare, jucând după propriile mele reguli. Învingătoare după propriile mele standarde. Nu m-am bazat pe nimeni în afară de mine.

Nu voi mai avea niciodată acel sentiment, atât timp cât armata mă manevrează ca pe o marionetă.

De fapt, sunt cel mai rău gen de speranță. Genul de speranță care a determinat grup după grup de fete să fie aranjate ca să devină concubine. Familiile vor arăta spre mine – această imagine îmblânzită, falsificată a mea – pentru a-și liniști fiicele când le vor vinde armatei.

Îmi vine să vomit. Îmi vine să-mi smulg părul și să-mi rup uniforma de pe corp.

Dar nu pot renunța la șansa de a mă întoarce înapoi în Pasărea Roșie. Mai rău decât să fiu un far pentru false speranțe ar fi să fiu doar un alt cadavru de fată ușor de șters și de uitat. Numai într-o crisalidă pot încheia cu cât mai multă forță și sfidare posibile.

Naveta scârțâie și coboară spre o nouă curbă, înclinându-mă spre ferestre.

Mâna lui Li Shimin se îndreaptă repede spre mine.

Mă încrunt la vederea ei, apoi către el.

Clipind des, se întoarce la sticla lui.

— Nu bea prea mult, îl mustră Sima Yi, de pe scaunul de lângă el. Să nu te clatini în fața camerelor!

Mi-aș fi dorit să-l fi primit pe Strategul-Șef Zhuge, care pare mai de treabă, dar Sima Yi a fost, se pare, primul antrenor al lui Li Shimin, după ce l-a scos din lagărul condamnaților la moarte. Habar n-am de ce nu-i confiscă pur și simplu băutura.

Li Shimin scoate un mormăit că a înțeles, apoi strânge sticla la piept și își îndreaptă atenția la ferestre. Urme de condens tremură la baza ferestrelor, încercând să reziste, în ciuda vitezei.

Scrâșnind din dinți, mă uit la profilul lui, la tatuajul cu „prizonier” de pe obraz. Încă nu m-a criticat pentru ceea ce am spus aseară. Asta mă neliniștește mai mult decât dacă ar fi ripostat instantaneu.

Pentru a înrăutăţi lucrurile, mătuşile l-au transformat şi mai drastic decât pe mine. Când m-am întâlnit prima dată cu el în faţa vestiarelor, nu-mi venea să cred că e el. L-au bărbierit, făcându-l într-adevăr să arate ca un tânăr de nouăsprezece ani. Un acoperământ negru în stilul provinciei Tang, cu o pălărie rigidă în interior, menită să adăpostească un coc, îi ascunde în mod evident părul scurt, de condamnat.

Dar ceea ce mă uimeşte cel mai mult sunt ochelarii ridicoli pe care îi poartă. Admiră priveliştea sălbatică prin lentile mai groase decât fundul sticlei, iar zona din jurul ochilor îi e atât de distorsionată, încât nu se aliniază cu restul feţei.

Am crezut că e un truc ridicol care încearcă din greu să-l facă să pară mai puţin Rongdi, dar s-a dovedit că sunt ochelarii lui adevăraţi. E aproape orb. Când liftul până în vârful Zidului s-a deschis pentru prima dată, s-a dat înapoi la vederea priveliştii.

Trec în revistă toate părţile care-l compun. E ca şi cum creierul meu ar dori frenetic să-l clasifice, să-i dea un sens, dar nu poate. Nu primeşte decât un amestec de indicii care se bat cap în cap. Han versus Rongdi. Pericol versus docilitate. Criminal beţiv versus pilot invincibil. Demon de Fier versus băiat uman.

Brusc, aleg un alt aspect din ceea ce îl face atât de tulburător de diferit: seninătatea.

Fir-ar, toată încruntarea de până atunci era doar urmarea faptului că ţinea ochii *mijiţi*?

— Cum naiba de ţi-au ajuns ochii atât de slabi? mă reped eu, primul lucru pe care i l-am spus de aseară.

Cu o tresărire, îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— I-am prăjit studiind, mormăie el, cu privirea călătorind peste faţa mea ca o atingere tremurătoare, de

parcă ar încerca să memoreze detaliile trăsăturilor mele în caz că-şi pierde capacitatea de a le vedea din nou.

Deşi nu m-am ferit niciodată de cea mai urâtă încruntătură sau strâmbătură a lui, acum trebuie să-mi feresc privirea.

— Trebuie să te asiguri că nu-i foloseşti greşit de data asta, spune Sima Yi, uitându-se la mine.

— Cum se folosesc greşit ochelarii? râd eu.

— Ei bine, se presupune că spargi lentilele, ascuţi cel mai mare fragment pe podeaua buncărului, îl ascunzi în zgardă şi încerci să tai gâtul unui soldat cu el. Sima Yi scutură din cap către Li Shimin, care se întoarce spre fereastră cu o privire mult mai goală decât înainte. Serios, n-o să-ţi mai pot aduce încă o pere... Sima Yi se uită la mine. Nu arăta aşa de impresionată!

— Ce... Nu sunt impresionată! Desfac braţele. Şi... de ce sunt *eu* responsabilă de comportamentul *lui*?

— Practic, eşti soţia lui acum! Asta ar trebui să fii.

O epuizare zdrobitoare îmi îngreunează faţa, creierul, oasele, totul. Jur, oamenii nu se pot hotărî cine ar trebui să fie bebeluşii care nu pot trăi fără supraveghere: bărbaţii sau femeile.

— Strateg Sima, mormăie Li Shimin, iar trăsăturile îi zvâcnesc cu o epuizare surprinzător de similară. N-o băga pe ea la mijloc. Nu e responsabilă de mine.

— Da, ţi se pare că sunt capabilă să-l controlez? spun eu.

Sima Yi pufneşte.

— Te rog. Poate o fi fiară pentru toţi ceilalţi, dar e blând cu iubita lui. Ar fi trebuit să-l vezi cu ultima lui parteneră. Abia puteam suporta să văd toate tandreţurile.

Totul în mine se opreşte cu un scrâşnet brusc.

— Ultima lui *ce*?

„Parteneră" e un termen strict rezervat Potrivirilor Echilibrate. O concubină-pilot *nu* ar fi numită aşa.

Pe faţa lui Li Shimin se citeşte durerea.

— Strateg Sima...

— A, da, nu a fost niciodată informaţie publică. Ei bine, a fost o fată despre care am crezut...

— *Sima Yi!* Li Shimin ridică vocea. Bubuie din pieptul lui şi se sparge cu ecou în aerul rece.

Mă strâng în scaunul meu. Nu a vorbit niciodată mai tare decât un murmurat, iar acum ştiu de ce. Soldaţii care ne păzesc sar de pe scaunele din jur, întinzându-se după arme.

Naveta trece peste o denivelare, zguduindu-ne pe toţi. Sângele îmi pulsează sub pielea rece.

Sprâncenele lui Sima Yi s-au înălţat, dar îşi revine după o secundă, liniştindu-i pe soldaţi cu o fluturare a mâinii.

— Nu vorbi despre ea, îi spune Li Shimin, apoi mi se adresează. A murit.

Chiar dacă întrebările scânteiază şi sfârâie în mintea mea — cum ar fi putut avea o parteneră, dacă nicio fată nu a supravieţuit unei lupte cu el, înaintea mea? — aura zdrobitoare din jurul lui mă sufocă. Degetele i se încleştează în jurul sticlei, pielea strângându-i-se în jurul numeroaselor cicatrici care le brăzdează. Tremur. Momente ca acesta îmi oferă un indiciu îngrijorător asupra nivelului de furie şi violenţă pe care şi-l reţine. Ar putea s-o ia razna în orice moment. Fac o greşeală provocându-l constant, apăsând toate butoanele.

Două săptămâni, îmi reamintesc mie însămi, făcându-mi corpul să se relaxeze. Tot ce trebuie să fac

e să rezist aceste două săptămâni, apoi voi avea revanşa cu el.

Distrugeţi-ne carnea de muritori şi pulverizaţi-ne oasele. Şi tot ce mai există pentru amândoi există cu aceeaşi ferocitate.

A doua oară nu voi da greş.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

REGELE FĂRĂ COROANĂ, REGINA FĂRĂ INIMĂ

— Shimin, pune-ţi braţul în jurul ei, spune Sima Yi în timp ce liftul coboară de la Marele Zid. Începe spectacolul.

Când mâna lui Li Shimin îmi atinge umerii, fac tot posibilul să-mi înghit panica. Mâneca strâmtă a uniformei lui, care iese din haina de pilot, accentuează fiecare formă a muşchilor lui ca o vopsea albă şi groasă, contrastând evident cu uniforma mea neagră. Căldura şi greutatea braţului lui, împreună cu apropierea lui sufocantă, fac ca fiecare celulă să mi se micşoreze şi venele să-mi bubuie.

Însă chiar dacă aş protesta, nu aş avea de ales. Un soldat a trebuit să mă târască peste tot ca să ţin pasul cu Sima Yi. Mi-au luat bastonul pentru că... nu ştiu, am spirit de Vulpe periculoasă sau ceva. Acum, Li Shimin trebuie să preia el această sarcină, pentru că soldaţii nu trebuie să apară în cadru cu noi, ca nu cumva să ne facă să părem prea periculoşi. Zgarda din jurul gâtului e dovada că el este sub control, iar braţul lui în jurul meu e dovada că *eu* sunt sub control.

E un echilibru delicat.

„Când ai picioare în formă de lotus, înveţi valoarea legăturilor dintre membrii familiei." Vocea bunicii îmi

trece prin minte ca un cuţit ruginit. „Nimeni nu poate face totul de unul singur. Trebuie să ne bazăm unii pe alţii."

Mda. Acum trebuie să las bărbaţi străini să mă atingă, când vreau să merg undeva. Mulţumesc, bunica.

Fumeg de furie, încercând să transmit mesajul că nu, nu am fost îmblânzită, dar în momentul în care uşile liftului se deschid, dezvăluind o vale plină de clădiri şi oameni pe cale să-mi examineze fiecare mişcare, sângele mi se răceşte. O răceală liniştitoare care începe un circuit complet diferit în creierul meu: circuitul răzbunării lente.

De dragul de a-i linişti pe cei din armată, care vor să fiu executată direct, urmez instrucţiunile lui Sima Yi: mă fac mică şi îmi ţin ochii plecaţi la poteca pavată care străbate tabăra, jucând rolul accesoriului lui Li Shimin.

Se dovedeşte a fi dificil când, după câteva momente, devine clar că nu sunt singura care are nevoie de sprijin pentru a merge normal. Li Shimin se sprijină la fel de greu de mine, paşii lui clătinându-se periculos. Sunt forţată să-l sprijin cu o mână pe spate.

— Ţi-a spus să nu bei atât de mult! şuier eu, apoi imediat mă urăsc pentru felul în care am spus-o, ca o Nevastă Exasperată.

— Îmi pare rău, murmură el răsuflând greu.

— Ba nu! Altfel n-ai fi băut deloc!

Nu are niciun răspuns. Privirea lui mohorâtă pluteşte undeva mult, mult mai departe.

Mă concentrez pe potrivirea cu ritmul şi echilibrul lui, astfel încât să nu ne umilim prăbuşindu-ne pe teren plat. În timp ce liniile negre de pe jambierele albe ale uniformei lui coboară spre cizmele solide, liniile albe de pe ale mele se extind spre o pereche de încălţări minuscule care arată ca o farsă, cu o grămadă de fluturi deformaţi brodaţi pe pânză neagră.

Acoperişurile de ţiglă ale barăcilor de antrenament de pe ambele părţi ale cărării scânteiază ca nişte gheare pe fundalul norilor de furtună. Nu sunt prea mulţi leneşi care se plimbă afară – piloţi care fumează pipă, în mare parte – dar oamenii se alertează unul pe altul în spatele ferestrelor, iar pâlcuri întregi de feţe care se holbează se năpustesc la geamuri. Iluminaţi din interior de o fluorescenţă mai strălucitoare decât vremea tristă de afară, ei arată cu degetul, exclamă şi îşi trec privirea uleioasă peste fiecare detaliu al meu. Inspir lung aer rece şi liniştitor, aspru sub tensiunea ploii iminente. Zgomotul unei navete, acum la fel de îndepărtat şi de nepământesc ca un vaiet de fantomă, îmi atrage atenţia peste umăr.

Această secţiune a Marelui Zid este una dintre cele care arată impresionant, cu o înălţime uluitoare pe fundalul norilor sumbri, ocupând intrarea în vale. Navetele care aleargă peste ea par acum mici cât nişte ţipari. Turnul de veghe Kaihuang se profilează ca un gigant care spionează omenirea, găzduind cei mai importanţi strategi şi echipamente ale frontierei Sui-Tang. Ochii mei zăbovesc asupra ei încă o clipă, ca pentru a fixa un semn, înainte de a se îndepărta.

Când Sima Yi intră pe uşile duble ale cantinei, căldura lipicioasă se revarsă peste noi, plină de voci zgomotoase şi clinchete. Mă trag înapoi — nu am văzut niciodată atât de mulţi oameni în acelaşi loc deodată.

Apoi încep bliţurile camerelor.

Reporteri cu cocuri îngrijite şi haine de oraş uimitor de curate se îndreaptă spre noi. Soldaţii strigă la ei să păstreze distanţa, în timp ce Sima Yi ne conduce la mesele cu mâncare. Chiar dacă sunt speriată ca un spirit înspăimântat de petarde de Anul Nou, îmi păstrez expresia neschimbată.

De la mesele pe lângă care trecem vin priviri rapide, dar trebuie să fi primit instrucţiuni să ne ignore. Reacţiile lor sunt mult mai stăpânite decât cele de afară.

Există şi mult mai multe feluri de personal aici, ceea ce mă face să înţeleg efortul de colaborare absolut necesar pentru a menţine Zidul în stare de funcţionare. Soldaţii în verde-măsliniu, halind boluri uriaşe şi aburinde cu tăieţei şi terci, de parcă ar avea un termen-limită de zece secunde pentru a termina. Lucrătorii de la întreţinere, cu veste fosforescente peste tunici, înghiţind boluri şi mai mari. Strategi şi studenţi-strategi în chimonouri albastre-cenuşii, dezbătând cu tabletele pe masă, în timp ce mâncarea li se răceşte.

Piloţii sunt totuşi vedetele, cu discuţiile lor nepăsător de zgomotoase şi cu râsul lor exploziv. Coroanele lor cu benzi duble sclipesc sub luminile uleioase: coarne stilizate de fiare, aripioare de peşte, aripi de fluture şi multe altele. Toată lumea face loc atunci când unul dintre ei păşeşte printre mese, mai ales dacă e un Nobil de Fier suficient de puternic pentru a comanda o cantitate substanţială de armură-spirit. Tresar ori de câte ori recunosc pe câte cineva din clipurile promoţionale, dar îmi reamintesc că nu am de ce să fiu impresionată.

La urma urmei, sunt acum mai puternică decât ei.

Abia când ajungem la mesele cu mâncare văd alte femei: mătuşi în şorţuri pătate, trebăluind într-o bucătărie mare, în spatele ferestrelor aburinde. Pun lapte de soia cu polonicul, prăjesc gogoşi, amestecă în terci şi scurg tăieţei. Posomorâtă, mă uit înapoi la mese în căutarea unor uniforme negre ca ale mele, pentru fetele norocoase cărora li s-a permis să iasă cu băieţii pentru a alimenta iluzia că lumea este dreaptă şi că speranţa există.

Însă atenția mi se concentrează pe o tablă de pe perete cu un clasament. Numele piloților și punctajele lor din luptă strălucesc fosforescente pe ecranul negru în două coloane, una pentru Huaxia în general și una doar pentru Sui-Tang. Blițurile din fața mea le fac greu de citit, dar nu am nevoie să știu cine e primul.

Primul rang pentru ambele e liber.

Privirea mi se îndreaptă spre Li Shimin. Se uită în gol. Îmi dă o satisfacție bolnavă să știu că armata îl pedepsește și îl batjocorește în acest fel și se asigură că ceilalți piloți puternici îl urăsc profund. Se presupune că există un titlu anual de Rege al Piloților, acordat pilotului cu cel mai mare punctaj, care aduce un premiu uriaș în bani pentru familia câștigătorului. Premiul nu a fost acordat în cei doi ani în care el a fost activ.

În loc de campion venerat, el nu e altceva decât o pacoste care îi târăște pe ceilalți în jos.

Mijind ochii, încerc să descifrez cine se află în prezent pe locul doi, ghinionistul. De obicei e o cursă strânsă între...

Ecranul se schimbă brusc într-o imagine alb-negru și niște text.

O poză cu Yang Guang.

Oh.

E necrologul lui.

Transpirația îmi trece pe spate precum condensul pe oțel. Nu pentru că sunt lovită de vinovăție, ci pentru că haosul din cantină se răcește și se liniștește vizibil. Doar reporterii continuă să bâzâie ca niște viespi.

Dacă și-au făcut treaba și m-au ignorat până acum, s-a terminat. Privirile mă străbat ca un brici, sclipind și cerând dreptate. Jur că îl zăresc chiar și pe Xing Tian, pilotul Războinicului fără Cap, în mulțimea furioasă de

la mese. Durerea fantomă a strângerii lui, tremurând cu o forță zdrobitoare când m-a smuls de lângă cadavrul lui Yang Guang, îmi pulsează în braț. Vânătăile sunt încă de un verde închis, bolnav.

Mă cuprinde disperarea, îngreunându-mi membrele precum cimentul Zidului, amorțindu-mă până în vârful degetelor. Nu ar fi trebuit să fiu bucuroasă că acești oameni din armată îl urăsc pe Li Shimin – probabil mă urăsc pe mine mult mai mult. Nu vreau să-mi imaginez ce-ar face pentru a mă determina să plătesc pentru că i-am luat viața iubitului lor băiat de aur.

Cum îi voi convinge să mă accepte?



Reporterii au voie să ne fotografieze doar câteva minute, înainte ca Sima Yi să-i alunge înapoi în orașele lor. După un mic dejun cu ceai, ouă, lapte de soia, gogoși și supă cu găluște *wonton* – care au fost numite după pronunția cuvântului „hundun" în sud, ne spune Sima Yi – ne explică un exercițiu pentru parteneri, numit „dans pe gheață". Tabăra de antrenament are un patinoar artificial pentru a simula suprafețele înghețate ale lacului din provincia Qing, din nord, unde își are originea exercițiul. Pentru o lungă perioadă, explică Sima Yi, strategii au folosit dansurile obișnuite pentru a îmbunătăți sinergia Perechilor Echilibrate, dar adăugarea de gheață în ecuație i-a sporit eficiența atât de mult, încât chiar și strategii din provinciile cu climă mai caldă o folosesc negreșit. Instabilitatea patinelor îi obligă pe parteneri să lucreze împreună și să se sprijine unul pe celălalt pentru a face dansuri simple pe patinoar.

Cel puțin teoretic.

După o dimineață întreagă în care ne-am împiedicat pe gheață, îndurând o adurere insuportabilă

în picioare, ne-am smuls unul pe altul din echilibru şi ne-am învineţit tot corpul cazând la nesfârşit, Sima Yi ne conduce înapoi la cantină pentru prânz, cu chipul întunecat precum cerul. Nu ştiu la ce se aştepta. Suntem perechea care a dat ieri Pasării Roşii o formă monstruoasă fără precedent; cum am putea să ne descurcăm mai bine în mai puţin de douăzeci şi patru de ore?

— Cât de greu este să lucraţi unul cu celălalt? Sima Yi se lansează într-o nouă tiradă, în timp ce mergem cu tăvile de metal cu supă uleioasă şi legume sotate spre o masă de la cantină. Vă jur, sunteţi cel mai slab cuplu pe care l-am...

Un muncitor grăbit se loveşte de el.

Surprind momentul în care tava lui Sima Yi începe să se răstoarne, dar nu pot s-o prind. Bolul lui cu supă de ouă şi roşii se răstoarnă. Amândoi ţipă, dar exclamaţia lui Sima Yi se transformă în urlet când supa fierbinte îi udă veşmintele. Vasul se zdrobeşte pe podea, făcând o băltoacă aburindă.

Insulte mai creative decât mi-aş fi putut imagina vreodată ies din gura lui Sima Yi. Muncitorul îşi cere scuze şi se înclină la nesfârşit, încleştându-şi mâinile şi scuturându-le iar şi iar.

— Uf! Mergeţi să mâncaţi; mă duc să mă schimb, ne spune Sima Yi, apoi pleacă îmbufnat, cu supa picurându-i de pe haine. Muncitorul aleargă după el ca un şobolan speriat.

Mă uit în gol după el, clipind, dar mai sunt doi soldaţi care ne supraveghează. Se aşază împreună cu noi la o masă liberă.

Deocamdată nu ştiu dacă păzesc masele de noi, sau pe noi de mase.

Mă concentrez la farfuria mea plină de orez cu legume, ignorând diversele priviri ucigaşe aruncate spre

mine. Cu atât mai mult nu mă uit la ecranul cu clasamentul, pe care, după cum am descoperit în timpul micului dejun, rulează o comemorare a piloţilor recent decedaţi la fiecare câteva minute. M-am gândit să-i cer lui Sima Yi să-l îndepărteze pe Yang Guang, dar nu vreau să ştie cât de îngrozită sunt. Iar încălcarea vizibilă a tradiţiei i-ar înfuria probabil şi mai mult.

Înfulec mâncarea cât de repede pot, când la o masă din apropiere izbucneşte o ceartă zgomotoasă.

Ridic privirea, dar, din fericire, nu are nimic de-a face cu mine. Un pilot strigă despre bani datoraţi şi altul strigă că celălalt nu e un prieten bun.

Un val de ţipete şi fluierături străbate cantina.

— Bătaie! strigă cineva, râzând.

— Bătaie! Bătaie! Bătaie! Bătaie! li se alătură alţii.

Spiritele se încing, ca un wok fierbinte stropit cu ulei.

Soldaţii noştri stau atenţi, cu mâinile încordate lângă tăvi. Încep să mănânc cu înghiţituri mari, fără să mestec prea mult.

Aş vrea să plec de aici înainte...

Să se dea primul pumn.

Jumătate din cantină se ridică în picioare, explodând în urale. Mesele se dau la o parte scrâşnind în timp ce oamenii aleargă spre locul bătăii. Tropotul cizmelor umple clădirea, ca o furtună pe un acoperiş gros. Mă trag spre capătul băncii şi lângă peretele lipicios de la grăsime, strângându-mi beţişoarele în mână.

Soldaţii noştri se ridică şi îşi fac loc cu coatele prin mulţimea care se coagulează periculos în apropierea noastră. Un pilot într-o uniformă cu armură parţială de Pământ galben se dă înapoi, râzând.

Atenția îi e atrasă de mine și de Li Shimin. Zâmbetul lui se transformă în ceva mai dubios. Aruncă o privire la noi, apoi spre locurile goale de lângă noi.

Nu, mă rog în mintea mea.

Se așază lângă mine și aproape că țip. O mare parte din armura lui spirit e întinsă ca o plasă subțire aurie peste mânecile strâmte ale uniformei de pilot și peste umerii hainei albe de pilot, dar mănușile și pieptarul în formă de diamant sunt solide. Pare a fi de clasă Conte, rangul de pornire al Nobililor de Fier. Forța lui spirit e probabil „doar" de 2 000.

Dar nu contează cât de mult îl depășim, Li Shimin și cu mine. Nu înseamnă nimic dacă nu avem și noi armură.

— *Wa sai*, remarcă pilotul cu prefăcută mirare, aproape de neauzit în zgomotul mulțimii. Li Shimin, Demonul de Fier, aici, în carne și oase.

Li Shimin mestecă germeni de fasole fără să reacționeze.

— Trebuie să spun că arăți mult mai... sălbatic decât mi-am imaginat. Pilotul se apleacă peste masă, chicotind. Urechile de câine din coroana lui de aur se ridică, ținute sub comanda semnalelor din coloana lui vertebrală de o fâșie subțire de metal-spirit aflată de-a lungul gâtului. Ești sigur că n-o să prăbușești Pasărea Roșie peste Marele Zid, ca să lași să intre restul populației Rongdi?

Mă opresc, cu gura plină de orez și fasole verde.

O amintire se repede în mintea mea, una care nu e a mea, ci un fragment pe care l-am întrezărit pe tărâmul minții lui Li Shimin. El, punând cărămizi pentru a întări Marele Zid, sub amenințarea constantă a unui baston electric.

Fierea mi se ridică în piept precum lava.

N-ar trebui să spun nimic. Nu ar fi nevoie, dacă Li Shimin s-ar apăra.

Însă el pleacă privirea şi continuă să mestece.

Îmi înghit mâncarea ca o înghiţitură de foc şi spun, cu voce tare:

— De ce crezi că ar face asta, când a luptat deja în mai mult de o duzină de bătălii? Şi dacă nu ştiai, *a lucrat* la Zid, deşteptule.

Armura pilotului scoate un scârţâit când se întoarce spre mine. Aerul se răceşte cu câteva grade, înţepându-mi pielea. Nu este un lucru obişnuit ca piloţii să aibă energie qi bazată pe yin — Qin Zheng fiind excepţia notabilă —, aşa că îmi ia o secundă să îmi dau seama că nu mi-am imaginat efectul. Qi-ul dominant al acestui pilot trebuie să fie Apa, cel mai yin tip. Răceala ei pătrunzătoare trece prin armura lui de tip Pământ. Ochii lui nu strălucesc; se întunecă subtil, cu un negru mai profund, mai de gheaţă.

— Deci tu eşti fata care l-a ucis pe Colonelul Yang? spune el tărăgănat.

Prezenţa lui şi zgomotul luptei mă apasă ca un roi de muşte, săpându-mi în urechi şi îngreunându-mi mintea. Mă uit la mulţime, sperând că soldaţii se vor întoarce în curând. Sau Sima Yi. Cât durează să schimbi un chimono nenorocit?

Arunc o bucată mare de ghimbir din farfurie.

— Nu e vina mea că nu mi-a făcut faţă.

— Da? Ce trucuri ai folosit?

— E secret. Nu cred că eşti suficient de important ca să afli.

Un muşchi îi zvâcneşte sub ochi.

— Sunt Wang Shicong, pilot de clasă Conte al Câinelui Cerului.

— Nu-mi pasă.

Inspiră adânc, apoi râde. Se uită la Li Shimin.

— E focoasă, nu-i aşa?

Niciunul dintre noi nu-l bagă în seamă.

— Eşti într-adevăr spirit de vulpe? Respiraţia lui ajunge direct pe urechea mea.

Mă întorc, intenţionând să-l plesnesc, dar mă apucă de încheieturi. Mănuşile lui de tip Pământ îi dau o forţă atât de inumană, încât icnesc. Durerea mă săgetează prin braţe.

Li Shimin îşi trânteşte beţişoarele pe masă şi-l smulge de pe mine. Forţa împinge masa scârţâind.

Wang Shicong se sprijină pe bancă, cu o privire total scandalizată.

Parţial aplecat deasupra mesei, Li Shimin îl priveşte fix. Lanţul îi zăngăne pe tavă.

Îl văd pe Wang Shicong uitându-se la lanţ. Îi văd mâna ridicându-se, cu iuţeală de şarpe.

Nu văd cum se răstoarnă toate în cele din urmă.

Mâncarea zboară peste tot. Sunt stropită cu grăsime. Mă cutremur, dar ceea ce văd îmi îngheaţă respiraţia în plămâni: Li Shimin, strângându-şi lanţul în jurul gâtului lui Wang Shicong; îl târăşte departe de mine, dând din picioare şi sufocându-se.

Sugrumă pe cineva cu propriul lanţ.

N-ar trebui să mă bucur. N-o să se termine bine. Totuşi, nu pot decât să privesc cu uimire, simţind în mine pulsaţia crescândă a doar două cuvinte: *în sfârşit*.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

ABSOLUT DE ÎNŢELES

Durează câteva momente până când mulţimea observă noul spectacol din spatele ei. Apoi, cu un val de priviri peste umeri şi palme în coatele prietenilor, din ce în ce mai mulţi se întorc. Ochii se luminează, iar vocile strigă şi mai tare. Chiar şi bătaia iniţială încetineşte şi atenţia se îndreaptă în direcţia noastră. Soldaţii noştri strigă, dar strigătele lor se îneacă sub zgomotul colectiv. Mulţimea în mişcare se închise în jurul soldaţilor, separându-i de noi.

— Shicong! Un alt pilot se împinge afară din gloată. Purtând armură parţială de Foc roşu peste umeri şi braţe, încarcă o explozie de qi în palmă.

Li Shimin se întoarce, eliberându-l pe Wang Shicong. Explozia roşie trece chiar pe sub nasul lui Li Shimin şi se sparge de perete. Ploaia de resturi cade pe masă. Ţip şi îmi feresc ochii de praf.

Dar trebuie să continui să privesc printre degete. În timp ce Wang Shicong se ridică de pe jos clătinându-se, şuierând, roşu la faţă, cu armura galbenă plină de grăsime, Li Shimin se năpusteşte să-i dea un cot în gât pilotului de Foc. Pilotul se îneacă, poticnindu-se. O lovitură a mâinii lui Li Shimin peste obraz îl aruncă în altă direcţie, apoi Li Shimin îl prinde de ceafă şi-l trage în

jos. Genunchiul lui Li Shimin face să-i țâșnească pilotului sângele pe nas.

În timp ce pilotul de Foc cade pe spate, văitându-se și ținându-se de față, Li Shimin sare într-o parte pentru a evita un pumn de la Wang Shicong. Simt un nod în stomac. Nu există pericolul unei explozii de energie qi distructivă de la armura de tip Pământ, dar o lovitură directă oriunde garantează un os rupt sau un organ distrus.

Fir-ar, unde sunt soldații? Indiferent câtă experiență a avut Li Shimin în închisoare, nu poate lupta cu doi bărbați în armură-spirit!

Cu toate acestea, în timp ce el și Wang Shicong fac schimb de lovituri, încep să mă relaxez. Există o metodă în mișcările lui care par bete. Se rotește constant în spatele lui Wang Shicong, în timp ce îi deviază loviturile, pășind în cercuri fluide. Parcă ar fi un lucru suflat de vânt, nu un băiat de două ori mai mare decât mine. Mănușile lui Wang Shicong nu reușesc să-i ofere niciun avantaj. Nu poate da nicio lovitură, în timp ce Li Shimin continuă să-i dea coate, să-i lovească fața. Și face totul în timp ce se rotește. Se rotește iar și iar, cu o grație pe care ar fi trebuit să o aibă pe gheață, și care mă amețește. Pare o înflorітură inutilă, dar apoi Wang Shicong încearcă să-l lovească cu piciorul în mijlocul unei rotații.

Li Shimin îl apucă de picior, îl trage și-l dezechilibrează în timp ce-și încheie rotația, apoi îl calcă brusc pe partea cea mai de sus a coapsei. Se aude un trosnet când piciorul i se îndoaie într-un unghi nefiresc. Toată lumea rămâne șocată, afectată de urletul lui gutural. Nici eu nu-mi pot controla strigătul care îmi iese din gât.

Li Shimin își aranjează ochelarii, o mișcare discordantă în această nebunie animalică. Pofta de sânge din ochii lui trezește în mine ceva primordial și adânc înrădăcinat, ceva care mi se pare...

Absolut de înţeles.

Tensiunea îmi dispare. Urletele bestiale devin şi mai puternice, dar nu mă mai tem de ele. Începe să mi se pară natural să mă aflu în acest cuib de fiare.

În timp ce Li Shimin îl aruncă pe Wang Shicong pe podea, în colţul ochiului îmi străluceşte o lumină roşie.

Pilotul de Foc încarcă o nouă explozie de energie qi.

Apuc tava de metal şi o arunc. Îl loveşte pe pilot în piept, făcându-l să se clatine şi să-şi piardă concentrarea. Câştigă suficient timp pentru ca Li Shimin să ajungă la el, să-i răsucească braţul la spate şi să-i lovească faţa de marginea mesei noastre. Apoi încă o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

Dinţi şi sânge zboară din gura pilotului. O crăpătură îi despică buzele. Pentru o clipă, ochii lui injectaţi de sânge îi întâlnesc pe ai mei.

Îl privesc cu răceală, amintindu-mi de gaura din perete, gaură care ar fi putut fi în Li Shimin. Îmi iau beţişoarele şi mestec lent fasole verde, lăsând-o să-mi atârne dintre buze.

Adrenalina luptei învinge clar toate resentimentele şi prejudecăţile împotriva lui Li Shimin. Mulţimea de spectatori îi scandează numele, făcându-l repede să sune mai puţin ca un nume şi mai mult ca urlete ritmice ale unei haite de lupi.

Deşi înainte nu părea că s-ar putea opri, revine brusc la realitate. Stinghereala i se citeşte pe faţă. Cu un mârâit de frustrare, îl trânteşte pentru ultima oară de masă pe pilotul de Foc, apoi îl lasă să se prăbuşească la podea.

Sângele picură de pe masă şi de pe degetele lui Li Shimin. O strălucire de sudoare scânteiază acolo unde acoperământul îi întâlneşte fruntea. Pieptul i se zbate rapid.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

O.

Înghit o gură de fasole verde.

Gata. A luat-o razna.

Eu urmez. Sunt pe cale să plătesc pentru toate lucrurile pe care le-am...

— Mulţumesc pentru ajutor, spune el, abia auzit din cauza zgomotului. Ai păţit ceva?

Buzele mi se mişcă de mai multe ori, fără să scot niciun sunet. La început am crezut că l-am auzit greşit, dar îndulcirea privirii e de netăgăduit.

— Hm. Îmi frec încheieturile dureroase. N-am nimic.

— Bine. Scuze. Îşi scoate acoperământul strâmb şi îşi eliberează părul sălbatic. Ochii îi alunecă într-o parte, plecaţi.

— Scuze? De ce?

Îşi trece o mână tăiată şi însângerată prin păr.

— Nimeni n-o să se bucure. Probabil că am îngreunat mult lucrurile pentru noi.

Nu greşeşte.

Însă când caut în mine însămi forţa logică de a empatiza, nu găsesc decât uşurare plată, precum calmul pe care l-am simţit în legătură cu moartea, după ce mi-am dat seama cât de mult urăsc să trăiesc.

— Să fim realişti. Scot un oftat amestecat cu un râset batjocoritor. Am fost condamnaţi de la început. Lumea nu ne va ierta niciodată pentru ceea ce am făcut şi întotdeauna vor exista unii cărora le place să ne facă să suferim. N-am fi câştigat respect întinzându-ne pe jos şi lăsându-i să ne facă asta.

Gura i se deschide, apoi pufneşte.

— Da. E-adevărat.

Când mă privește din nou în ochi, un mic zâmbet i se întinde pe față.

Mă traversează o senzație surprinzătoare, ca o sută de fluturi care bat liber din aripi în pieptul meu. Îmi smulg privirea de la el, bătând din gene.

O bubuitură puternică mă face să mă trag spre perete. Simt miros de fum. Un soldat a tras un foc de avertizare în aer. Mulțimea se împrăștie în cele din urmă, strigătele trecând de la exaltate, la speriate, la enervate.

Soldații se reped la masa noastră. Îl prind pe Li Shimin de brațe și de umeri și încearcă să-l trântească pe masă, dar nu reușesc până când nu își relaxează el mușchii și se culcă singur pe masă.

— E ceva în neregulă, îmi spune el în timp ce îl încătușează. Ai grijă. Să nu...!

Îi pun botnița de oțel pe față și o strâng cu un șurub în lateral. Ochii i se fac mari, strălucind de groază. Se lansează într-o luptă mult mai acerbă, gâfâind, dar cineva îi înfige o seringă în gât.

Se prăbușește pe masă, cu privirea încețoșată. Îl târăsc în jurul piloților pe care i-a învins, care gem și plâng, și de care au grijă alți soldați.

Abia când nu-l mai văd îmi dau seama că îmi acopăr gura cu ambele mâini și tremur necontrolat.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ALTĂ FATĂ CARE NU MI-AȘ DORI NICIODATĂ SĂ FIU

După ce ultimele raze de soare se micșorează dincolo de Marele Zid, Sima Yi și soldații mă escortează înapoi la celula lui Li Shimin cu naveta și apoi mă împing înăuntru, singură.

— Să fii gata mâine dimineață la aceeași oră! spune Sima Yi fără răbdare, înainte de a trânti ușa. Vibrația se propagă prin pereți, făcând să cadă fulgi de tencuială.

Jur că aproape a făcut infarct când s-a întors în sfârșit la cantină într-un chimono curat. După ce a urlat că a lipsit „mai puțin de zece minute!" și că suntem „un cuplu de coșmar!", a reușit să reducă pedeapsa lui Li Shimin de la trei zile de izolare la doar una, invocând circumstanțe speciale.

Oftând din greu, mă prăbușesc pe pat. Mâna mea strânge cearșafurile reci și aspre. Sunt înconjurată de beton. Pe măsură ce tăcerea se întinde, se strecoară peste tot în jurul meu, strângându-mi inima de frică.

Mă ridic repede să caut ceva de făcut.

E absurd. Ar trebui să fiu ușurată că nu sunt închisă din nou cu Li Shimin, nu să fiu neliniștită.

În lavabou, lucrurile de sub chiuvetă arată diferit, acum că știu că a avut cândva o parteneră.

În timpul cursurilor pe care le-am urmat singură după-amiază, în timp ce Sima Yi îmi dădea detalii despre hunduni, crisalide și qi, am cerut mai multe informații despre această fată. Tot ce a vrut Sima Yi să spună e că numele ei era Wende și că era suficient de puternică pentru a activa inițial Pasărea Roșie cu Li Shimin, dintr-o carapace rară de hundun de clasă Rege, dar nu a supraviețuit primei lor bătălii adevărate.

După ce îmi șterg straturile de machiaj de pe față, scotocesc prin săculețul cu ierburi analgezice care i-a aparținut.

Ușa lavaboului scârțâie.

Spinarea mi se îndreaptă brusc. Mă uit peste umăr. Golul din ușă pare să se deformeze, atrăgându-mă.

Dar alung frica la fel de repede cum a venit. Dacă fata asta are abilitatea de a-i bântui pe cei vii, sper din tot sufletul că nu-și irosește energia pe mine.

— Fată, du-te în altă parte, spun eu cu voce tare, obosită. Du-te să omori pe *oricine* altcineva.

Tăcere.

— Ajută-mă, șoptesc eu.

Nimic nu răspunde.

Ha. Dacă ar avea vreo putere concubinele-pilot moarte, armata ar fi decimată deja.

Sau poate că fetele alea încearcă. Poate că s-au reîncarnat în hunduni. E un gând neliniștitor...

Un bubuit în ușa buncărului.

Aproape că-mi iese sufletul din corp. Stau nemișcată, sprijinită de chiuvetă, cu inima bătând tare.

O voce strigă ceva, dar nu pot desluși cuvintele.

Când nu răspund, vine un nou val de lovituri în ușă, din ce în ce mai grăbite. La fel și vocea, dar tot nu o pot înțelege.

— Ce? strig eu.

Mai multe lovituri. Mai multe strigăte de neînţeles.

Nervii mei zăpăciţi se încordează de frustrare. Persoana asta nu ştie că nu pot deschide uşa din interior?

— Ce este? Las plantele pe chiuvetă şi mă îndrept spre uşă. Nu pot să...

Lacătul scrâşneşte. Uşa se deschide brusc.

Un bărbat cu glugă dă buzna înăuntru.

În timp ce eu ţip şocată, îmi pune un sac peste cap.

Ţip şi ripostez cu toată puterea pe care o pot aduna, dar îmi trânteşte faţa de perete. Durerea îmi explodează în obraz. Un ţiuit ascuţit îmi răsună în cap.

Cu toate astea, alerg spre uşă. Trebuie să ies şi s-o închid. Atunci nu va mai putea să...

O cizmă mă calcă pe picior.

Durerea mă doboară, făcându-mă să văd negru în faţa ochilor. Mă prăbuşesc în braţele lui. Mă aruncă pe pat şi se urcă peste mine, greutatea lui prinzându-mi şoldurile. Mâinile lui îmi zdrobesc traheea.

Stelele îmi inundă vederea. Presiunea îmi creşte în cap, părând că îmi comprimă sângele direct în faţă. Îl zgârii pe braţe, dar nu ajută la nimic.

— Asta e pentru Colonelul Yang, se aude vocea lui înăbuşită şi şuierătoare.

E Xing Tian, pilotul Războinicului fără Cap. A venit să-şi răzbune prietenul.

Mă zvârcolesc inutil împotriva lui. Picioarele mele, atârnând de pe pat, nu lovesc nimic. Lacrimile îmi ard ochii. Nu aşa vreau să mor. Nu poate fi...!

— Dă-i drumul! Acum!

Tot fluxul de sânge furibund încetează când aud vocea.

Se aud paşi care intră tropotind. Presiunea din jurul gâtului meu slăbeşte şi inspir adânc. În momentul în care greutatea lui Xing Tian mi se ridică de pe şolduri, mă arunc cu totul pe pat. Izbucneşte o bătaie între el şi nou-venit. Strigătele răsună în spaţiul strâmt. Cu degetele tremurându-mi ca niciodată, îmi smulg sacul de pe cap.

Xing Tian iese alergând. Cel rămas în buncăr cu mine, gâfâind, acoperindu-şi un ochi, îmbrăcat în chimono albastru-cenuşiu şi cu pălăria neagră de student strateg, este Yizhi.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

STEAUA MEA POLARĂ

Nu poate fi real.

Nu se poate ca *el* să fie aici.

Mi-am pierdut cunoştinţa şi l-am visat?

— Doamne, Zetian... Se repede lângă mine pe pat. Mâinile lui îmi caută faţa.

Respiraţia grea mi se accelerează isteric. Nu-mi dau seama dacă am halucinaţii. O durere aparentă reală palpită acolo unde obrazul mi s-a izbit de perete, dar când *nu* am dureri? Urmăresc unghiurile delicate ale trăsăturilor lui, tremurând atât de tare încât abia îl pot atinge. Roşeaţa înfloreşte în jurul ochiului pe care îl acoperea, însă spiritul i se întrezăreşte în ochii cu gene groase, strălucind de dragoste dar şi de groază, cu egală ferocitate.

Mă arunc la pieptul lui şi mă pierd în suspine răguşite, înfigându-mi unghiile în veşmintele lui.

— Îmi pare atât de rău. Mă strânge de parcă aş dispărea dacă nu m-ar ţine. Ar fi trebuit să mă strecor mai devreme. Ştiam eu că e suspect când Li Shimin a primit ocazia de a face ceva atât de drastic, şi nimeni nu l-a oprit.

În timp ce plâng în hohote şi tuşesc, mintea mi se învârte gândindu-mă la implicaţii. Îl iau de mână pe Yizhi

pentru a mă ancora în realitate. Supa vărsată pe Sima Yi... bătaia... piloţii care l-au provocat pe Li Shimin...

Câte dintre astea au fost conectate? *Deliberate?*

— Toată lumea mă vrea moartă. Mă forţez să scot cuvintele din gâtul meu distrus. Greaţa îmi urcă din abdomen. Umerii refuză să mi se oprească din tremurat, ca şi cum sufletul meu s-ar fi săturat şi ar încerca să iasă definitiv din acest recipient muritor inutil.

— Ar fi trebuit să le cer să-ţi posteze soldaţi la uşă. Yizhi îşi scoate haina şi mă înfăşoară în ea, iar mişcarea face să ne fluture câteva şuviţe în acelaşi timp. Mirosul de cerneală, de frunze şi de primăvară se învârte prin buncărul întunecat, alungând fantoma mirosului de băutură care bântuie aerul stătut.

Strâng haina mai tare în jurul meu şi spun răguşit:

— Cum de eşti aici?

— Ştiu pe cineva. M-am strecurat la un curs de strategie.

— *De ce?* Îl împing, dar simt imediat lipsa căldurii şi a solidităţii lui. Uită-te la... Ating pielea fierbinte care se umflă rapid în jurul ochiului lui.

— Trebuia să vin. Îmi îndepărtează lacrimile de pe gene cu degetul mare. Înghite cu greu în sec. Când te-am văzut ieşind vie din Vulpea cu Nouă Cozi, am ştiut că trebuie să vin să te ajut, în orice fel pot. Am aflat că i-ai fost repartizată lui Li Shimin, dar am avut încredere că, dacă cineva poate supravieţui imposibilului, aceea eşti tu. Şi ai făcut-o. Izbucneşte într-un zâmbet larg. Lacrimile îi alunecă pe obraji, strălucind în lumina murdară a becului din tavan.

— De ce nu mi-ai spus într-un fel?

Zâmbetul i se estompează, dar se străduieşte să-l aducă înapoi.

— Acum ești partenera lui Li Shimin. Nu ar fi fost corect față de tine să afli că sunt prin preajmă.

Are dreptate. Cum să mă mai gândesc vreodată la bețivul ăla criminal, când Yizhi e aici?

— Ar trebui să pleci, încerc să spun cu convingere, dar mâinile îmi trec pe pieptul lui, incapabile să nu-l atingă. Ți-am spus să renunți la mine. Te-am *denunțat*.

— Nu-i nimic, am meritat-o. Îmi cuprinde mâna cu a lui și și-o pune pe inimă. Bate extraordinar de repede. Uneori, mi-e greu să nu mai caut ceea ce vreau să obțin de la alții. Dar nu e cazul tău. Mă aduci mereu cu picioarele pe pământ. M-ai ajutat să-mi dau seama că am făcut un lucru groaznic, venind la tine acasă și forțându-te să decizi. În numele cerului, am... am încercat să te cumpăr. Ba am și calculat venirea mea în așa fel încât să-ți bat la ușă chiar înainte să vină aeroglisorul, ca să profit de regretele tale dinainte de plecare. Îmi pare rău.

Mă încrunt oarecum la cât de calculat a fost planul lui. Dar acum își cere scuze, nu?

— Mă bucur că-ți dai seama unde ai greșit, mormăi eu, cu capul plecat. Buclele din față îmi coboară de-o parte și de alta.

— Da. Își trece încheieturile degetelor de-a lungul obrazului meu. Când prețuiești o persoană pentru cât de uimitoare e, nu o smulgi din rădăcini doar pentru a o vedea ofilindu-se în mâinile tale. O ajuți să înflorească și să devină persoana incredibilă care e menită să devină. Și nu, nu aștept nimic înapoi de la tine, așa că să nu te simți obligată. Asta vreau să fac, pur și simplu.

Calmul meu se destramă, aproape de a dispărea din nou.

— Dar visul tău era să fii doctor.

Yizhi pufnește.

— Zetian, sunt tânăr și bogat. Mă pot întoarce oricând. Dar tu? Îmi ridică bărbia cu un deget. Căldura trece prin mine precum fierbințeala focului care face aerul să se unduiască. N-aș mai găsi niciodată pe cineva ca tine.

— O, la naiba. Vocea mi se precipită, devenind ascuțită și eterică. Tu chiar mă iubești.

Yizhi se uită la mine cu gura căscată. Apoi îi scapă un râs neîncrezător.

— Bine, lasă-mă să-ți explic: Wu Zetian, mă *inspiri*. Ori de câte ori îmi pierd speranța că lumea se poate schimba, îmi amintesc de tine. Îmi amintesc cum lupți pentru ceea ce îți dorești, indiferent de ceea ce spun alții, indiferent de ceea ce îți stă în cale. Mă cuprinde în brațe și-mi murmură în păr. Tu ești steaua mea polară. Merg oriunde mă duci tu.

Inima îmi înflorește. Se revărsă tot ce a ținut ascuns în ultimele două săptămâni, în diferite închisori. Mă fac mică în brațele lui și mă cuprinde un alt acces de suspine chinuite, iar lacrimile mele pătează țesătura albă a veșmintelor lui.



În cele din urmă, rămân fără lacrimi și suspin, cuibărindu-mi capul lângă gâtul lui Yizhi. Îmi mângâie încet părul. Urăsc faptul că a trebuit să mă salveze; urăsc cât de slabă sunt în afara unei crisalide, însă pentru prima dată după mult, mult timp, un fel de pace coboară în mine.

Nu mă deranjează să mă predau așa, dacă mă predau lui. Aș putea petrece o eternitate aici.

— Când să-l contactez pe Strategul Sima? Șoapta lui rupe liniștea blând, dar irevocabil.

Revin la realitate, ridicându-mă din ceața în care pluteam. Totul se ascute dureros. Furnicături reci îmi

amorţesc faţa. Urmele de pe pereţi mă privesc ca o sută de ochi acuzatori.

Dacă armata are vreo modalitate de a afla momentul exact în care m-a atacat Xing Tian, va trebui să anunţăm pe cineva repede, altfel discrepanţa va fi suspectă.

După aceea, va trebui să mă întorc la a-mi petrece fiecare clipă cu Li Shimin. Armata nu trebuie să descopere că Yizhi şi cu mine ne cunoaştem. Cine ştie cum vor răsuci informaţia, pentru a mă controla?

Prevestirile bubuie în mintea mea ca o tobă funerară, dar mă îndrept şi îmi oţelesc nervii. Trebuie să folosesc cât mai bine acest interval.

Îl rog pe Yizhi să-mi spună tot ce nu mi s-a permis să ştiu despre notorietatea mea. Cum a reacţionat cu adevărat publicul, ce anume a văzut.

Îmi arată câteva reacţii printre comentarii. Am fost un subiect constant în discuţie în ultimele două săptămâni, în ciuda eforturilor iniţiale ale Înţelepţilor de a cenzura menţiunile despre mine. În mare parte speculaţii despre *ce* sunt; oamenii par hotărâţi să creadă fie că sunt posedată, fie că nu sunt umană. Nu pot înţelege ideea că „o fată oarecare" poate fi atât de puternică, chiar dacă Yang Guang, Li Shimin şi Qin Zheng erau cu toţii „băieţi oarecare" înainte de a se înrola. Însă fotografiile de astăzi duc conversaţia către înfăţişarea mea şi a lui Li Shimin. Curiozitatea mă face să mă uit la fotografii, dar când văd braţul lui în jurul meu, mă loveşte un val de jenă.

Nu pot să mă uit la ele cu Yizhi aici.

Ştii că a fost prefăcătorie, nu? aş vrea să-i spun, dar ar suna prea defensiv, ceea ce ar face totul şi mai rău.

Schimb subiectul, întrebându-l dacă poate căuta dacă au mai existat şi alte Văduve de Fier. Spune că poate

încerca, dar armata ţine secrete informaţiile despre foştii piloţi.

Însă refuz să cred că aranjamentul armatei e firesc.

— Cum pot refuza să lase fetele să aibă propriile crisalide? spun eu printre dinţi. Ar fi de mare ajutor pentru război!

Privirea lui Yizhi se întunecă.

— Ce familie şi-ar lăsa fiul să se înroleze, dacă există o posibilitate reală să fie ucis de-o fată? Pun pariu că Xing Tian nu a încercat să te ucidă doar din cauza lui Yang Guang. El şi ceilalţi piloţi trebuie să fie şi ei îngroziţi de tine. I-ai putea omorî pe oricare dintre ei trăgându-i într-o crisalidă, lucru care nu le-a dat decât putere până acum. Nu au idee cum să reacţioneze.

Scot un oftat care pare să dureze o mie de ani.

— M-am săturat atât de mult să fiu fată.

— Da. Dacă ai fi băiat, ai conduce lumea deja.

— O, nu ştiu dacă-i aşa de simplu. Ar trebui să fiu tipul de băiat potrivit. Probabil că e un lucru la care trebuie să fii atent dacă primeşti o dorinţă de la un spirit. „Fă-mă băiat!” Bam. Mă transformă într-un Rongdi mare şi musculos. Pe urmă toată lumea e atât de speriată de mine, încât preferă să mă alunge în sălbăticie. Nu reuşesc să fac nimic.

— Nu-i lipsit de adevăr. Yizhi îşi încruntă sprâncenele. Ochii lui alunecă într-o parte, apoi alunecă încet înapoi. Spui asta din cauza lui Li Shimin, nu?

Înţepenesc.

— Ăă...

— Cum e? Expresia lui Yizhi rămâne îmblânzită, dar se vede că face un efort. Se poartă frumos cu tine?

— Păi... nu ştiu. A trecut doar o zi.

— Bea mult? Yizhi adulmecă aerul. Miroase a distilerie.

Deschid sertarul de sub pat. Mormanul de sticle plate scânteiază.

Ochii lui Yizhi se deschid larg, apoi se îngustează.

— Nu-i bine. Trebuie să se oprească. Nu va avea niciodată control deplin când pilotează decât dacă e treaz.

— Bine, spune-i tu asta. Închid sertarul cu zgomot. Imediat după ce iese din izolare pentru că a bătut cu mâinile goale doi piloţi în armură.

— Bun plan. Yizhi aprobă din cap. Acum că ştii că sunt aici, aş putea să te ajut direct.

— Nu, stai, eram sarcastică.

— Ştiu. Dar nu-i nimic. *Va trebui* să explic cum s-a întâmplat să fiu eu cel care te-a salvat. Şi, sincer, aş cam vrea să-l cunosc.

Gura mi se deschide şi mi se-nchide la loc.

— *De ce?*

Yizhi trage aer în piept.

— O să sune foarte ciudat, dar mi-am petrecut ultima săptămână căutând informaţii despre el, şi nu e aşa cum îl prezintă presa. Ţi-a spus că a fost înscris la liceul Longxi Phoenix? E unul dintre cele mai bune din provincia Tang!

— *Liceu?* Presupusesem că a urmat doar gimnaziul, în cel mai bun caz. Mai mult de atât este exagerat pentru cineva care nu îşi propune să devină savant-birocrat sub Înţelepţi, iar examenele pentru birocraţi sunt atât de trucate, încât e practic imposibil să treci, dacă familia ta nu e nobilă sau bogată.

— Da, şi a fost printre primii din anul lui! Cu gesturi animate, Yizhi îmi povesteşte despre cercetarea

lui legată de oamenii din viaţa lui Li Shimin. Un fost profesor, Wei Zheng, a declarat că Li Shimin apărea întotdeauna la cursuri cu vânătăi proaspete pe mâini şi pe faţă, şi că stătea în spatele clasei şi nu vorbea niciodată cu nimeni, dar lua note foarte mari la fiecare examen şi la fiecare temă. Avea note atât de bune, încât nu puteau să-l exmatriculeze. Ridica media generală a clasei.

În ceea ce priveşte modul în care el, un băiat dintr-o familie de muncitori în construcţii, şi-a putut permite să meargă la liceu, un bodyguard al unui club, pe nume Yuchi Jingde, avea răspunsul. Se pare că Li Shimin lupta într-un club exclusiv unde oamenii bogaţi merg să se uite cum cei din populaţia Rongdi se bat unii cu alţii. Treaba e că studia mereu între meciuri, indiferent cât de slabă era lumina. Vederea i-a slăbit foarte, foarte mult, dar era unul dintre cei mai buni luptători ai lor. Toată lumea credea că e uluitor.

— *Chiar e* uluitor! izbucnesc eu. E o persoană cu trăsături atât de contradictorii!

— O, aşteaptă să-i vezi arta. Mai ales caligrafia. Ştiu că eu râd mult de studenţii la arte, dar fii atentă. Yizhi îşi scoate tableta din chimono şi îmi arată fotografia unui poem scris pe hârtie, lucru rar în prezent, din cauza nevoii de a proteja pădurile din Huaxia.

Îi reamintesc că sunt o ţărancă de la frontieră, care nu ştie nimic despre caligrafie — nici măcar nu pot să citesc poezia, la cât de stilizate sunt caracterele — dar ceva la caligrafia lui Li Shimin mă uluieşte. Trăsăturile şi liniile emană un strat de semnificaţie abstractă, ca un sunet, dar vizual. Un sunet care emană eleganţă şi forţă.

Trebuie să-mi mut privirea.

— Mă rog, e cam trist. Yizhi se uită la poem cu pleoape îngreunate. Cred că a încercat cu adevărat să-şi

construiască o viață înainte să... știi tu. Și l-au judecat ca adult, nu știu de ce. Deși avea doar șaisprezece ani.

Inima mi se strânge. N-aveam nevoie să aud asta.

— Exonerăm criminalii din cauza scrisului lor frumos?

Yizhi ridică privirea alarmat.

— De când te deranjează uciderea celor vinovați?

— Chestia cu familia lui – vorbesc despre alte crime.

— O. Hm...

— Cred că... uite, singurul motiv pentru care îi faci aceste concesii uriașe este că părerea ta despre el a început de la zero. În momentul în care ai aflat că nu este monstrul la care te așteptai, nu ai avut de ales decât să te gândești mai favorabil la el. Mult mai favorabil decât merită. Tresar, alungând amintirea despre felul în care Yang Guang m-a prins cu garda jos. Dar imaginează-ți că ai fi fost unul dintre colegii lui de clasă, sau vecin, și ai știut despre studiile lui, *apoi* ai aflat că și-a ucis familia și a devenit Demonul de Fier. N-ai avea reacția opusă? N-ai rămâne departe, departe de el pentru totdeauna? Dar sunt aceleași informații, doar că date în altă ordine.

— Adică... Yizhi se strâmbă, apoi oftează. Ar trebui să încerc măcar să vorbesc cu el. Gândește-te: dacă aș putea găsi o oportunitate de a mă împrieteni cu el, ar fi scuza perfectă pentru a petrece timp cu voi doi. Așa aș putea să intervin și să te ajut oricând, fără să par suspect.

Rămân cu gura căscată. Yizhi, *prefăcându-se că se împrietenește cu Li Shimin, ca să poată fi aproape de mine?*

Aș vrea să resping ideea asta imediat – *ar trebui* să o resping, pentru că sigur o să iasă prost – dar după

ceea ce s-a întâmplat în seara asta, nu mai găsesc în mine forța să-l alung din nou.

— Bine. Cum vrei. Mă învelesc și mai strâns cu haina lui, rugându-mă ca această ciocnire să nu se termine cu un dezastru.

CAPITOLUL DOUĂZECI

ZECE MII DE MOTIVE

Când iese din celula unde a fost închis în izolare, Li Shimin arată mai rău decât când a ieşit din luptă. Nu i-au luat ochelarii, dar în spatele lentilelor groase, ochii îi sunt obosiţi şi injectaţi. Cearcăne întunecate îi înconjoară, adânci precum vânătăile care s-au dezvoltat pe obrazul şi pe gâtul meu şi în jurul ochiului lui Yizhi.

Presupun că toţi am avut o noapte proastă.

— Am nevoie de băutură, e primul lucru pe care îl spune tăios după ce soldaţii îi descuie botniţa. O barbă bogată i-a crescut din nou. Pumnii îi rămân strânşi, stăpânind tremurul. Lanţul îi e evident mai scurt.

Abia după o clipă îndelungată, se uită cu ezitare la faţa şi la gâtul meu vinete.

— Îl omor! Strigătul lui ricoşează de-a lungul încăperii de beton, când Sima Yi îi spune ce s-a-ntâmplat.

— *Nu*. Sima Yi e nevoit să-l reţină pe loc, iar el le face un semn liniştitor soldaţilor. Lasă ancheta pe seama comisiei de disciplină. Nu-ţi permiţi să intri în şi mai multe necazuri. Şi-aşa testezi limitele răbdării Înţelepţilor. El e Gao, student la strategie. Arată cu degetul mare spre Yizhi. S-a întâmplat să se plimbe pe lângă buncărul tău şi s-a ales cu un ochi negru ca să-ţi salveze fata. Pe urmă a stat afară toată noaptea ca să fie sigur că e în

siguranță, chiar și după ce am postat soldați la ușa ta. E un puști de treabă. Mulțumește-i. Nu-ți face planuri să-i învinețești și celălalt ochi.

— Oh. Li Shimin își plimbă ochii injectați peste Yizhi. Ă... mulțumesc.

Yizhi se uită în sus la el, cu pieptul tresăltându-i. Nu cred că era pregătit mental pentru cât de impunător e Li Shimin în persoană. Reacționează cu o secundă întârziere.

— Nici... nicio problemă! Sunt fan, să știi. Am citit mult despre tine.

— Ă... începe Li Shimin, dar nu pare să știe cum să continue.

Yizhi înghite în sec. I se înroșesc urechile, iar în mine se agită un sentiment de nedumerire.

Uneori, m-am întrebat dacă Yizhi e atras doar de fete. N-am îndrăznit niciodată să ne aventurăm asupra unor astfel de subiecte în timpul întâlnirilor noastre din pădure, de teamă să nu recunoaștem că există tensiune între noi, dar mi-am pus întrebări, din cauza felului în care vorbea despre unele celebrități masculine. Astfel de lucruri sunt un subiect obișnuit de bârfă în satul meu, dar sincer, și eu am fost hipnotizată de unele poze cu femei. Ideea că trebuie să existe doar cupluri formate din bărbați și femei mă obosește la fel de mult ca sistemul de pilotaj.

Dar Yizhi mai petrece doar un moment părând impresionat de prezența lui Li Shimin, înainte să-și stăpânească reacția și să se lanseze în discursul lui. Pretinde că a citit despre Li Shimin din cauza zvonurilor că avem puterea de a lua înapoi provincia Zhou și se oferă să-l ajute să renunțe alcool, cu cele mai bune resurse care se pot cumpăra. Yizhi a discutat despre asta cu Sima Yi pe drumul nostru până aici, iar Sima Yi a fost de acord,

cu reticență, că am avea mult mai multe șanse de câștig dacă Li Shimin ar pilota treaz.

Însă Li Shimin nu e receptiv la idee. Expresia lui devine plată și lipsită de emoții. Încearcă să se îndepărteze.

— Stai, ascultă. Yizhi îl oprește. Am nevoie de toată stăpânirea ca să nu strig la el să fie atent. Nu știu cum au ajuns lucrurile așa, dar am încredere în tine. Se spune că forța-spirit e de fapt o măsură a puterii voinței. Asta înseamnă că ai *zece mii de motive* să încerci măcar să renunți la alcool.

Durerea i se citește lui Li Shimin în ochi. Preț de o secundă, pare că ar putea spune da, dar apoi încearcă din nou să fugă.

— Lasă-mă-n pace.

— *Nu*. Yizhi trage de lanțul lui Li Shimin și îl aduce la nivelul ochilor. Lanțul zdrăngăne. Sima Yi și cu mine tragem brusc aer în piept.

— Dă-i drumul. Acum. Furia îi încarcă privirea lui Li Shimin, ca și cum cineva i-ar fi repornit sufletul. Soldații își apucă armele. Pumnii i se strâng și i se desfac, dar rămân pe lângă corp.

Yizhi rămâne pe poziție, strânsoarea îi tremură, dar privirea i se oțelește în acea hotărâre rece ca gheața care mă surprinde întotdeauna, când pune stăpânire pe el. Spațiul dintre el și Li Shimin e plin de scântei. Am uitat să respir.

— Dacă nu renunți la alcool, vei irosi atât puterea ta, cât și pe cea a pilotului Wu, spune Yizhi vorbind rar; sună ca o persoană complet diferită. Nu se mai înroșește. Nu e corect față de ea.

Încruntarea lui Li Shimin se înmoaie.

— Ce-ți pasă ție?

O mică tresărire îi afectează calmul lui Yizhi. Mă încordez, sperând că doar eu îl cunosc suficient de bine pentru a fi observat.

Dă drumul încet lanţului lui Li Shimin, deget după deget.

— Ce-ţi pasă *ţie*? Probabil că ai aşteptat de mult timp o fată ca Pilotul Wu, nu? Nu există niciun pilot care să nu tânjească în secret după Perechea lui Echilibrată. Trebuie să fi crezut că nu o vei găsi niciodată pe a ta. Şi totuşi iat-o. Ochii lui Yizhi se îndreaptă spre mine, căpătând o strălucire umedă. Fata care, împotriva sorţii, a ajuns până la tine.

Corpul îmi devine rigid ca piatra.

Uită-te în altă parte, mă rog în tăcere. *Eşti prea evident.*

Însă când o face, îmi smulge o mică bucată din inimă.

— Nu mai e vorba doar de tine, îi spune Yizhi lui Li Shimin. Uită-te la ea. Uită-te la fata asta. Chiar ai de gând să o tragi în jos după tine, chiar dacă ai zece mii de motive să încerci să fii mai bun?

Li Shimin rămâne tăcut un timp îndelungat, apoi închide ochii şi oftează pe nas.

— De fapt, acum sunt optsprezece mii de motive.

— Foarte bine. Vocea lui Yizhi tremură, tensiunea slăbeşte. O să renunţi la viciile tale şi o să fii cel mai bun partener pe care l-ar putea avea o fată. Iar eu o să fiu lângă tine să te ajut, în orice fel pot.

Nu ştiu dacă să râd sau să plâng.

O, n-o să fie deloc ciudat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

DELOC CIUDAT

— Armata nu e responsabilă dacă ţi se întâmplă ceva, ai înţeles, băieţaş bogat? Sima Yi descuie uşa noului apartament al lui Yizhi – al noului *nostru* apartament.

Yizhi nu a pierdut vremea. În timp ce Li Shimin şi cu mine ne-am petrecut după-amiaza încercând fără succes să dansăm din nou pe gheaţă – lucru îngreunat de simptomele renunţării la alcool – Yizhi a cumpărat un apartament cu mai multe camere chiar în turnul de veghe Kaihuang.

Mă rog, nu l-a *cumpărat*. Nu se pot cumpăra proprietăţi de-a lungul Marelui Zid. Dar a făcut „o donaţie generoasă" armatei şi l-au lăsat „să împrumute" un apartament rezervat unui strateg de nivel înalt şi familiei sale, atunci când vin în vizită din oraşul lor.

Aşa că noi trei ne mutăm împreună.

Ceea ce am învăţat din această nebunie este că îţi poţi rezolva cu siguranţă problemele dacă ai bani. Dacă nu poţi, probabil că nu ai suficienţi bani pentru acea problemă.

Fiindcă Li Shimin trebuie să fie închis tot timpul, încuietoarea uşii de la intrare a fost înlocuită cu una de la o celulă din închisoare. Dacă vrem să plecăm, trebuie să-l chemăm pe Sima Yi. Ceea ce e în regulă, pentru că apartamentul lui se află cu doar trei etaje mai sus. Ne

avertizează să nu-l deranjăm prea mult cu cereri de a deschide uşa, apoi o închide în urma lui, încuindu-ne pe durata nopţii.

Pe măsură ce ecoul uşii trântite se estompează, o uşurare amorţită mă cuprinde. Inspir, expir, mă uit în jur la apartament. E compact, practic. Nu e mare sau încărcat, ca mansarda unui pilot, dar e un paradis în comparaţie cu buncărul lui Li Shimin.

Încă un motiv de a-i mulţumi lui Yizhi. Nu aş fi putut să mai dorm acolo niciodată.

O ceaţă roşie-portocalie a apusului trece printr-o bucătărie îngustă şi pe deasupra unei mese din lemn. Deschid uşile culisante de sticlă care duc în bucătărie şi mă aplec pe o fereastră deschisă. Câmpiile sterpe se întind la infinit sub apusul soarelui, aducând miros de pământ şi de sălbăticie. Aici, în nord-vestul Huaxiei, pământul e cenuşiu, cu depozite de metal-spirit alb şi metal-spirit negru de Apă. Pentru aceste granule cristalizate de qi au venit hundunii pe planeta noastră. Au nevoie de ele pentru a se vindeca şi a se reproduce. Dar ceea ce caut *eu* este...

Tigrul Alb stă ghemuit în Forma sa Latentă lângă fereastră, uluitor de imens, gata să se năpustească. La etajul al treisprezecelea al turnului de veghe, apartamentul nostru este la nivel cu gâtul său neted ca săpunul, dar puternic. Pare gol, fără dungile verzi şi negre conferite de legendara sa pereche de piloţi, dar un fior intens mă străbate. Parcă aş fi din nou copil, pe vremea când puteam savura poveştile despre crisalide şi piloţi fără să mă gândesc la implicaţii.

— Yizhi! strig eu şi îl apuc de braţ când vine lângă mine. E Tigrul Alb! Tigrul Alb! Chiar aici!

— Și ce-i cu asta? râde el. Cerul roșiatic îi înroșește fața și îi aprinde ochii. Vântul sălbatic îi suflă pe obraz o șuviță rătăcită. Tu pilotezi Pasărea Roșie!

Oftez, iar vinovăția și realitatea rece îmi alungă emoția. Chiar dacă Tigrul Alb e pilotat de o Pereche Echilibrată și are șanse mari de a învinge, face totuși parte din acest sistem groaznic de pilotaj. Nu pot accepta fantezia puterii și a eroismului care ascunde adevăratele orori.

— Așa e. Aranjez șuvița de păr rătăcită după urechea lui Yizhi, apoi mă uit la tavan. Dugu Qieluo și Yang Jian locuiesc la mansardă, nu? Mă întreb dacă o să ne întâlnim cu ei.

Yizhi se rușinează de atingerea mea, dar zâmbește jenat.

— Am auzit că e mai bine să nu te întâlnești niciodată cu Dugu Qieluo.

— Ei, haide. Știi că se exagerează orice poveste despre fetele cu atitudine. În plus, nu e Yang Jian cel care ar trebui să mă îngrijoreze? spune eu pe șoptite. *Este* rudă îndepărtată cu Yang Guang, nu?

— Am auzit că nu se înțelegeau. Yizhi ridică din umeri. În plus, e Prinț-General, la naiba. Nu ar face ceva așa de impulsiv ca Xing Tian.

— Sper că ai dreptate. Nu vreau să-mi fac griji pentru un alt...

Văd silueta lui Li Shimin cu coada ochiului. Stă la intrarea în bucătărie, iar apusul de foc i se reflectă în ochelari.

Îmi iau repede mâna de pe brațul lui Yizhi de parcă ar fi opărită.

— Ă, o să fac fiertura de plante. Yizhi reușește să zâmbească, ridicând pachetul de plante medicinale

împachetate în hârtie, pe care medicii armatei i le-au recomandat lui Li Shimin. I-au prescris şi nişte medicamente scumpe, dar remediile tradiţionale din plante sunt mai bune pentru fluxul de energie qi, pe termen lung.

În timp ce Yizhi pregăteşte o oală de lut, ies din bucătărie. Li Shimin nu se dă la o parte din calea mea, nici chiar când faţa mea aproape că îi atinge pieptul. Plămânii mi se umflă până îmi ating coastele, dar închid uşile de sticlă în urma mea, trec pe lângă el şi mă aşez la masă, cu nonşalanţă. Greutatea privirii lui mă urmăreşte, se lipeşte de mine, mă apasă.

Aud paşi. Lemnul scârţâie pe gresie când îşi trage un scaun şi se aşază şi el.

Pe coloana vertebrală şi pe scalp simt înţepături. Mi se usucă gâtul. Mă uit la uşa voluminoasă din metal care mă împiedică să fug. Mă cutremur când îmi amintesc cum a zdrobit de masa de la cantină capul pilotului de Foc. Îmi ţin privirea pe suprafaţa lipicioasă de vinil a mesei, cu inima bubuind şi rugându-mă să nu pună întrebări despre mine şi Yizhi.

Apoi îmi revin.

De nenumărate ori, l-am văzut pe tata terorizând-o pe mama prin simplul fapt că prezenţa lui era un nor întunecat. Nu înjura, nu ţipa, dar trântea bolul cam tare, sau trântea uşile puţin prea violent. Ea păşea cu precauţie în jurul lui, de parcă ar fi fost o bombă, stăpânindu-şi fiecare mişcare, de teamă să nu-l provoace. Fără să spună un singur cuvânt, o învăţa să se dea peste cap pentru a pune nevoile şi dorinţele lui mai întâi, în speranţa chinuită de a calma tensiunea din casă şi de a readuce lucrurile la normal.

Nu am fost niciodată dispusă să învăţ lecţiile tatălui meu. Soluţia mea obişnuită era întotdeauna să-l enervez

până când exploda. Câteva momente de durere erau mai acceptabile decât zile și nopți de frică.

— Ai vreo problemă? șuier eu, ridicând brusc privirea.

Privirea lui Li Shimin se îndepărtează de a mea, dar umerii continuă să-i tremure în încercarea de a se stăpâni. Cearcănele întunecate de sub ochi par să-i fie sculptate pe chip. Buzele i se strâng într-o linie dreaptă, ca și cum și-ar reține un țipăt – sau un strigăt de durere. Trupul îi e o zonă de război între emoții contradictorii. Nu-mi dau seama dacă sunt simptomele lipsei de alcool sau emoții.

Apa clocotește și șuieră în oala de lut, auzindu-se înăbușit dincolo de ușile bucătăriei. Aburul încețoșează geamurile, luminate în portocaliu vulcanic de soarele care apune.

— Nu te *îmbufna*. Degetele mi se retrag de pe masă ca niște gheare. *Urăsc* tipii care se îmbufnează.

Chipul lui Li Shimin e traversat de o undă de șoc. Apoi, printre respirații neregulate, începe să vorbească.

— Eu... Pur și simplu nu știam că poți arăta atât de fericită.

— Și asta te deranjează?

— Ascunzi ceva.

— Crezi ce vrei. Nu suntem un cuplu pe bune. Nu-ți datorez *nimic*.

I se încordează un mușchi în maxilar. Își ajustează brățara pe care i-a dat-o Yizhi ca să-și urmărească reacțiile biologice.

— Nu e vorba de asta. E vorba de faptul că trebuie să fim sinceri unul cu celălalt. Orice ar fi, aș putea afla în luptă, când suntem conectați, și ne-ar putea distruge

sincronizarea dacă e foarte şocant. Deci... ce s-a întâmplat de fapt aseară?

Mormăi. Bine. Mai bine să mărturisesc din timp, decât să-i las bănuielile să-l roadă. Important e să nu afle armata, şi mă îndoiesc că le va spune, când Yizhi face atâtea ca să ne ajute.

Mă aplec peste masă şi îi fac semn lui Li Shimin să se apropie. Se apleacă. Feţele ne sunt una lângă alta. Barba lui aproape că îmi zgârie obrazul.

— Îţi aminteşti de băiatul de la oraş despre care ţi-am spus? Cel care m-a învăţat să citesc? îi şoptesc în ureche, cu privirea alunecând spre uşile bucătăriei, învăluite în ceaţă portocalie. Silueta lui Yizhi, în veşminte largi, se plimbă ca fumul dincolo de uşi. El e. Cel de colo.

Pieptul lui Li Shimin tresaltă. Se trage uşor înapoi.

— A venit aici pentru tine.

— Da. A venit.

Expiră blând pe gură, iar căldura îmi trece ca o fantomă pe lângă obraz. Spre surprinderea mea, i se umezesc ochii. Sau poate că ochelarii reflectă lumina portocalie.

— Şi îl iubeşti? şopteşte el fără răutate, fără reproşuri.

Totul rămâne pe loc.

Nu am recunoscut-o niciodată cu voce tare, dar când mă uit adânc în sufletul meu, răspunsul e clar. De necontestat.

— Da. Glasul îmi tremură la fel de tare ca mâinile lui Li Shimin. E cel mai uimitor băiat care a trăit vreodată pe planetă.

Ridică din sprâncene.

— Şi totuşi ai ales înrolarea în locul lui?

Cad pe spate în scaun. Cum de Li Shimin vorbeşte ca un romantic naiv?

— Da, pentru că dragostea nu rezolvă probleme, spun eu. Rezolvarea problemelor rezolvă problemele.

— Săracul băiat. Li Shimin se uită la uşile bucătăriei, apoi înapoi la mine, clătinând uşor din cap. Să nu-l mai laşi niciodată să plece.

— Păcat. Mă joc cu degetele pe marginea mesei. M-am pricopsit cu tine.



Însă după ce noaptea se adânceşte, cum nu reuşesc să-mi stăpânesc vârtejul gândurilor, bat la uşa lui Yizhi.

— Zetian? Deschide uşa clipind adormit. Ce faci...?

Îl prind de faţă şi îl trag într-un sărut.

Cuvintele lui se înăbuşă pe buzele mele, împrăştiindu-se în furnicături fierbinţi şi scânteietoare care mă străbat peste tot. Îmi trec prin toţi nervii, trecând mai jos, mai jos, trezind părţi din mine pe care am fost învăţată să le ascund şi să le ignor toată viaţa, pentru că, deşi fac parte din mine, nu am fost niciodată liberă să le folosesc. Ele deţin onoarea familiei mele, sunt bunuri care nu trebuie deteriorate înainte de livrare, sunt menite să fie păstrate pentru viitorul meu soţ. Pentru Yang Guang. Pentru Li Shimin. Pentru a-i face plăcere, pentru a-i da copii.

Ei bine, la dracu cu astea.

Îl împing pe Yizhi în cameră. Cu un ghiont, închid uşa în urma noastră. Respiraţiile noastre frenetice şi zgomotele uşoare ale gurilor noastre împreunate se înghesuie în mintea mea, făcând ca lumea să se reducă doar la noi doi. E un fel de disperare diferit decât la primul nostru sărut, chiar înainte de a-l părăsi ca să vin

aici. O căldură moale ca penele îmi plutește prin corp și întinde în mine o tensiune delicată și dureroasă, până la punctul de a se rupe. Urăsc faptul că nu sunt imună la această dorință, la această *nevoie*.

Dar dacă sunt cu el, s-ar putea să fie în regulă.

Se dă înapoi, purtat de impulsul meu, dar apoi se oprește. Se desprinde din sărut.

— Zetian... nu putem... spune el în șoaptă. Are părul desfăcut – e prima dată când îl văd așa. Îi încadrează chipul elegant, făcându-l să pară atât de vulnerabil, atât de frumos. Lumina lunii se strecoară prin perdeaua subțire, mângâindu-i trăsăturile de parcă l-ar adora și ea.

— Yizhi, suntem în sfârșit singuri, șoptesc eu, uitându-mă la el printre gene. Cu adevărat singuri. Și știu că mă dorești. Îi iau mâinile și i le plimb peste formele corpului meu, grăbită de neliniștea că ceva și mai groaznic s-ar putea întâmpla în orice moment și ne-ar împiedica. M-ai dorit de când ne-am văzut pentru prima dată. Nu-i așa?

Acum trei ani, când aveam amândoi cincisprezece ani, l-am găsit meditând lângă una dintre tufele mele preferate. Nu mai văzusem niciodată pe nimeni cu pielea atât de albă, cu părul atât de lucios, sau cu haine atât de curate și de albe. Arăta nefiresc.

Așa că am rupt o ramură din cel mai apropiat copac și l-am atacat.

Habar n-am de ce a promis că se va întoarce. Dar orice ar fi găsit la mine, ceva l-a făcut să-și țină acea promisiune, iar și iar, la sfârșitul fiecărei luni.

Îl vrăjește încă, îmbătându-l, încețoșându-i ochii. Își mușcă buza.

— Vreau să fii tu. Ating ușor vânătaia din jurul ochiului lui. Vânătaia pe care a încasat-o pentru a-mi

salva viața, singurul defect pe care l-am văzut vreodată pe chipul lui. N-o să regret, dacă ești tu.

Se încordează de două ori. Mai întâi la cuvintele mele, apoi din nou, și mai mult, când îmi trec buzele pe gâtul lui. Pieptul i se ridică cu un gâfâit tremurător, aproape inaudibil. Sângele îi pulsează din ce în ce mai repede lângă vârful limbii mele. Degetele lui îmi mototolesc veșmintele de noapte pe care mi le-a cumpărat. În cele din urmă, îmi trage capul pe spate trăgându-mă ușor de păr și își unește gura cu a mea, cu o foame dezlănțuită.

O furtună electrică trece prin mine ca energia qi de tip Lemn, sălbatică și plină de viață, genul de forță care duce la creșterea fulgerătoare a tuturor lucrurilor primăvara. Buzele mi se întind într-un zâmbet sub atacul buzelor lui. Un mârâit de ușurare îi trece prin gât.

Deci asta ascundea în timp ce îmi zâmbea inocent și îmi împărtășea o lume întreagă de cunoștințe pe care nu trebuia să le aflu.

Bine. Pentru că tot asta îmi imaginam și eu în timp ce mă comportam calm și stăpânit când făceam comentarii ironice despre notițele lui de la cursuri.

Brusc, preț de o clipă nemișcată în toată nebunia, ochii ni se întâlnesc, ca atunci când treci prin mijlocul furtunii. Ai lui vicleni, ai mei – provocatori. Aceeași energie întunecată zumzăie între noi. E ca și cum ne-am vedea pentru prima dată fără mască.

Apoi ne sărutăm din nou cu ardoare, cu dor. Degetele ni se întrepătrund, se frământă și trec peste corpul celuilalt, atingându-ne unul pe altul în toate felurile în care n-am putut în pădure. În toate felurile în care nu ar trebui nici acum.

Îl împing din nou înapoi, până se ciocnește cu spatele genunchilor de pat. Cade pe cearșafurile de

mătase, iar salteaua pufăie sub greutatea lui. Părul i se întinde în jurul capului. Îmi dau părul peste umăr și mă urc peste el, urmărindu-i respirația, trecându-mi degetele de-a lungul bărbiei lui delicate. Expiră lung, dezvăluindu-și gâtul lung și palid. Îi mângâi crestele, văile. Pulsul îi palpită în vârful degetelor mele. Mă simt oarecum ca spiritul vulpii, cum cred unii că sunt, pornită să-l seduc și apoi să-l mănânc de viu.

Degetele îmi alunecă în jos, se învârtesc în jurul cordonului și îl desfac.

— Stai... O luciditate bruscă îi apare în privire.

Prea târziu.

Chimonoul i se deschide cu o mică rafală de căldură. Ceea ce văd dedesubt mă năucește.

Torsul lui e acoperit de tatuaje. Flori colorate, conturate cu auriu, împletite într-o pădure de liane și frunze. Trandafiri. Crini. Maci.

Se ridică, iar privirea îi e de necitit. Mă trag înapoi pe genunchii lui.

— Știi ce înseamnă astea? mormăie el răgușit, atingând un mac de pe piept.

— Nu, spun eu dând din cap, uitându-mă la toate detaliile. Libelule, fluturi, molii. Iar lianele nu sunt doar liane – unele dintre ele sunt *șerpi*.

— Înseamnă că fac parte din familie. Maxilarul i se contractă. Familia tatălui meu.

— Te obligă pe tine și pe frații tăi să vă tatuați?

Mușchii i se relaxează. Expresia îi devine și tristă, și amuzată.

— Pe unii dintre noi.

Simt furnicături pe scalp. E ceva ce nu-mi spune.

— Asta e bine sau rău?

— Depinde de perspectivă. Îmi mângâie obrazul, iar zâmbetul i se înmoaie. Apoi se întinde pe spate și mă îmbrățișează din nou.

— Într-o zi o să-ți explic mai bine, îmi șoptește la ureche în timp ce își dă jos chimonoul de pe umeri. Mă aplec să-l sărut din nou, iar părul meu trece peste al lui.

Dar ceva nu mai e la fel. În adâncul minții mele, ceva s-a răcit.

Atenția mea persistă la tatuajele lui. Șerpuiesc peste umeri și în jos spre coate. I-am văzut de atâtea ori mânecile largi ale chimonoului de lux ridicându-se până acolo, dar niciodată n-am bănuit că toate astea stau ascunse mai sus de pielea palidă și perfectă a antebrațelor lui. Mintea îmi zboară înapoi, din ce în ce mai departe de locul în care ar trebui să fie, despicându-se. Logica rece pătrunde printre crăpături.

Am știut dintotdeauna că Yizhi nu e un om „bun". Singurii oameni cu totul buni de pe lume sunt fie naivi, fie și-au pierdut mințile. N-aș putea niciodată să mă asociez cu cineva de felul ăsta. În întâlnirile noastre a existat întotdeauna un element de pericol, un fior. Aș fi murit dacă ne-ar fi prins cineva împreună. El știa asta. Cineva cu adevărat pur n-ar fi continuat să mă supună unei asemenea presiuni.

Dar până unde merge întunericul din el? Cât de bine pot să cunosc pe cineva, după ce l-am văzut doar o dată pe lună timp de trei ani?

Ce știu eu de fapt despre cum se face *asta*?

O anxietate crescândă fierbe în mine. Îl sărut și mai tare, făcând să-i răsară un fir dulce de sânge, dar mi se pare tot mai greșit. Niște imagini se sfărâmă prin harababura din capul meu. Imaginea în care eu nu mă opun când Yang Guang se așază peste mine, greutatea lui și a armurii țintuindu-mi corpul, gura lui sărutându-mă

exact aşa. Imaginea în care nu reuşesc să mă opun când Xing Tian mă încalecă şi mă sugrumă.

Imaginea în care eu nu vreau să mă opun când Li Shimin se apleacă peste o băltoacă de sânge proaspăt pe masa de la cantină, arătând un zâmbet rar şi preţios.

Mă ridic brusc, îngrozită.

Privirea lui Yizhi se limpezeşte.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu... nimic. Dau din cap, aplecându-mă din nou.

Bip. Bip. Bip.

Ochii ni se îndreaptă spre brăţara electronică de pe noptieră. Yizhi mă mângâie liniştitor pe umăr, apoi se strecoară de sub mine ca să vadă ce e. Ecranul îi luminează faţa.

Se încruntă din cauza şocului.

Îşi ia chimonoul şi se ridică repede din pat.

— E Shimin, icneşte el, deschizând cu violenţă uşa în timp ce se îmbracă. Ritmul cardiac i-a ieşit de sub control.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

HARABABURĂ

Îl găsim pe Li Shimin prăbuşit pe podeaua camerei lui, cu mâinile încleştate pe rogojini, în agonie.

— Shimin? Yizhi se apleacă lângă el, luându-l de mână, pipăindu-i încheietura ca să-i găsească pulsul. O uşoară răguşeală în vocea lui Yizhi e singurul indiciu despre ceea ce făceam. Ce simţi acum?

— Wende? Li Shimin se uită la Yizhi cu o expresie atât de sinceră şi de tandră, încât mă opreşte în prag, iar umbra mea în lumina lunii pluteşte peste amândoi. Îi cuprinde faţa lui Yizhi cu o mână tremurândă, plină de cicatrici.

Apoi teroarea i se aprinde în ochi şi îl împinge pe Yizhi.

— Nu... Nu... Du-te de lângă mine, Wende... nu intra în carlingă...

— Ce naiba are? Intru împleticindu-mă şi mă ghemuiesc lângă el. Îmi vine rău de la mirosul de acid şi de ierburi. Probabil că a vomitat toate medicamentele pe care Yizhi abia l-a convins să le ia.

— Are halucinaţii şi delirează. Yizhi face o grimasă, cu degetele pe încheietura lui Li Shimin, apoi îi îndepărtează părul scurt de frunte şi îşi lipeşte fruntea de a lui. Arde. Fir-ar.

— Toate astea, doar pentru că nu mai bea alcool?

— Atât poate fi de dificil, Zetian. Stai cu el. Mă duc să îi chem pe Sima Yi și pe doctori. Afară. Yizhi împinge rogojinile. Cred că îl tulbur.

— Wende... Li Shimin se agață de veșmintele lui Yizhi. Nu intra în carlingă... nu te duce...

Un sentiment surprinzător îmi strânge inima. Îl ignor și întorc privirea lui Li Shimin spre mine.

— Nu e partenera ta care a murit!

— Zetian, mă mustră blând Yizhi peste umăr, ieșind din încăpere. Nu-i nevoie să facem situația și mai grea.

Pufnesc, dar îi susțin capul lui Li Shimin. Scalpul lui îmi încălzește palma prin părul tuns scurt. Picături de transpirație îi apar la rădăcini. Mă cuprinde un tremur, aproape la fel de puternic ca al lui.

Scrâșnesc din dinți. De ce corpul meu continuă să reacționeze față de el așa cum nu vreau eu? Este oare subconștientul meu *atât* de hotărât să-l slujească pe bărbatul-stăpân pe care mi-l atribuie lumea?

— Te urăsc. Vocea mi-e ascuțită și tremurată. Mă zăpăcești de cap.

Privirea i se focalizează și apoi iar se pierde.

— Îmi pare rău.

— Și nu-ți mai cere scuze!

— Îmi pare rău. Pleoapele i se închid, dar continuă să tremure.



— Fir-ar, nu știam că a ajuns atât de rău, mormăie Sima Yi, legănându-se pe un taburet la infirmerie. Are părul prins într-un coc făcut la repezeală, iar haina de

strateg îi acoperă chimonoul de noapte ca o mantie. Nu pot să cred că proştii incompetenţi din Sui-Tang au permis să se ajungă aici.

— Comandamentul Central nu era la curent cu starea lui? Yizhi stă pe un alt scaun, lângă patul lui Li Shimin, ţinându-l de mână în timp ce tremură necontrolat.

— Nu. Nu era aşa când îl antrenam *eu*. Le-am lăsat chiar şi un plan detaliat de antrenament, şi totuşi iată. Sima Yi îşi strânge haina mai bine şi întoarce capul. Deşi e-adevărat că nu l-am lăsat în cea mai bună stare mentală, după ceea ce s-a întâmplat cu Wende. Probabil că s-au săturat să se ocupe de emoţiile lui şi i-au permis orice.

Mă aşez lângă cealaltă parte a patului, apăsând pe braţul tremurător al lui Li Shimin. Tremurăturile sunt atât de puternice, încât medicii armatei au plecat deocamdată, spunând că nu-i pot face acupunctură până când medicamentul injectat nu-i calmează nervii.

Medicamentele de felul ăsta mă îngrijorează. Nu e firesc să-ţi influenţezi atât de drastic fluxul de qi. Dar presupun că tocmai asta făcea şi cu alcoolul, pe termen lung.

Medicii spun că energia qi primordială a lui Li Shimin — qi-ul care i-a insuflat viaţă, cel care se epuizează de-a lungul vieţii, fără posibilitatea de a se reface, i-a fost grav afectat, iar ficatul lui atârnă de un fir. Nu putem renunţa la detoxificare. Dacă recidivează, următoarea detoxificare va fi şi mai gravă. Şi nimeni nu ştie dacă va supravieţui.

Nimeni nu ştie dacă-i va supravieţui *acesteia*.

Aud un ţiuit subţire. Lumea se prăbuşeşte, apropiindu-se de braţul tremurător al lui Li Shimin, pe care-l ţin strâns.

N-ar fi perfect dacă ar muri acum? Dacă-l ucid în Pasărea Roşie, hundunii îi vor simţi moartea şi vor fi suficient de liniştiţi încât să se retragă puţin, iar armata va simţi mai puţină presiune să mă ţină pe mine prin preajmă. Dar dacă moare din cauze naturale, nu numai că armata nu va avea nicio crimă pentru care să mă execute, dar hundunii vor continua să atace cu aceeaşi intensitate. Vidul de putere ar putea face armata suficient de disperată încât să mă lase să pilotez eu Pasărea Roşie.

— ...mai ales de când şi-a pierdut jumătate de ficat în închisoare. Cuvintele lui Yizhi îmi întrerup reveria.

— Stai, ce? Clipesc, ridicând privirea.

— Jumătate de ficat şi un rinichi. Ochii lui Yizhi se ridică rapid către mine. Asta iau de obicei de la fiecare deţinut sănătos condamnat la moarte. Pentru cei care au nevoie de transplant.

Sângele îmi devine gros ca nămolul. Rinichii sunt cele mai importante recipiente pentru energia qi primordială. Pierzând unul, durata de viaţă sănătoasă a lui Li Shimin a fost practic redusă la jumătate.

— N-ai putea să-i cumperi unul, de la un alt criminal? întreabă Sima Yi.

— Aş putea, spune Yizhi. Dar o intervenţie chirurgicală atât de extinsă l-ar lăsa în imposibilitatea de a pilota luni de zile, mult mai mult decât acum. Ar aproba armata?

Sima Yi strânge din buze.

— Numai după ce luăm înapoi provincia Zhou.

— Întotdeauna revenim la asta, nu-i aşa? oftează Yizhi, strângând şi mai tare mâna lui Li Shimin.

Mă tot holbez la mâinile lor împreunate. Una zveltă, menită să sorteze plante medicinale şi să picure

soluţii cu pipeta în laborator, împletită cu una brutalizată, menită să bată duşmanii până la moarte.

Sau să scrie poezii cu o caligrafie uluitoare, se pare.

Atenţia mi se îndreaptă spre chipul lui Li Shimin, apoi se îndepărtează de la agonia care îi contorsionează trăsăturile.

Nu, las-o baltă, nu poate muri aşa. Yizhi ar fi responsabil pentru că l-a obligat la detoxificare.

— Rezistă, Demon de Fier. Îl strâng de braţ.

Tuşeşte, uscat şi răguşit. Încearcă să se ridice.

— Nu te mişca. Yizhi se repede să-i susţină capul.

— Nu pleca, murmură Li Shimin, frecându-şi capul de palma lui Yizhi.

— Nu plec.

Mi se strânge stomacul. Atâta grijă faţă de altcineva mă depăşeşte. N-ar trebui să mă bazez pe Yizhi, n-ar trebui să-l trag în harababura mea, însă nu l-aş putea sprijini niciodată pe Li Shimin prin toate astea.

Yizhi îi dă o cană cu apă. Li Shimin ia o înghiţitură, tremurând, apoi varsă imediat peste marginea patului. Inspir brusc când văd că sângele îi picură din gură odată cu fierea.

Apoi *totul* devine roşu.

O alarmă răsună prin încăperile de beton ale turnului de veghe. Un bec mare şi rotund din tavan inundă camera cu o lumină de avertizare.

— Ă... mă îndrept de spate.

Sima Yi se ridică de pe scaun, iar gura i se mişcă absent şi inaudibil peste sirene, apoi ridică vocea.

— E prea curând să fie un nou atac al hundunilor!

— Ne priveşte pe noi? strig eu.

— Nu, ignoră-l! Sima Yi flutură din mână, aşezându-se la loc. Nu sunteţi în serviciu activ!

— Aşa-i! spun eu, dar nu-mi pot învinge impulsul de a face ceva. Mă simt altfel, acum că ştiu că există în mine puterea de a schimba cursul războiului. Ca şi cum toate fetele care vor muri de-acum înainte vor muri parţial din vina mea.

Un bubuit imens cutremură zidurile. Apoi încă unul. Apoi încă unul. Apoi încă unul, din ce în ce mai rapid.

Mă ridic de pe scaun clătinându-mă şi mă îndrept spre fereastra care vibrează. Trag perdeaua deoparte.

Tigrul Alb s-a trezit. Se îndepărtează rapid de turnul de veghe, în patru labe. Membrele sale palide, striate cu verde şi negru, se înceţoşează în dungi spectrale, dispărând în noapte. Impactul bubuitor al mişcărilor sale se estompează rapid. Crisalidele de tip Metal nu sunt bune la canalizarea energiei qi în explozii externe, dar îşi pot valorifica proprietăţile interne. Qi-ul energic de tip Lemn care freamătă prin corpul său îl face să alerge uimitor de rapid, în timp ce qi-ul flexibil de tip Apă îi menţine mişcările fluide şi uşoare.

— Uau, spun eu, relaxându-mă puţin. Uite! Mă întorc spre Yizhi.

Nu e atent. Şterge sângele din jurul gurii lui Li Shimin cu o bucată de tifon, spunând ceva ce nu aud din cauza sirenei. Li Shimin aprobă din cap, dar continuă să tremure de parcă am fi în toiul iernii.

Se trezeşte în mine un sentiment absurd că sunt lăsată deoparte.

Dar în camera asta nu e nevoie de doi Yizhi. Am şi eu punctele mele forte, în alte domenii.

Sirenele se opresc după un minut, lăsând loc zgomotelor de la o transmisiune în direct pe care Sima

Yi a deschis-o pe brăţara electronică. Şchiopătez spre el, ţinându-mă de cadrului patului ca să-mi menţin echilibrul.

Cu o explozie de lumină verde pe ecran şi un vuiet care face difuzoarele să zumzăie, Tigrul Alb se ridică pe labele din spate în timp ce se transformă. Picioarele i se alungesc, umerii se măresc, labele se extind în mâini cu gheare. Fălcile i se deschid larg şi o faţă umană apare în interior, aşa încât ajunge să arate ca un războinic care poartă o cască precum un cap de tigru. Trunchiul său devine ca o armură sculptată din sticlă mată. Fulgerări verzi şi negre trec pe suprafaţa fiecărei piese.

O Formă Eroică, obţinută în mai puţin de trei secunde. Deşi crisalidele de tip Metal sunt al doilea cel mai greu tip de transformat, imediat după cele de tip Pământ.

— Cum de lucrează atât de bine împreună? Dau din cap. Care e secretul?

— Ştiu că trebuie să formeze o echipă. Sima Yi îmi aruncă o privire deloc amuzată, acuzatoare. O ruşine ciudată mă străbate. Fac lucrurile la care se pricep, apoi se retrag când e necesar. Nu se luptă unul cu celălalt pentru a obţine controlul. Au încredere unul în altul.

Tigrul Alb se plesneşte peste armură şi începe să-şi scoată din piept o secure-pumnal lungă – arma sa caracteristică. Strălucirea din ochi îi trece de la verde de tip Lemn la negru de tip Apă, de la cel mai yang la cel mai yin. Ceea ce are sens, fiindcă, în timp ce qi-ul de Lemn e cel mai potrivit pentru declanşarea transformărilor, qi-ul de Apă e cel mai bun pentru modelarea metalului-spirit. O adâncitură neagră apare în jurul securii-pumnal pe măsură ce aceasta se desprinde. În momentul în care capătul i se eliberează, armura de pe piept revine la aspectul iniţial.

Învârtind securea-pumnal, Tigrul face un salt rapid în luptă. Ochii săi își schimbă culoarea: unul verde și altul negru, două tipuri de energie qi crescând sincronizate, două inimi bătând ca una singură. Saltă, înjunghie și doboară un roi scânteietor de hunduni.

Mă uit la Li Shimin peste marginea de sus a ecranului. Îmi mușc buzele.

— Hei, ce-i cu zgomotul ăla? Yizhi ridică privirea.

— Bătă... încep eu. Dar apoi îl aud și eu.

Un tropot de cizme se aude din ce în ce mai aproape pe hol. Soldații de la ușă încep să strige. Mă uit la Sima Yi.

Înainte să poată spune ceva util, ușa se deschide, dezvăluind un strateg cu o burtă uriașă. Trebuie să fie An Lushan, Strateg-Șef al frontierei Sui-Tang. Sima Yi a făcut câteva glume despre el în timpul cursurilor pe care le-am urmat doar eu.

— Aici erai. Inspiră adânc, apoi arată spre Li Shimin. Tu. Intri în luptă. *Acum.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

NEFERICIRE TOTALĂ ȘI ÎMPĂRTĂȘITĂ

— Nu! strigăm toţi trei deodată.

— E ordin. An Lushan continuă să se încrunte la Li Shimin. Treci în navetă şi du-te la Pasărea Roşie. Imediat.

Soldaţii se năpustesc în încăpere ca nişte cheaguri de sânge în lumina roşiatică, dar nu toţi îşi îndreaptă armele spre noi. Cei care au venit cu Sima Yi se întorc, păzindu-l pe el. Cele două părţi se ţin una pe alta sub ameninţarea armelor, dar confuzia şi incertitudinea se citesc pe feţele şi în poziţiile soldaţilor.

— Pilotul Li nu e în stare să intre în luptă! Sima Yi sare de pe scaun şi se duce în faţa patului. Ar fi mult mai convingător dacă nu ar fi îmbrăcat ca pentru o excursie la toaletă la miezul nopţii.

— Cu siguranţă s-a simţit suficient de bine ieri, cât să-mi bată doi dintre piloţi. An Lushan se apropie, păşind surprinzător de uşor şi de agil. Corpul meu urlă de dorinţa de a mă da înapoi, spre Yizhi, spre o oarecare siguranţă. Dar nu pot trăda un asemenea nivel de slăbiciune. Rămân pe loc, sprijinindu-mă de scaunul lui Sima Yi ca să nu cad.

— Trece prin sevraj. Yizhi se ridică în picioare, iar scaunul zgârie podeaua când îl împinge înapoi. Degetele lui rămân pe umărul lui Li Shimin.

— A, știu. An Lushan mijește ochii. Dar e o situație urgentă. Un pilot trebuie să fie întotdeauna pregătit să dea totul pentru Huaxia.

— Au trecut doar două zile de la ultima lor bătălie! spune Sima Yi cu vocea lui zguduitoare de comandant. Personalitatea lui face ca uneori să-i fie uitat cu ușurință adevăratul grad în armată, dar tonul lui reușește întotdeauna să ne reamintească. Două. Zile. Strateg An, ești nebun, de încerci să-i trimiți din nou în luptă?

An Lushan dă încet din cap.

— Strateg Sima, adevărul este că transformările nefirești ale Vulpii cu Nouă Cozi și ale Păsării Roșii i-au agitat pe hunduni dincolo de capacitățile noastre normale de apărare. Privirea lui tăioasă trece peste mine, și mi se face pielea ca de găină. Trebuie făcut *un compromis*.

— *Nu*. Ochii lui Sima Yi se transformă în pumnale. Nu, n-o să-l oferi *tribut*!

— Ei bine, noi, Strategii Seniori din Sui-Tang, care chiar cunoaștem complexitățile acestei frontiere, tocmai am ajuns la un acord în majoritate că aceasta e cea mai bună soluție. Pilotul Li a fost imposibil de controlat. De fiecare dată când e chemat la luptă, e ca și cum ai încerca să duci un taur la abator – deși viața *lui* nu e în pericol! Nu-l putem integra în mod corespunzător în tactica noastră!

— Are cea mai mare forță-spirit de la însuși Împăratul-General Qin încoace, și tu vrei să-l oferi *tribut*? În numele Comandamentului Central, nu voi permite asta!

— Atunci când ne aflăm sub amenințare directă și activă, strategii locali își rezervă dreptul de a trimite în luptă orice pilot se consideră necesar. Nările lui Lushan tremură. Și am considerat acest lucru necesar, pentru a ne proteja trupele și oamenii!

Sima Yi nu câștigă confruntarea.

An Lushan și soldații lui par să se tot apropie, ca niște siluete într-un coșmar plin de sânge, chiar dacă cizmele lor nici nu s-au clintit. Îmi tremură genunchii și încerc să inspir adânc ca să mă calmez. Dar neliniștea mă îndeamnă să fac *ceva.*

— Hei. Ridic bărbia. Să oferi tribut un pilot înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

An Lushan îmi aruncă o privire tăioasă.

— Tacă-ți gura. Vorbesc bărbații.

Furia îmi umple trupul, împrăștiindu-mi frica, încordându-mi toți mușchii. Mă uit la soldați și la armele lor, întrebându-mă dacă merită să fiu împușcată pentru a-i sparge nasul lui An Lushan.

— Tributul e soluția unui laș, asta e! răspunde Sima Yi fără să-și ia ochii de la An Lushan.

— Cu tot respectul, Strateg Sima, n-avem timp pentru asta. Siguranța întregii Huaxia este în joc. An Lushan își înclină capul, cu o stranie licărire stacojie în ochi. Face un gest către un soldat de lângă el.

Soldatul scoate de la spate o sticlă plină de băutură.

Cu un șuierat, Li Shimin se întinde după ea.

Yizhi și Sima Yi strigă și îl țin pe loc. Mă împiedic de scaunul lui Sima Yi, capul mi se învârte, iar pulsul mi se accelerează cu o forță explozivă.

Cum de au sticla pregătită?

An Lushan ia sticla de la soldat și o balansează ținând-o de gât. Îi aruncă lui Li Shimin o privire plină de milă.

— O vrei, nu-i așa? Știi care-i înțelegerea. Fii băiat bun și du-te la luptă, și primești sticla.

Fierea îmi pârjolește gâtul.

S-a mai întâmplat și în trecut. Acesta este motivul pentru care frontiera Sui-Tang i-a permis lui Li Shimin

să bea: l-au făcut să intre în crisalida lui și să sacrifice fete, folosind băutura drept momeală.

Fac câțiva pași hotărâți, în ciuda durerii din picioare, și lovesc sticla pe care An Lushan o ține doar cu degetele. Se zdrobește pe podea într-o explozie de sticlă, lichid și vapori otrăvitori.

Se uită la mine cu gura căscată. Apoi ridică brusc brațul.

Palma i se lovește de obrazul meu deja învinețit, aruncându-mă lângă piciorul patului. Căldura și durerea îmi săgetează obrazul. Prin cap îmi trece un țiuit.

— Zetian! Yizhi se repede lângă mine.

— Băiețaș bogat, prinde-o! Hai! Hai! Hai! Sima Yi îl târăște pe Li Shimin de pe pat și se îndreaptă spre ușă.

Doar o scurtă fulgerare de nedumerire trece pe chipul lui Yizhi, apoi mă ridică.

— Nu mă puteți împușca, sunt de la Comandamentul Central! strigă Sima Yi, împingându-se în bariera de soldați.

— Nu mă puteți împușca, sunt bogat! Yizhi se strecoară prin deschiderea creată.

Ne duc pe mine și pe Li Shimin pe hol, care e scăldat într-un roșu mai închis decât camera. Zgomotul cizmelor vine după noi, dar lent și ezitant. Soldații sunt probabil derutați de această luptă pentru putere dintre Comandamentul Central și strategii locali. An Lushan aruncă înjurături peste capetele noastre. Ecoul se lovește de pereți.

Mă legăn în sus și-n jos în brațele lui Yizhi, încovoiat sub greutatea mea. Li Shimin merge clătinându-se, cu ajutorul lui Sima Yi.

Ochii ni se întâlnesc, într-un moment de nefericire totală și împărtășită.

Poate că ar fi mai bine să ne sacrificăm vieţile în Pasărea Roşie, până la urmă, doar ca să nu mai fim atât de neajutoraţi.

Dar apoi mă înfurii. Eu sunt aşa pentru că familia mea mi-a zdrobit picioarele când aveam cinci ani – dar *el* cum de-a ajuns aşa?

Sima Yi îşi scanează brăţara electronică la lift.

Bip.

Îl împinge pe Li Shimin pe uşile care tocmai se deschid. Yizhi mă duce înăuntru, apoi se prăbuşeşte la pământ, cu respiraţia tăiată. Sima Yi apasă întruna un buton. Uşile încep să se închidă, în timp ce soldaţii se apropie.

Închide-te! Închide-te! Închide-te! ţip în mintea mea.

Uşile li se închid în faţă, dar mâna cuiva intră prin deschidere.

Tocmai când sunt pe cale să-mi smulg părul, Yizhi înţeapă mâna cu o seringă din buzunarul chimonoului. Mâna se retrage ca un şarpe speriat.

Liftul huruie, apoi o ia în jos zăngănind.

Respiraţii grele. Zăngănit metalic.

— *Tu!* Mă ridic clătinându-mă şi îl împing pe Li Shimin în piept. E atât de slăbit, încât se loveşte de perete, legănând liftul, şi se prăbuşeşte la pământ. Ignor protestele lui Yizhi şi ale lui Sima Yi. I-ai lăsat să te manipuleze cu trucul ăsta ca să intri în luptă şi înainte, nu?

Cu un efort imens, Li Shimin se ridică în capul oaselor, sprijinit de perete. Îşi frânge mâinile tremurătoare şi şi le apasă pe frunte. Niciun răspuns.

Yizhi întinde mâna spre umărul meu.

— Ze...

— Sacrifici fetele, aşa cum îţi dictează ei, ca să poţi bea din nou când se termină totul, nu-i aşa? ţip eu şi mai tare, îndepărtând mâna lui Yizhi.

— Nu e niciodată singurul motiv! strigă Li Shimin sufocat, cu bărbia ridicată, mânjită de sânge, de parcă tocmai ar fi devorat o inimă proaspăt extrasă.

— Încetează! Sima Yi se bagă între noi, blocându-mi pieptul cu braţul.

— Mi se pare că e un factor destul de puternic! continui să strig. Ştiai că o fată o să moară de fiecare dată când activai o crisalidă! Ştiai asta, şi totuşi ai decis că *băutura* ta valorează mai mult decât viaţa lor!

— Zetian! Yizhi ridică vocea.

Tresar. Nu mi-a vorbit niciodată aşa.

Privirea i se îndulceşte imediat.

— Zetian, se simte foarte rău. Creierul nu e decât un organ, iar al lui e bolnav. Nu îi poate impune minţii să înceteze să-şi mai dorească alcool, la fel cum cineva care e răcit nu îşi poate face plămânii să nu mai doară. Îl face să nu fie el însuşi. Te rog să încearcă să înţelegi.

— Nu... are dreptate... Li Shimin se ridică în genunchi, uitându-se la mine cu părul lui sălbatic. Exact ăsta sunt. Dar... niciodată nu am decis că alcoolul valorează mai mult decât fetele. Ci *eu*. Le-am lăsat să moară ca să mă salvez eu. De. Fiecare. Dată. Ăsta e adevărul pe care vrei să-l recunosc, nu-i aşa? Tuşeşte. Scuipă sânge şi îşi acoperă gura cu încheietura mâinii. Ei bine, iată! Eşti mulţumită?

Îşi lasă deoparte braţul plin de sânge. Glasul lui răguşit răsună şi se disipează. Liftul zăngăne coborând din ce în ce mai adânc, legănându-se.

Nu mai pot să mă uit la râurile de lacrimi care îi curg sclipind până sub bărbie. Cu ochii strânşi, mă

sprijin de perete. Inima îmi bate cu putere, un lucru mic și singuratic în adâncul pieptului meu.

— Ați terminat? spune Sima Yi, îmbufnat.

— Unde mergem? mormăi eu, luându-mi capul în ambele mâini.

— Apartamentele concubinelor. Prințul-General Yang Jian nu are concubine, așa că sunt goale. Ne putem ascunde acolo până când se termină bătălia, atunci An Lushan nu va mai putea face nimic. Dar cred că voi doi nu înțelegeți cât de important este să treceți peste toate neînțelegerile pe care le aveți unul cu celălalt. Tremură cu furie abia stăpânită. A avut dreptate în privința unui lucru: dacă hundunii atacă din nou atât de curând, înseamnă că reacționează ca și cum ați reușit o adevărată transformare de nivel trei cu Pasărea Roșie. Simt și ei că acum avem potențialul de a le distruge cuibul din provincia Zhou. Vor ataca întruna, până când fie pierdem suficiente crisalide pentru a ne pierde avantajul, fie riscăm totul într-un contraatac. Dar până când voi doi nu vă reveniți, potențialul vostru nu se va concretiza! Strategul-Șef Zhuge și cu mine vom fi neputincioși și nu vă vom putea salva de la a fi oferiți tribut atunci când lucrurile se vor înrăutăți! *Mă înțelegeți?*

— *Este* tributul exact așa cum pare? repetă Yizhi întrebarea mea de mai devreme, și sunt recunoscătoare. Pentru că nu găsesc puterea de a mai scoate niciun cuvânt.

Sima Yi își masează podul nasului.

— Da, tributul înseamnă că piloții sunt împinși în mod deliberat și neașteptat în luptă în circumstanțe necorespunzătoare. Pentru ca hundunii să le simtă moartea și să se liniștească. Evident, nu se vorbește deschis despre asta, dar se întâmplă. Mai ales cu piloții considerați prea dificili, prea necooperanți, sau care sunt prea bătrâni.

Stomacul îmi pulsează sub plămâni. Douăzeci și cinci. Aceasta este vârsta la care creierul încetează să se dezvolte, încetează să mai fie suficient de maleabil pentru a pilota bine o crisalidă. Vârsta de care piloții nu trec aproape niciodată. Și de douăzeci e greu să treacă.

Aceste informații mă înfricoșează profund, dar când mă gândesc la cum stau lucrurile, la cât de repede piloții intră și ies din acoperirea și din popularitatea presei, nu e chiar atât de surprinzător.

Yizhi își trece mâinile prin părul pe jumătate prins, încurcându-l.

— Nu poți... nu poți să-i rogi pe Înțelepți să-i ordone Strategului An să-i lase în pace?

Sima Yi scutură din capul plecat.

— Nu toți Înțelepții cred în ideea de a lansa un contraatac. Nici măcar tot Comandamentul Central. Dacă nu merge bine, hundunii ne decimează forțele, sparg Zidul, și aproape sigur vom pierde provincia Tang. Așa cum am pierdut provincia Zhou.

Sângele mi se scurge de pe chip într-un flux de furnicături. Când o spune așa, înțeleg.

— Viețile noastre sau vieților celorlalți. Genunchii mi se înmoaie. Mă prăbușesc la pământ, la fel ca Li Shimin. Viețile tuturor celor din provinciile Sui și Tang.

— Dar ăsta e modul de gândire al lașului! spune Sima Yi, cu o forță surprinzătoare. Cum vom câștiga războiul, dacă nu mizăm pe piloți puternici? Aveți amândoi tipuri de spirit extraordinar de rare, și v-ați întâlnit. Nu va mai exista o altă șansă ca asta în sute de ani. Nu renunț la voi!

Liftul huruie. Încă o dată, ochii mei și cei ai lui Li Shimin se întâlnesc, plini de nefericire.

Nu pot să-l ucid. Nici măcar într-o crisalidă. În mod clar, o bună parte a armatei ar prefera să-i ofere tribut pe piloţii pe care nu-i plac, decât să le exploateze forţa, oricât de rară şi de incredibilă ar fi.

Poate că el şi cu mine suntem într-adevăr ca două păsări care împărtăşesc aceleaşi aripi, acele creaturi jalnice care ţopăie prin pădure cu o singură aripă şi un singur ochi, şi care îşi pot lua zborul doar dacă îşi găsesc o pereche pe care să se sprijine.

Scot un mârâit de frustrare şi îmi apăs marginile palmelor pe tâmple. E greşit. Complet greşit. El şi cu mine suntem cei mai puternici piloţi din Huaxia, de departe.

El ar trebui să fie Regele de Fier, iar eu ar trebui să fiu Regina de Fier.

Însă nu ne lasă să fim decât Demonul de Fier şi Văduva de Fier.

Nu e suficient. Nu am de gând să renunţ la forţa asta.

Dar dacă am învăţat ceva până acum, aceea e că forţa brută nu înseamnă nimic de una singură. Îi face pe toţi ceilalţi să vrea să te doboare.

Am nevoie de prieteni. Aliaţi. Cineva de la frontiera Sui-Tang, nu Sima Yi şi Strategul-Şef Zhuge, care, fără îndoială, îi enervează şi mai tare pe strategii din Sui-Tang, anulându-le autoritatea de la ei de sus. Am nevoie de cineva care să-i convingă pe aceşti strategi să-şi anuleze votul de urgenţă de a ne oferi tribut.

Am nevoie de ajutor de la cineva precum Dugu Qieluo.

Când Sima Yi porneşte din nou transmisiunea în direct, mă uit cu atenţie la Tigrul Alb. Cred că, dintre toţi oamenii, Qieluo m-ar înţelege cel mai bine. La urma urmei, ea a fost cea mai puternică femeie-pilot până

să apar eu. Şi trebuie să se fi familiarizat suficient cu strategii din Sui-Tang în cei şapte ani de luptă, încât să-i facă să se răzgândească.

E timpul să-i fac o vizită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

TIGROAICA

Bineînţeles, An Lushan e furios pe noi după ce-am făcut. Dar cu Strategul-Şef Zhuge Liang de partea noastră, n-a putut face prea multe împotriva noastră după terminarea bătăliei.

Totuşi, nu putem continua aşa la nesfârşit. Diferitele frontiere şi strategii lor locali pot fi practic sub autoritatea Comandamentului Central, dar Comandamentul Central le raportează Înţelepţilor, şi nu poate pretinde că ştie complexităţile fiecărei regiuni. Dacă fiecare strateg senior din Sui-Tang insistă că e o idee mai bună să ne ofere tribut, decât să ne riscăm existenţa, Înţelepţii îi vor crede pe cuvânt, deşi Comandamentul Central e o echipă formată din cei mai buni şi mai experimentaţi strategi din întreaga Huaxia.

Trebuie să începem să le schimbăm rapid atitudinea.

Deşi turnul de veghe Kaihuang se află chiar în faţa taberei de antrenament Cuşca Tigrului, regulile rigide îi obligă pe Qieluo şi pe Yang Jiang să se mute din mansarda lor de lux într-un buncăr din tabără odată ce şi-au epuizat energia qi şi sunt în afara serviciului, aşa că am ocazia de a o prinde pe Qieluo la duşuri. Cu un colier de jad drept stimulent (cadou de la Yizhi, după ce

a trecut bătălia), mătuşa care gestionează duşurile mă anunţă când apare Qieluo.

Când trec de draperiile de vinil translucide ale duşurilor, goală, văd printre aburi vreo şase femei şi câţiva copii. Majoritatea mătuşi-servitoare, presupun, şi Dugu Qieluo.

N-am cum să n-o recunosc. Stă pe un scaun mic de lemn, departe de toate celelalte, spălându-şi părul. Orteza albă de Metal din armura ei de Tigru Alb îi trece ca o fâşie de porţelan de-a lungul coloanei. Cu orteza pe spate şi cu acele de conexiune înfipte permanent în coloana vertebrală, nu trebuie decât să se sprijine pe spate de restul armurii, pentru a se reconecta la ea. Asta îi scuteşte pe piloţi de a trebui să suporte înţepătura acelor iar şi iar. Acele sunt suficient de subţiri încât să nu afecteze mobilitatea obişnuită a piloţilor.

Rămân ţeapănă pe podeaua de gresie pentru câteva clipe, strângând coşul cu sticluţele mele de toaletă. În ciuda tuturor lucrurilor năucitoare prin care am trecut, prezenţa lui Qieluo mă face să mă simt din nou ca o simplă ţărancă de la frontieră, nedemnă să privesc o Prinţesă-General, cel mai înalt grad pe care îl poate atinge o fată.

Până la tine, îmi reamintesc mie însămi.

Iau un taburet şi mă îndrept spre ea clătinându-mă.

Mâinile ei se opresc din şamponat când îmi pun scaunul lângă ea. O lampă acoperită de zăbrele emană căldură într-o crevasă a peretelui, infuzând aburul cu gust de metal umed. Se întoarce spre mine încet, cu o expresie ţeapănă şi ofensată. Dar când îmi vede faţa, arată surprinsă. Irisurile îi sfârâie cu energie qi verde-Lemn – orteza de pe coloana vertebrală e în funcţiune.

Mă străduiesc să nu arăt şi eu aceeaşi expresie, pentru că, *o, fir-ar, Dugu Qieluo se uită direct la mine.*

— Ă, bună. Îmi dreg glasul, așezându-mă cu grijă pe scaun. Sunt Wu Zetian. Sunt nouă.

Mijește ochii, care sunt și mai adânci și mai tăioși decât ai lui Li Shimin, având în vedere că are numai sânge Rongdi.

— Da. *Tu*.

Mi se usucă gura. Îi văd picioarele, fără bandaje, în papuci de lemn. Noi, cei din populația Han, ne batem joc de Rongdi pentru că sunt „barbari care își lasă femeile să umble peste tot”, însă în acest moment, eu sunt cea care vrea să-și ascundă picioarele deformate și „civilizate”.

— Ă... fac eu, m-am gândit că ar trebui să ne cunoaștem, domnișoară. Doamnă. Doamna Dugu.

Își ridică bărbia ascuțită.

— Sunt *Prințesa-General* Dugu.

Căldura mi se ridică la cap.

— Corect. Prințesa-General.

Își deschide robinetul cu un scârțâit strident.

— Ce-ai pățit la față?

— O. Îmi ating vânătaia monstruoasă de pe obraz. Am fost atacată. De două ori.

Își clătește părul viguros.

— Și crezi că-mi pasă?

Îmi mușc buza ca să nu subliniez că ea a fost cea care a întrebat.

— Nu, nu mă aștept să-ți pese.

— Atunci de ce-ai venit? Încerci să te pui bine cu mine ca să obții favoruri?

Îmbujorarea mi se adâncește. Nu e lipsit de adevăr.

— Voiam doar să te cunosc...

— Să-ți spun ceva, fată-vulpe. Privirea ei o taie pe a mea, zumzăind cu un verde electric și mai strălucitor. Le știu eu pe cele de genul tău. Așa că e mai bine să stai departe de mine, și mai ales departe de partenerul meu.

— *Ce?*

— Stai. Departe. De partenerul meu.

— Ce... eu... *Ce legătură are?*

— Crezi că ești cea mai tare nenorocită nouă? Te crezi specială? Văduva de Fier din Vulpea cu Nouă Cozi?

— Dacă vorbești despre chestiile din presă, sunt complet în afara controlului meu! Am fost închisă timp de aproape două săptămâni, fără să știu nimic!

Își stoarce prosopul din poală.

— Știi ce am văzut ieri în luptă? Pe tine. Pe tine, în mintea partenerului meu.

Furia, înnegrită de dezamăgire, mă străbate ca un fum toxic.

— Și... și asta e vina *mea*? Glumești? Sunt aici, încercând să vorbesc cu tine ca de la fată la fată, și tu... Ești *incapabilă* să-ți folosești creierul pentru altceva decât pentru un bărbat?

Brațul ei se mișcă prea repede.

Capul mi se izbește de peretele de faianță. Durerea îmi explodează în craniu. Scaunul îmi alunecă, încurcându-mi-se printre picioare. Alunec și mă prăbușesc pe podeaua lipicioasă, în agonie.

— Stai departe de partenerul meu, cățea criminală, se răstește Qieluo deasupra mea.

Mă lasă într-o băltoacă de apă rece și lipicioasă, iar picioarele ei normale pleoscăie pline de încredere pe gresie, așa cum ale mele nu pot s-o facă niciodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

PRADĂ

Capul mi se învârte şi-mi pulsează de durere, învăluit într-o ceaţă fierbinte. Îl strâng tare cu mâinile o vreme, înainte de a putea să mă mişc din nou. Tremurând, îmi îndrept privirea către duşuri, prin aburul plutitor, ca să văd dacă şi celelalte sunt la fel de şocate ca mine.

Un copil plânge. Altul râde. Prind câteva priviri nedumerite de la celelalte femei, dar dispar repede. Îşi clătesc părul cu mişcări rapide. Îşi storc prosoapele. Închid robinetele. Îşi aruncă sticluţele de toaletă în coşuri. Se grăbesc să plece.

Nu-mi vine să cred.

Îmi trântesc din nou scaunul în picioare şi mă aşez la loc, apăsându-mi ochii cu palmele. Mă dor de la presiunea lacrimilor care dau năvală, care mi se adună în palme şi îmi curg pe încheieturi. Strâng din dinţi. Pieptul mi se cutremură.

Aud paşi venind spre mine.

Mă întorc încordată, crezând că s-a întors Qieluo să continue, poate cu o armă mai dură.

Dar e altă femeie.

— Te simţi bine? Se apleacă, cu părul strâns într-un coc la spate, în mare parte uscat, dar adunând mărgele de umezeală. Are ochi blânzi, fără riduri, o punte a

nasului joasă şi o faţă lată. Nu ar putea avea o înfăţişare mai tipică pentru populaţia Han nici dacă ar încerca.

Însă şi ea are picioarele normale.

O secundă mai târziu, îmi dau seama că mă holbez la ele, şi încerc să mă prefac că mă uit la tot corpul ei, dar ea îmi zâmbeşte înţelegătoare, cu gropiţe în obraji, îşi împreunează palmele şi face o mică plecăciune.

— Ma Xiuying, pilot yin al Ţestoasei Negre.

— O! Ridic din sprâncene cu surprindere. Desigur!

Una dintre celelalte două Prinţese de Fier, în afară de mine. Ar fi trebuit s-o recunosc – dar lipsa machiajului şi a coafurii m-au păcălit. Aspectul ei simplu şi educaţia ei sunt în contrast uimitor cu rangul ei. A crescut la o fermă şi nu s-a gândit niciodată să devină concubină, nici chiar soţie într-o familie respectabilă, dar echipa de testare a forţei-spirit i-a descoperit valoarea incredibilă.

Chicoteşte.

— Da, mi se spune „Ma cea cu picioare mari".

Mă grăbesc să-i întorc plecăciunea.

— Nu ar trebui să fii în provincia Ming?

— Eu şi Yuanzhang am venit peste noapte. Comandamentul Central spune că aici sunt agitaţii serioase ale hundunilor.

Înţeleg. Ţestoasa Neagră este de tip Apă; sunt unităţile cel mai uşor de manevrat prin spaţii vaste, datorită flexibilităţii lor.

— Da, asta e parţial din vina mea. Îmi masez umflătura fierbinte de pe cap. Mă bucur că au avut inteligenţa să te trimită. Eşti cu siguranţă mai plăcută decât *ea*. Mă uit prin aburi către draperiile de vinil care acoperă intrarea.

Xiuying râde, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Să fiu sinceră, şi eu am venit aici ca s-o văd. Presupun că e bine că am ratat şansa de a începe o conversaţie.

Îmi dau ochii peste cap atât de tare, încât simt durerea trecându-mi prin craniu.

— Nu-mi vine să cred.

— Ei, ştii cum sunt fetele Rongdi. Ca artificiile. Xiuying se trage mai aproape, şoptind jucăuş. Vorbeşte cu un puternic accent nordic, subliniind litera *r*. Am auzit că şi-a pus cuţitul de vânătoare la gâtul Prinţului-General Yang în noaptea Încoronării Perechii şi l-a pus să jure că nu se va culca niciodată cu altă femeie. Şi *de asta* nu şi-a luat niciodată concubine.

Mă încordez puţin la felul în care Xiuying vorbeşte despre asta, dar am auzit că tensiunile dintre Han şi Rongdi sunt mai acute în provincia Ming.

— De fapt, nu am o problemă cu asta, dar să dea vina pe mine pentru că el s-o fi gândit pentru scurt timp la mine? E pur şi simplu ridicol!

Xiuying ridică dintr-o sprânceană uşor curbată.

— Uneori, trădarea minţii e cea care doare mai mult. Mult mai mult decât trădarea trupului.

— Bine, *chiar e* ciudat că se gândeşte la mine, şi totuşi.....

Xiuying ridică din umeri.

— Nu e surprinzător că bărbaţii te găsesc interesantă. Mai ales piloţii. Dacă m-aş uita cu atenţie în timp ce lupt împreună cu Yuanzhang, probabil că aş vedea şi eu urmele tale.

— Serios?

— Bărbaţii sunt întotdeauna ademeniţi de ceea ce e proaspăt şi nou, chiar dacă nu recunosc. Oricum, dacă vrei să mai vorbim, hai să... Arată către o cadă de lemn

de pe partea opusă duşurilor. Cei doi băieţi ai ei sunt acolo, chicotind şi stropindu-se unul pe altul.

Nevrând să fiu nepoliticoasă, mă forţez să zâmbesc şi vin clătinându-mă cu scaunul şi cu coşul. Dar nu pot să nu mă gândesc că probabil concubinele lui Zhu Yuanzhang au înlocuit-o pe Xiuying când era însărcinată. Au murit fete, deşi nu era nevoie. Nu înţeleg de ce a făcut copii într-un mediu atât de riscant. Are douăzeci şi trei de ani şi depăşeşte limitele longevităţii unei femei-pilot. Zhu Yuanzhang este şi mai în vârstă, are douăzeci şi patru de ani. Peste vreun an, armata s-ar putea să-i ofere tribut.

Dar poate copiii au fost ideea armatei, şi n-ar trebui s-o judec atât de repede. Când o femeie rămâne însărcinată, corpul ei devine dintr-odată treaba tuturor. Nenumărate restricţii îi pot fi impuse „pentru binele copilului". Nu există instrument mai bun de control.

Dacă eu şi Li Shimin supravieţuim acestor două săptămâni, îi şi văd forţându-l să mă lase însărcinată.

Îmi îngheaţă stomacul la gândul ăsta. Îmi ating abdomenul, *pântecul*, iar gândurile îmi zboară într-o sută de direcţii înspăimântătoare. Strâng tare din ochi ca să alung imaginile.

— Biao'*er*, Di'*er*, salutaţi-o pe Sora cea Mare Wu! Xiuying păşeşte mult mai echilibrat decât mine, cu picioarele ei normale. Orteza ei spinală neagră i se întinde pe spate ca un şarpe întunecat. Nu cred că e o coincidenţă faptul că două din cele trei Prinţese de Fier au picioarele normale. Dar când vine vorba de a face copii, mă îndoiesc că a avut de ales.

— *Wu-jiejie hao*, mormăie băieţii, devenind brusc timizi.

Îi salut din cap, ignorând prevestirea care îmi apasă pieptul, şi deschid duşul de lângă cel al lui Xiuying.

După un scârțâit ruginit, apa fierbinte curge și mă spală de pelicula de mizerie pe care am adunat-o de pe podea.

Toate celelalte femei s-au grăbit să iasă. Xiuying se așază pe un scaun și își usucă băieții cu un prosop, însă ridică privirea, cu o expresie mai sumbră decât înainte.

— Ascultă, spune ea. Știu că poate nu e treaba mea, dar dacă o să vrei vreodată să vorbești cu cineva, sunt aici. Știu că ești nouă și poate nu ai acces la prea multe. Îți pot împrumuta ce ai nevoie. De exemplu... pudră. Ai?

— Pudră? înclin din cap.

— Știi, pentru... Arată spre obrazul ei, apoi spre gât.

Îmi pipăi vânătăile.

— Oh, astea? Mulțumesc, dar n-are rost. Nu am pe cine să mulțumesc.

— Să știi doar că te înțeleg. Lumina dansează în ochii ei triști. Știu că bărbații nu se controlează. Mai ales un Rongdi, ca pilotul Li.

Genele mele clipesc repede.

— *Oh*. O, nu, astea nu sunt din... Nu Li Shimin mi-a făcut asta! Fir-ar, l-aș ucide dacă ar fi fost el!

— Oh. Scuze. Am presupus...

— Dar *tu* de ce ai pudră la îndemână? Mă uit repede la ea, alertată brusc, dar nu văd vânătăi, apa le-ar fi dezvăluit.

Privirea i se întunecă din nou.

— Pentru fetele care au nevoie, desigur.

— De ce să le ascundem? Bărbații care fac asemenea lucruri ar trebui judecați și uciși, nu suportați!

Gura i se deschide cu surprindere, apoi se închide cu un zâmbet slab.

— Acum îmi dau seama de ce ți se spune Văduva de Fier.

— Pur și simplu nu văd niciun rost în a tolera astfel de lucruri. Mă întorc spre perete, cu pumnii strânși. Apa îmi curge în valuri peste ochi. Fantoma Surorii celei Mari îmi zâmbește în minte. Zâmbește și zâmbește și zâmbește, pentru că ferească cerul să fie altceva decât fiica perfectă, ascultătoare. Înduri și înduri, și pentru ce? Atâta timp cât îi liniștești, cât continui să-i lași să facă ce vor ei, de ce s-ar schimba vreodată în bine? Cu violență obțin tot ce-și doresc. Și în final ce ne așteaptă, decât moartea?

— Dar trebuie să înțelegi că majoritatea concubinelor-pilot nu pot face pur și simplu o scenă, spune Xiuying, obosită. Sunt în joc siguranța și mijloacele de trai ale familiilor lor. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să ne sprijinim una pe cealaltă. Promite-mi că mă vei căuta dacă ai nevoie să vorbești despre ceva, bine?

Ceva strâns tare în mine cedează încet. Are dreptate. Ar trebui să încerc să înțeleg. Fiecare se află într-o situație diferită.

— Bine. Mulțumesc, spun eu, pentru că îi pasă de mine și sincer e de treabă, după ce mi-a făcut Qieluo.

Privind în urmă, am fost proastă să presupun că Qieluo mă va sprijini doar pentru că e și ea femeie.

Bunica a fost cea care mi-a zdrobit picioarele.

Mama a fost cea care ne-a încurajat pe mine și pe Sora cea Mare să ne oferim drept concubine, astfel încât fratele nostru să-și permită o viitoare mireasă.

Mătușile din sat au fost întotdeauna cele care stăteau și bârfeau care fată nu se căsătorise încă, în ciuda faptului că tot ele se plângeau fără încetare de propriii lor soți. Apoi le felicitau pe proaspetele mame pentru că

au fost binecuvântate cu un băiat, în ciuda faptului că sunt ele însele femei.

Cum faci să supui jumătate din populaţie şi să le faci sclave de bunăvoie? Le spui că nu trebuie să facă altceva decât să servească, din momentul în care s-au născut. Le spui că sunt slabe. Le spui că sunt pradă.

Le spui iar şi iar, până când acesta devine singurul adevăr pe care sunt capabile să-l trăiască.



Întoarsă în apartament, mă privesc în oglinda din baie. O lumină galbenă tulbure trece prin geamul din sticlă mată. Afară răsună zgomotele de la interminabilele proiecte de construcţie de pe Zid. Yizhi e în camera lui Li Shimin, stă lângă el tot timpul pentru a-l împiedica să se strecoare pe porţile morţii.

Ar trebui să dorm acum, conform noului nostru program nocturn. Hundunii atacă mai adesea noaptea, aşa că e mai bine să fim treji atunci şi pregătiţi să-i facem faţă lui An Lushan, în cazul în care începe altă bătălie înainte să ne reîncărcăm.

Dar cum m-aş putea odihni? S-ar putea să fi câştigat o aliată în Xiuying, dar ea nu ne poate ajuta cu problemele noastre cele mai urgente, dacă nu ştie pe nimeni în Sui-Tang. Cuvintele ei şi ale lui Qieluo mi se tot învârt prin minte.

Nu e surprinzător că bărbaţii te găsesc interesantă.

Să-ţi spun ceva, fată-vulpe. Le ştiu eu pe cele de genul tău.

Genul meu? Ce gen, mai exact?

Chiar par *atât de mult* o vulpiţă care se foloseşte de băieţi şi care distruge vieţi?

Mă gândesc la comentariile pe care mi le-a arătat Yizhi, de la oameni care încearcă să-și dea seama ce sunt, discutând dacă armata ar trebui să mă folosească sau să mă execute. Înțeleg de ce se gândea Yang Jian la mine. Noua fată ciudată căreia nici măcar el, un Prinț-General, nu i-ar supraviețui. Mă înfior când mă gândesc la ceea ce a văzut Qieluo în mintea lui, dar n-ar fi trebuit să se simtă amenințată. Mă îndoiesc că a fost o fantezie alimentată de iubire sau de respect.

Dar poate că toată această atenție e o resursă de care nu mă folosesc.

Sângele îmi pompează mai repede prin vene. Mă apropii de oglindă, examinându-mi trăsăturile învinețite. Ochii îmi sunt fantomatici, injectați, înconjurați de cearcăne. Buzele îmi sunt crăpate. Tenul mi-e palid ca moartea. Dar baza rămâne; am o structură osoasă bună.

Mă văd cum mă retrag de la oglindă, iar un foc întunecat mi se aprinde în ochi. Oamenilor le place să se holbeze la fete frumoase, dar și mai mult le place să le urască. Nu există nimeni de care masele să fie mai obsedate decât femeile care îndrăznesc să se abată de la idealul docil de soție și mamă. *Prea vanitoase*, oameni precum tatăl meu le înjură pe acele femei. Prea obsedate de sine. Prea viclene, obțin tot ce-și doresc de la bărbați și îi lasă fără nimic.

Ăsta e genul de fată care crede Qieluo că sunt. Și în virtutea a ceea ce am făcut și a felului în care am acționat, nimic din ceea ce spun sau fac nu mă poate îndepărta de ideea asta.

Dar se pot face bani din a fi urâtă atât de mult, iar a fi o sursă de bani înseamnă putere și protecție. Presei nu-i pasă de bine sau de rău. Fiecare clic pe un titlu scandalos aduce profit; fiecare vizualizare a unei imagini compromițătoare generează venituri. Dacă ești o sursă de profit suficient de mare, companiile media vor face

presiuni politice şi vor mitui toate legăturile din guvern ca să nu te piardă. Ştiu asta pentru că Pan Jinlian, o prietenă apropiată a familiei lui Yizhi, este în mod constant pe prima pagină pentru că e frivolă şi scandaloasă. Înţelepţii ar fi trebuit să o interzică din presă cu mult timp în urmă pentru „coruperea valorilor sociale”, dar atâta timp cât oamenii nu se pot opri să vorbească despre ea, companiile media o vor sprijini întotdeauna din umbră. Yizhi spune că ea ştie foarte bine ce face. Râde de comentariile pline de ură în timp ce îşi vede averea crescând din ce în ce mai mult.

Aş putea merge pe acelaşi drum. Dacă aş semna un contract de exclusivitate cu o companie media, i-aş face mult mai bogaţi, obligându-i astfel să mă susţină.

L-aş putea obliga pe *tatăl lui Yizhi* să mă susţină.

Un impuls mi se învârte în spirală până în vârful capului. Mâinile mi se încleştează pe blatul chiuvetei. L-am trecut cu vederea pe Gao Qiu în tot acest timp pentru că nu am încredere în capacitatea lui de a fi mişcat de dragostea lui Yizhi pentru mine, şi am auzit prea multe poveşti despre tacticile lui de afaceri suspecte. Însă influenţa companiilor media e singurul lucru pe care l-am văzut să schimbe soarta unui pilot. Cel mai bun exemplu e Sun Wukong, fostul pilot al Regelui Maimuţă. A ajutat un călugăr respectat să traverseze sălbăticia hundunilor şi să îndeplinească o misiune legendară, aceea de a recupera manuscrise academice şi diagrame tehnice dintr-o altă fortăreaţă, Indu, cu care Huaxia a pierdut comunicarea după ce a pierdut provincia Zhou. După cartea de memorii *Călătorie către fortăreaţa din apus* şi adaptările sale, a ajuns la o asemenea popularitate, încât angajamentele din mass-media l-au scutit de bătălii serioase pentru restul vieţii în care ar fi putut pilota crisalide. Apoi s-a retras, pentru a deveni actor

şi comediant, şi este încă foarte popular. Fratele meu îi urmăreşte videoclipurile zilnic.

Compania Gao e firma care îl manageriază.

Asta înseamnă că Gao Qiu are puterea să împiedice ca un pilot să fie oferit tribut. Dacă încep să-i aduc o sumă absurd de mare de bani, pun pariu că are tot felul de metode de a-i forţa pe strategii din Sui-Tang să-şi schimbe poziţia.

Mă grăbesc să ies din baie. De data asta, când îl caut pe Yizhi, nu îl caut ca să-l sărut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

ÎN CIUDA A TOATE

A discuta cu Gao Qiu e la fel de groaznic pe cât mi-am imaginat. Va lucra cu mine doar dacă dovedesc că-i pot supravieţui din nou lui Li Shimin.

— Înţelepţii nu sunt mulţumiţi de ea, aşa că ar trebui să mituiesc o grămadă de oameni ca să se uite în altă parte, ca s-o promovez cu adevărat, îi spune el lui Yizhi într-un mesaj vocal, pentru că nici măcar nu-mi vorbeşte direct. Nu are rost să fac asta dacă o să moară două secunde mai târziu.

Deci totul depinde încă de cât de bine ne echilibrăm, Li Shimin şi cu mine, în următoarea noastră bătălie.

Mintea mi se limpezeşte. Nu-l mai resping, indiferent de lucrurile pe care le-a făcut, indiferent de sentimentele confuze pe care le am pentru el. După ce supravieţuieşte celui mai rău sevraj cu ajutorul lui Yizhi, fac toate exerciţiile în doi pe care ni le sugerează Sima Yi, fără să mă plâng. Dans pe gheaţă, dans obişnuit, căzături pe spate, mers în echilibru pe bârnă ţinându-ne de mână, orice. Nu-i pun la îndoială metodele.

Nici măcar când ne spune să sărim împreună de pe Marele Zid.

În timp ce luna trece printre nori învăluită într-o ceaţă luminoasă, Li Shimin îşi înfăşoară braţele în jurul meu, ca şi cum ar încerca un alt dans. Din cauza

nenumăratelor dezastre, Sima Yi a primit suficient sprijin de la colegii lui strategi din Comandamentul Central pentru a ne oferi armură-spirit, în parte pentru a ne ajuta la antrenament, în parte pentru a descuraja noi atacuri din partea altor piloţi.

Greutatea aripilor stacojii ale armurii Păsării Roşii, fiecare aripă fiind mai lungă decât înălţimea noastră, ne menţine în echilibru pe marginea de beton pe care ne aflăm. Partea de Zid pătată de vreme şi acoperită cu licheni se cufundă în jos prin întuneric, iar pământul e atât de îndepărtat, încât nu face decât să te atragă spre uitare. Mi-ar fi plăcut să învăţ să zbor de jos de pe pământ, dar Sima Yi spune că aş putea irosi din greşeală o mulţime de energie qi încercând să învăţ, aşa că mă lasă să încerc doar o singură dată, în condiţiile lui stricte.

Un vânt de noapte trece prin sălbăticia hundunilor, ca o concubină moartă care strigă de dincolo, mişcând părul scurt al lui Li Shimin, îngheţându-mă până în măduva oaselor. Tremurăturile lui nu s-au oprit de tot, iar trăsăturile lui rămân lipsite de viaţă şi impasibile, îngreunate de umbre grele.

Dacă înainte a fost ciudat să-l văd pe cel mai puternic pilot din Huaxia fără coroană, arată şi mai ciudat acum că poartă armură. Armura e foarte grandioasă, cu aripi şi cu fuste lungi ca de phoenix şi cu pene metalice peste umeri, iar în vârf capul. Clar, lipseşte ceva.

Mă întreb cum ar arăta coroana lui, când Sima Yi dă ordinul oficial:

— Săriţi!

Asist pentru prima dată în carne şi oase la spectacolul în care Li Shimin, Demonul de Fier, îşi canalizează energia qi.

O strălucire roşie ca focul arde ca râurile de lavă pe sub pielea lui şi ajunge în armură. Căldura dă năvală

în corpul meu, strâns lipit de al lui. Irisurile îi ard, strălucitoare ca jarul. Aripile i se întind în noapte, în flăcări.

Fiindcă forța maximă cu care cineva își poate canaliza qi-ul este direct proporțională cu forța-spirit, acesta este într-adevăr cel mai intens aspect pe care îl poate avea cineva în Huaxia.

Cu un trosnet sonic al aripilor, sare de pe Zid cu mine în brațe. Mă agăț de armura lui fierbinte, înăbușindu-mi un țipăt, la sentimentul brusc de imponderabilitate. Vântul îmi șuieră în urechi. Lumea își pierde marginile, logica. Rafalele bătăilor lui de aripi, înfierbântate de energia qi, se rotesc în jurul nostru. Habar n-am dacă asta înseamnă că murim sau nu, și nu reușesc să deschid ochii pentru a confirma.

Însă pe măsură ce oxigenul îmi intră și-mi iese din plămâni, frustrarea sfârâie în mine.

Asta vreau eu să fiu? O fată care trebuie să rămână atașată de un băiat?

Inspirând adânc, îmi canalizez qi-ul alb de Metal de la meridianele corpului către exterior. O senzație răcoritoare îmi inundă coloana vertebrală și intră în armură. Mă desprind de Li Shimin, împingându-l în piept.

Teroarea îmi crește când încep să cad, dar bat din aripi iar și iar, canalizându-mi qi-ul în ele, fără oprire. Cu coada ochiului văd o strălucire palidă. Rafalele răcesc sudoarea care mă inundă.

Și uite-așa, zbor.

Aripile mele uriașe mă susțin în vânt, sfidând gravitația, sfidând moartea. Exaltarea îmi zumzăie prin fiecare celulă din corp, sclipitoare și nepământeană ca lumina stelelor. Încet, mă înalț tot mai sus și mă rotesc, văzând lumea cu alți ochi. O lume mult mai mare, umplută cu mult mai mult spațiu, sunete și libertate. E un punct de vedere pe care ar trebui să îl aibă doar

crisalidele, şi totuşi iată-mă, o ființă umană care pluteşte prin aer, de parcă ar fi tot atât de nemăsurat cât oceanul plin de hunduni de la marginea de răsărit a țării. Pătratele de lumină ale turnurilor de veghe de pe Marele Zid formează o constelație ca un şarpe, de la o margine a orizontului până la cealaltă.

Mă uit la brațele mele. Propriul meu qi de Metal, rece şi calm şi alb-argintiu, curge sub textura ca un penaj a armurii mele.

Atât de multe emoții se revarsă în interiorul meu, încât habar n-am cum să mă descurc, să le controlez, să nu mi se reverse din ochi ca lacrimile bătute de vânt. Suspinele îmi scutură atât de tare corpul lipsit de greutate, încât mă rotesc în dezechilibru, cu o aripă mai sus decât cealaltă. Li Shimin zboară după mine şi mă prinde de talie. Bătăile reci ale aripilor mele se amestecă cu cele fierbinți ale aripilor lui, ca o respirație comună.

Sunt atât de copleşită, încât nu fac nicio mişcare să-l resping.

— Până şi *mersul* e un lux pentru mine, orăcăi eu, bătându-l cu pumnul pe pieptarul armurii. Apoi mă sprijin de el. Căldura qi-ului lui îmi încălzeşte obrazul.

El nu spune nimic. Mă ține în brațe, plutind în aer, în spațiul de neconceput dintre cer şi pământ, unde oamenii nu sunt meniți să ajungă.



În ciuda a toate, şi deşi Sima Yi pare destul de mulțumit după ce ne întoarcem pe Zid, sinergia noastră nu se îmbunătățeşte.

— Îi cedezi lui, nu cooperezi cu el! țipă la mine Sima Yi când Li Shimin mă târăşte într-un nou exercițiu stângace pe patinoar. Nu e acelaşi lucru!

E uşor pentru el să trăncănească. Ar trebui să încerce *el* să coopereze pe gheaţa alunecoasă cu cineva a cărui minte rătăceşte constant într-o sută de direcţii, oriunde se află cea mai apropiată sticlă de băutură.

În a cincea zi de antrenamente, o anxietate constantă tremură în interiorul meu, reducându-mi speranţa că ne putem coordona la timp. De parcă mi-ar oglindi starea de spirit, o furtună se abate pe clădirea patinoarului, făcând să huruie pereţii de beton şi scuturând ferestrele.

— Hei. Sima Yi îmi face semn de la marginea patinoarului, când Li Shimin se îmbufnează şi ia o pauză să se ducă la baie. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce? Patinez spre el ezitând, mişcându-mi aripile ca să mă menţin în echilibru. Armura ne-a împiedicat să mai cădem pe gheaţă şi m-a ajutat să nu mă doară prea mult picioarele.

Sima Yi îşi încleştează mâinile pe bariera joasă de sticlă din jurul patinoarului.

— Ai face bine să nu fii încurcată într-un triunghi amoros.

Patinele mele mici se opresc scrâşnind. Deschid gura ca să arunc un protest.

— Nu încerca. Sima Yi ridică palma. Am văzut felul în care tu şi băieţaşul bogat vă uitaţi unul la altul. Dar ai face bine să nu faci nimic nepermis cu el. Umerii îi cad, vocea îi devine gravă. Shimin trebuie să fie partenerul tău, Perechea ta Echilibrată. Să nu uiţi asta. Şi mai ales nu uita asta când sunteţi în public. Opinia generală a armatei e deja împotriva ta. Nu-ţi permiţi să primeşti şi eticheta de *adulteră*.

Recăpătându-mi calmul, îmi dau ochii peste cap.

— Nu-ţi mai face griji. Îmi cunosc priorităţile. Nu e minciună. Nu l-am mai sărutat pe Yizhi din noaptea

aceea groaznică. Şi în plus, nu ştii geometrie, Strateg Sima? Fac un triunghi cu degetele şi mă uit prin el. Triunghiul e cea mai puternică figură.

— Eu vorbesc serios, se răsteşte el. Tu şi cu Shimin sunteţi nefiresc de stânjeniţi unul cu celălalt. Ce se întâmplă? Nu-ţi îndeplineşti cum trebuie datoria de concubină?

Când îmi dau seama ce vrea să spună prin „datoria de concubină", căldura îmi urcă de la gât până la urechi.

— Nu! Nu e treaba... *N-am făcut-o niciodată!*

Sima Yi îşi loveşte faţa cu ambele mâini.

— O, asta explică *atât* de multe. Nici nu e de mirare că nu faceţi niciun progres!

— Ce legătură are *asta* cu antrenamentul?

— Glumeşti? Este cea mai importantă activitate de formare a unei legături între parteneri! De ce n-aţi făcut-o? cere să afle Sima Yi, ca şi cum m-ar întreba de ce n-am stins focul înainte de a ieşi din apartament.

Alunec înapoi pe patine, fluturându-mi aripile pentru a rămâne în echilibru.

— Eu... Pur şi simplu nu vreau!

— Nu contează ce vrei, spune Sima Yi printre dinţii încleştaţi, şi simt un fior rece la cât de sever e cu privire la subiectul ăsta ridicol. Dacă ai putut s-o faci cu Prinţul-Colonel Yang, o poţi face şi cu Shimin. Înţeleg că eşti îngrozită fiindcă el e Rongdi, dar...

— Nici cu Yang Guang n-am făcut-o! strig eu ca să nu mai aud acea propoziţie.

Sima Yi rămâne cu gura căscată timp îndelungat.

— Eşti încă *fecioară*?

— Contează? Obrajii mi-au devenit atât de fierbinţi, încât sunt sigură că sunt de un roşu fluorescent.

— Da! Loveşte cu palma bariera patinoarului. Ascultă, nu poţi pilota cum trebuie împreună cu Shimin dacă ai acest blocaj mental împotriva lui, aşa că trebuie să treci peste asta. Vă las literalmente să mergeţi să o faceţi chiar acum. E urgent. Nu e momentul să te porţi ca o fată!

— Păcat – chiar *sunt* fată! Lacrimile îmi înţeapă ochii, umplându-i până să se reverse. Toată viaţa mi s-a spus că ăsta e cel mai rău şi mai murdar lucru pe care l-aş putea face! Ştii de câte ori familia mea m-a ameninţat că mă bagă în coteţul porcilor şi mă îneacă, pentru că mă *bănuiau* că m-am apropiat de un băiat? Iar acum vrei să mă culc dintr-odată cu un tip pe care îl *urăsc*?

Glasul mi se loveşte de pereţii de beton în ecouri cavernoase. Sima Yi deschide gura pentru a mă contrazice, dar se uită mai bine într-o parte.

Mă uit şi eu într-acolo.

Li Shimin stă la jumătatea distanţei dintre noi şi toalete, holbându-se la noi. Nu i-am auzit zăngănitul armurii din cauza ploii care loveşte zidurile. Tunetele se rostogolesc pe deasupra clădirii, bubuind.

Mă cuprinde regretul. Aproape că-mi vine să-mi acopăr gura.

Însă nu mi-am ascuns niciodată dispreţul faţă de el, deci ce mai contează?

Îmi ţin pumnii strânşi pe lângă corp.

— Of, mă rog. Sima Yi dă din cap. Să terminăm odată... Shimin! Treci aici! Trebuie să vorbim despre consumarea parteneriatului tău cu pilotul Wu!

Sprâncenele lui Li Shimin se încruntă într-o emoţie pe care nu o pot descifra. Se întoarce pe călcâie şi se năpusteşte înapoi spre baie, cu fustele lungi ale armurii zăngănindu-i pe jambiere.

— Nu discut despre asta.

Sima Yi se sufocă cu aer.

— Care-i problema ta? Poate că e puţin cam dolofană, dar arată cât de cât bine!

Li Shimin aruncă o privire peste umăr, cu aceeaşi furie pe care a dezlănţuit-o în bătaia de la cantină.

— Nu sunt animal, Strateg Sima. Privirea i se îndreaptă spre mine, îndulcindu-se. Nu *suntem* animale.

— Nu, dar sunteţi piloţi! insistă Sima Yi. Şi vieţile voastre depind de următoarea bătălie. Uitaţi-vă cât de stânjeniţi sunteţi unul în preajma celuilalt — trebuie să remediaţi asta!

Li Shimin continuă să se îndepărteze. Închid ochii, respirând încet şi adânc.

Oare *chiar* distrugem totul singuri? Poate chiar e parte a problemei.

Mă forţez să-mi păstrez logica: dacă nu rezolvăm problema acum, va rămâne între noi, făcându-ne să ne poticnim şi mai mult decât înainte. Şi nu avem timpul sau luxul de a ne mai poticni.

Cu faţa arzându-mi de un alt val de căldură, trag aer în piept.

— Li...!

Luminile roşii se aprind în tavan. Sirenele care anunţă atacul hundunilor răsună în toată clădirea.

Li Shimin se întoarce.

Panica trece peste chipul lui Sima Yi, dar se stăpâneşte într-o secundă şi începe să strige comenzi normale, deloc absurde.

Instinctul de supravieţuire şterge marginile zimţate ale conflictului dintre noi. Li Shimin aleargă spre mine. Îmi înfăşor aripile în jurul trunchiului, ca să-i fie mai uşor să mă ia în braţe. Mă ridică, pentru că aşa va fi

mai rapid decât să încerc eu să pășesc. Nu putem zbura. Am deveni ținte uriașe și strălucitoare în noapte, și orice soldat ne-ar putea doborî, cu scuza că ne împiedică să dezertăm.

Dar nu facem mai mult de zece pași afară din clădire, înainte ca soldații să se înghesuie în jurul nostru, cu cizmele împroșcând apa de ploaie. Îmi activez spiritul canalizându-mi energia qi prin armură la o intensitate deosebită. Ca un al treilea ochi care se deschide, corpul meu capătă un nou nivel de conștientizare, recepționând forța-spirit împrăștiată prin tabără. Semnalele se apropie din toate direcțiile.

Oare toți soldații din tabără au primit ordin să ne încolțească?

— O, de data asta nu vă mai eschivați, șuieră vocea lui An Lushan din difuzorul unei tablete. Un soldat ne arată transmisiunea, în timp ce un altul înclină o umbrelă deasupra ecranului.

Sima Yi își scutură mâneca, deja udă.

— Am ordine de la Comandamen...!

— Ordine de și mai sus. An Lushan își ridică propria tabletă, afișând un document. Prin decret al Președintelui Kong însuși.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

CU UN BANG

Faţa îmi devine mai rece decât ploaia care se scurge pe ea.

Preşedintele Kong e conducătorul Înţelepţilor. Şi el practic a declarat că renunţă la noi şi la şansa contraatacului.

Privirea mi se îndreaptă spre Sima Yi, însă numai groază se citeşte pe faţa lui, luminată slab de felinarele taberei, bătute de ploaie. La următorul fulger, îmi dau seama cât de mult l-au afectat ultimele zile şi pe el. Apa se prelinge pe trăsăturile lui scofâlcite şi i se scurge de pe barba udă.

Nu-mi întâlneşte privirea. Închide ochii şi spune:

— Am înţeles.

Inima mi se cufundă ca o piatră într-o prăpastie fără sfârşit.

An Lushan rânjeşte şi mai larg pe ecran. Îşi înclină bărbia.

— Du-i la Pasărea Roşie.

Soldaţii se apropie. Unul dintre ei ridică botniţa. Ploaia alunecă pe oţelul întunecat.

— Nu-mi pune aia! strigă Li Shimin, iar timbrul profund al vocii lui bubuie prin armurile noastre. Îi face

pe soldați să se oprească. Mă strânge și mai strâns în brațele lui. Vin cu voi. Nu mă mai opun. Acum o am pe *ea*.

Înțeleg ceva târziu, sau poate doar îmi amintesc: nu sunt singura care trebuie „îmblânzită" prin acest aranjament.

Dar nimic din toate astea nu e real. Nu suntem parteneri funcționali. Abia ne putem uita unul la altul. Energia qi ni s-a reîncărcat doar timp de șase zile.

N-o să funcționeze.

Li Shimin începe să meargă după soldați, iar picăturile de ploaie îi acoperă ochelarii. Vine și Sima Yi, dar e oprit.

— Strateg Sima, nu e nevoie să-i însoțești, spune An Lushan cu un zâmbet și un semn din mână, de parcă i-ar face o favoare.

Sima Yi își arată dinții, dar nu are de ales decât să rămână pe loc, amenințat cu arma.

— Nu uitați, puteți încerca să încărcați rapid Pasărea Roșie! ne strigă el prin ploaie. Culegeți cât de mult qi puteți de la alte crisalide și s-ar putea să fie în regulă!

Nu, nu va fi în regulă! Cine ne-ar împrumuta qi *nouă*? Xiuying ar fi putut, dar se reîncarcă și ea. Nu va participa la această bătălie.

Vreau să scap din brațele lui Li Shimin și să fug, dar ce folos? Sunt incapabilă fizic să alerg. N-o să pot niciodată...!

Stai. Armura.

Poate reușesc s-o iau la fugă.

Îmi răsucesc corpul pentru a-mi desfășura aripile. Îi zgârie pieptarul lui Li Shimin cu un clinchet, apoi încerc să bat din ele... *Bang*.

O forță albă orbitoare mă aruncă în el. O secundă mai târziu, durerea îmi cuprinde spatele. Petele îmi

inundă vederea. Gura mi se deschide, dar toţi muşchii îmi sunt prea încordaţi pentru a scoate vreun sunet. Strigătele îmi intră şi-mi ies din urechi, ca şi cum m-aş fi scufundat în apă cu gheaţă.

— *...îţi baţi joc de mine...*

— *...cum ar trebui să...*

Mirosul de praf de puşcă pluteşte în aerul umed. Li Shimin îmi strigă numele — l-a mai spus vreodată? — şi mă leagănă, mă scutură, dar nu mă pot concentra. Durerea îmi devorează toate simţurile, cuprinzându-mi fiecare celulă.

Lumea se transformă.

Suntem conduşi mai departe. Vag, în agonia mea zguduitoare, îmi simt aripile inerte frecându-se de poteca de beton plină de apă.

Nu există scăpare.



În călătoria către vârful Marelui Zid, îmi pierd şi îmi recapăt cunoştinţa. Luminile slabe din lift. Scârţâieli. Arme scânteietoare. Gemete răguşite din gâtul meu. Ploaia ciocnindu-se de structurile din beton şi de şinele de oţel şi formând un strat de ceaţă.

Apoi suntem într-o navetă, îndreptându-ne cu viteză spre turnul de veghe Zhen'guan, unde este parcată Pasărea Roşie. Picăturile de ploaie trec pe ferestre ca nişte gheare luminoase în întunericul nopţii.

— Chiar m-au împuşcat, şuier eu, încolăcită în braţele lui Li Shimin, cu faţa la el. S-ar putea să fi spus deja aceste cuvinte de mai multe ori. Nu-mi dau seama. Transpiraţia rece îmi tremură pe frunte.

— Rămâi cu mine. Mă ţine de umeri, strângându-mă mai aproape. Rămâi până ne conectăm cu Pasărea. Pe urmă n-o să mai simţi durerea.

Îmi clănţăne dinţii. Nu mă pot opri din tremurat. Aşa s-a simţit el în prima noapte de detoxificare? Sub armură, costumul de conducţie umed mi se lipeşte de piele, rece ca gheaţa.

O lumină roşie mocneşte sub penele de metal ale armurii lui. Căldura creşte în jurul meu, unduind prin aer. Inspir tremurând.

— Nu... Îi ating pieptarul. Nu... nu-ţi risipi qi-ul...

— Nu mai contează acum, mormăie el, cu irisurile sfârâind roşii. Perlele de apă de pe ochelari se evaporă rapid. Îmi freacă mâinile acoperite de armură ca să le încălzească. Trăsăturile lui cenuşii, slăbite şi torturate de sevraj, se încordează în concentrare. Furtuna şuieră afară şi loveşte metalul din jurul nostru ca o mie de bătăi de inimă invadatoare. Naveta huruie peste şinele umede. Umbrele ploii îi trec pe faţă. Mă uit la el cu gura căscată.

— De ce eşti atât de bun cu mine? Mă sufoc, ceva îmi stă în gât. Când eu sunt atât de îngrozitoare cu tine?

Pleoapele îi cad, atât de disonant de blânde faţă de roşul demonic al irisurilor. Îşi împleteşte degetele cu ale mele.

— Tu eşti miracolul pe care l-am aşteptat atâta timp, intrând în aceste bătălii, rugându-mă ca ceva să fie diferit. Nu suport gândul că te voi pierde.

Fiorii îmi coboară până în inimă. Căldura îmi ustură ochii; vederea îmi tremură. Îmi întorc privirea spre picioarele lui, ca el să nu vadă dovada.

— Nu te urăsc. Vocea mi se urcă în cel mai înalt şi mai subţire registru. Nu aşa mult. Acum nu. Doar că mă derutezi.

— Îmi pare rău, şopteşte el, mâinile alunecându-i dintre ale mele.

Le prind la loc.

— Am auzit că scrii frumos. Îmi trec degetul mare peste al lui, cu gândurile legănându-mi-se ca apa de afară. Nu mai știu ce spun. Ar trebui să scrii din nou.

Scoate un râs sec. Își îndoaie degetele între ale mele. Îi zvâcnesc.

— Mâinile mele... toată munca grea la care m-au obligat... Nu cred că voi mai putea ține vreodată cum trebuie o pensulă cu cerneală.

Inima mi se strânge. Îi strâng mâinile la pieptul meu, delirând.

— Trebuie să încerci. Trebuie să încerci din nou.

Naveta se oprește scrâșnind, scuturându-mă în brațele lui. Țip de durere. Mâinile lui se rup de ale mele, pentru a mă sprijini. Soldații se ridică în jurul nostru, pregătind armele.

Își pune brațele sub corpul meu.

— Trebuie să mergem. O să te ridic.

Dau din cap, tresărind.

Însă nu eram pregătită pentru durerea care mă traversează la o mișcare atât de largă. Îmi ard ochii. Îmi stăpânesc un țipăt în timp ce îmi sprijin capul de umărul lui.

Poate că nu ar fi groaznic să intru în luptă. Cel puțin voi fi eliberată de *asta*.

Însă după ce suntem împinși în liftul care coboară la platforma de andocare, o nouă frică mă străbate, ascuțită de resemnarea de pe chipul lui Li Shimin.

Se dă bătut?

— Li Shimin, implor eu. *Shimin*.

Îmi întoarce o privire tristă, dar blândă. Cea mai blândă privire pe care i-am văzut-o de când îl cunosc, de când a venit spre mine chiar din liftul ăsta, într-o salopetă de prizonier, cu botniță pe față și cu furie în privire.

Nu accept.

Ridic capul ţinându-mă de gâtul lui şi îmi apăs buzele pe ale lui.

Inspiră brusc pe nas. Se dă un pas înapoi. Armura lui scânteiază ca jarul în vânt, răspândind căldură în lift. Senzaţiile aleargă într-un circuit între noi doi, dominându-mi durerea ca un fulger. Mă surprinde la fel de mult ca pe el.

— Luptă, şoptesc eu, cu buzele despărţindu-mi-se puţin de ale lui. Inima mea se aruncă peste pieptarele noastre conectate, ca un monstru nebun, eliberat. Luptă, indiferent cât de mult doare. Îl mângâi cu degetele pe ceafă. Pentru că nu aşa merităm să murim.

Mă ţine mai strâns, cu degetele înfipte în armura mea.

Uşile liftului se deschid către umezeala furioasă, urlătoare şi învolburată de afară. Raza de lumină dezvăluie gâtul lung şi arcuit al Păsării Roşii, aflate la capătul podului de andocare. Soldaţii se aliniază, cu cizmele tropotind pe grilajul metalic. Se aliniază pe fiecare parte a platformei, îndreptând armele spre noi pentru că ne urăsc, însă dându-se la o parte din calea noastră pentru că au nevoie de noi.

Shimin mărşăluieşte printre ei către Pasărea Roşie, purtându-mă în braţe. Furtuna sfârâie pe armura lui, într-un halo de aburi. Prin febra mea cauzată de durere, mă uit fix la fiecare dintre aceşti laşi.

Tocmai când mă întreb cum or să ne forţeze să luptăm, dacă noi nu vrem să mergem, doi soldaţi urcă în carlingă după noi. După ce ne aşezăm pe scaunele yin şi yang, ei se aşază pe două scaune laterale pe care nu le-am observat până acum.

Apoi îşi îndreaptă armele spre capetele noastre.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

CEA MAI PUTERNICĂ FIGURĂ

Furia mă străbate pe măsură ce mintea mi se conectează cu Pasărea Roşie. Furie arzătoare, clocotitoare.

De data asta nu aterizez pe tărâmul îngrozitor al minţii lui Shimin. Mânia mea se ciocneşte direct cu a lui, ca uleiul aruncat în foc, şi un ţipăt iese din ciocul Păsării, care luminează în noapte. Ploaia ne loveşte ca o mie de ace pe secundă, luminată de strălucirea ochilor Păsării – unul alb-Metal, celălalt roşu-Foc.

— *Transformă-te, Pasăre Roşie, altfel vei fi neutralizată pentru nesupunere!* Vocea lui An Lushan scrâşneşte din noile difuzoare pe care trebuie să le fi instalat.

Eu – sau poate amândoi – ţipăm din nou prin gâtul Păsării. Singura mângâiere este că am fost eliberată din corpul meu plin de durere. Graniţele existenţei mele se împrăştie ca ceaţa, ajungând în aripile gigantice ale Păsării. Bat din ele şi le aduc la viaţă. Aş vrea să mă întorc şi să dobor chiar Marele Zid, dar nu am nicio îndoială că soldaţii îmi vor împroşca creierii prin carlingă în momentul în care fac o mişcare greşită.

În timp ce Shimin şi cu mine pilotam pasărea într-o sincronizare stângace, o ceaţă alb-negru persistă în conştiinţa mea, ca un alt strat al minţii mele. Când

îl forțez să se concentreze, apare tărâmul yin-yang. Forma-spirit a lui Shimin îngenunchează în fața formei mele, genunchii noștri atingându-se la granița alb-negru. Îi cuprind fața cu mâinile.

— Hai să-i aruncăm pe soldați afară, așa cum am făcut cu difuzoarele data trecută.

Tresare, părând șocat să mă vadă, să fie conștient de acest tărâm. Îmi dau seama că e prima dată când ne purtăm normal aici. Fără poftă de sânge din partea lui. E un semn bun.

Privirea lui se plimbă prin jur, apoi încetinește, căutând-o pe a mea.

— Îi aruncăm afară, și pe urmă?

Rămân cu gura căscată.

Da, și apoi ce? Să dezactivăm Pasărea și să așteptăm până se termină bătălia, doar pentru a reveni la condamnarea la moarte? Să refuzăm să părăsim carlinga și să mor din cauza rănii de glonț? Să încercăm să fugim cu Pasărea în sălbăticia hundunilor, unde vor doborî o crisalidă de mărimea noastră, oriunde ne-am duce?

Ce bine-ar fi. Ce bine-ar fi. *Ce bine-ar fi.*

Să ne opunem și să fim executați. Să ne luptăm cu hundunii, poate să-i învingem și să supraviețuim.

Chipul lui Shimin devine impasibil și înțeleg brusc resemnarea lui de mai devreme. El a fost prins în mult mai multe bătălii din astea decât mine.

Când simt că mișcă gheara Păsării înainte, peste bălțile întunecate care împânzesc sălbăticia hundunilor, nu reușesc să găsesc puterea de a-i contracara impulsul.

Speranțe false. Jur că armata se hrănește cu ele.

Însă oboseala noastră și qi-ul nostru încărcat doar pe jumătate își fac imediat efectul. Mișcările Păsării sunt lente, îngreunate, ca o pasăre adevărată care înaintează

printr-o furtună cu penele umede. Dronele cu cameră zumzăie în jurul nostru ca nişte muşte chinuitoare, cu ochii roşii de foame. Mi-i imaginez pe Gao Qiu, pe Înţelepţi şi pe strategi, atât de la frontiera Sui-Tang, cât şi de la Comandamentul Central, observându-ne prin diferite drone, comentând. Fulgerele trec prin norii groşi şi negri, iluminând câmpiile cu străfulgerări.

Primii hunduni se reped de la orizont în mai puţin de cinci minute, la o distanţă îngrijorător de mică de Zid. Mai întâi, strălucirile lor minuscule de qi se răspândesc prin ploaie şi întuneric, apoi le apar şi siluetele.

— Uau, dronele de recunoaştere fac o treabă foarte proastă! strig eu pe tărâmul yin-yang.

— Sau le-au spus celorlalţi să nu-i reţină pe hundunii care vin după noi. Pumnii lui Shimin i se încleştează pe genunchi. Având amândoi formă-spirit, am impresia că mă uit la un ecran cu chipul lui, în mintea mea.

— O, *ar fi în stare.*

Hundunii urmăresc să distrugă crisalidele, nu Zidul. Şiruri întregi de hunduni se rup probabil din bătălia principală ca să vină după noi, ca insectele la o piersică putrezită.

Pe măsură ce ciocnirea noastră cu primul val devine iminentă, Shimin aruncă pe spate aripile Păsării şi le întinde înainte. Forţa vijeliei îi dezechilibrează pe hundunii obişnuiţi. Vapori de apă şi şuvoaie peste tot. Trei hunduni de clasă nobilă, care nu par mai mari decât pisicile, dar cu siguranţă sunt mai mari în realitate, atacă împotriva vântului şi se năpustesc asupra noastră.

Dau cu gheara spre unul dintre ei.

— Nu! Nu!

Rezistența mentală a lui Shimin încetinește gheara, dar e prea târziu. Ghearele trec prin corpul rotund al hundunului.

În loc de un zgomot satisfăcător și ucigător, mă simt de parcă aș fi înfipt bețișoare în orez. Metalul-spirit al hundunului se ondulează în jurul ghearelor, apoi le sudează. Scutur gheara, dar nu pot scăpa de el.

— O, bineînțeles! Fără strălucire vizibilă – de tip Apă! îmi reproșez singură.

Ceilalți doi hunduni nobili se aruncă în gheara pe care o avem pe pământ, încercând să ne răstoarne.

Știu că trebuie să formeze o echipă. Îmi răsună în minte cuvintele lui Sima Yi despre priceperea în luptă a lui Qieluo și Yang Jian. *Fac lucrurile la care se pricep, apoi se retrag când e necesar.*

Nesimțind niciun pericol să-mi pierd controlul asupra Păsării dacă cedez, mă opresc momentan din încercarea de a o comanda, având încredere că Shimin se va ocupa de asta. Cu câteva bătăi de aripi ude, el urnește Pasărea de pe pământ. Încarcă o explozie de qi în cioc, în timp ce aruncă hundunul de pe o gheară cu cealaltă gheară. Hundunul se prăbușește la pământ, cu picioarele zvâcnind ca o insectă răsturnată, de felul celei căreia i-ar exploda măruntaiele dacă ai călca pe ea.

Shimin lasă capul Păsării pe spate înainte de a elibera explozia de qi într-un șuvoi larg către turmă, răzuind peisajul inundat. Hundunii trosnesc sub atacul roșu-Foc. Mă alătur și eu, adăugând propriul meu qi, transformând fluxul în roz. Explozia ne propulsează în aer timp de câteva secunde, apoi nu o mai putem susține. Zumzăim și ne izbim de rămășițele fumegânde ale hundunilor. Aripile Păsării coboară inerte și se sting.

— De ce clasă erau nobilii ăia? întreb eu. Nu-mi dau seama. Perspectiva mă încurcă.

— Clasa Conte. Sau poate o clasă Conte de nivel inferior?

Un val de groază, greață și *bucurie* mă cuprinde la această reamintire a dimensiunii pe care o avem acum. Hundunii de clasă Conte au între zece și cincisprezece metri înălțime, de dimensiunea unor clădiri cu trei sau patru etaje, dar nouă nu ne par mai mari decât o pisică obișnuită.

Dar această putere nu înseamnă nimic atât timp cât sunt ținută sub amenințarea armei în carlingă. Îi *simt* pe cei doi soldați mișcându-se pe scaunele lor, când ne revenim după prăbușire. Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu fac nimic când se așază mai bine în scaune.

Shimin ridică din nou Pasărea pe gheare și continuă să pășească pe câmpiile noroioase, spre masa colorată a următorului val de hunduni. Ploaia trece pe sub privirea noastră atât albă, cât și roșie. Pasărea se poticnește și mai mult decât înainte.

— Nu ar trebui să mai folosim atacuri cu qi, spun eu, iar neliniștea mi se răspândește prin minte ca mucegaiul.

— Păcat, mormăie Shimin. Pasărea nu face mai mult de-atât. Nu e o unitate de luptă corp la corp.

— Atunci să ne transformăm într-o formă superioară. Să-mi canalizez qi-ul de Metal, ca măcar să ne concentrăm exploziile. Cum se face asta?

— Nu știu. Nu am declanșat niciodată o transformare în mod conștient.

— Așa-i. Ești Foc pe Foc.

Metalul-spirit nu poate fi transformat cu același tip de qi — motiv pentru care hundunii nu se pot transforma, fiindcă sunt întotdeauna de un singur tip. Piloții precum Shimin ar trebui să depună efortul suplimentar de a-și

folosi al doilea cel mai dominant tip qi. În cazul lui, Pământ.

— E un miracol că sunt atât de lucid în timpul unei bătălii. Shimin își frânge mâinile-spirit. Și n-am idee dacă asta e mai bine sau mai rău.

Următorul val de hunduni se apropie. Nu avem de ales decât să aruncăm mai multe explozii de qi în timp ce avansăm. Fac tot posibilul să merg odată cu impulsurile lui Shimin. Să controlezi același corp cu două minți e o artă delicată. Nu există loc pentru mândrie; *eu* sunt pilotul mai puțin experimentat.

În fața noastră, indicii ale bătăliei principale devin în sfârșit vizibile. Crisalidele și hundunii se luptă ca niște siluete masive, cu mișcări zgomotoase precum tunetele din fundal. Linii de qi strălucitoare ard perdelele de ploaie bătute de vânt.

Abia pot deosebi hundunii de crisalide, în special crisalidele cu forme mai puțin dramatice. Acum e limpede cum a reușit armata să-i ofere tribut pe piloți fără ca masele să-i pună sub semnul întrebării. Ar fi atât de ușor să fim uciși de orice – *de oricine* – în acest iad.

— Cum te simți de obicei când pilotezi? îl întreb pe Shimin, și mai neliniștită.

— Fără control. Ochii i se închid, în timp ce Pasărea luptă în continuare în lumea fizică. De parcă nu mi-a mai rămas nimic în minte în afară de instinctul de a ucide fiecare hundun pe care-l simt. Strategii nici măcar nu vorbesc cu mine din difuzoare. Știu că nu îi aud.

— Poți canaliza starea aceea acum? Eu o să tac.

— Nu, n-are rost. Mintea ta e mereu aici. Prea zgomotoasă. Chiar și atunci când nu vorbești.

Scot un strigăt exasperat.

— Bine, atunci hai să încercăm...

Un fulger dezvăluie crisalidele implicate în luptă.

Îngheț.

Războinicul fără Cap e printre ele.

— O, nu. Nu, nu, nu, nu. Îmi prind capul cu mâinile pe tărâmul yin-yang.

— Ce s-a întâmplat? Shimin mă atinge pe umăr.

Nu e nevoie de aer, însă mă sufoc. Afară, tunetul bubuie peste lume. Îmi amintesc de greutatea zdrobitoare a corpului lui Xing Tian peste șoldurile mele și de strânsoarea mâinilor lui în jurul gâtului meu.

Sigur n-o să mă lase să părăsesc bătălia în viață. O să găsească o modalitate de a ne ucide, oferindu-ne tribut și în același timp răzbunându-l pe Yang Guang. Până la urmă, nu avem nicio speranță de a supraviețui.

Atunci ce rost mai are să respectăm ordinele?

Îmi dispare toată stăpânirea de sine. Mă ridic din genunchi și îmi arunc greutatea-spirit spre Shimin, trântindu-l de pământ pe tărâmul yin-yang și așezându-mă călare pe el. Mâinile mi se așază în jurul gâtului lui, la fel ca data trecută. Mâinile lui se îndreaptă spre ale mele, dar se opresc la jumătatea drumului.

— Dacă te împotrivești, amândoi vom muri fără rost, spun eu cu respirația tăiată, cu degetele mari pe gâtul lui, dar fără să apăs. Dacă îmi dai drumul, măcar va însemna ceva.

Se uită la mine uluit. Nu îi simt pulsul; nu știu cum a funcționat de fapt când ne-am sugrumat unul pe altul data trecută, din moment ce respirația nu e o problemă aici. Bănuiesc că e mai mult despre violența actului și despre modul în care se înclină echilibrul forțelor noastre mentale.

De data asta nu e o astfel de luptă. Shimin pur și simplu închide ochii.

Îmi canalizez controlul către fiecare granulă de metal a Păsării. Mintea lui Shimin tremură de şoc, dar nu se opune.

Când următorul hundun nobil atacă Pasărea, cad intenţionat. În timp ce soldaţii noştri se leagănă pe scaunele lor, îi prind în ambuscadă cu metalul cabinei de pilotaj. Îl înfăşor în jurul lor şi îi scot afară ca pe doi şobolani printr-un canal de scurgere, înveliţi în aluminiu roşu.

S-ar putea să moară din cauza căderii sau să fie zdrobiţi în luptă.

Nu-mi pasă.

Cu atenţia concentrată asupra formei distincte a Războinicului fără Cap, asupra ochilor lui strălucitori din locul mameloanelor şi a gurii de pe abdomen, manevrez Pasărea înainte prin haosul bătăliei. Furtuna urlă atât de sălbatic în jur, încât nimeni nu-şi dă seama de intenţia mea decât când e prea târziu. Îl dezechilibrez pe Xing Tian plesnindu-l cu aripa Păsării. E atât de uşor. Are doar jumătate din dimensiunea noastră. Însă se prăbuşeşte cu un impact ca de cutremur. În timp ce strategii încep să urle în difuzoarele mele, ridic o gheară.

Tocmai când sunt pe cale să-l împung prin carlingă, mă străpunge o amintire înfiorătoare. Nu este doar Xing Tian. E Războinicul fără Cap. Se află o concubină nevinovată cu el în carlingă, prinsă în braţele lui.

Nu pot să-l ucid pe el fără s-o ucid şi pe ea.

Frântura de secundă în care eu ezit îi dă şansa să se ridice. Cu mâna voluminoasă a Războinicului, apucă piciorul ridicat al Păsării. Îi îndepărtez mâna, iar gândurile îmi aleargă şi se încurcă devenind o singură scânteie tremurândă. Mă umple o asemenea frustrare, încât urlu din nou spre cer.

Shimin înțelege dintr-odată. Se ridică, forțându-mi forma-spirit înapoi. Mâinile îmi alunecă de pe gâtul lui.

— Stai, ăsta e tipul care a încercat să te omoare?

— Da. Îmi prind capul cu mâinile. *El* e.

Expresia lui Shimin se golește. Brusc, ochii și meridianele lui strălucesc cu un stacojiu aprins.

Pasărea se repede din nou spre Războinic.

— Așteaptă! Încerc să o opresc, dar furia lui Shimin e atât de copleșitoare, e ca și cum aș fi fost aruncată înapoi de stolul de păsări care țipau pe tărâmul minții lui.

Își aruncă brațele în jurul meu și mă zdrobește cu corpul lui. Chiar și în acest tărâm imaginar, căldura lui e copleșitoare. Inima îmi zvâcnește, și vine un moment când mă gândesc să mă las topită și să-l las să ucidă după cum dorește.

Dar nu pot.

Nu pot.

— Oprește-te! gâfâi eu peste umărul lui.

Face pasărea să sară, cu aripile întinse ca flăcările, cu ghearele îndreptate spre Războinic.

— Oprește-te! țip și mai tare, scuturându-l. *N-ai ucis destule fete?*

Aripile Păsării se smucesc și pâlpâie. Se prăbușește peste Războinic, zgâriindu-l cu ghearele, dar fără să-l taie.

Furia lui Shimin se transformă într-o frustrare la fel de mare ca a mea, dar cu o durere pe care eu nu o port. La fel ca apa clocotită care n-are loc să se extindă, o presiune se întinde pe suprafața Păsării. O presiune cunoscută.

Piese noi apar și ies din Pasăre. Simt aspectul bolnav și plin de protuberanțe pe care îl capătă. Forma Infamă.

Atunci aşa să fie.

Nu îl pot ucide pe Xing Tian, dar îl pot face să sufere. Şi nu numai atât, dar mă voi *folosi* de el.

Strâng o gheară deformată în jurul şoldului Războinicului, şi pe cealaltă în jurul piciorului lui. Apoi trag cu toată puterea.

Piciorul i se desprinde de corp. Qi-ul strălucitor al lui Xing Tian se revarsă din gaură. În timp ce-i culeg qi-ul cu Pasărea Roşie, iar lumina galbenă se unduieşte sub penele roşii de metal, Xing Tian urlă din gura de pe abdomenul Războinicului.

Sima Yi m-a avertizat despre daunele bruşte şi brutale ale unei crisalide. De aceea ştiu că trebuie să-l doară pe Xing Tian ca şi cum cineva i-ar fi rupt piciorul în viaţa reală.

O altă crisalidă vine în ajutorul lui, dar o lovesc cu aripa Păsării şi smulg şi celălalt picior al Războinicului. Urletul lui Xing Tian se ascute în agonie, apoi gâlgâie şi dispare. Qi-ul lui se estompează. Ochii-mamelon ai Războinicului se sting.

Îi arunc piciorul în faţa de pe trunchi.

Această crisalidă nu va mai fi folosită niciodată. Hundunii obişnuiţi aleargă în jurul ei ca să ajungă la alte crisalide, îmbunaţi de falsa moarte.

Shimin încă mă ţintuieşte pe tărâmul minţii, dar braţele lui sunt slăbite, învinse. Ştiu că nu va obiecta la ceea ce o să fac în continuare.

Întorc Pasărea şi o ridic în aer, arzând mica rezervă de qi pe care am cules-o de la Xing Tian. Fiind ultima soluţie, se simte ca şi cum aş împinge prin Pasăre un lichid străin, mort, dar funcţionează cât să susţină mişcările de bază ale zborului. Câteva Crisalide ne urmăresc, dar niciuna dintre ele nu zboară — e nevoie de

o forță-spirit foarte mare pentru a zbura – așa că rămân repede în urmă.

Marele Zid apare în zare. Zbor de-a lungul Zidului, spre turnul de veghe Kaihuang. Strategii strigă, dar nu arunc difuzoarele.

Îmi place să-i aud intrând în panică.

Fac Pasărea să se înalțe cu boltă când mă apropii de turnul de veghe, apoi cobor cu ciocul îndreptat direct spre el. Mulți dintre oamenii din turn fie m-au pus în această poziție, fie au refuzat să mă ajute. Din moment ce își doresc atât de mult să mă vadă moartă, o să mor.

Dar îi iau pe toți cu mine.

Strâng aripile Păsării pe lângă corp. Accelerează.

— Zetian! Shimin!

La auzul acelui glas, totul în mine se oprește cu un scrâșnet. *Yizhi*. Bat din aripile Păsării, oprindu-i avântul. După rafala bubuitoare, se lasă o liniște ciudată. Ploaia răpăie pe corpul Păsării, răsunând în carlingă.

— Liniștește-te, continuă Yizhi în difuzoare. Te rog liniștește-te.

Mă copleșește vina. Nici nu m-am gândit la posibilitatea ca el să fie în turnul de veghe.

— Te-ai întors după qi, nu? spune el. Așteaptă-mă.

Cobor Pasărea pe pământ cât de ușor pot. Dar face să zdrăngăne ferestrele turnului de veghe, spulberând câteva. Mă uit dincolo de Marele Zid. Clădirile taberei de antrenament din spatele lui arată ca modelele de jucărie vândute de Compania Gao.

După un moment de acalmie, ușile liftului se deschid în turnul de veghe, revărsând lumină peste podul scurt care îl leagă de Zid. O siluetă mică aleargă pe pod. O siluetă care nu poate fi decât Yizhi.

Numai el ar fi suficient de curajos să ne înfrunte acum.

Îmi întorc privirea, brusc incapabilă să suport gândul că mă vede în această formă grotescă.

— Zetian! strigă el în furtună, de pe vârful Zidului, atât de îndepărtat, atât de mic, atât de uman.

Shimin face Pasărea să se întoarcă până îmi revin eu. Vederea noastră se concentrează pe Yizhi, ceea ce mă surprinde; trebuie să fie o tehnică avansată despre care nu știam.

Ploaia îi lipește părul, pe jumătate prins, de gâtul lui palid. Veșmintele lui albastre-cenușii devin atât de repede îmbibate de apă, încât par negre ca cerneala. Când îl văd mi se strânge inima. Aduc aripile Păsării deasupra lui. Dar aripile nu-l feresc complet de ploaie. Aș vrea să-l încălzesc, așa cum m-a încălzit Shimin pe mine în navetă, dar qi-ul meu nu produce căldură. Qi-ul de Metal nu poate fi decât rece.

Și oricum n-am suficient. Abia mă mențin conectată cu Pasărea.

— Ia-mi qi-ul! Yizhi flutură din mână, arată spre ea, apoi se întinde spre noi.

Nu sunt sigură ce vrea să spună, dar Shimin și cu mine luăm simultan decizia de a ne apleca spre el. Palma lui Yizhi se așază pe ciocul Păsării. Un mic punct de contact, ca o stea pe cerul nopții.

Tu ești steaua mea polară. Vocea lui Yizhi îmi răsună în amintiri. *Merg oriunde mă duci tu.*

Aripile Păsării tremură. Cum de nu și-a dat seama Yizhi că de fapt opusul este adevărat?

Dintr-odată, anumite diagrame din notițele lui îmi revin în amintire ca o rafală de vânt, diagrame cu meridianele qi de pe corp și concentrația enormă de puncte

de acupunctură de pe mâini. Şi ştiu ce să fac fără să-mi mai explice.

Cu precizia mea de Metal, mă concentrez pe punctul mic de contact cu palma lui, apoi îl străpung uşor cu acele.

O strălucire galbenă i se aprinde în ochi, scânteind în întunericul furtunii. Meridianele de pe pielea lui se aprind ca o reţea de aur topit.

Energia qi se revarsă prin corpul Păsării. Galbenă-Pământ, străbătută de câteva scântei fierbinţi de verde-Lemn, mult mai vie decât energia furată de la Xing Tian. O forţă liniştitoare se răspândeşte şi se extinde prin Pasăre. Yizhi este aici cu noi. Nu în minte, ci în spirit.

Pe tărâmul yin-yang, în jurul meu şi al lui Shimin se învârtesc liane eterice subţiri, ca o ceaţă colorată. Ne-am ridicat amândoi în picioare la un moment dat. Ne întoarcem unul către celălalt. Vârtejurile aurii de qi ne înfăşoară braţele şi le ridică până când degetele noastre se ating. Bătăile inimii lui Shimin şi bătăile inimii mele pulsează în vârfurile degetelor, amândouă liniştindu-se într-un ritm mai lent. De pe încheieturile degetelor lui se desprinde un fluture mic alb, cu puncte negre pe aripi. Unul negru cu puncte albe se desprinde din degetele mele. Nu ştiu cine face asta: el, eu sau Pasărea Roşie. Poate nici nu contează.

În loc să mă agit, am încredere, aşa cum am încredere în qi-ul lui Yizhi. Afară, Yizhi îşi lipeşte fruntea de ciocul Păsării. Inima mea încetineşte şi mai mult. Din ce în ce mai mulţi fluturi se desprind din mine şi din Shimin.

Apoi, ambele noastre forme-spirit se sparg într-o explozie de alb şi negru şi se contopesc una cu alta. Minţile ni se avântă ca niciodată. Nu mai există separare, nu mai există tărâm yin-yang.

Suntem Pasărea Roşie, şi o pilotăm sincronizaţi.

Forma ni se schimbă, devenind mai umanoidă. Ghearele se transformă în picioare. Braţele ni se creează din aripi, iar aripile se deschid şi mai larg. Trunchiul ni se alungeşte, încordându-se. Jumătatea inferioară a unui chip uman se întrezăreşte sub cioc, iar ciocul devine vârful unei măşti cu chip de pasăre. Se apropie tot mai mult de aspectul armurii noastre spirit. Scânteieri de alb-Metal şi galben-Pământ se gravează pe roşul-Foc.

Furtuna se dezlănţuie în jurul lui Yizhi, încurcându-i părul şi umflându-i hainele ude, însă când fulgeră din nou, zâmbetul lui e mai strălucitor ca niciodată.

Îl ridicăm, ţinându-l într-o mână. Se împiedică de cioc şi râde. Înfăşurăm metalul-spirit în jurul palmei lui, ca un fel de mănuşă, astfel încât să-şi poată mişca braţul, dar să rămână conectat. Apoi deschidem o intrare dintre ochii Păsării, care duce chiar în carlingă. Se urcă înăuntru.

— Yizhi... Atenţia mi se îndreaptă spre corpul meu muritor. Cred că am rostit ceva, dar s-ar putea să fie doar în capul meu. Ca prin vis, îl văd cu ochii mei reali apropiindu-se, învăluit de valurile de roşu, alb şi galben care plutesc între pereţii cu textură de penaj ai cabinei.

— Zetian. Îmi cuprinde faţa cu mâinile. Aura albă a meridianelor mele îl iluminează ca un ecran. Sunt aici. O să văd ce pot face pentru rana ta. Du-te şi luptă.

— Bine...

Atenţia mi se concentrează înapoi la Pasărea Roşie, înainte ca durerea să mă cuprindă din nou. Shimin şi cu mine ridicăm Pasărea în picioare. Fuste metalice, ca nişte pene lungi şi late, ne stau drapate în jurul picioarelor. Marele Zid ne ajunge doar până la piept.

Când ne întoarcem, un semicerc de crisalide se află chiar în spatele nostru, nesigure pe poziţii.

— Hai să omorâm nişte hunduni! strigăm noi, trecând printre ele, fără să le dăm timp să ne pună la îndoială poziţia.

Alergând, apăsăm pe pieptar, căutând o armă pe care acum avem mâini ca să o folosim. Degetele ni se cufundă în metal-spirit, înfăşurându-se în jurul unui mâner. Tragem.

Un arc ni se desprinde din piept, cu o licărire scânteietoare şi scrâşnet de metal pe metal.

Ne ghemuim, apoi ne înălţăm în aer. Vântul şi ploaia şuieră mai repede şi mai zgomotos pe aripi. Când ne apropiem din nou de bătălie, încordăm arcul strălucitor. O săgeată de qi focalizat se materializează în arc, scânteind. Ochim cel mai mare hundun şi tragem. Cu o lovitură curată, pătrunzătoare, reducem la tăcere scânteia hundunului. Carapacea se prăbuşeşte, suficient de întreagă pentru a putea fi refolosită.

Indiferent cum ne va mustra armata pentru acţiunile noastre în această bătălie, nu poate spune nu carapacelor recuperabile de asemenea dimensiune.

Din văzduh, ucidem cu arcul uriaş toţi hundunii nobili pe care îi vedem. Celelalte crisalide ridică privirea panicate, dar nu se opresc din luptă. Ori de câte ori un hundun de tip Lemn sau Foc încearcă să direcţioneze o explozie puternică de qi către noi, cineva îl doboară cu o armă de luptă corp la corp.

După ce doborâm şi ultimul hundun nobil, nu durează mult până când pacea coboară peste câmpul de bătălie plin de carapace de metal fumegânde. În sfârşit, sunt convinsă de potenţialul pe care Strategul-Şef Zhuge şi Strategul Sima l-au văzut în noi.

Ţi-am zis eu că triunghiul e cea mai puternică figură, Strateg Sima, aş vrea să-i spun, ştiind că mă va

auzi, prin intermediul dronelor cu cameră care zboară în jurul nostru.

Dar nu pot mişca ciocul Păsării.

Nu mai pot mişca nimic.

Mintea mea atârnă în suspensie, devenind încețoşată. Oricât de mult urăsc durerea, e importantă. Îți spune că ceva e în neregulă. Te ajută să intri în panică atunci când trebuie.

Dar nu şi acum. Deşi ceva e clar în neregulă, tot ce pot face este să privesc în gol, în timp ce qi-ul meu alb de Metal se scurge din corpul Păsării.

Mai multe voci îmi strigă numele, dar parcă aş fi dusă pe un val, către întuneric.

Dar cel puțin e linişte. Doar că e frig.

Atât de frig...

PARTEA A III-A

CALEA ŞARPELUI

Şarpele Ba poate înghiţi chiar şi un elefant, dar durează trei ani până scuipă oasele.

— *Cartea munţilor şi a mărilor* (山 海 经)

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

ORAŞUL PĂCII VEŞNICE

Înot printre multe, multe vise.

Du-te, îi spun unei fete care tremură şi plânge, iar sângele îmi îmbibă hainele şi picură de pe satârul pe care îl am în mână. Vocea îmi e răguşită de parcă aş fi înghiţit cenuşă. Abia când fata nu se mai vede, mă prăbuşesc în balta roşie dintre trupuri şi încep să tremur şi să plâng şi eu. Satârul zăngăne pe gresia înroşită.

Dar voi avea din nou nevoie de el în curând.

Rezist inevitabilului. Nu vreau să văd că se întâmplă. Însă indiferent de unde încerc să evadez, găsesc doar coşmaruri.

Bătăi în spatele barelor de oţel. Degete zdrobite în tranşeele de muncă silnică. Întinsă pe spate, cu mâinile tremurând pe cusăturile proaspete de pe trunchi, uluită de şocul de a fi jefuită de propriile organe. Întinsă pe burtă, febrilă, cu respiraţia şuierătoare, cu arsuri proaspete pe spate.

Apoi apare o fată cu obrajii trandafirii, care se învârte în cerc cu mine pe un câmp cu zăpadă scânteietoare, învăţându-mă o formă de luptă la fel de graţioasă precum caligrafia pe care o practicam. Braţele şi palmele mele resping uşor mişcările celeilalte. Picioarele noastre ridică în aer o ceaţă de cristale de gheaţă. În urma noastră

rămân urme de paşi în spirală. Ea afişează un zâmbet dulce, care îi dezminte letalitatea.

Dar nu va câştiga în cele din urmă, iar aceasta nu e o amânare.

Panica se acutizează în mine. Totul în mine strigă să se oprească, ca ea să dispară imediat, înainte să văd la ce va duce.

... du-te! du-te!...

... nu intra în...

... te rog...

Ce motiv mai ai să trăieşti, care să merite sacrificiul lor?

Tresar la auzul propriei voci, trecând printr-o amintire care nu e a mea.

Ochii mi se deschid la realitate tremurând.

Mirosul de iod şi de chimicale sterile îmi invadează nările ca aerul ascuţit al iernii. Mâinile mele se încleştează pe cearşafurile albe şi aspre. Mă uit în jur alarmată.

Ceea ce văd lângă patul meu mă uimeşte. Mă face să mă întreb dacă încă mai visez.

Yizhi şi Shimin dorm pe scaune sprijinite de perete, sprijinindu-se unul de altul. Yizhi stă cuibărit pe umărul lui Shimin, iar Shimin îşi sprijină capul pe capul lui Yizhi.

Au mâinile împreunate, aşezate pe picioarele care li se ating.

— Ă... încep eu, dar glasul nu mi-e destul de puternic pentru a continua. Totul pare neclar şi în derivă — de când pot să-mi locuiesc corpul muritor fără să simt durere?

Ochii li se deschid în acelaşi timp.

— Zetian! Yizhi se ridică brusc, desfăcându-și degetele dintr-ale lui Shimin, pentru a le atinge pe ale mele.

Shimin aproape că se ridică și el de pe scaun, cu gura deschisă pentru a spune ceva, dar rămâne pe loc. Ochii lui se mută de la mine la Yizhi, ca și cum nu s-ar putea hotărî la care dintre noi să se uite.

Teroarea îmi revine brusc în amintire când mă uit la el.

Visele mele nu erau vise. Erau *amintirile* lui. Prin legătura noastră în luptă, amintiri de-ale lui s-au revărsat în mintea mea.

Acum nu-l mai pot privi în ochi.

— Deci, șuier eu către Yizhi pentru a-mi distrage atenția, încruntată din cauza efortului de a vorbi. Ce s-a întâmplat?



Am fost târâtă înapoi de la porțile morții, cu trei coaste fracturate și un rinichi sfâșiat. Armura de tip Foc a Păsării Roșii oferă probabil cel mai slab grad de protecție, dar cel puțin a împiedicat glonțul să intre de tot. Medicii l-au extras după ce alte crisalide au adus Pasărea Roșie de pe câmpul de luptă, iar eu mă recuperez în infirmeria turnului de veghe Kaihuang de atunci, de acum două zile. Lipsa de durere se datorează calmantelor pe care mi le-au dat. Mă simt atât de uimitor, încât mi-e teamă să mă întorc la o existență fără calmante, dar Yizhi îmi sugerează, șoptindu-mi pe ascuns, să refuz dozele următoare. Dacă devin dependentă, armata va putea să mă controleze așa cum îl controlează pe Shimin cu ajutorul alcoolului.

Voi urma sfatul lui Yizhi.

Daunele noastre de luptă: doi soldaţi morţi, o crisalidă din clasa Duce mutilată, un Xing Tian traumatizat (a cărui concubină-pilot probabil s-a trezit complet şocată).

Realizările noastre în luptă: douăsprezece carapace de hunduni nobili în stare ideală pentru a fi convertite în crisalide sau oferite zeilor ca metal-spirit maleabil, şi dovada definitivă că Shimin şi cu mine putem susţine o Formă Eroică stabilă.

Dacă strategii erau nehotărâţi înainte ce să facă în privinţa noastră, nu-mi pot imagina ce se discută la teleconferinţele lor acum.

Singurul lucru pe care îl regret este că am încercat să distrug turnul de veghe Kaihuang. Însă Sima Yi ne-a ajutat să negăm vehement că o crimă în masă a fost intenţia noastră, atunci când am zburat înapoi spre Marele Zid. El a fost cel care l-a lăsat pe Yizhi să intre în încăperea de război şi să ne vorbească în difuzoare. A susţinut că ne-a spus el odată despre posibilitatea de a folosi o a treia persoană drept baterie de energie qi şi că ne-a recomandat să încercăm, dacă situaţia e disperată. Conceptul nu e lipsit de precedent, însă până acum a avut o rată de succes foarte scăzută. De obicei, adăugarea qi-ului unei terţe persoane provoacă disonanţe suplimentare între cei doi piloţi. Nimeni nu ştie sigur de ce în cazul nostru a funcţionat.

Şi, bineînţeles, mă îndoiesc că ceilalţi strategi cred această poveste. Dar nu contează.

Ceea ce contează este că am zburat prea repede pentru ca dronele cu cameră să ţină pasul cu noi, şi au prins numai partea de după ce Yizhi a ajuns lângă noi, pe Zid.

Ceea ce contează este că Gao Qiu e încântat de acest rezultat. A mituit pe cine trebuie şi a primit autorizaţie de

la Înțelepți să ne invite oficial la Chang'an, capitala țării, pentru a discuta cu el un contract de media. Atât timp cât încă mă recuperez și amândoi așteptăm ca energia qi să ni se regenereze, An Lushan nu are niciun motiv să ne împiedice să părăsim frontiera.



Când luminile din Chang'an strălucesc în depărtare, mă dezorientează, pentru că strălucesc mai puternic decât stelele. Preț de o clipă, creierul meu intră în panică la gândul că aeroglisorul s-a întors cu susul în jos în timp ce eu moțăiam și că, de fapt, ne prăbușim spre moarte. Tresar sub centura de siguranță încrucișată și strâng tare mâna lui Shimin.

Apoi întâlnesc privirea lui Yizhi, care stă pe scaunul din fața noastră.

— Zetian, cred că-l doare, spune el cu un zâmbet stânjenit peste zgomotul rotorului, iar vocea lui ajunge la noi prin căști.

— N-am nimic, șuieră Shimin.

— Scuze. Îi dau drumul, roșind.

Vântul se rotește în jurul micului aeroglisor privat trimis de Gao Qiu după noi. Norii îi ating ferestrele, albi precum qi-ul de Metal noaptea. Mă întorc să admir priveliștea, în ciuda anxietății persistente, ca să nu trebuiască să mă uit la niciunul dintre ei. Buzele mă furnică la amintirea sărutului meu cu Shimin înainte de bătălie.

Nu i-am spus lui Yizhi.

Ar trebui?

Nu am nicio obligație. Yizhi a știut din momentul în care a aterizat pe Marele Zid că voi fi legată de Shimin pentru totdeauna.

Însă nu pot ignora felul pierdut în care ne privește pe mine și pe Shimin, când crede că nu-l văd. Iar dacă ar afla, nu știu dacă lucrurile ar sta mai bine sau mai rău.

Uf.

Mă pierd în priveliștea asupra orașului.

În curând, confuzia din mintea mea e înlocuită de uimire.

Nu e ca drumul meu cu aeroglisorul către Marele Zid. Atunci a fost doar o călătorie întunecată și sumbră într-o cușcă de metal care întâmplător era foarte zgomotoasă și instabilă.

Aceasta este transcendență la fel ca pilotarea unei crisalide.

Clădiri înalte, pline de panouri de neon, umplu rapid tot spațiul vizibil de dedesubt, o pădure de metal și beton scăldată în lumini și holograme. Oameni și vehicule mici cât niște puncte curg prin ea, precum celulele prin fluxul sangvin. Sunt atât de multe de văzut, încât mă lipesc cu fața de geam.

Deci așa arată un oraș.

Panourile publicitare se întind pe toată suprafața clădirilor. Râul Wei alunecă prin oraș precum un șarpe întunecat, sclipind când reflectă lumina. Realizările umane inundă fiecare spațiu dintre cele două lanțuri muntoase care separă Chang'an de provinciile Han, Jin, Sui și Tang. Fiind inima țării, Chang'an este propria sa diviziune administrativă.

Sunt atât de uluită de toate, încât trebuie să-mi reamintesc poveștile lui Yizhi despre faptul că luminile orbitoare sunt doar o strălucire de suprafață, ca încălțările de mătase parfumată pe care le poartă fetele în picioarele bandajate și pline de răni. Majoritatea locuitorilor din Chang'an luptă să supraviețuiască. Apartamentele pot fi împărțite în cuști stivuite una peste alta, fiecare

abia suficient de mare pentru ca o singură persoană să doarmă înăuntru, şi totuşi se vând la preţuri astronomice. Sunt şi câte douăsprezece persoane care împart o bucătărie şi o toaletă, într-un apartament de mărimea celui în care locuim noi la Zid.

Asta e concurenţa, dacă vrei să trăieşti în cel mai sigur loc din Huaxia, o concurenţă între mai mult de şase milioane de oameni, aproape o cincime din populaţia ţării. Nu degeaba i se spune Oraşul Păcii Veşnice. Locuitorii se chinuie să plătească chiria, dar sunt ultimii oameni care trebuie să-şi facă griji că vin hundunii.

Uimirea îmi dispare. Îmi reamintesc brusc că asta *nu e* cea mai mare realizare a umanităţii, ci doar ceea ce am recuperat. Mi se strânge stomacul când îmi imaginez lumea oamenilor înaintea invaziei, acum două milenii. Clădirile care trebuie să se fi înălţat mult mai sus decât acestea. Tehnologia care s-a pierdut şi nici zeii n-o mai au. Miile şi miile de ani de istorie pe care nu îi vom recupera niciodată.

Mă înfurie cu atât mai mult faptul că eu şi Shimin am fost aruncaţi hundunilor, ca gunoiul.

Yizhi ne arată Palatul Înţelepţilor. E un complex de conace şi temple cu acoperişuri înclinate, construite în coasta muntelui, stăpânind oraşul, şi care găzduiesc guvernul. Mă înfurii, aş vrea să mă pot duce acolo să cer o audienţă directă cu preşedintele Kong. Însă noul său decret e clar: el şi Înţelepţii vor aproba contraatacul numai dacă *toţi* strategii seniori din Sui-Tang sunt de acord că sunt şanse mari de victorie.

Deşi sună rezonabil având în vedere riscurile, oameni ca An Lushan demonstrează că nu orice persoană cu putere lucrează spre binele tuturor.

Bine. Atunci nu ne lasă de ales decât să folosim şi noi puteri discutabile.

Shimin şi cu mine ne-am săturat să cerşim iertare pentru că suntem ceea ce suntem.



Aeroglisorul aterizează pe un heliport de pe domeniul Gao, care e un alt complex construit în munte, semănând suspect de mult cu Palatului Înţelepţilor. Deşi pun pariu că Înţelepţii nu au muzică bubuind şi lumini stroboscopice peste tot.

De îndată ce trapa aeroglisorului se deschide, inhalez frenezia petrecerii odată cu prima mea gură de aer de oraş, şocant de plină de fum. Voci îndepărtate şi râsete punctează ritmul electronic al muzicii, care bate ca o inimă în munte. Potrivit lui Yizhi, toţi cei care sunt cineva în Chang'an au venit în seara asta să ne studieze.

Un şir de servitoare se grăbeşte spre heliport, cu veşminte colorate de mătase zbătându-se în rafalele rotorului.

— *Wushaoye*, spun ele la unison, tremurând. *Al Cincilea Tânăr Stăpân.*

Scoţându-şi căştile, Yizhi se înclină cu un zâmbet umil. Mama lui a fost o astfel de servitoare, lăsată însărcinată şi uitată de Gao Qiu. Până în ziua în care a ordonat să fie biciuită până la moarte pentru că nu a zâmbit cu suficient entuziasm la un banchet pe care l-a oferit pentru Înţelepţi.

Greaţa mă copleşeşte la dovada puterii lui de neatins. Acesta este genul de om pe care trebuie să mă bazez pentru a obţine ce îmi doresc.

Bărbaţi de genul acesta conduc lumea.

Una dintre servitoare împinge un scaun rulant spre noi. Cu rănile mele, e prea periculos să mă ridic în picioare. Braţele generoase ale lui Shimin se apropie, şi

sunt forțată să-i accept ajutorul. Yizhi sare din aeroglisor pentru a lua scaunul rulant de la servitoare.

Frustrarea se adună în mine. Știu că ei nu fac lucrurile astea cu rea intenție, pentru a obține ceva de la mine sau pentru a mă lega și mai strâns de ei, așa că nu mă împotrivesc și nu spun nimic, dar urăsc faptul că lumea continuă să mă priveze de capacitatea de a mă descurca singură. Urăsc faptul că trebuie să-i am pe Yizhi și pe Shimin în viața mea, deși îl iubesc pe unul dintre ei, iar celălalt e un partener necesar. Pot să mă numesc cu adevărat o fată puternică, dacă mă bazez pe doi băieți?

Dar ce altceva să fac? Să mă îndepărtez de ei cu încăpățânare, să cad și să-mi găsesc moartea? N-ar fi nobil sau respectabil, doar pentru că am făcut-o singură.

După ce mă așez pe scaunul rulant și înțeleg cum să-l manevrez cu maneta de comandă, servitoarele ne conduc într-o curte înconjurată de clădiri cu mai multe etaje. Am văzut poze cu domeniul Gao, și totuși sunt uluită. Pare mai degrabă un mic oraș, decât casa unei familii.

O briză îmi suflă pe față, purtând un parfum de alge care îmi amintește de terasele cu orez. În față se află un iaz cu nuferi, luminat din interior de culori schimbătoare și împărțit în două ca simbolul yin-yang de o potecă de piatră șerpuitoare. Din fericire, petrecăreții nu sunt chiar lângă noi, ci adunați pe balcoanele clădirilor înconjurătoare. Stâlpi roșii plasați la fiecare etaj susțin acoperișurile înclinate de țiglă. Șiruri de felinare tradiționale roșii atârnă pe margini, dar lumina de neon pulsează prin ferestrele de hârtie și prin ușile deschise, luminând intermitent mulțimile din spate. Muzica se ridică bubuind înspre pătratul de cer înstelat de deasupra curții.

Spre uluirea mea, unii dintre petrecăreți poartă piese și plase de armură-spirit pe umeri, brațe și, uneori, pe piept. Credeam că doar piloții au voie să mânuiască

metal-spirit, şi numai cu restricţii. Mie şi lui Shimin ni s-a interzis să ne aducem armura în această călătorie. Dar presupun că bogaţii îşi bat joc de legi, şi nu e periculos când au forţă-spirit atât de scăzută. Se pare că nu pot face altceva decât să-şi pulseze uşor qi-ul în ritmul muzicii.

Pe măsură ce ne apropiem, vocile li se estompează. Aparatele de fotografiat pozează în continuare, dar petrecerea până atunci plină de viaţă devine tăcută.

Toată lumea se holbează la noi. Razele de neon se plimbă peste feţele ezitante ale bărbaţilor şi peste feţele pe jumătate acoperite de văluri ale femeilor.

Mă opresc şi eu, neştiind ce să fac. O altă rafală de vânt se abate peste noi, aducând miros înţepător de alcool.

Shimin mă strânge de umăr. Îi dau voie.

— Bine aţi venit! bubuie în difuzoare o voce răguşită.

Caut sursa, şi o găsesc la al treilea şi cel mai înalt etaj al unei clădiri de pe partea cealaltă a curţii.

— Bine aţi venit, invitaţii mei de onoare – Li Shimin, Demonul de Fier, şi Wu Zetian, Văduva de Fier! Gao Qiu îşi ridică braţele în lateral, apărând ca o siluetă în lumina uşii duble deschise în spatele lui. Coroana de bronz de deasupra cocului îi e la fel de înaltă precum capul. Mânecile îi coboară pe braţe în unghiuri ascuţite. Şiruri de servitoare stau ca nişte păpuşi docile de fiecare parte a lui, cu capetele plecate, cu părul prins în bucle gemene, ca nişte fetiţe.

Dezgustul îmi roade măruntaiele când petrecăreţii izbucnesc în urale.

— Tată. Yizhi îşi împreunează mâinile şi se înclină, amintindu-mi să fac şi eu la fel.

— Gao-*zong*, strigăm, Shimin şi cu mine, adică Marele Şef Gao. Însă e atât de mult zgomot, mă îndoiesc că ne aude.

— Vă mulţumesc pentru că slujiţi, piloţi! spune el.

— Vă mulţumim pentru că slujiţi! strigă petrecăreţii cu o sincronizare remarcabilă, devenind brusc primitori fiindcă Gao Qiu le-a dat semn că e în regulă. Siluete în penumbră, în chimonouri fine, se sprijină unele de altele sau de balustrade, ridicând cupe de bronz. Femei nobile, despre care am auzit că nu îşi pot arăta feţele în public, îşi sorb băuturile prin paie de metal pe sub vălurile de dantelă, agăţate de la o ureche la alta pe rame complicate de bronz.

— Şi fiul meu – eroul! *Baofeng Shaoye!*

— *Baofeng Shaoye!*

Tânărul Stăpân al Furtunii. Se pare că Yizhi nu va mai fi niciodată doar *Wushaoye*, al Cincilea Tânăr Stăpân. Ochii i se fac mari în strălucirea luminilor iazului şi îşi frământă marginile mânecilor.

Gao Qiu nu a ratat potenţialul de vedetă al lui Yizhi, după ceea ce a făcut. Există un cadru uluitor cu el, care a devenit viral. Luat chiar în mijlocul unui fulger, îl înfăţişează cu mâna pe ciocul Păsării Roşii, cu părul fluturând sălbatic în furtună, cu mâneca umedă zbătându-i-se mai jos de cot, cu ochii şi cu meridianele luminate ca o reţea glorioasă de aur. Un băiat curajos care stă în vârful celui mai puternic bastion din Huaxia, oferind putere unei fiare metalice uriaşe, cea mai strălucită speranţă a ţării.

Gao Qiu a făcut public imediat faptul că e fiul lui. I-a trimis chiar şi haine civile cu fulgere aurii pe ele, în locul modelelor cu bambus care îi plac de obicei.

— Oaspeţii mei vor fi eliberaţi după o scurtă conversaţie cu mine, anunţă Gao Qiu. Până atunci, bucuraţi-vă de cea mai bună mâncare şi băutură din Huaxia!

Alte urale răgușite răsună în noapte. Cineva aprinde un șir de artificii. Îmi izbesc timpanele și umplu curtea cu fum. Focurile de artificii șuieră în noapte, explodând ca niște miezuri de hundun pe fundalul stelelor.

Servitoarele ne conduc pe poteca șerpuită de peste iaz. Pornesc din nou scaunul rulant, dar Yizhi îl prinde din spate.

Nu îndrăznește să spună nimic, dar citesc îngrijorarea din ochii lui: *Ai grijă cu tatăl meu.*

CAPITOLUL TREIZECI

CONTRACTUL

Nu aveam nicio iluzie că Gao Qiu ne ajută motivat de vreun sentiment arzător al dreptății, precum strategii de la Comandamentul Central. Face presiuni politice pentru viețile noastre doar pentru a profita de faima noastră. Presupun că a cheltuit deja destul de mult pentru a ne aduce de la frontieră, pentru că ne spune că, de acum înainte, va folosi doar profiturile pe care le generăm pentru a convinge armata și Înțelepții să aprobe contraatacul. Nu va mai băga niciun yuan din averea lui în mită.

Există câțiva jucători-cheie, cum ar fi An Lushan, care probabil nu pot fi cumpărați cu nicio sumă de bani, dar nu e un secret că legăturile lui Gao Qiu se extind în lumea criminală. Am încredere că deține metode de persuasiune mai convingătoare.

Însă trebuie să aibă în minte un preț, pentru a justifica folosirea lor. Un anumit prag dincolo de care Shimin și cu mine merităm osteneala de a-și activa cele mai dubioase legături. Va trebui să-i dovedim că suntem bunuri valoroase. Ceea ce înseamnă să-i oferim libertate absolută asupra remodelării imaginii noastre, pentru a câștiga cât mai mulți bani.

— Văd în voi doi un potențial uriaș de celebritate. Își învârte bețișoarele lungi, decorate cu aur la capete. Stă

aşezat în faţa noastră, la o masă rotundă plină de feluri de mâncare colorate, aburinde, dar pe cele mai multe dintre ele nu le recunosc. O lumină blândă, ca mierea, se revarsă din crevasele din lemn sculptat ale camerei private, învăluindu-i trăsăturile.

O tensiune îmi apasă coloana vertebrală când văd asemănările cu Yizhi. Aceleaşi inflexiuni ale vocii, doar mai profunde din cauza vârstei. Aceeaşi formă zveltă a feţei, doar înăsprită cu o barbă grizonantă. Nu e nevoie de niciun efort să mi-l imaginez pe Yizhi devenind ca el, sau că el a fost cândva bun şi blând ca Yizhi. Acesta e lucrul cel mai terifiant când mă uit la el.

Lumea asta poate transforma pe oricine în monstru.

— Li Shimin. Gao Qiu îşi pune cotul pe faţa de masă aurie şi arată către Shimin, iar chimonoul lui negru de lux are o strălucire ca de piele. Pentru tine nu trebuie să facem prea mult rebranding. Eşti cel mai rău dintre băieţii răi. Masculul alfa suprem. Trăieşti după propriile tale reguli, nu-ţi pasă de ceea ce cred alţii şi tocmai asta te face atât de atrăgător. Bărbaţii vor să fie ca tine; femeile vor să fie protejate de tine.

— Hm, face Shimin. Bine.

Nu se uită la mine, nici la Gao Qiu, nici măcar la contractul provizoriu de pe o tabletă sprijinită în faţa noastră. Se uită la sticla scânteietoare de cristal de pe placa turnantă unde e aşezată mâncarea. Sub masă, braţul lui tremură în strânsoarea mea.

Un râs sec moare fără să-mi iasă din piept. Dar înţeleg de ce oamenii cred toate astea despre el. Acordă atenţie doar stratului superficial al puterii lui.

Gao Qiu îşi roteşte degetul spre mine.

— Wu Zetian. Îmi pronunţă numele ca pe un nou gust interesant. O, Wu Zetian. Ai explodat din senin ca

artificiile, şi în acelaşi timp ai scăpat şi de nebunul de Yang Guang. Un debut fantastic. Nu pot să-mi scot acel moment din cap. *Bine aţi venit în coşmarul vostru*, imită el cu un mârâit.

Fir-ar. Acum mi se pare ciudat şi jenant că am strigat asta către o duzină de drone cu cameră.

— N-a fost prea mult?

— O, pilot Wu, lumea adoră *prea mult*. Piloţii trebuie să fie grandioşi – de aceea sunt celebrităţi atât de eficiente! De fapt, aş vrea să profit de zvonul ăsta despre spiritul vulpii. Ai putea fi vulpiţa misterioasă. Femeia fatală. Ochii lui Gao Qiu, de o frumuseţe felină uluitoare, mă străpung cu o privire atotştiutoare. Umbre alunecă peste trăsăturile lui, aruncate de trei felinare aurii de deasupra mesei. Femeile te vor urî pentru că te porţi cu genul de încredere dominatoare pe care şi-ar dori să o aibă; bărbaţii te vor urî pentru că le tulburi minţile şi le atragi gândurile acolo unde ştiu că nu ar trebui. Dar ura lor îi va pârjoli atât de tare, încât nu vor putea să-şi îndepărteze privirea, sau să nu mai vorbească despre tine. Împreună cu Shimin, veţi fi primul cuplu de vedete din Huaxia. Nu sunteţi buni, dar sunteţi răi în cel mai bun mod. Îşi desface mâinile în evantai, de parcă ne-ar oferi ceva invizibil. Ce ziceţi?

E tulburător cât de asemănătoare sunt gândurile lui cu ale mele.

Shimin îşi duce degetul la buze într-un gest meditativ, dar îmi aruncă o privire panicată. Îşi mută braţul din strânsoarea mea, pentru a-mi strânge mâna pe sub masă. Tendoanele i se încordează de-a lungul cefei, într-un efort activ şi înfricoşător de a-şi lua ochii de la sticla de băutură.

Înţeleg mesajul. Nu poate gândi clar acum. Va accepta ce decid eu.

— Acceptăm, spun eu.

— Perfect. Gura lui Gao Qiu se întinde într-un rânjet, formând o gropiță în obraz exact cum are Yizhi, înfiorându-mă din nou.

Shimin și cu mine semnăm contractul cu amprentele. Mâna îmi tremură la fel de tare ca a lui, dar acest document e de fapt doar o formalitate. Gao Qiu e prea puternic, iar statutul nostru este unic. Dacă devenim nemulțumiți de el, sau el devine nemulțumit de noi, acest jargon legal nu va conta deloc.

— Și afacerea este pecetluită! Gao Qiu bate din palme. Hai să bem ca să sărbătorim!

Shimin și cu mine tresărim. O servitoare învârte placa turnantă și o oprește la sticlă. Scoate dopul de cristal.

Mă îndrept de spate în scaunul meu rulant, afișând un zâmbet plin de scuze.

— O, ne-ar face plăcere, dar... Mă uit la Shimin. Dragule, nu au spus doctorii că fluxul tău de qi s-ar da peste cap dacă mai bei?

Știind ce s-a întâmplat cu mama lui Yizhi, trebuie să afișez genul de feminitate pe care Gao Qiu îl tolerează. Nu e suficient să fiu supusă; trebuie să par *fericită* în timp ce mă supun.

— Prostii! Gao Qiu ia cupa de bronz în timp ce servitoarea o umple. E doar un pahar. Ce rău poate face?

Shimin începe să spună ceva, dar servitoarea se îndreaptă spre noi cu sticla. Lumina felinarelor se reflectă în cristalul cizelat.

— Un pahar poate fi un punct de cotitură. Îmi concentrez atenția între Shimin și Gao Qiu, forțându-mă să nu-mi pierd zâmbetul. Nu sunt sigură că e o idee bună.

Servitoarea toarnă un izvor scânteietor şi susurător în cupa din faţa lui Shimin. Mirosul de băutură îmi loveşte faţa şi mă îngreţoşează. Dar ce îi face lui Shimin e mult mai rău.

Ceva se dezlănţuie în capul lui. Tensiunea îi dispare de pe faţă.

— Nu, e în regulă. E doar un pahar.

Degetele mi se înfig ca nişte gheare în mâneca strânsă a uniformei lui de pilot.

— Dar doctorii...

Îşi smulge braţul fără să se uite la mine.

— E doar un singur pahar.

Servitoarea îmi umple şi mie paharul.

— Perfect! Gao Qiu se ridică, iar scaunul lui scrâşneşte pe podeaua din lemn lustruit. Ridică paharul. Să toastăm pentru colaborarea noastră!

Shimin îi repetă mişcările.

În timp ce fac şi eu acelaşi lucru, îl lovesc tare peste cot. Băutura îi zboară din pahar şi stropeşte faţa de masă aurie. Gâfâi şi de durere reală, şi de cea imaginară.

— Îmi pare rău, dragule. Rănile mele...

— Nu-i nimic, pilot Wu, spune Gao Qiu, însă cuvintele lui devin lente ca nămolul şi întreaga atitudine i se întunecă. Nu e nevoie să te ridici.

Se uită la servitoare şi face semn spre masă. Îmi muşc buza în timp ce ea se grăbeşte să aducă nişte prosoape.

— Cred că e un semn din partea universului, dragule. Strâng din nou braţul lui Shimin. Ar trebui să ai grijă de fluxul tău de qi. Ar fi păcat să ne poticnim în următoarea bătălie din cauza asta. Gao-*zong*, aş fi bucuroasă să beau eu pentru amândoi.

— Mă rog. Gao Qiu clipește încet. Dacă așa spune *universul.*

O, ceruri. L-am supărat.

Sper că banii pe care îi va câștiga datorită mie îl vor face să uite.

Smulg paharul pe jumătate gol din mâna lui Shimin, ca să nu-l mai posede. Îl umplu singură, apoi îl ridic spre Gao Qiu ca pe o ofrandă.

— E o plăcere să facem afaceri cu tine, Gao-*zong*.

Înclin cupa la buze. E prima dată când gust alcool, și mă arde ca un foc lichid pe gât, atât de intens miroase. Tușesc, dar mă forțez să înghit tot cu câteva înghițituri rapide.

— Da. O adevărată plăcere. Gao Qiu face la fel.

Shimin se așază stânjenit. Iau paharul meu, îmi țin respirația și îl beau și pe el.

Habar n-am cum de-a băut sticlă după sticlă din băutura asta în fiecare zi. Nu-i de mirare că Focul îl domină.

— Atunci afacerea e încheiată, pilot Li. Gao Qiu arată spre brățara lui electronică. Am primit câteva ghionturi de la ceilalți oaspeți, care întreabă unde ești. Ar trebui să te duci la petrecere. S-au săturat să aștepte.

Shimin aruncă o privire întrebătoare de la mine la Gao Qiu, însă nu se poate concentra.

— Eu și pilotul Wu mai avem de discutat câteva lucruri. Am câteva posibile opțiuni de cazare în Chang'an, dacă dorește să-și mute *familia*. Gao Qiu pronunță cuvântul ca pe o batjocură. Presupun că un subiect ca ăsta nu ți s-ar părea interesant, nu?

Ochii lui Shimin devin uriași, la fel și ai mei.

— Te rog, du-te să te distrezi. Gao Qiu afișează un zâmbet prea strălucitor.

Spaima îmi crește. Mă uit la Shimin de parcă privirea mea l-ar putea reține, dar Gao Qiu nu pare să ne lase alternativă. Dacă vrem sprijinul lui, va trebui să facem lucrurile cum vrea el.

Cobor privirea.

— Mulțumesc, Gao-*zong*, mormăie Shimin după o pauză înăbușitoare. Se ridică din nou și face o mică plecăciune, apoi pașii lui se îndepărtează.

Nu sunt pregătită să-l înfrunt pe Gao Qiu singură, și îl urmăresc pe Shimin cu privirea. Capul îmi bubuie. Pieptul îmi arde. Până și respirația mea miroase a foc. Mi-aș dori ca acest moment de trecere să se întindă pentru totdeauna, dar ușa se închide în curând după Shimin și sunt forțată să mă întorc.

Privirea rece a lui Gao Qiu mă țintuiește imediat.

— Ești o fată cu adevărat periculoasă, pilot Wu, spune el tărăgănat, și vocea lui sună complet diferit. Mai periculoasă decât credeam. Susții ego-ul bărbatului tău, în timp ce în realitate tu iei toate deciziile? Ce vicleană.

— Îmi doresc doar să-mi susțin partenerul, spun eu repede. El este cerul și pământul pentru mine.

— O? Capul lui Gao Qiu se înclină foarte ușor. Și cum rămâne cu fiul meu, eroul? Ce reprezintă *el* pentru tine?

Mă scutură un spasm. Cuvintele îmi ies repede din gură.

— Studentul Strateg Gao a fost de mare ajutor când partenerul meu...

— Nu te mai preface. Vocea lui Gao Qiu trece peste masă ca un bici. Știu despre tine și fiul meu. În munți.

Uit să respir.

Privirea lui devine și mai rece, și mai întunecată.

— Nu sunt un tată atât de neatent pe cât crezi, pilot Wu. Al cincilea fiu al meu nu este genul care să se îndrăgostească. Mă întreb ce fel de vrajă i-ai făcut.

— Noi doi nu am făcut niciodată ceva ce nu ar fi trebuit, reuşesc cumva să spun. Cât de multe ştie? A existat un microfon ascuns la Yizhi sau ceva de felul ăsta? De când?

— Dar asta e istoria prostirii băieţilor ca pe nişte animalele de companie, nu-i aşa?

Ce, *doi băieţi*?

Dar nu mă pot apăra aşa. Doi băieţi sunt cu doi prea mulţi pentru oameni ca el.

— Eu... sunt încă fecioară, mormăi singurele cuvinte de apărare la care mă pot gândi. Sincer. Puneţi o mătuşă să verifice.

Surpriza se răspândeşte pe chipul lui Gao Qiu. Sper că ar putea da înapoi şi să mă lase să plec, dar apoi trăsăturile lui se încordează într-o încruntare şi mai aspră.

Se ridică din nou de la masă, iar scaunul scoate un scrâşnet insuportabil. Mi-aş dori să pot pleca în acest moment şi să nu mă uit niciodată înapoi, dar Gao Qiu a investit deja o grămadă de bani pentru a ne aduce pe mine şi pe Shimin de la Marele Zid. Dacă nu fac ce vrea el, nu mă îndoiesc că se va întoarce împotriva mea. Şi nu-mi permit să am încă un inamic.

Cu paşi lenţi, vine de partea mesei unde stau eu. Mâna lui mă prinde de umăr. Se apleacă spre urechea mea.

— Dacă nu cumva minţi de îngheaţă apele, atunci asta face situaţia *mult mai gravă*.

— De ce? strig eu. Prea speriată ca să-l înfrunt, nu-l aud decât pe Yizhi. Un Yizhi distorsionat, din adâncurile celor optsprezece iaduri.

— De ce? Nu înţelegi? Nu înţelegi conceptul de a da ceva înapoi atunci când primeşti? Ar fi foarte problematic, pilot Wu.

— Nu au vrut. Corpul mi se cutremură la fiecare respiraţie. Atingerea lui mă arde prin uniforma de pilot, făcându-mă să vreau să-mi tai umărul şi să fug.

— Toţi. Băieţii. Vor. Căldura vocii lui, înteţită de băutură, îmi pătrunde în ureche. Îi văd cum aleargă să-ţi îndeplinească toate capriciile. Dacă chiar nu ai nicio intenţie să oferi nimic, atunci ei nu-şi dau seama că sunt prostiţi.

Vorbeşte despre felul în care Yizhi şi Shimin m-au ajutat să ies din aeroglisor? De acolo a pornit asta?

Nu vorbi pentru ei, aproape că strig. *Ei nu sunt ca tine.*

Apoi mă cuprinde groaza – de ce a insistat să rămân?

Ridic o privire îngrozită către servitoare. Stă în picioare între două suluri pictate atârnate pe peretele slab luminat, cu privirea în pământ. Prezenţa ei e singurul lucru care menţine această situaţie ambiguă.

Dar ea nu poate face nimic pentru a-l opri pe Gao Qiu dacă el decide să...

Gândurile îmi îngheaţă. Nu pot să gândesc. Nu pot să vorbesc.

Ajută-mă! strig în capul meu, către nimeni anume. Shimin? Yizhi? Nu ştiu. *Nu ştiu.*

— Vezi tu, pilot Wu, afacerile se bazează pe un schimb echivalent, pe oferirea unei cantităţi corecte ori de câte ori primeşti ceva. E un principiu foarte important. Trebuie să ştiu că-l înţelegi, şi că nu crezi că eşti prea şmecheră ca să-l respecţi. Gao Qiu se răsuceşte în spatele scaunului rulant şi mă înşfacă de umeri. Aşadar, pentru

a ne asigura că putem avea încredere unul în celălalt, aş dori să te dezbraci şi să citeşti contractul nostru în faţa camerei. Goală.

Lumea mi se întoarce cu susul în jos. Aş putea cădea pentru totdeauna într-un abis fără fund. Braţele mi se îndoaie, lipsindu-le puterea dată de armura-spirit. Dar nu găsesc nimic. Nu am nimic.

— Eu... nu ştiu să citesc foarte bine, spun cu o voce atât de mică. Atât de neputincioasă.

— Pot să ţi-l citesc eu, iar tu să repeţi după mine.

Lacrimile îmi ard ochii ca acidul. Gâtul mi se umflă. Mă încordez, dar nu face decât să intensifice strângerea mâinilor lui pe umerii mei.

— Gao-*zong*... de ce urăşti atât de mult femeile?

Urmează o mică pauză, apoi izbucneşte într-un râs care mă sperie. Zgomotul îmi bate cu putere în craniu, ca bătăile de tobe, şi trimite vibraţii prin scaunul rulant.

— Eu urăsc femeile? Nu fi ridicolă! Lumea nu ar funcţiona fără femei! Cine ne-ar naşte copiii, ne-ar găti, ne-ar coase hainele, ne-ar încălzi paturile şi multe, multe, *multe* altele? Te rog. Se apleacă până în raza mea vizuală, iar ochii lui ca de pisică se îngustează. Nimeni pe lumea asta nu urăşte femeile în general. Le urăsc doar pe cele care *nu se supun*. Care cred că pot încălca regulile şi pe urmă pot scăpa nepedepsite. Deci, pilot Wu, eşti una dintre ele?

— Trupul meu... continui eu să încerc. Am fost împuşcată. Nu e o privelişte plăcută acum.

— Nu sunt aici să te admir, spune el categoric.

Transpiraţia rece îmi udă pielea pe sub uniformă. E vorba de control. Nimic altceva decât control.

— Totuşi, este alegerea ta, desigur, adaugă el, eliberându-mi umerii şi întorcându-se spre capătul lui de masă. Degetele lui mângâie faţa de masă.

Pe. *Dracu'*.

Alegere? De parcă ar fi o alegere reală! Dacă aş refuza, şi-ar folosi banii şi resursele pentru a ne discredita, pe mine şi pe Shimin. Încearcă doar să mă umilească şi mai mult. Să mă lege de el cu ruşinea că eu am ales să fac asta.

Ruşine.

Cuvântul îmi rămâne în minte.

Este oare un lucru atât de ruşinos? Va avea un videoclip cu mine... cum, goală? Vai, ce oroare! De parcă nu eram goală când m-am născut.

Gândurile mi se limpezesc. Mă eliberez din groapa ruşinii nesfârşite în care familia mea m-a băgat toată viaţa, iar acest scenariu devine brusc hilar.

Acest bărbat neghiob încearcă să mă facă să-mi fie ruşine cu propriul meu corp.

Ei bine, ghici ce? Am un corp frumos. Îl poate filma din orice unghi doreşte, dar videoclipul nu va avea nicio pârghie reală asupra mea. Nu mi-ar păsa dacă l-ar face public.

Ruşinea şi umilinţa sunt emoţii autoimpuse, iar de acum înainte aleg să nu le mai simt.

Să nu uităm, totuşi. E *mort*. De îndată ce Shimin şi cu mine luăm înapoi provincia Zhou şi primim recunoaştere pentru asta, mă întorc aici şi îl măcelăresc pe Gao Qiu în cel mai crunt mod posibil. Nu înţelege cât de departe sunt dispusă să merg pentru a obţine ceea ce vreau, şi aşa îmi voi câştiga avantajul faţă de el.

Aceasta nu e victoria lui. E îngăduinţa mea trecătoare.

Cu capul plin de fantezii despre cum îl voi jupui de viu după ce nu-mi va mai fi de folos, îmi deschid fermoarul uniformei de pilot.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

EXEMPLE PROASTE PENTRU COPII

A doua zi dimineață, Shimin și cu mine suntem supuși la prima noastră ședință foto de studio. Fotografiile sunt lansate la timp pentru a crește traficul, la vremea cinei.

Dintr-o curiozitate morbidă, ne aplecăm capetele și ne uităm la ele pe tableta pe care Gao Qiu ne-a dăruit-o, și care păstrează exemplarul nostru de contract. Frigul adus de căderea serii trece prin foișorul în care ne aflăm, agitând ramurile de salcie drapate peste acoperișul lui ascuțit. Un iaz își ondulează apele în jurul foișorului, izolându-l de celelalte clădiri de pe domeniul Gao. Apusul soarelui se topește într-o potecă portocaliu-aurie pe deasupra apei.

Deși nu-l acuz pe Shimin pentru ceea ce s-a întâmplat în timpul întâlnirii, nu sunt mulțumită. Dar cel puțin nu a încurcat nimic odată ce am ajuns în fața camerelor.

E ceva cu totul ciudat, să văd fotografii profesioniste cu noi. Gao Qiu chiar a profitat de controversă. Echipa de producție mi-a aranjat părul în aceeași coafură cu urechi de vulpe pe care o aveam când l-am ucis pe Yang Guang, inclusiv cu agrafe de păr din argint și crini de cristal. Și de parcă chimonoul obișnuit de concubină nu ar fi fost suficient de sugestiv, m-au îmbrăcat într-o

ţinută şi mai scandaloasă: un chimono scurt, decoltat, cu tivuri de blană, care îmi încadrau decolteul şi dezgolea porţiuni ample ale coapselor. Nouă cozi uriaşe şi pufoase îmi ieşeau de la spate.

Pe Shimin, pe de altă parte, l-au îmbrăcat într-un chimono lung de piele, cu mâneci strâmte. Pene de culoarea jarului îi tremurau pe umeri şi pe o tăietură adâncă pe piept, care îi scotea la iveală o fâşie de piele plină de cicatrici. Pe lângă faptul că a trebuit să renunţe la ochelari, mai era o mare diferenţă faţă de aspectul lui obişnuit: deşi încă purta o zgardă cu însemnele Dragonului Galben al armatei, nu mai avea lanţ.

Eu aveam.

Prima fotografie mă arată pe mine stând pe jos, cu picioarele îndoite languros în faţa unui scaun de alamă cu detalii complicate. Fundalul e doar negru. Shimin stă tolănit pe scaun, trăgându-mă de lanţ, cu o expresie nonşalantă, de parcă aş fi animal de companie. Însă mă uit în obiectiv cu un sfârâit încărcat de qi în privire, de parcă toate astea ar face parte din planul meu diabolic.

„Vei arăta ca sclava lui în aparenţă, dar publicul nu se va putea abţine să nu se întrebe: cine-i şeful?” Asta a spus Gao Qiu când regiza această fotografie.

Probabil că l-a inspirat felul în care cum m-am descurcat la întâlnirea de aseară. Îmi spun că m-am împăcat cu ceea ce m-a pus să fac, dar furia încă mă tulbură, cu o fierbere constantă.

Totuşi, nu pot nega că ştie cum să atragă atenţia. Fiecare fotografie loveşte cu un impact uluitor. Îmi amintesc cum a fost şedinţa foto — stângăcia, luminile orbitoare, durerea când asistenţii îmi aşezau corpul în poziţiile dorite — dar produsele finite par să provină dintr-o altă lume, surprinzând doi paria nepământeni,

de neatins, care tachinează întreaga Huaxia cu intrigi carnale.

— Îmi pare rău, exclamă Shimin când ajungem la o fotografie deosebit de picantă, în care el stă în spatele meu și mă trage de lanț.

Am fost atât de dezgustată în timpul ședinței, încât abia am reușit să afișez expresia cuceritoare pe care o cerea Gao Qiu. Însă privind-o acum, e atât de disonantă față de realitatea dintre mine și Shimin, încât îmi vine să râd.

— N-ai de ce. Arăt spre expresia lui șmecheră din fotografie. Ochii lui aprinși de qi strălucesc și mai intens decât de obicei, datorită pudrei fumurii care îi subliniază. Uită-te la tine. Ai jucat perfect rolul.

Stânjeneala îi tremură pe față.

— Chiar n-ai nimic împotrivă să faci poze ca asta?

— Acum înțeleg. Oftez din greu, apoi zâmbesc. Ăștia nu suntem noi. Sunt două personaje pe care le interpretăm. Nu ți se pare amuzant că îi convingem pe oameni să creadă o versiune total fabricată a adevărului?

— Vrei să spui că-i mințim.

— Prefer să cred că *spunem o poveste*, dragul meu. Îi cuprind fața cu o mână, activând cea mai convingătoare vibrație de vulpiță. Povestea Văduvei de Fier și a Demonului de Fier, care se îmblânzesc reciproc. Care își răscumpără greșelile într-o bătălie pentru o provincie pierdută. Se transformă din răufăcători în eroi. Ce e asta, dacă nu prima pagină?

Trec mai multe bătăi de inimă. Se uită la mine, încordându-se cu o expresie pe care nu o pot citi.

Masca începe să-mi alunece, iar realitatea se strecoară tremurând, precum briza răcorită de apă, care suflă în jurul nostru.

Îmi iau mâna de pe fața lui și mă întorc la fotografii.

— Așa, acum să vedem reacțiile.



Protestele au explodat imediat. Îmbrăcămintea noastră sumară. Pozițiile noastre provocatoare. Statutul nostru de criminali. Încrederea noastră nerușinată, în ciuda a toate.

Suntem exemple proaste pentru copii.

Cu toate acestea, uluiala a crescut cu aceeași forță, iar opiniile contradictorii au atras și mai multă atenție și au dus la și mai multe vizualizări. Toți vor să vadă spectacolul cu propriii ochi. Pe site-urile de comentarii, dezbaterile se aprind, întrebând dacă hundunii pe care i-am ucis compensează oamenii pe care i-am ucis, și dacă putem elibera cu adevărat provincia Zhou. Simpla posibilitate — *speranța* — arde ca o supernovă care rivalizează cu soarele în strălucire, însă pe mulți îi înfurie faptul că depinde de *noi* să o eliberăm.

Postările argumentative par spontane și dezinvolte, dar unele dintre ele sunt probabil aranjate de lacheii lui Gao Qiu, menite să acapareze pentru noi cât mai mult spațiu în mintea cititorului de rând. E imposibil de spus câte conversații sunt legitime și câte sunt purtate pe ascuns de lupi în blană de oaie.

Până și Yizhi e implicat. Când Shimin și cu mine ne mutăm într-o încăpere privată pentru cină, scot tableta ca să ne uităm la emisiunea în direct la care a fost invitat Yizhi.

Farmecul lui modest e, în mod firesc, adorabil în fața camerei. Un *shaoye* bogat, suficient de curajos pentru a se lupta cu o crisalidă de clasă Rege pe furtună, dar dureros de politicos în viața reală, chiar puțin timid.

Într-un moment când tocmai răspunde la o întrebare despre tranziția de la viața din Chang'an la viața de la Marele Zid, cineva îmbrăcat în costum de hundun se furișează în spatele lui. Scoate un zgomot foarte amuzant când e brusc bătut pe umăr. Îi face să râdă pe toți cei din studio, inclusiv pe el, iar apoi devine vizibil mai deschis. N-ai ghici că plănuiește contraatacul, riscând practic două provincii pentru a ne salva viața, mie și lui Shimin.

— Și ce părere ai despre *piloții* Păsării Roșii? aruncă în sfârșit bomba gazda emisiunii. Probabil plătit de Gao Qiu pentru a o face. Publicul scoate un „ooooo" de anticipație.

— Cred că lucrul care contează cel mai mult este dacă au puterea de a câștiga împotriva hundunilor, spune Yizhi după un prefăcut moment de gândire. Se uită direct la cameră. Și o au. Dacă sunt dispuși să-și riște viața pentru omenire, atunci nu-mi pasă cine sunt, ce sunt sau ce au făcut în trecut. Le voi oferi din nou cu plăcere energia mea qi, oricând vor avea nevoie.

Când publicul izbucnește în urale, îmi imaginez fluxul invizibil de bani și de putere care se strecoară încet împotriva tuturor celor care încearcă să ne omoare, pe mine și pe Shimin.

— A fost de-ajuns? îl întreb eu pe Gao Qiu printr-un mesaj vocal, prin noua mea brățară electronică.

Câteva secunde mai târziu, răspunsul lui sosește cu un *boop*. Când îl ating cu degetul pentru a-l asculta, râsul lui ca un muget urlă din difuzoare. „Nici măcar pe-aproape, pilot Wu!"

Ah. Asta nu e bine. Fotografiile picante au făcut furori, dar lucruri de genul acesta nu vor fi atât de șocante și a doua oară. Vom dispărea de pe prima pagină dacă nu facem mai mult. Ceva și mai mare.

Gândeşte-te, îmi poruncesc mie însămi, frământând fața de masă. Ce-ar putea obține mult, mult mai multă atenție, în cel mai scurt timp?

O amintire vie mă loveşte.

O amintire în care eu, Sora cea Mare şi toate celelalte fete din satul nostru ne uitam la o ceremonie de Încoronare a Perechii, pe cel mai mare ecran care ne fusese oferit temporar. Era Încoronarea lui Dugu Qieluo şi a lui Yang Jian, de acum şapte ani, când ei aveau treisprezece şi, respectiv, paisprezece ani. Faptul că erau primul Prinț de Fier şi prima Prințesă de Fier prezentați drept Pereche – Yang Jian nu a avut *niciodată* concubine – făcea ceremonia foarte specială. Toată lumea a devenit obsedată de asta cu săptămâni înainte, speculând cum va arăta coroana şi armura Tigrului Alb şi cum va fi acea armură împodobită în uniforma de încoronare a lui Qieluo.

Când a început în sfârşit transmisiunea, am rămas toate cu gura căscată când ea a intrat pe scenă cu trena de mătase translucidă perfect integrată cu armura ei albă şi suplă. Cristalele practic picurau de pe toată plasa din fire de argint în care era înfăşurată.

Dar ceea ce am reținut cel mai bine, la unsprezece ani, a fost satisfacția pură şi întunecată din ochii ei, când Yang Jian i-a aşezat pe frunte diadema netedă ca de sidef. În loc să aibă doar urechi de tigru stilizate, aşa cum era de aşteptat, coroana ei avea şi un şir de dinți ascuțiți la bază. Colții lungi îi coborau pe lângă tâmple.

— Hei, Shimin. Îmi ridic privirea la el. Cum ți-ar plăcea să depăşeşti Încoronarea Perechii Dugu Qieluo şi Yang Jian?

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

ÎN CIUDA EFORTURILOR LOR

După ce primesc un răspuns extaziat de la Gao Qiu la ideea ceremoniei de Încoronare a Perechii, îi trimit un mesaj vocal lui Sima Yi să convingă Comandamentul Central să o aprobe, argumentând că ar fi contradictoriu să continue să ne lipsească de onoruri, dar în acelaşi timp să spună că au încredere în noi să riscăm contraatacul. Sima Yi promite că va face tot posibilul pentru a aranja ceremonia.

Uşurată de sentimentul că lucrurile se îndepărtează în sfârşit de un final catastrofic sigur, aştept în apartamentul lui Yizhi ca el să se întoarcă.

Zgomote de motor, strigăte şi fum plutesc dinspre valea stelelor care este Chang'an, în sus spre munte şi intră înăuntru de pe terasă. Felinare slabe cu rame întunecate din lemn atârnă deasupra unui pat absurd de mare. Camera lui Yizhi e mai mare decât tot apartamentul nostru de la Zid. Am explorat-o pentru prima dată după ce m-am îmbătat criţă cu băutura lui Gao Qiu, cu o seară înainte. Există o întreagă cameră laterală dedicată chimonourilor de mătase de lux, pe care nu m-am putut opri să mi le frec de faţa fierbinte. Un frigider dedicat produselor de îngrijire a pielii, despre care am făcut glume cel puţin zece minute. O baie scânteietoare care m-a uluit cu cada ei de cristal sculptat, cu apă fierbinte la orice oră. O altă încăpere laterală e căptuşită cu

rafturi de sticlă pline de figurine reprezentând crisalide, despre care Yizhi a recunoscut cu sfială că nu mi-a spus niciodată, de teamă să nu mă supere.

N-avea de ce să-şi facă griji. N-am nimic împotriva crisalidelor în sine. Nu e ca şi cum *nu aş vrea* ca omenirea să anihileze hundunii şi să taie acest coşmar de la rădăcină. Ceea ce urăsc este sistemul de pilotaj, care insistă că fetele sunt un sacrificiu inevitabil.

Privirea mea rătăcitoare zăboveşte pe o pictură în cerneală care se întinde pe peretele din spatele patului, înfăţişând crisalide şi hunduni atacându-se unii pe alţii. În norii de deasupra lor, zei cu haine ca de ceaţă colorată cântă la lăute *guqin*.

O scenă care ar putea exista doar în imaginaţie. În realitate, nimeni ştie cum arată zeii şi nimeni nu a fost ajutat fizic de ei în luptă. Ştim că sunt acolo sus; Sora cea Mare şi cu mine obişnuiam să urmărim sclipirea Curţii Cereşti în timp ce orbita pe cerul nostru, la fiecare câteva luni. Şi am auzit cu toţii unele dintre legendele lor: Nüwa, Zeiţa-Şarpe, care a creat primii oameni din lut, Chiyou, Zeul Războiului, care a comandat fantome şi demoni în bătălie, Zhurong, Zeul Focului, care s-a luptat cu Gonggong, Zeul Apei, şi aşa mai departe. Dar dacă poveştile sunt adevărate, se pune eterna întrebare: de ce nu îşi folosesc puterile incredibile pentru a ne ajuta împotriva hundunilor? Indiferent cu câtă sinceritate ne rugăm la ei, sunt distanţi ca pisicile, şi nu pare să le pese prea mult de noi. Nu fac decât să ne arunce scheme tehnice criptice şi cunoştinţe pe care să le cerceteze savanţii noştri, odată ce oferim suficient tribut — în principal metal-spirit. E atât de ciudat şi de ironic că numai metalul-spirit din carapace de hunduni poate fi transformat în lucruri robuste. Ori de câte ori încercăm să facem ceva din granulele brute extrase din pământ, îşi pierd întotdeauna lustrul în câteva zile. Sunt bune

numai drept combustibil pentru trenuri și aeroglisoare. Și judecând după cererea incredibil de mare de carapace de hunduni a zeilor, nici măcar ei nu pot imita modul în care hundunii stabilizează aceste granule atunci când se înmulțesc. E amuzant că hundunii nici nu sunt în lumea lor aici, însă pot folosi această resursă într-un fel în care noi nu putem.

Nimeni nu știe ce fac zeii cu atât de mult metal-spirit, dar știm că e mai bine să nu punem întrebări. Transportăm întruna carapace de hundun la locurile de tribut desemnate, puțin în afara Marelui Zid, laolaltă cu cherestea, pământ, semințe, diverse animale și fete. Fete lăsate în lanțuri și de care apoi nu se mai aude nimic, o soartă mai stranie decât aceea de a deveni concubină-pilot, fiindcă zeii nu apar niciodată când îi putem vedea, sau dacă există vreo dronă cu cameră prin preajmă.

Gao Qiu avea dreptate în privința unui lucru: nu există niciun nivel al lumii care să nu aibă nevoie de fete. Poate că suntem devalorizate tocmai pentru că suntem atât de valoroase. Le e prea teamă că nu ne vor mai putea obține și nu ne vor mai putea controla, pentru a ne respecta adevărata valoare.

Ușa aparatamentului lui Yizhi se descuie.

Mă uit peste umăr. Yizhi intră în camera luminată de lună, iar ochii îi strălucesc când mă vede.

Cu anticipare crescândă, mă îndrept spre el în scaunul rulant. Când am rămas la el aseară, ne-am sărutat din nou, pentru prima dată de când m-am hotărât să-mi îmbunătățesc parteneriatul cu Shimin. Însă Yizhi a insistat că sunt prea beată ca să facem mai mult de atât.

Ei bine. În seara asta nu sunt beată.

Când distanța dintre noi se topește, îl atrag pe Yizhi într-un sărut blând. Gura lui se mișcă în mod natural împreună cu a mea, cu o familiaritate reconfortantă deja.

— Ştii, am avut un vis despre asta odată, spune el aproape de buzele mele, cu degetele mângâindu-mi gâtul.

— Un vis? Îi inspir parfumul, curat şi cald ca un lucru crescut pe o câmpie însorită.

— Mă rog, mai mult o fantezie care tot revine. Râde uşor. Îmi ondulează o şuviţă de păr, cu privirea blândă, visătoare. Mi-aş dori să vin acasă la tine în fiecare seară şi să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineaţă. Dar nu aici. Într-un loc mai liniştit, ca o cabană în munţii neîmblânziţi. Unde să nu ne deranjeze nimeni.

Imaginea este atât de dureros de minunată, încât tandreţea din mine atinge culmi noi. Apoi se sfărâmă, cufundându-mă în realitatea rece.

— Ar exista mereu oameni care ar veni să ne vâneze. Mă îndepărtez de el, iar părul meu îi alunecă printre degete. Glasul îmi tremură, aproape să se spargă. Nu putem să fugim pur şi simplu. Tatăl tău ar...

— Ştiu, mă întrerupe Yizhi cu blândeţe. De aceea e doar o fantezie.

Căldura dintre noi dispare, răcită de o nouă tensiune. Vinovăţia mă apasă ca gerul, dar nu avem timp de fantezii. Mai ales fantezii despre *simplitate*.

Aceasta e o calitate pe care viaţa noastră nu o va mai avea niciodată.

— Ascultă, Yizhi, ştii că nu-ţi pot promite nimic, spun eu pe un ton calm, dar ferm. Shimin şi cu mine suntem parteneri de crisalidă. Nu ştiu ce va trebui să facem pentru a pilota bine împreună, şi nu pot avea rezerve, când sunt atât de multe în joc. Deci, fii sincer: te doare când ne vezi împreună?

Un fulger de emoţii conflictuale trece peste chipul lui Yizhi, dar se calmează repede. Cu un oftat blând, se

așază pe cearșafurile de mătase, deschise la culoare, ale patului său imens.

— Instinctiv, da. Mi-aș dori să fiu în locul lui. Mi-aș dori să fiu eu partenerul tău de crisalidă. Mi-aș dori să am puterea lui, ca să te protejez.

Mi se înnoadă stomacul.

— Atunci cred că e mai bine să nu...

— *Dar apoi* îmi reamintesc că nu am niciun motiv real să fiu gelos. Privirea lui Yizhi se luminează din nou, limpede ca adevărul. Luminile îndepărtate din Chang'an licăresc în ochii lui. De unde vine gelozia, dacă nu din nesiguranța că te voi pierde din cauza lui? Dar nu așa funcționează, indiferent cât de mulți oameni cred asta. Nu ești un lucru care trebuie păstrat sau obținut, iar iubirea nu e o resursă rară, pentru care să ne luptăm. Iubirea poate fi *infinită*, atât cât ți se poate deschide inima. Adică, dacă stai să te gândești, iubirea e alimentată mai ales de compatibilitate. Dacă doi oameni se fac fericiți unul pe altul fiind apropiați. Așa că ar fi inutil din partea mea să-l urăsc pe Shimin. Oricât de compatibilă ai fi cu el, nu are nimic de-a face cu cât de compatibilă ești cu mine.

Îi răsucesc cuvintele în minte.

— E doar... compatibilitate?

— Cel puțin așa cred. Dragostea adevărată vine din sinergie și din încredere, nu doar din chimie. Înghite în sec, iar gâtul îi tresaltă în lumina lunii, care se revarsă între noi. Crescând aici, am văzut prea mulți oameni încercând cu disperare să-i controleze pe alții pentru a rămâne împreună. Nu am văzut niciodată în asta forță sau dominație. Doar o tristă, tristă nesiguranță.

— Da, mormăi eu, amintindu-mi de țipetele înfundate ale tatălui meu pe car ele auzeam prin perete, când o acuza pe mama că se uită prea des la bătrânul Wang, vecinul de alături. Dau deoparte cu degetele

straturile de gulere ale chimonoului lui Yizhi, dezvăluindu-i tatuajele. Dar nu-mi fac griji în privința ta. Știu că nu vei ajunge niciodată așa. Pur și simplu nu vreau să te prind într-o capcană dureroasă.

— Nu, nu-ți face griji. Nu-mi consider instinctele logice, așa că nu vreau să fiu definit de ele. Îmi atinge fruntea cu a lui, și mă mângâie pe obraz cu degetul mare. Zetian, de fiecare dată când alegi să mă privești, știu sigur că există un loc pentru mine în inima ta.

Ochii mi se fac mari și mi se umplu de lacrimi. Rămân cu gura căscată de uimire.

Da, așa e. Întotdeauna va exista un loc pentru el. Și acesta este motivul. Acesta este motivul.

„Al cincilea fiu al meu nu este genul care să se îndrăgostească." Cuvintele lui Gao Qiu îmi pătrund în gânduri, dar le împrăștii ca praful. Yizhi m-a cunoscut când eram o fată neputincioasă de la frontieră. Ce motiv ascuns ar fi putut să aibă de atâta timp?

Nu mi-a fost niciodată rușine să-l iubesc, nici chiar atunci când familia mea m-ar fi înecat pentru asta, și n-o să-mi fie rușine acum.

Nu aprindem luminile.

Yizhi nu are puterea lui Shimin de a mă purta fără efort, dar nu-i nimic. Mă ajută să mă așez pe pat, cu blândețe, ca întotdeauna. Până și durerea coastelor fisurate e suportabilă dacă am mâinile lui pe trupul meu zdrobit, ținându-mă laolaltă. Îl sărut de parcă numai aerul care i-a străbătut lui plămânii e bun de respirat. Un val automat de voci sâcâitoare și terorizante îmi apar în minte, strigând insulte — *târfă, destrăbălată, adulteră* — dar se topesc la căldura care crește în interiorul meu.

Mă ridic, mă tot ridic deasupra tuturor tâmpeniilor colective. Atâtea încercări de a mă împiedica să trăiesc confortabil în propria mea piele, și cu toate astea

iată-mă, fac ce vreau eu, cu un băiat pe care nu mi l-a atribuit nimeni. Şi nu mă murdăreşte. Nu mă va distruge. Nu e obscen, murdar sau ruşinos.

Ruşine. Acesta era instrumentul lor preferat. Un instrument care să mă corodeze din interior, până când am început să cred că n-am de ales decât să accept ceea ce îmi aruncă la picioarele mele bandajate.

N-a funcţionat.

În ciuda eforturilor lor, cred că merit să fiu fericită.

Tot ceea ce au folosit pentru a mă lega voi întoarce împotriva lor. Aspectul meu e doar o iluzie pentru a le atrage atenţia. Decadenţa mea e o momeală pentru a le stârni indignarea. Parteneriatul meu perfect e o minciună pentru a-i menţine obsedaţi.

Tocmai forţa prejudecăţilor şi a urii lor mă va face de neoprit.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

DE NESPUS

Un fior metalic în aer. Gust de rugină pe limbă.

O lumină murdară. Colţuri umbrite. Un scaun greu de oţel; curele de piele care îmi leagă braţele de el. Sub unghii, carnea şi sângele unei lupte pierdute.

— Chiar nu trebuia să se ajungă la asta, copile. O siluetă se profilează spre mine, cu o sticlă de băutură. *An Lushan*. Dar dacă o să-mi faci atâtea probleme, ar trebui să bei ceva ca să te calmezi.

Soldaţii îmi deschid gura cu forţa şi o ţin deschisă cu ustensile de metal. Ascuţite ca briciul, înţepenite între dinţi. Sângele îmi curge sub limbă. Un tub de cauciuc îmi intră cu forţa pe gât. Până la capăt. Mă înec cu el, ţip, încerc să-l muşc, încerc să-l scuip, dar nu se clinteşte. Şi mai multe valuri de sânge.

An Lushan mă trage tare de lanţ. Mâna lui hidoasă se înclină, turnând din sticla de băutură într-o pâlnie. *Pleosc pleosc pleosc*, fără oprire. Fierbinţeala îmi străbate corpul. Nici măcar nu pot să-l implor să se oprească. M-aş pocăi bucuroasă. Mi-aş dori să aibă milă şi să mă omoare. Aş face orice ca să se termine. Dar arde şi arde şi arde şi...



Mă cutremur şi şuier în timp ce mă smulg din vis. Am nevoie de câteva secunde pentru a recunoaşte imaginile, sunetele şi mirosurile.

Cearşafuri scăldate în lumina lunii. Căldura lui Yizhi în jurul meu. Luminile oraşului, departe, dincolo de balcon. Nu e An Lushan, nu e niciun scaun de oţel. Îmi ating gâtul, îmi mişc maxilarul, mă uit la mâini, iau înghiţituri uriaşe de aer.

— Ce s-a-ntâmplat? murmură Yizhi, clipind, ridicându-se într-un cot.

— Doar un... Mi se usucă limba. O groază rece mi se prelinge prin vene, care păreau arse de băutură în urmă cu o clipă.

Doar un coşmar?

Sau...

Arunc la o parte cearşafurile de mătase şi mă aşez pe scaunul rulant, icnind de durere de la rana de glonţ, dar prea agitată pentru a o lua mai uşor. Yizhi vine după mine, mă ajută, şoptind şi mai multe întrebări, dar nu pot să-i dau răspunsuri până nu le aflu eu.

Un scurt drum pe hol şi ajung la camera lui Shimin. Încerc mânerul de alamă. Încuiat.

Bat în uşă până când lumina apare prin crăpătura de sub ea, şi paşi grei se apropie.

Clic.

Lumina de chihlimbar mă inundă, făcându-mă să tresar. Shimin apare în lumină, cu privirea încețoșată, şi cu părul lui scurt îndreptat în toate direcţiile.

Îmi stă pe buze întrebarea pe care trebuie să i-o pun, dar nu o pot rosti. Nu o pot aduce la realitate.

— Ce se-ntâmplă? Shimin se străduiește să țină ochii deschiși.

— Am avut... am avut un vis, spun eu, sperând că își va da ochii peste cap și îmi va trânti ușa în nas. Eram legată de un scaun de oțel. Mi-au ținut gura deschisă cu briciul. Mi-a băgat un tub de cauciuc pe gât. An Lushan a turnat...

O panică sălbatică apare în privirea lui Shimin.

— *Oprește-te.*

Corpul îmi îngheață de la gât în jos.

— El *ți-a provocat* dependența, spun eu îngrozită.

Lângă mine, Yizhi își acoperă gura cu degetele.

În mintea mea se rupe un fel de barieră. Amintiri-fantomă se reped afară. De câte ori o fi trecut Shimin prin *asta*, ca să ajungă distrus definitiv. Felul în care i-a manipulat voința, făcându-l să ceară singur sticlele. Ceața fierbinte, agonizantă a zilelor și nopților petrecute pe podeaua rece a unei celule de închisoare.

O senzație usturătoare îmi pulsează în obraji, prea caldă și în același timp prea rece.

Shimin se uită prin mine, de parcă mintea i-ar fi în altă parte. Apoi tresare și vrea să închidă ușa.

O opresc cu ambele mâini.

— *De ce nu ne-ai spus?* strig eu.

— Contează? se răstește el cu o forță surprinzătoare, pe jumătate ascuns după ușă.

— Da! Asta înseamnă că ai luptat împotriva armatei cu mult mai multă forță decât am crezut!

Și mai multe imagini îmi trec prin cap, imagini pe care le-am respins cândva. Cuțitul făcut din pagini de carte. Ciobul făcut din propriii lui ochelari.

— Ce ai crezut tu, spune el cu un râs uşor. Ce ai crezut tu nu le poate aduce înapoi.

Pe ele. Fetele.

Mi se înnoadă stomacul, cât pe ce să vomit.

— Îmi pare rău. Suspinele îmi îneacă glasul. Îmi pare atât de rău. Şi de câte ori te-am apostrofat...

Strânge şi mai tare tocul uşii cu degetele.

— Nu-i nimic. E... nu contează. Împinge uşa din nou.

— Stai... Împing uşa şi mai tare.

— Ce mai vrei? Ţi-am spus că nu contează. Las-o baltă!

— Shimin, şopteşte Yizhi.

Rezistenţa se atenuează. Uşa se deschide mai larg, dezvăluindu-l din nou pe Shimin.

E uimitor ce poate face Yizhi cu o şoaptă blândă, iar eu nu pot, cu toată puterea mea.

Se privesc unul pe celălalt. Yizhi îl atinge pe Shimin pe cot. Shimin tresare uşor, dar îl lasă.

— Shimin, te rog nu uita că ai protejat o mulţime de vieţi în bătăliile tale. Lumina care vine din cameră dansează ca nişte fulgi de aur în ochii lui Yizhi. Nu doar vieţi de dincolo de Marele Zid, ci şi crisalide. Ai doborât turme întregi de unul singur. Asta n-a fost fără rost.

Shimin se uită în pământ, cu umerii încovoiaţi, abia stăpânindu-se.

— Ne ai pe noi, continuă Yizhi. Noi credem în tine. Putem elibera provincia Zhou şi putem salva atât de multe vieţi. Împreună.

Shimin ridică privirea ezitând.

Apoi atenţia i se îndreaptă de la mine la Yizhi, devenind limpede.

Îmi dau seama că la un moment dat l-am prins pe Yizhi de cealaltă mână. Şi devin foarte conştientă de felul în care probabil arată situaţia – de felul în care *stă* situaţia. El şi cu mine, sosind împreună în toiul nopţii.

— Da. Ştiu. Expresia lui Shimin devine rece şi împietrită. Nu trebuie să vă fie milă de mine. Duceţi-vă... duceţi-vă şi fiţi fericiţi!

Ne trânteşte uşa în nas.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

O LISTĂ DE ŢINTE DIN CE ÎN CE MAI LUNGĂ

Când Shimin îşi pune mâna acoperită de armură pe ciocul Păsării Roşii, energie qi roşie trece prin ea. La comanda lui mentală, ciocul se deschide. Shimin îşi ia avânt şi se caţără în vârf ţinându-se cu o singură mână, ca miticul uriaş Pangu, care desparte cerul de pământ.

N-am mai ştiut cum să vorbesc cu el, de când am aflat adevărul, dar trebuie să mă silesc să colaborez cu el la aceste şedinţe foto. La fel cum el trebuie să se fi silit să trăiască printre straturile tulburi de adevăr şi înşelătorie în care l-am târât eu. Eu, încă o persoană dintr-un şir lung de oameni care l-au folosit ca pe un instrument.

Nu ştiu cum să repar situaţia. Nu ştiu cum să-mi iau cuvintele înapoi. Oricum, scuzele mele n-ar fi de folos, când am făcut ce-am făcut, am spus ce-am spus, şi suntem *atât* de implicaţi în toate.

În afară de câţiva nori albi deasupra sălbăticiei hundunilor care se întinde în faţa noastră, cerul este albastru şi suficient de strălucitor pentru a-mi mărgini privirea cu o vagă aură. Fotograful face pozele cu o dronă zumzăitoare. Urmând instrucţiunile lui pe care le aud căşti, dau din aripi ca să mă răsucesc în aer şi mă aşez pe marginea ciocului Păsării. Nici chiar cele mai bune medicamente din Huaxia nu mi-au vindecat complet

rana de glonţ, dar deplasarea nu e atât de dureroasă când port armura.

Când se căsătoresc, oamenii de la oraş închiriază haine frumoase şi fac o grămadă de poze drăguţe, pentru un album aniversar. Ceremoniile de Încoronare a Perechii sunt practic nunţi între piloţi, aşa că a fost scuza perfectă pentru a ne menţine pe prima pagină. Ne-am petrecut o mare parte a ultimelor două săptămâni cu şedinţe foto.

Sima Yi ne-a ţinut la curent cu cele patru atacuri ale hundunilor de când am plecat la Chang'an – o frecvenţă foarte obositoare pentru o perioadă atât de scurtă. Însă vremea însorită a concentrat atacurile noaptea. Hundunii nu vin niciodată când dronele noastre de recunoaştere îi pot observa de la distanţă, aşa că n-ar trebui să fie niciun atac până facem câteva fotografii cu Pasărea, care vor fi un succes sigur. Oricum, trebuia să venim să ne luăm armurile pentru ceremonia de Încoronare. Pentru a preveni furtul, piloţii îşi lasă de obicei armura îmbinată cu scaunul din carlingă, aşa că doar noi le putem desprinde.

— Ă, ridică un genunchi şi strânge-l la piept, pilot Wu! aud bâzâindu-mi în cască.

Rezistând nevoii de a-mi da ochii peste cap, mă supun. Drona cu cameră zboară în faţa noastră, pe fundalul sălbăticiei cenuşii. Fotograful mă mai aranjează în poziţie de alte zeci de ori, în timp ce Shimin îşi menţine poziţia de căţărare cu o singură mână. E întotdeauna mai uşor să-l aranjeze pe el: alege o poziţie care îl face să pară cât mai dominator. Dar eu? Fotografii se luptă întruna să găsească un echilibru între a mă face să par agresivă şi supusă.

De obicei, starletelor de sex feminin nu li se permite să apară atât de necuviincios. În presă, ele sunt fete ideale cu zâmbet strălucitor, soţii iubitoare sau

mame grijulii ale protagoniştilor masculini. Ele există ca să fie recompensa lui pentru înfrângerea răufăcătorului, pentru a-l consola atunci când e pierdut sau pentru a-l motiva lăsându-se ucise. Dacă există o femeie agresivă, ea trebuie să fie printre personajele negative. Şi nici măcar personajul negativ principal, ci sursa de sprijin şi mângâiere a răufăcătorului, care îi admiră inteligenţa perversă şi este întotdeauna dispusă să moară pentru cauza lui. Cred că asta e direcţia în care încearcă ei să meargă, în privinţa mea şi a lui Shimin, dar nu prea funcţionează. Am propria mea imagine, diferită de cea a lui Shimin. Nici de la mine nu-ţi poţi lua ochii. Influenţează instinctele fotografilor, iar ei continuă să încerce să mă reducă la ipostaze mai mici şi la expresii mai umile, dar apoi îşi amintesc că trebuie să ne menţină imaginea provocatoare. Le ia o veşnicie să-şi dea seama cum să mă aşeze. Mai ales acum, când Gao Qiu nu se mai holbează în timpul şedinţei foto.

A fost ocupat să „discute" cu strategii din Sui-Tang, inclusiv cu An Lushan. Dar indiferent dacă An Lushan rezistă sau nu presiunii, am hotărât un lucru: îl voi măcelări pentru ceea ce i-a făcut lui Shimin. A ajuns în fruntea listei mele de ţinte, din ce în ce mai lungă.

Măcar atât pot face.



Până când terminăm şedinţa şi ne întoarcem la aeroglisor, Qieluo, Xiuying şi partenerii lor aşteaptă pe heliportul de pe Zid. Din moment ce sunt cu toţii în afara serviciului, reîncărcându-se cu energie după bătăliile recente, Gao Qiu le-a cerut să participe la Încoronarea mea, peste două zile. Însă e atât de zgârcit, încât îi pune să vină în aceeaşi navetă cu noi şi cu echipa noastră de producţie.

Toți patru se încordează când ne apropiem. Doar Xiuying îmi zâmbește, dar zâmbetul i se estompează când ochii ei se îndreaptă spre Shimin. Se retrage cu un scurt icnet.

E bizar. Un pilot de clasă Prințesă care dă dovadă de frică. Partenerul ei, Zhu Yuanzhang, un fost călugăr-războinic robust, cu capul ras, ridică un braț protector în fața ei. Câte o carapace de țestoasă în miniatură le atârnă pe frunte, de pe coroanele lor solide și negre.

Mă îndrept spre ei cu scaunul rulant, intenționând să spun ceva politicos pentru a face lucrurile mai puțin incomode, dar arunc o privire rapidă către Qieluo și când îmi amintesc că m-a trântit de pereții dușului, un nou val de furie mă năpădește. Îmi activează fără să vreau armura și forța-spirit...

Și mă face să observ ceva ciudat.

— Hm... Mă uit la toți, apoi arăt spre Xiuying și Qieluo. Cum de forța-spirit pe care o aveți voi se simte mai puternic decât cea a partenerilor voștri?

Grupul nu pare surprins.

— A, forțele feminine se simt mai acut. Xiuying ridică din umeri, apoi râde. Tot așa cum avem și o toleranță mai mare la durere! Practic, în toate Perechile Echilibrate, fata pare mai puternică, dacă te uiți doar la forța-spirit.

— Chiar? Încruntarea îmi dispare. Există așa ceva?

— Da. Tu și cu... Îi aruncă o privire lui Shimin, iar ochii i se întunecă subtil cu energie qi de Apă. Dar apoi clipește des, culoarea i se strecoară în obraji și își aduce din nou atenția asupra mea. Și eu te simt pe tine la fel!

— Dar valoarea ta reală *este* mai mică decât a lui, da? Mă uit la Zhu Yuanzhang, care se uită la Shimin cu brațele încrucișate pe pieptul lui lat. Shimin se încruntă ușor, dar nu își întoarce privirea.

— Da, răspunde Xiuying. Eu am cinci mii o sută, iar el cinci mii opt sute. Dar asta e doar baza lui stabilă. Poate fluctua mult mai sus în bătălie.

Bun. Aşa se explică. Armata nu ar lăsa-o pe Xiuying să piloteze împreună cu el, dacă forţa ei ar putea-o depăşi pe a lui.

— Gata, ajunge cu pălăvrăgeala asta jenantă. Qieluo ridică palma. Lumina orbitoare a soarelui se reflectă în coroana ei cu colţi de tigru. Să vă explic clar: vin în călătoria asta numai pentru că nu pierd niciodată şansa de a merge la Chang'an. N-are nimic de-a face cu tine şi cu parteneriatul tău înfiorător cu un criminal. Îşi roteşte palma către Shimin. Jignirea e intenţionată.

Ochii lui Shimin se îngustează şi mai mult. Îi răspunde cu ceva ce nu aud.

Însă Qieluo reacţionează cu o tresărire. Aruncă şi ea nişte cuvinte de neînţeles, arţăgoase şi guturale.

A, vorbesc în limba lor maternă. Amândoi sunt din tribul Xianbei.

Zhu Yuanzhang o lasă brusc pe Xiuying în urma lui.

— Ajunge! urlă el. Nu mă urc în aeroglisor cu doi *barbari*!

Rămân cu gura căscată. Shimin şi Qieluo par şocaţi.

Apoi partenerul ei, Yang Jian, e nevoit să o reţină în timp ce ea aruncă blesteme către Zhu Yuanzhang, care se îndepărtează pur şi simplu, cu haina albă de pilot fâlfâind în urma lui.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Xiuying flutură din mâini, părând nehotărâtă între a rămâne ca să dea explicaţii şi a se duce după el. Şi-a pierdut familia într-un raid al populaţiei Rongdi.

Pufnesc. Oricât de aprins ar fi conflictul dintre populaţia Han şi Rongdi în provincia Ming – atât de

aprins, încât templele lor antrenează călugării mai mult în arte marțiale, decât în meditație – e pur și simplu ridicol.

— Dar în provincia Ming, Rongdi ar fi din tribul Menggu, nu-i așa? spun eu. Ăștia doi sunt din tribul Xianbei!

Xiuying își forțează un zâmbet slab care sugerează că diferența nu contează pentru el. Ea se scuză, apoi aleargă după Zhu Yuanzhang, strigându-l. Mă cuprinde invidia la cât de repede poate merge, cu picioarele ei normale.

Mormăind, Qieluo se eliberează de strânsoarea lui Yang Jian. Își aranjează uniforma de pilot. Shimin se uită după Zhu Yuanzhang, părând și mai pierdut decât de obicei.

În mod neașteptat, Qieluo îl atinge pe Shimin pe cot.

— Curaj, *Khan*, mormăie ea, cu mai multă blândețe decât înainte.

Chipul lui Shimin se luminează de surprindere.

Înainte ca el să poată răspunde, ea își agață brațul de cel al lui Yang Jian și se îndreaptă spre aeroglisor.

— *Khan?* îl întreb eu pe Shimin clipind.

El pufnește ușor.

— Înseamnă „Rege".

Dau drumul cotierelor de pe scaunul rulant, pe care nu mi-am dat seama că le strâng atât de tare.

Mă rog. Nu știu dacă asta înseamnă că Qieluo va fi mai puțin ostilă față de noi, dar călătoria va fi ciudată oricum. Pentru că înainte de a ajunge la Chang'an, trebuie să facem un ocol. Mai avem încă o ședință foto azi, programată pentru a prinde lumina minunată și roșiatică de la apus.

O ședință foto pe terasele cu orez de acasă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

UN LOC SPECIAL ÎN IAD

Dacă familia mea a încercat să mă contacteze în ultima lună, de când am plecat, armata nu m-a anunţat. Probabil ca metodă de pedeapsă, gândindu-se că m-ar nelinişti.

În realitate, am reuşit destul de bine să le împing existenţa într-un colţ al minţii. Singura veste pe care am primit-o a fost de la Yizhi, care mi-a mărturisit că le-a spus adevărul despre noi – că ne-am întâlnit în pădure, că nu am făcut niciodată nimic nepermis – şi că s-a oferit să sponsorizeze ucenicia fratelui meu, ca să înveţe să repare electronice în cel mai apropiat oraş, cu condiţia să nu mai vorbească niciodată despre relaţia noastră, nici măcar cu mine. Îi sunt recunoscătoare pentru prevedere. Deşi întrebările ard în spatele ochilor alor mei, în momentul în care suntem coborâţi pe scara de frânghie a aeroglisorului, cel puţin subiectul e strict interzis.

Dar asta nu împiedică reunirea să devină un dezastru total.

În timp ce echipa de producţie se duce să caute un loc bun pentru fotografii pe terase, iar ceilalţi piloţi sunt asaltaţi de vecinii mei uimiţi, familia mea mă trage deoparte, în camera bunicilor.

Tata nu pierde timpul şi începe să ţipe la mine despre ceea ce au trăit în ultima lună: chinul teribil din

partea celorlalţi săteni, pentru că l-am „ucis" pe Yang Guang. Toată lumea vorbeşte, atât pe la spatele lor, cât şi de faţă cu ei. Au aruncat gunoaie în faţa casei noastre, au scris „ucigaşă" pe pereţii casei. Vrea să ştie cât câştig din apariţiile în media şi de ce nu le-am trimis niciun mesaj şi nu am făcut nicio încercare de a-i scoate din acest sat îngrozitor.

Când mă bâlbâi şi spun că toate câştigurile sunt în întregime destinate contraatacului pentru provincia Zhou, tata practic explodează de furie.

— Ţi-am dat viaţă şi te-am crescut, te-am îmbrăcat şi te-am hrănit, şi tu aşa ne răsplăteşti? Vocea lui face să vibreze pereţii murdari. Refuzând să-ţi scoţi propria familie dintr-un loc special în iad, pe care *chiar tu* l-ai creat? Dar întotdeauna ai fost o obraznică nerecunoscătoare, nu-i aşa? Pun pariu că ţi-ar plăcea să putrezim aici, în mahalaua asta de la frontieră! Dacă am fi primii zdrobiţi când hundunii sparg Zidul!

Încep să tremur. Ştiu ce se va întâmpla, *ce se întâmplă de obicei*, dacă nu mă grăbesc să spun minciuna pe care vrea s-o audă.

Dar de ce s-o spun? Nu se înşală.

— *Da, şi ce-i cu asta?* spun eu, cu un gest brusc al braţului.

Faţa tatălui meu devine de un roşu aprins, dar se opreşte brusc când energia qi îmi străbate meridianele, alb-argintie pe suprafaţa armurii, dar ochii şi pielea îmi rămân reci. Restul familiei se dă înapoi, iar ochii li se fac mari în lumina pe care o generez.

— Nu vă mai prefaceţi că m-aţi văzut vreodată drept altceva decât un instrument! continui eu. N-aţi avut nimic împotrivă să mă vindeţi drept concubină lui Yang Guang, care, *apropo, chiar a ucis-o pe Sora cea Mare*. Am avut o legătură mentală cu el — e adevărat!

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ne-ați fi prețuit, așa că n-aveți decât să suportați consecințele!

Mama își acoperă gura cu mâinile. Se cutremură suspinând reținut, temându-se chiar și să plângă prea zgomotos. Ochii i se umezesc, în lumina prăfuită care vine de la fereastră, acolo unde a stat Yizhi acum o lună, când l-am părăsit, când am părăsit familia asta.

Mi se strânge inima, dar nu mai am ce să-i spun.

Mă întorc cu tot cu scaunul rulant și ies furioasă.



Mă îndrept spre curtea din spate, agitându-mi aripile armurii, și rămân lângă coteţul porcilor. Porcul nostru guiță, rostogolindu-se în noroi. Sper ca mirosul să-i țină pe toți departe până când echipajul e gata de fotografii.

Însă în scurt timp aud pași târșâiți în spatele meu.

La început pare a fi un bărbat, ceea ce mă irită, dar, spre surprinderea mea, e Xiuying. Mă uit dincolo de ea. Zhu Yuanzhang, care chiar a luat aeroglisorul cu echipament, în loc să zboare împreună cu Qieluo și cu Shimin, nu e cu ea.

— Hei. Se apleacă spre mine, cu o privire blândă. Am intrat să folosesc latrina, iar mama ta a spus să-ți dau asta.

Îmi întinde o păpușă. E o păpușă de binecuvântare a bebelușilor, genul de obiect pe care mamele din părțile noastre de la munte îl fac pentru fiicele lor, înainte de căsătorie. E cusută din păturica de bebeluș a fiicei și umplută cu pământ din curtea familiei. Binecuvântare pentru viitoarea mamă.

Xiuying îmi pune păpușa în mâini.

— Spune că nu știe cum anume funcționează o căsătorie între piloți, dar speră că vei avea și tu copiii tăi în curând.

Mă uit la țesătura decolorată, umflată, care mi-a ținut odată de cald în copilărie, la zâmbetul stângaci cusut cu lână.

E foarte, foarte nepotrivit. Un copil e ultimul lucru pe care vreau să-l fac. Mama nu înțelege asta. Nu mă înțelege *pe mine*.

Însă presiunea fierbinte din spatele ochilor mi se estompează. Vederea îmi tremură și se încețoșează. Strâng păpușa, reținându-mi cu furie lacrimile, ca să nu-mi curgă peste machiaj și să vadă toți dovada.

Oftez ca să par nonșalantă.

— De ce ți-a dat-o *ție* să mi-o dai?

— Cred că îi e cam frică de tine.

Pieptul mi se strânge, de parcă ar fi strâns între două greutăți.

Mușcându-și buza, Xiuying se uită în pământ, apoi în ochii mei.

— Ascultă, am auzit ce s-a întâmplat, și dacă aș fi în locul tău, aș muta familia la Chang'an.

— De ce? mă răstesc, însă vocea îmi tremură. Nu merită.

— Dar e adevărat că probabil suferă aici. Chiar și fără a ține cont de modul în care i-au tratat ceilalți săteni din cauza ta, cine merită să trăiască la frontieră? Xiuying arată cu mâna în jur. De unde crezi că vine nefericirea familiei tale, Zetian? Nu crezi că ar deveni alți oameni, dacă ai putea să-i scoți de aici și să le oferi hrana și siguranța care le-au lipsit toată viața?

— Dacă aș încerca să-i mulțumesc, asta nu ar face decât să înrăutățească situația. Zdrobesc păpușa.

Zâmbetul ei cusut se strâmbă. *Niciodată* nu a făcut altceva decât să înrăutăţească lucrurile. Mama şi bunica au încercat să-i mulţumească pe tata şi pe bunicul toată viaţa. Asta nu i-a schimbat deloc. *Nu poţi încerca să mulţumeşti pe cineva ca să te iubească sau să te respecte.*

— Dar înainte nu a funcţionat pentru că nu au rezolvat niciodată rădăcina problemei. Ştii cum se spune: „Munţii săraci şi apele murdare fac oamenii răi."

— Nu e o scuză! Sunt o mulţime de familii aici care nu funcţionează rănindu-se reciproc!

— Dar asta e singura familie adevărată pe care o vei avea *tu*. O strălucire tulbure scânteiază în ochii lui Xiuying. Chiar vrei să-i abandonezi, fără a profita de o şansă atât de mare, ca să-i ajuţi să se schimbe?

Scuturând din cap, îmi acopăr faţa cu vârful degetelor, atentă să nu-mi întind machiajul. Cât de jenant, să mă cert cu familia mea în apropierea unui pilot ca Xiuying. Îl blestem în minte pe Gao Qiu pentru că e atât de zgârcit, încât i-a pus să vină cu noi în această călătorie, în loc să le trimită aeroglisoare numai pentru ei. Presupun că frica de explozii de energie qi e singurul lucru care îl împiedică pe tata să iasă furios şi să continue cearta şi mai urât. Mulţumesc cerului că port armură...

Mă străbate un fior. Atenţia mi se îndreaptă înapoi spre casă.

Ce nenorociri va dezlănţui tata după ce plecăm?

— Mama şi bunica... gâfâi eu, punându-mi scaunul rulant în mişcare. Cu siguranţă trebuie să vină cu noi. Altfel, tatăl meu o să-şi verse nervii pe ele imediat ce plecăm.

Xiuying vine după mine, iar cocul i se clatină deasupra coroanei de pilot.

— Chiar crezi că ar fi dispuse să plece fără ei?

Mă opresc, imaginându-mi cum va decurge conversaţia.

„Nu pot pleca pur şi simplu."

„Aici e căminul meu. Familia mea."

„E soţul meu."

Frământ păpuşa în poală. Nu au cunoscut altceva. S-au măritat cu soţul ales pentru ele, i-au fost supuse, i-au născut şi crescut copiii. O viaţă întreagă în care ideea lor de sine este zdrobită, până când ele nu pot lua contur decât atunci când se află lângă un bărbat. Nu s-ar putea desprinde fără să se prăbuşească.

Nu voi putea să le conving. Ştiu asta, pentru că nici Yizhi nu m-a convins *pe mine* să plec.

Nu am crezut niciodată că va funcţiona. Nu mi-am putut imagina nicio viaţă în afară de cea pe care o aveam. La nivel visceral, mi-a fost teamă că schimbarea va înrăutăţi totul, că mă va duce la un nivel şi mai de jos al iadului. Pur şi simplu nu exista suficient context solid în mintea mea, pentru a mă simţi în siguranţă să abandonez totul.

L-am refuzat de frică şi nu m-a numit niciodată slabă din cauza asta.

Xiuying se ghemuieşte în faţa scaunului rulant, vorbind pe un ton şoptit.

— E adevărat că există oameni irecuperabili, ale căror inimi sunt cioplite din ceva diferit faţă de noi ceilalţi, dar cei mai mulţi dintre noi suntem aşa cum suntem din cauza a ceva ce nu putem controla. Chiar şi cei care îi rănesc pe alţii în mod regulat, sau care *au ucis*.

O durere ascuţită îmi străpunge inima. Nu mă mai uit la casă, încercând să alung din mintea mea imaginile cu suferinţa lui Shimin.

Xiuying continuă să mă fixeze cu o privire pătrunzătoare.

— Unii oameni au învăţat lecţia nefericită că a provoca durere altora atenuează durerea proprie. Dar poate că pur şi simplu nu au fost învăţaţi altceva. Poate că reuşesc să se schimbe, dacă li se oferă ocazia. Cu un pic de compasiune se pot face multe.

— Da. Poate. Mă uit la porcul care se plimbă prin coteţ. Probabil crede că lumea nu e altceva decât bălegar, fiindcă nu a ieşit niciodată din coteţ.

— Îmi pare rău, iar sunt băgăcioasă, nu-i aşa? Xiuying se ridică, scărpinându-şi fruntea.

— Nu, nu, nu-i nimic. Flutur din mână, zâmbind.

— A, bun. Râde, dar ochii îi rămân lucioşi, sinceri. Nu vreau să văd o familie despărţită, dacă există o şansă de salvare. Pentru familie merită să lupţi.

— Aşa sper. Urmăresc cu degetul zâmbetul strâmb al păpuşii.

Odată am renunţat mental la familia mea, când am hotărât să-l ucid pe Yang Guang, dar acum e altfel. Nu ar fi nevoie de un mare efort pentru a-l convinge pe Gao Qiu să-mi lase familia să stea pe domeniul lui o vreme. E loc destul, iar lui i-ar plăcea să mă aibă la mână cu încă ceva.

Dacă ar fi să-mi las familia acum fără nimic, mi-aş condamna mama şi bunica, din pură meschinărie.

Poate că nu sunt suficient de rea ca să fac asta. Poate că nu ştiu tot ce cred că ştiu.

Fiecare trăieşte într-o lume diferită. În cea mai mare parte a timpului, oamenii iau decizii pe care nu vor să le ia. E nevoie de mai mult efort decât pur şi simplu „ieşi afară" sau „nu mai bea".

L-am judecat atât de greşit pe Shimin. Poate că şi familia mea mă va surprinde, atunci când nu va mai avea o viaţă grea.

Sora cea Mare a murit pentru familia asta. N-ar vrea ca eu s-o abandonez.



— Apropo, eşti jalnică, mă ia peste picior Qieluo mai târziu în seara aceea, pe coridoarele întunecate ale domeniului Gao, după ce am aterizat înapoi la Chang'an.

— Ce? Îmi opresc scaunul rulant într-o aureolă de lumină venită de la felinare. Părul meu, încă ud de la baia intensivă pe care mi-au făcut-o servitoarele pentru a-mi îndepărta machiajul, îmi udă prosopul din jurul gâtului.

Se sprijină de perete, care e pictat cu nori şi dragoni abstracţi.

— Am auzit cum îţi vorbeşte familia ta. Şi felul în care ai cedat.

O, nu *şi ea*.

— Ă... Silaba îmi iese lent de pe buze, dar sunt incapabilă să mai adaug altceva.

Îşi încrucişează braţele. Lumina felinarelor îi învăluie jumătate de faţă, lăsând cealaltă jumătate în umbră.

— N-ar trebui să acorzi iertare atât de uşor.

Izbucnesc într-un râs sec.

— A, da? Dacă e adevărat, atunci cum de nu ne distrugem faţa una alteia acum?

— Nu e vorba de iertare din partea mea sau a ta. Privirea adâncă a lui Qieluo se îndreaptă tăioasă spre a mea. E vorba de toleranţă, cu un scop. Nu încerca să mă înjunghii când nu sunt atentă, şi nu te voi face să plăteşti

pentru că ai încercat să-mi dobori turnul de veghe. Ai înţeles?

Sunt instinctiv revoltată de tupeul ei, dar simt miros de frică în aerul cu temperatură controlată. Şi-a dat seama că pentru ceea ce mi-a făcut la duşuri merită s-o înjunghii ca să mă răzbun. Ar trebui să fie furioasă în legătură cu incidentul de la turnul de veghe, însă nu ia măsuri împotriva mea.

Simte că nu mă mai poate teroriza.

— Bine. Mă uit în sus la ea. Accept compromisul.

Îşi dă ochii peste cap, apoi continuă.

— Dar familia ta a vrut de la tine un lucru pe care nu a făcut nimic ca să-l câştige. Şi tu le-ai oferit acel lucru.

M-a atins într-un punct dureros, dar îmi păstrez tonul nonşalant.

— Mă rog. Nu a trebuit să fac altceva decât să-i trimit un mesaj lui Gao Qiu. Doar câteva apăsări de taste.

— Aşa te păcălesc. Te etichetează drept tipul rău şi egoist, dacă nu le faci *un singur favor, doar un mic favor*. Ce tâmpenie. Ascultă: doar pentru că ai capacitatea de a face ceva pentru cineva, nu înseamnă că ai şi obligaţia, mai ales dacă nici măcar nu apreciază faptul că ai făcut-o.

— De ce mi se pare că trăieşti viaţa mea?

— Pentru că asta fac. Hm.

Mă rog. Măcar e sinceră.

— Să spunem doar că am nenumărate rude care au început brusc să mă placă după ce am devenit bogată şi celebră, continuă ea. Recunosc, era plăcut să fiu lăudată la atâtea întruniri de familie, eclipsându-i pe toţi fraţii şi verii mei. Când mătuşile sau unchii nu-şi puteau plăti chiria, sau erau urmăriţi de creditori, sau aveau nevoie de „numai" câteva mii de yuani pentru a-şi duce copilul la o

școală mai bună, ei bine, era firesc să am grijă de familie. Așa am făcut. Și până să-mi dau seama, susțineam cel puțin patru familii de șomeri, trei băieți care obțineau note groaznice la școli scumpe de care nici nu le păsa, și cinci dependenți de jocuri de noroc. Ăștia erau cei mai răi. Jurau întruna că vânătorii de datorii *le vor tăia literalmente degetele* de data asta, și că nu o vor mai face niciodată. Și pe urmă ce făceau? Tot aia. Din nou.

— Uau.

— Da. Mi-a luat un an și jumătate ca să-mi dau seama că majoritatea oamenilor ar trebui lăsați să-și rezolve singuri problemele. Qieluo își sprijină capul de perete. Și ghici ce au făcut după ce nu le-am mai dat? M-au făcut în toate felurile. Au răspândit tot felul de zvonuri despre mine. Mulți dintre cei cărora le-am dat cel mai mult au ajuns să mă respecte cel mai puțin. Așa că nu-mi mai pasă câte degete au pierdut unchii mei. Nu ar fi trebuit să-și tot pună mâinile sub nenorocitul de satâr.

Inspir adânc, apoi expir pe nas.

— Dar cazul meu nu e așa. E diferit.

— Sigur. Întotdeauna e diferit.

— Serios! Eu...

— Știi, există un fel de prădător care se deghizează în pradă. E prădătorul cel mai periculos pentru oameni ca noi.

Nu spun nimic. Jur că mi se răcește prosopul pe gât.

— Oameni ca noi?

— Oameni care refuză să cedeze sub orice număr de lovituri dure, sub orice cantitate de cuvinte zbierate, dar se înmoaie de îndată ce cineva îi atinge ușor sau le vorbește blând.

Sufletul îmi tremură în trup, de parcă am rămas dezbrăcată în mijlocul coridorului.

— Trebuia să-ți fi urmat propriul sfat. Privirea ei mă străpunge. Nu încerca niciodată să-i mulțumești. Nimeni nu a fost niciodată respectat pentru că a încercat să mulțumească pe cineva. N-ai făcut decât să le demonstrezi că nu există consecințe pentru că te-au tratat ca pe un gunoi.

Îmi încleștez întruna degetele pe cotierele scaunului rulant.

— Și ce-ți pasă ție?

— Nemernicii înfumurați ai lumii sunt susținuți de fete care iartă prea ușor. Și nu există nimeni de care mi-aș dori să scap lumea, mai mult decât de nemernicii înfumurați. Cu excepția hundunilor, desigur.

— Ei bine, tocmai asta încerc să fac, să-mi scap familia de nemernici. Doar că jumătatea mai nevinovată a familiei mele are nevoie de un impuls mai puternic pentru a se elibera.

— Dacă spui tu. Dar ține minte cuvintele mele: într-o zi, asta se va întoarce împotriva ta.

Un alt contraargument mi se ridică în gât, însă Qieluo se îndepărtează cu pași mari înainte să deschid gura.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

COROANA

În ziua ceremoniei de Încoronare a Perechii, mă trezesc înainte de răsăritul soarelui, desprinzându-mă din căldura lui Yizhi.

E ciudat să știu că mă duc să fiu împreunată pe viață cu altcineva. Nu am de gând să pun capăt relației noastre, nici chiar după ce ne întoarcem la Marele Zid, însă îl sărut cu o grabă prevestitoare, trecându-mi mâinile peste pielea tatuată cu care m-am obișnuit.

Ajung la vestiare cu întârziere.

Mama e acolo. Așa cum mă așteptam, Gao Qiu a fost fericit să-mi aducă familia. Un pic prea fericit, dar la cine altcineva aș fi putut să apelez?

După ce echipa de producție mă ajută să mă îmbăiez, mama insistă să mă așeze în fața unei ferestre deschise și să facă o ceremonie de pieptănare a părului miresei, pentru că încă mai crede că asta e o nuntă. Nu mă pot abține să nu zâmbesc când înșiră toate lucrurile minunate pe care le-a văzut în doar două zile la oraș.

Însă mai mult decât orice, e foarte bucuroasă că mă „căsătoresc". N-am văzut-o atât de fericită... niciodată. Nu știu dacă e mai trist sau mai îngrozitor că a fost zdrobită de căsătorie, dar e încântată să vadă același baros venind legănându-se spre mine.

În timp ce mama îmi trece prin păr un pieptăn din lemn de santal, o binecuvântare pentru viață lungă și căsnicie lungă, opiniile opuse ale lui Xiuying și Qieluo se ciocnesc în mintea mea. Dar când mă gândesc la cum sunt ele ca oameni, devine clar: nu vreau să fiu acră și distrusă ca Qieluo. Vreau să fiu măcar pe jumătate fericită, ca Xiuying.

Și vreau ca și mama și bunica să fie la fel.

Ceea ce le menține nefericite este faptul că ele nu cred că există o cale ca o femeie să ducă o viață plină de sens, în afară de a-și întemeia o familie. O să le arăt; o să le demonstrez că nu e adevărat. Putem trăi pentru mai mult. Putem trăi pentru dreptate. Schimbare. Răzbunare. Putere.



Ceremonia de Încoronare are loc în sala de banchete a celui mai luxos hotel din Chang'an: Lotusul de Aur. Nimeni nu e surprins că Gao Qiu e proprietarul.

S-a strecurat pe lângă ambiguitatea morală de a organiza o ceremonie atât de fastuoasă pentru doi ucigași, numind-o strângere de fonduri pentru armată. Locurile au fost scoase la licitație în numele efortului de război. Strategul-Șef Zhuge Liang însuși a venit de la Marele Zid pentru a oficia evenimentul. Am convins Comandamentul Central să-i acorde însfârșit lui Shimin titlul de Rege al Piloților, de care a fost lipsit în ultimii doi ani. Este scuza perfectă pentru a-i oferi în sfârșit o coroană de pilot. Trebuie să renunțe la premiile în bani destinate familiei câștigătorului, dar oricum vom câștiga mult mai mulți bani pentru Gao Qiu, din transmisiunea în direct a ceremoniei.

În timpul discursului de deschidere al Strategului-Șef Zhuge despre forța și potențialul nostru, Shimin

stă în spatele unei cortine, gata să fie dezvăluit primul. Yizhi, Sima Yi şi cu mine aşteptăm în culisele întunecate. La cât de elaborat arată coroana mea, abia reuşesc să stau pe scaun, cu degetele încleştate pe mantia grea pe care o port pentru a ascunde totul până la momentul dezvăluirii. Yizhi poartă coroana pe o pernă brodată cu aur; o pânză de mătase roşie o acoperă. Iar Sima Yi... Sima Yi a vrut doar să fie prezent.

Când cortina se ridică şi luminile aurii ca mierea coboară peste Shimin, un val de urale se ridică dintre cei mai mari bogătaşi din Huaxia. Îmbrăcaţi în chimonouri scumpe de lux, se ridică în picioare în jurul celor optzeci şi opt de mese dispuse în sala de banchete din marmură scânteietoare. Feţe de masă roşii şi evantaie de hârtie înconjoară fiecare farfurie, părând un carnagiu de toamnă cu frunze căzute. E o primire mult mai caldă decât atunci când am ajuns pentru prima dată la Chang'an. Suntem în continuare controversaţi, dar acum suntem vedete. Oamenilor ăstora nu le pasă de Yang Guang sau de familia ucisă a lui Shimin; le pasă că se vor putea lăuda pentru totdeauna că au avut un loc la acest eveniment.

Cât despre telespectatorii de acasă... ei bine, chiar dacă se uită doar pentru a ne urî şi mai mult, ne sporesc profiturile.

Aplauzele acoperă clinchetul armurii lui Shimin în timp ce se îndreaptă spre Strategul-Şef Zhuge. La gât poartă o eşarfă roşie cu praf de aur, care îi ascunde cu obrăznicie zgarda militară, coborându-i apoi printre aripi. Dintre penele de metal ale apărătorilor de umeri curg alte două eşarfe, foşnind pe scena lustruită.

— Li Shimin, spune Strategul-Şef Zhuge. Pentru contribuţiile tale de neegalat la efortul de război, Armata de Eliberare a Omenirii te recunoaşte acum drept Regele Piloţilor din Huaxia unificată pentru anii 219 şi 220!

Yizhi şi cu mine schimbăm un zâmbet rapid. Yizhi păşeşte în lumină cu coroana pe pernă, atrăgând un alt val de urale şi aplauze. În timp ce traversează scena, îndepărtează pânza roşie de mătase, dezvăluind coroana. Un murmur traversează publicul. Nu sunt impresionaţi. Două săptămâni de publicitate, pentru o coroană dublă obişnuită, cu nişte pene în faţă?

Zâmbesc.

Aşteptaţi şi-o să vedeţi.

La semnal, Shimin face o expresie jignită şi ridică un deget acoperit de armură. Yizhi se opreşte încurcat.

Privind în jos cu dezgust prefăcut, Shimin atinge coroana cu degetul. Închide ochii machiaţi cu kohl. Qi roşu se transferă din orteza armurii în coroană.

Penele prind viaţă şi încep să fâlfâie.

Metal-spiritual din armura lui Shimin se strecoară în coroană sub formă de pene noi, împingându-le ca pe o bandă transportoare. Aripile fâlfâie şi cresc din coroană, ca o pasăre care se scutură după ploaie. Participanţii la banchet icnesc de bucurie.

Aripile bat din ce în ce mai mari şi mai extinse, patru pe părţile laterale ale coroanei, gigantice şi memorabile într-un fel căruia numai un pilot din clasa Rege i-ar putea face faţă. Cercurile duble se transformă într-un model cu flăcări răsucite. Ţepi roşii ies ca nişte cristale peste vârful coroanei, între aripi.

Publicul e fermecat. Rămâne cu gura căscată. Yang Jian, deja beat, aflat la o masă plină de piloţi celebri, îşi pocneşte degetele prin aer şi strigă „Daaaaaa!" Qieluo se uită la el de pe scaunul alăturat, dar nu-l opreşte.

Strategul-Şef Zhuge ia coroana, cu mâinile încordate de greutate. Metalul-spirit e mai greu decât plumbul, dacă nu eşti conectat la el.

— Bine ai venit în Galeria Celebrităților, Regele meu. Zâmbește și așază coroana pe capul lui Shimin, care e nevoit să se aplece destul de mult.

Când Shimin se îndreaptă și deschide ochii, se luminează nu numai cu energia qi de Foc, ci și cu energia qi secundară, de Pământ. Meridiane ca izvoare de lavă și aur îi brăzdează pielea de pe față și de pe gât. Irisurile îi radiază cu ambele culori, un inel galben scânteietor, în jurul unui inel roșu aprins. Rafale strălucitoare de qi se amestecă în armură și în coroană, făcându-le să pară în flăcări.

În sfârșit, arată împlinit. Ca un adevărat pilot.

Aud un suspin lângă mine.

Sunt uluită.

— Strateg Sima... plângi?

Spre surprinderea mea, nu neagă.

— Îmi amintesc când l-am scos din lagărul de prizonieri. A fost nevoie de șase zile pentru a-l face să rostească un cuvânt. Sima Yi își șterge ochii cu încheieturile degetelor, apoi mă atinge pe umăr. Hai, du-te.

Cu un icnet, mă ridic de pe scaun cu ajutorul lui. Armura îmi dă puterea să stau în picioare, în ciuda rănii care încă se vindecă. Cu prudență, pășesc pe scenă, prin spatele unei alte cortine. Bătăile inimii mi se intensifică atunci când mă opresc în centrul scenei, în spatele siluetei Strategului-Șef Zhuge. El vorbește despre cum Perechile Echilibrate se pot ajuta reciproc să se dezvolte, plantând prima sămânță a împăcării între mine și Shimin.

„Nu există nimic care să-i zguduie pe oameni mai mult decât o poveste sinceră despre împăcare," ne-a spus Gao Qiu în urmă cu câteva zile. „După ce te întorci învingător, de preferință cu un sacrificiu de sine în bătălia decisivă, nici chiar cei mai răi critici ai tăi nu vor ști dacă mai au temeiul moral să te urască în continuare.

Ambiguitatea caracterului tău va stârni conversații ani de-a rândul de-acum încolo."

Sângele care îmi bubuie în urechi aproape că mă face să-mi ratez prezentarea.

— Și acum, fata care a făcut imposibilul – Wu Zetian!

Cortina se deschide. Luminile îmi înjunghie ochii. Mă hotărăsc în ultima secundă să închid ochii. Abia după câteva secunde de urale îi deschid încet, ca o tachinare.

Yizhi și Strategul-Șef Zhuge se retrag în culise. Mă apropii de Shimin fără să mă uit la el, târând mantia grea pe scenă. Participanții la banchet se apleacă înainte, mijind ochii, de parcă ar încerca să radiografieze ce port pe dedesubt.

Prelungesc momentul, aruncându-le o privire calmă.

Apoi îmi desfac mantia din interior și o arunc cu un fâlfâit de aripi.

Publicul explodează de încântare. Yang Jian uită că are un pahar în mână și varsă jumătate din băutură peste Qieluo în timp ce își agită brațele.

Îl plac mult mai mult decât pe vărul lui îndepărtat pe care l-am ucis.

Veșmintele mele de încoronare nu sunt prea complicate, dar sunt *grandioase*. Mătasea roșie și ușoară flutură sub cozile ca de phoenix ale fustei armurii, atât de voluminoasă încât sunt acum aproape la fel de lată pe cât sunt de înaltă. Va trebui să reduc toate astea într-o secundă pentru ca Shimin să ajungă la capul meu. O furtună de pene aurii iese în spirală din voalul roșu de lângă tiv. Rubine pe un lanț de aur picură peste restul armurii. Aceleași eșarfe cu praf de aur ca ale lui Shimin îmi atârnă de apărătorile pentru umeri.

Când mă întorc și mă uit în sus la el, încerc să nu mă clatin sub greutatea coafurii mele elaborate, posibilă prin înfășurarea părului în jurul mai multor mănunchiuri de extensii. Agrafe de aur cu pietre prețioase ies de jur împrejur, ca razele soarelui. Coafura abia lasă loc în jurul frunții pentru coroană.

— Wu Zetian, spune Shimin, sunetul fiind transmis în sala de banchete de un microfon ascuns. Simt cum publicul își ține respirația, pentru că e prima dată când îi aude vocea joasă și tunătoare. Fie ca inimile noastre să bată în același ritm, iar crisalida noastră să-i învingă pe hunduni.

Își ridică de pe frunte cu grijă cercul superior al coroanei. Două dintre cele patru aripi se ridică și ele.

Calmul aproape că îmi dispare când întâlnesc privirea lui îndurerată. Probabil e singurul pilot care încoronează o Pereche care nu-i aparține.

Însă eu nu *aparțin* nimănui și nu voi aparține nimănui niciodată.

Mă uit dincolo de el, către Yizhi, aflat în umbra culiselor, care zâmbește și face semn cu degetul mare că totul e în regulă.

Expirând lent pe nas, îmi plec capul.

Se aude doar un mic tremur în glasul lui Shimin când continuă.

— Având ca martori Cerul, Pământul și pe strămoșii noștri, te declar Singura mea Pereche Veritabilă.

Îmi așază coroana magnifică pe cap. În aceeași clipă, duc mental o linie de metal-spirit în sus pe ceafă, pentru a mă conecta la coroană. Greutatea ei uluitoare dispare imediat, devenind parte din mine.

Aerul îmi iese înfiorat de pe buzele rujate. Emoțiile se războiesc în mine, când mă gândesc la fetițele care

trebuie să mă admire peste tot în Huaxia acum, învăţând de aici lecţii greşite, aspiraţii greşite şi visuri greşite. Acesta este preţul pe care îl plătim pentru supravieţuire: permitem acestui sistem groaznic să ne folosească drept momeală.

Adevărata mea salvare poate veni doar din schimbarea sistemului de pilotaj înainte ca acele fete să ajungă suficient de mari pentru a se înrola. Încă nu ştiu cum, dar cu siguranţă voi avea putere pe care să o pot folosi în acest scop, după ce voi reveni victorioasă din contraatac.

Îmi ridic capul, cu aceeaşi fulgerare dramatică de energie qi prin irisuri, meridiane şi armură, la fel ca Shimin. Mai întâi strălucesc în alb de Metal, apoi roşul de Foc se alătură, cu o uşoară întârziere. Când am început instruirea ca pilot, qi-ul meu secundar fluctua între Apă şi Foc. Sima Yi a spus că e foarte ciudat, pentru că oamenii de obicei înclină spre una sau cealaltă, dar de atunci m-a învăţat cum să atrag Focul în detrimentul Apei. Acesta e cel mai bun tip de energie pentru a-l învinge pe Împăratul de tip Metal din provincia Zhou.

Mână în mână, Shimin şi cu mine batem din aripi şi ne ridicăm de pe scenă. Rafalele de aer se răspândesc în jurul nostru. Publicul izbucneşte din nou în urale şi aplauze. Scaunele lor scrâşnesc toate odată când se dau înapoi, răsunând în toată sala, iar toată lumea se ridică în picioare.

Ne îndreptăm spre public sincronizaţi, Regele şi Regina piloţilor privind în jos la aceşti nevolnici bogaţi şi privilegiaţi, care sunt nevoiţi să se bazeze pe forţa noastră. În zilele de dinaintea morţii lui Qin Zheng, s-ar fi lăsat la podea şi s-ar fi plecat în faţa noastră. Acum, suntem doar un divertisment trecător. Rămânem în pielea personajelor pentru a le menţine interesul, arătând plictisit (el) sau îngâmfată (eu).

Până când atenţia îmi este atrasă de o anumită masă din spate.

Câţiva strategi din Sui-Tang sunt aici, ca nişte fiare vânate, înghesuite într-un ţarc aurit. Printre ei se află şi An Lushan, care aplaudă cu reticenţă.

Strâng mai tare mâna lui Shimin. Am nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu ieşi din rol. Corpul îmi zvâcneşte de dorinţa de a zbura până la el şi de a-l înjunghia pe An Lushan în jugulară cu o agrafă de păr.

Însă un val de uimire se răspândeşte sub roşul orbitor din mintea mea. Gao Qiu a reuşit. Nu numai că l-a împăcat pe cel mai insistent duşman al nostru, dar l-a transformat într-unul dintre *invitaţii la petrecere.*

Arunc o privire cu coada ochiului la masa lui Gao Qiu. Se uită drept la mine, gata să rânjească, de parcă aştepta tocmai acest moment.

Ura fierbe în mine laolaltă cu uimirea, dar le suprim pe amândouă. Nu e momentul să mă concentrez la el. Trebuie să mă concentrez pe reuşita contraatacului, care va avea loc cu siguranţă. Altfel, voi condamna la pieire două provincii întregi.

CAPITOULUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

INFINIT

Petrecerea se termină târziu în noapte. După ce oaspeţii noştri pleacă în trăsurile lor electrice de lux, beţi criţă, Shimin şi cu mine suntem escortaţi către unul dintre apartamentele de la ultimul etaj al hotelului.

Mă lasă să fac eu baie prima, pentru a mă elibera de straturile de machiaj şi de coafura care îmi dă dureri de ceafă. În momentul în care ies din baie, trece repede pe lângă mine cu un oftat de eliberare, apoi închide din nou uşa între noi.

Probabil intenţia lui e ca eu să adorm, ca să putem ignora problema consumării uniunii noastre.

Însă mă trântesc pe un scaun de lemn cu modele complicate, sub felinarele roşii ale salonului, şi aştept. Anticiparea îmi trece în sus şi în jos prin corp. Această tensiune dintre noi durează de prea mult timp. În seara asta, e timpul să îi pun capăt.

Când apare, în chimonoul roşu şi larg de noapte, îşi pune ochelarii, după o zi lungă în care a suportat lentilele de contact.

Se trage înapoi când mă vede.

— N-am putut să merg singură până în dormitor, spun eu cât de dezinvolt pot, însă urechile mi se încing fără să le pot controla, mai ales când îi văd pieptul dezgolit. Mă duci tu? Te rog?

— Hm. Bine. Își leagă cordonul chimonoului și mai strâns, apoi vine spre mine.

Dacă a intenționat să facă situația mai puțin intimă, nu funcționează. Căldura trupurilor noastre trece prin straturile subțiri de mătase umezită de aburi, practic piele pe piele. Îi simt fiecare formă și contur al mușchilor care se încordează pentru a-mi purta greutatea. Mă zăpăcesc și îmi fac sângele să curgă aiurea.

Până când a apărut el în viața mea, nu mi-am dat seama cât de fascinant poate fi acest tip de masculinitate. O putere constantă, controlată, folosită pentru a proteja și a ocroti, nu pentru a teroriza și a lua cu forța. În brațele lui, mă simt în siguranță deși sunt vulnerabilă. Nu trebuie să mă forțez să fiu tot timpul Văduva de Fier, rece, stăpânită și singuratică.

Îmi apăs urechea pe pieptul lui. Inima îi bate repede.

La fel de repede ca a mea.

Bine.

Un parfum arzător iese din dormitor când deschid ușa. O lumină roșie estompată trece prin panoul de lemn sculptat de pe tavan. Pe o comodă de mahon, două lumânări roșiatice pâlpâie în sfeșnice de bronz, făcând ca ambianța camerei să palpite ca o inimă. Până și pielea noastră pare vopsită în roșu pulsatil. Îmi privesc mâna în lumină, fermecată.

Patul este în același stil elegant ca acela din mansarda lui Yang Guang. E închis într-un cadru înalt, sculptat, cu o deschidere rotundă, și ne cheamă în lumina tot mai estompată.

Shimin mă lasă pe cearșafurile de mătase. Când trec de cadrul patului, mă simt de parcă aș trece un prag către o lume nouă. O lume mai densă, mai compactă, unde fiecare simț devine mai ascuțit și mai profund. Preț de o

secundă, pluteşte deasupra mea, cu unghiurile dure ale feţei lui sculptate de lumina roşie, de umbrele catifelate şi de un arc tremurător de lumină de la lumânări. Pare că spaţiul dintre noi nu poate decât să se reducă.

Dar nu se întâmplă.

Norul lui de căldură mă părăseşte, gonit de o briză rece. Se întoarce spre uşă.

Îl prind de spatele chimonoului.

— Unde te duci? întreb eu.

— O să dorm pe canapea, spune el, fără să mă privească. N-are nimic.

— Nu vreau să dormi acolo.

Se întoarce încet, cu o mirare scânteietoare în privire. La fel ca după prima noastră bătălie, când a descoperit că am supravieţuit.

— Patul e suficient de mare pentru amândoi, adaug eu repede, în caz că vrea să mă înţeleagă greşit. Dau drumul chimonoului. Îmi simt trupul încărcat până la pragul rezistenţei, gata să explodeze sau să se spargă.

Uimirea prudentă îi dispare. Expresia i se întunecă.

— Să ştii că nu mai e nevoie să joci teatru.

— Nu joc teatru. Mă încrunt, gâtul mi se usucă, bătăile inimii mi se accelerează. Chiar nu joc.

Sprâncenele i se încruntă.

— Atunci ce faci?

Pufnesc în râs.

— Te seduc, presupun.

Pe chip i se citeşte surpriza.

Îi susţin privirea, desfăcându-mi degetele când mi le observ strânse. Îi arăt cât de serioasă sunt, cât de sigură.

Îi ia ceva timp să-şi găsească cuvintele. Spune acelaşi lucru, dar pe un ton diferit. Unul mai chinuit.

— *Ce faci?* Scutură din cap. Îl ai pe Yizhi.

Mă loveşte direct în inimă, dar îmi menţin calmul.

— Aşa e. Te deranjează?

— Nu, el e perfect pentru tine. Toată duritatea din privirea lui Shimin păleşte. E bun, e curajos, e de încredere, e... Shimin clipeşte repede. Are pielea atât de netedă. Ca porţelanul.

Clipesc. Uneori, mă întreb dacă Shimin e atras de o gamă la fel de largă ca Yizhi.

Însă nu ştiu dacă Shimin s-ar simţi confortabil să o exprime. În satul meu, l-ar marca sigur drept ţintă pentru bârfe aprinse. Acum câteva nopţi, când Yizhi şi cu mine stăteam de vorbă în pat despre asta, a spus că oamenilor de la oraş nu le pasă atât de mult, dar el e bogat şi e din capitală. Are o viaţă mai privilegiată decât majoritatea oamenilor.

Oricum, asta e de discutat între Shimin şi Yizhi. În seara asta discuţia e între *mine* şi Shimin.

Shimin se trage înapoi.

— Pe Yizhi ar trebui să-l alegi.

Mă aplec înainte cu un mârâit, înfigându-mi unghiile în marginea patului.

— Să-l aleg? De ce trebuie *să aleg* doar pe unul dintre voi?

— Nu... poţi... să-l înşeli.

— S-ar putea spune că-l înşel numai dacă nu ar şti. Am vorbit cu el despre asta. E suficient de sigur pe el pentru a înţelege că nu-i o competiţie. Că sentimentele pe care le am pentru tine nu anulează sentimentele pe care le am pentru el. Nu are nimic împotrivă dacă noi doi ne apropiem.

— Zice şi el aşa.

— Nu. Mi-a spus ceva: iubirea poate fi infinită, atât cât ţi se poate deschide inima. Iar inima mea e deschisă pentru tine, Shimin.

Chipul lui rămâne fără expresie. Se uită fix la mine.

Nu ştiu ce înseamnă.

O timiditate bruscă mă cuprinde şi mă face să-mi plec bărbia. Poate nu ar fi trebuit să trec de această limită.

— Dacă e prea ciudat, e în regulă. Putem sta...

Shimin se apropie din nou. Ridic privirea.

Ochii ni se întâlnesc. Ai lui vulnerabili, ai mei blânzi. Opusul a cum ar trebui să fie. Chiar şi aplecat, umbra lui mă eclipsează. Pare să devină conştient de acest lucru şi se aşază într-un genunchi, ca să mă privească în ochi.

— Chiar îţi doreşti asta? şopteşte el răguşit. Dacă Sima Yi sau altcineva te-a convins, nu trebuie s-o faci. Chiar nu-mi datorezi nimic. Şi mai ales nu trebuie... să-ţi fie milă de mine. Privirea îi alunecă într-o parte.

Îi cuprind faţa cu ambele mâini, ca să-l fac să se uite la mine.

— Nu mi-e milă de tine, ciudatule, spun eu râzând încet. Te preţuiesc. Îmi cobor mâinile pe claviculele lui şi îi simt bătăile rapide ale inimii în partea de jos a palmelor. Îl preţuiesc pe cel care ai reuşit să devii, în ciuda faptului că lumea ţi-a spus mereu că te înşeli. S-ar putea să ai câteva trăsături categoric monstruoase, dar nu-i nimic. Le am şi eu. Indiferent ce spune lumea, sunt mândră să te numesc copilotul meu, Demon de Fier.

Încruntarea îi dispare. O privire copilăroasă îi apare în ochi. Nu mi s-a părut niciodată atât de tânăr. Respiraţiile noastre calde se accelerează, atingându-se. Buzele i se mişcă de parcă ar vrea să răspundă.

Dar îmi ridică bărbia şi mă sărută.

Blândețea lui e un lucru surprinzător. E nevoie de efort pentru ca un băiat ca el să fie blând, dar așa se poartă în preajma mea.

Buzele noastre se mișcă împreună, cu murmure blânde și lente. Când rămânem fără aer, el se îndepărtează, încă în genunchi, îmi ridică mâna și îmi sărută încheieturile degetelor. Gestul împrăștie ca o ceață orice falsă idee că încerc să mă apăr.

— Și eu sunt mândru că sunt partenerul tău, Văduvă de Fier. Ridică privirea la mine prin ochelari, iar o scânteie de qi roșu sfârâie în ochii lui, pornind de la orteza de pe coloana vertebrală. Demonic și în același timp dulce.

— Știi, ăsta nu e un titlu de bun augur, spun eu, deși nu-mi pot controla zâmbetul.

— Atunci, Doamnă Fermecătoare. Îmi mângâie degetele cu degetul mare. *Mei-Niang*.

— Bine. Îmi plac poreclele ironice. Îmi trec un deget pe sub gulerul chimonoului și îl trag într-un nou sărut. Mai agresiv de data asta. Mai stăruitor.

Temperatura încăperii se schimbă. Mă lasă să-l ghidez pe pat, deasupra mea. Genunchii i se așază de-o parte și de alta, făcând salteaua să se ridice aproape de șoldurile mele. Numai cu el mă pot simți atât de confortabil, fiind imobilizată de cineva atât de puternic și de impunător. Buzele lui coboară ca să le întâlnească pe ale mele. Mintea mi se umple cu senzația mușchilor lui solizi, a greutății lui zdrobitoare, a căldurii lui îmbătătoare.

Întind mâna să-i desfac cordonul chimonoului.

Mâna lui se repede la încheietura mea, dar apoi se retrage.

— Ce e? îi șoptesc pe buze. De ce băieții tot ezită să-mi arate pieptul?

— Am o mulţime de cicatrici, mormăie el în cel mai jos registru al vocii, iar glasul lui mă ameţeşte, făcându-mă să mă crispez sub el.

— Nu mi-e frică, spun eu cu o şoaptă repezită.

Lasă mâna jos, dar nu mă sărută din nou. Rămâne deasupra mea şi respiră încet şi profund.

Desfac cordonul.

Ori de câte ori îi îndepărtez lui Yizhi ultimele haine, o bucurie calmă mă umple, ca lumina lunii.

Pielea lui Shimin nu mă face să mă simt calmă.

Mă uit cu uimire la peisajul format de muşchii şi cicatricile de pe trunchiul lui. Aş vrea să am puterea lui, mi-aş dori *să fiu* el, totuşi urăsc faptul că a trecut prin toate astea. Îi citesc pe piept povestea vieţii, lucrurile pe care le-a învins şi a supravieţuit, de parcă aş fi oarbă.

Nu mă pot abţine să fac o comparaţie. Durerea sterilă a tatuajelor lui Yizhi şi agonia crudă a cicatricilor lui Shimin, născute din forme de durere diferite.

Există un motiv pentru care Shimin a fost cel mai puternic pilot din Huaxia timp de doi ani. Şi nu are nimic de-a face cu faptul că mă poate ridica în braţe fără să transpire.

Pentru că a ales să se trezească în fiecare zi şi să înfrunte ceea ce i-a oferit viaţa, el e cea mai puternică persoană pe care mi-o pot imagina.

În ciuda ororilor nesfârşite prin care am trecut amândoi, sunt cu adevărat recunoscătoare că am supravieţuit pentru a ne întâlni.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

NU O UITA

Când fata mă sărută pe frunte, în buncărul înghesuit care ne e casă, un flux rece de spaimă şi panică taie căldura înfloritoare pe care ar trebui s-o simt, pentru că ştiu că nu are final fericit.

...fugi! fugi! fugi! fugi!...

Ea mă ia de mână şi îşi apasă buzele pe degetele mele. Gestul îmi face inima să se cutremure şi să spargă un strat de murdărie, iar cuvintele liniştitoare curg de pe buzele ei, însă ţipetele din mintea mea le acoperă.

...aleargă! aleargă! aleargă!...

Nu vreau să mai trăiesc nicio secundă din povestea asta, dar nu am puterea de a opri desfăşurarea scenelor, care mă duc mai departe ca un val.

E ca şi cum aş vedea un iepure care intră în bârlogul unui lup. Doar că ea nu e iepure. În ciuda faptului că e mică şi are un chip dulce, forţa ei spirit e ca o fiară. Împreună, am activat una dintre cele mai grele carapace de hundun recuperate vreodată. A luat forma unei *zhuque*, o pasăre roşie. Inimile noastre băteau sincronizat când am creat-o.

Se spune că ea e Singura mea Pereche Veritabilă.

...minciuniminciuniminciuniminciuniminciuni...

Strategul Sima ne antrenează. Ne învață să dansăm pe gheață. Ea mă învață să dansez în bătălie. *Bagua Zhang*, arta marțială a răsucirii, șerpuirii și eschivării. Pașii noștri lasă spirale și rotocoale în zăpadă. Timpul petrecut împreună trece în mișcări circulare, fără ca niciunul dintre noi să știe cât de repede se epuizează.

...nu intra în...

Credem că suntem pregătiți de bătălie. Simt că pot face orice, atâta timp cât ea e lângă mine.

...nu te duce...

Însă hundunii se opun, se opun cu forță. Bătălia ne cere din ce în ce mai multă forță. Numai la asta mă pot gândi. Numai asta pot face.

Nu-mi dau seama că i-am consumat mintea.

...nu...

... te duce...

Simt fiecare nuanță a ultimelor ei emoții, ca un șnur de mătase strecurându-mi printre degete, sfârșitul se întrevede rapid, dar nu mai am controlul. E îngrozită. De mine. Regretă tot ceea ce a condus-o până la acest moment. Nu-și mai dorește decât să scape de mine pentru totdeauna.

Dorința i se îndeplinește.



Mă trezesc udă de lacrimi, scuturată de suspine. Shimin mă ține deja în brațe, mângâindu-mă pe spate, cu grijă să nu-mi atingă rana de glonț. E încă noapte. O scânteiere de la luminile orașului trece prin obloanele din lemn, luminând vârfurile aspre ale părului lui scurt în roz și albastru neon.

— Urăsc povestea asta! strig eu în întuneric, cuprinzându-mi capul cu mâinile. Scoate-mi-o din cap!

— Îmi pare rău, spune el. Era una dintre amintirile mele?

Amețesc.

Nu eu ar trebui să fiu cea alinată. Era amintirea *lui*. Nu un coșmar grotesc, nu ceva de care poate să scape urlând, ci ceva ce a trăit.

— Știi, eu visez în fiecare noapte că pășesc pe cuțite, murmură el tandru. Pare un coșmar, dar cred că e viața ta.

Sună corect, dar nu mă face să mă simt mai bine.

— Am visat-o *pe ea*, spun eu plângând.

Îl lovește ca un glonț. Mâna lui coboară din spatele meu cu o mică bufnitură pe saltea.

— Wende? întreabă el, cu glas fantomatic.

Aprob din cap, făcând o grimasă.

Scoate un oftat prelung. Ochii i se închid strâns.

Îi frec mâna, încălzind-o. În unele locuri e aspră, iar în altele e uimitor de moale. Mâna unui artist, acoperită de cicatrici și bătături.

— A fost cel mai oribil lucru pe care l-am simțit vreodată. Îmi pare rău.

— Îmi pare rău că ți s-a transmis ție. Nu i-aș dori nimănui... nu, e o minciună. Îmi strânge mâna. Le-o doresc multora.

Neștiind ce să mai spun, îl trag mai aproape și îmi sprijin fruntea de umărul lui, chiar lângă oțelul cu miros înțepător al zgardei militare. Își înfășoară brațele în jurul meu, mângâindu-mi absent părul.

Există ceva fundamental diferit între felul de durere pe care o îndur eu și felul de durere pe care o îndură *el*. Durerea mea se datorează numai faptului că m-am născut fată. Știu cu siguranță, știu că e ridicol, și pot să urăsc și să mă răzvrătesc după pofta inimii.

Dar pentru el e complicat. Înfăşurat în greşeală, în *vinovăţie*. O încurcătură de alegeri imposibile, fiecare dintre ele afundându-l într-o problemă şi mai profundă. Chiar şi atunci când a procedat cum credea el că este corect, universul n-a făcut altceva decât să-l pedepsească.

— Nu înţeleg karma. Îl cuprinde un tremur. Wende era cea bună, nevinovată, cea care credea într-un viitor mai bun. Şi totuşi eu sunt cel care a supravieţuit. Şi am supravieţuit atâta timp, deşi ştiam că nu fac altceva decât să ucid o nouă fată de fiecare dată când intram în bătălie.

Mă ridic de pe umărul lui şi scutur din cap. Îi cuprind faţa cu mâinile, mângâind cu degetul mare tatuajul cu „prizonier" de pe obrazul lui.

— N-ai făcut nimic. Încă luptai pentru Huaxia. Şi nu e greşit să-ţi doreşti să trăieşti, în orice împrejurare. Îmi pare rău dacă vreodată... am sugerat opusul. Pe vremea aia nu-mi preţuiam nici propria viaţă.

Din ziua în care m-am născut, lumea mi-a spus că trebuie să accept valoarea pe care mi-o atribuie bărbaţii. Şi poate că, în ciuda răzvrătirii mele neîntrerupte, am acceptat-o. Mi-au spus să aleg între a le accepta doctrina sau a muri, şi am ales. Am ales moartea. Predarea a fost cea care m-a transformat într-o persoană fără frică.

Aşchii mici din lumina oraşului tremură în ochii lui Shimin.

— E-n regulă. E problema mea.

Îmi încleştez maxilarul. Ce ar spune Yizhi? Încerc din răsputeri să-mi dau seama.

— Trebuie să ţii minte că piloţii sunt instrumente. Arme. Niciunul dintre noi nu are o putere reală. Strategii şi superiorii armatei sunt cei care controlează totul din umbră. Şi ei sunt cei care au decis să-ţi trimită în continuare fete. Orice alegere pe care ţi-au oferit-o nu a fost decât o iluzie, menită să te facă să suporţi greutatea

vinovăţiei, ca să nu trebuiască s-o suporte ei. Glasul mi se încarcă din nou de furie. Nu-i lăsa să scape nepedepsiţi. Asta ar însemna că acceptăm lucrurile aşa cum sunt, şi n-ar trebui s-o facem.

Îşi ridică privirea, dar nu pare mai puţin pierdut.

— Ce ar trebui să facem în privinţa asta?

Mă loveşte un gând: aceasta e ultima noastră noapte pe domeniul lui Gao Qiu. Dimineaţă, un aeroglisor ne va duce înapoi la Marele Zid. Tot ceea ce vreau să spun împotriva armatei, trebuie să spun acum. Va fi mult mai periculos să o spun după ce voi reveni în strânsoarea lor.

— Dacă reuşeşte contraatacul, vom avea multă influenţă în rândul armatei, îi şoptesc, strângându-i mâinile. Am putea insista să se facă unele schimbări în sistemul de pilotaj. Acum, fetele sunt asociate doar cu piloţi care au forţă-spirit mult mai mare, chiar dacă propriile lor valori sunt capabile să piloteze crisalide. Nu se poate să fie ăsta cel mai bun mod de a organiza lucrurile.

— Nu spun că e cel mai bun, dar fetele au în mod natural forţă-spirit mai mică decât băieţii, spune Shimin, cu o şoaptă tristă. Cum am justifica o schimbare?

Scot un soi de plescăit. Chiar e adevărat, sau lucrurile pur şi simplu *par* aşa? Probabil că există în oraşul ăsta chiar acum o fată cu o forţă-spirit mai mare decât a mea. Dar familia ei nu va permite niciodată să fie testată, pentru că ştie...

Cuvintele mele, toate gândurile mele deraiază, când două piese ale unui puzzle se potrivesc în mintea mea. Mă ghemuiesc în genunchi, cu faţa la Shimin.

— Stai puţin... fetele au forţă-spirit mai scăzută, dar forţa lor poate fi simţită mai acut?

— Da? Shimin se încruntă.

— De ce? Cum? Ce face ca forţa-spirit a unei fete să fie fundamental diferită de cea a unui băiat? Mă întorc cu mintea la fluturele pe care Yizhi şi cu mine l-am văzut la ultima noastră întâlnire în pădure, cel care avea aripile yin şi yang. Dovada întâmplătoare că bărbatul şi femeia nu sunt categorii concrete, incasabile. Ceva... *ceva* nu e-n regulă aici! Îmi trec degetele prin păr. De exemplu, Wende – ea trebuia să fie egalul tău. De ce a murit?

Shimin ridică din umeri.

— Aş vrea să ştiu. Crede-mă.

Mă simt groaznic că am vorbit despre ea din nou, dar mintea mea se învârte atât de repede către ceva de o importanţă majoră, ceva care va ului lumea, încât nu mă pot abţine să nu insist.

— Crezi că sistemul de pilotaj e aranjat împotriva fetelor, dintr-un punct de vedere *tehnic*? Dincolo de a ne asocia doar cu băieţi mai puternici?

Ochii lui Shimin se fac mari de groaza care îl cuprinde încet.

— Dar... de ce ar aranja ei înşişi crisalidele? Asta ar reduce numărul de Perechi Echilibrate. Au *nevoie* de ele. O Pereche Echilibrată are aceeaşi putere cât cel puţin cinci perechi neechilibrate.

— Dar chiar te-ar surprinde?

Buzele lui Shimin ezită de mai multe ori, apoi spune:

— Nu.

Strâng în pumn cearşafurile noastre roşii de mătase.

— Atunci trebuie să investigăm dacă e posibil. Dacă e adevărat.

— Cum? Dacă acesta este într-adevăr sistemul, trebuie să fie mai mult decât ultrasecret. Nu vom avea niciodată acces la dovezi.

Gândurile îmi aleargă în continuare. Ochii mi se mişcă dintr-o parte în alta, apoi se ridică brusc.

— Strategii, cei cu rangul cel mai înalt, ei trebuie să ştie, nu?

— Nu ar recunoaşte-o niciodată de faţă cu noi.

— Doar dacă nu-i obligăm. O energie întunecată îmi pompează prin sânge, mai repede, mai fierbinte, mai tare. În noaptea dinainte de contraatac, vom fi invincibili. Vom putea face orice şi nu ne vor putea pedepsi, chiar dacă află. Înghit în sec. *Orice.*

Vorbesc în cea mai atentă şoaptă, dar sună ca şi cum aş fi tras cu tunul în tăcerea întunecată.

— Ce vrei să spui? se încruntă Shimin.

— Ştii cum funcţionează cu adevărat karma, Shimin? mă răstesc eu. Nu e un lucru pentru care te poţi ruga să existe, sau pe care poţi conta să cadă din cer. Trebuie livrată personal. Un anumit strateg senior ne-a făcut să suferim foarte mult. Eu zic să îl facem şi noi pe el să sufere. Atât de rău, încât ne va spune adevărul ca să ne implore să ne oprim.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

GENUL ĂLA DE BĂIAT, GENUL ĂLA DE FATĂ

La scurt timp după ce ne întoarcem la Marele Zid, este anunţat contraatacul, provocând o agitaţie considerabilă în provinciile Sui şi Tang. Nu toate reacţiile sunt pozitive. Pentru a înlătura îndoielile rămase, ne desfăşurăm într-o ultimă bătălie defensivă, pentru a demonstra că putem stăpâni Pasărea Roşie într-o formă stabilă.

Avându-l pe Yizhi cu noi în carlingă, aşezat pe un scaun lateral, bătălia este atât de uşoară încât, atunci când se termină, nu-mi vine să cred când mă uit în jur la câmpul plin de carapace de hunduni. Am avut atât de puţine victorii, încât nu pare real că am învins cu atâta uşurinţă.

Dar am învins, iar după aceea, hundunii au încetat să mai atace.

Pacea e suspectă. Strategii presupun că hundunii şi-au dat seama că o ciocnire totală este inevitabilă, iar acum se abţin pentru a avea un avantaj mai mare pe propriul teren.

Frontiera Sui-Tang împrumută toate crisalidele pe care le pot scuti celelalte provincii. Perioada de reîncărcare necesară după călătoriile lor peste râurile şi

munții din Huaxia ne oferă încă două săptămâni înainte de lansarea contraatacului.

Shimin mi-a spus mai multe despre *Bagua Zhang*, artele marțiale pe care le-a învățat de la Wende. E un stil frumos, dar nu e nobil. Te învârți întruna în spatele dușmanului, găsindu-i punctele slabe și păcălindu-l să facă mișcări care îți predau ție controlul în luptă. Este stilul celor care nu pot câștiga prin forță brută.

Așa ne croim planul de a-l prinde în capcană pe An Lushan. La prima vedere, respectăm ordinele și facem fiecare exercițiu de antrenament pe care îl cer strategii. Dar în umbră, ne mișcăm precum șerpii, încolăcindu-ne în jurul prăzii și supraveghindu-i obiceiurile zilnice.

Apoi, în noaptea dinaintea contraatacului, pe când majoritatea soldaților sunt distrași de piloții beți care petrec pe Marele Zid, dăm lovitura.



Folosindu-și energia qi, Shimin încălzește o găleată de tinichea plină cu apă până la punctul de fierbere, apoi o aruncă peste An Lushan.

An Lushan se trezește brusc, cu un urlet sfâșietor. Se apucă de lanțurile și curelele care îl leagă de masa înclinată – de genul celei pe care am fost testată pentru a deveni concubina lui Yang Guang. Masa pare ridicol de mică sub corpul lui imens. Apa opărită i se scurge de pe nasul proeminent și de pe sprâncene, îi încâlcește barba și îi înmoaie veșmintele de strateg. Era gol când Shimin i-a târât corpul inconștient din pat, dar ne-am făcut timp să-l îmbrăcăm, să-i strângem părul într-un coc și să-i prindem cu agrafe acoperământul de strateg.

E foarte important să fie recunoscut imediat.

Shimin aruncă găleata aburindă. Ricoșează de pe platforma metalică pe care ne aflăm, cu zăngăneli

răsunătoare. Nu spunem nimic, lăsându-l pe An Lushan să înțeleagă singur situația. Camera de testare înghețată și plină de rugină în care s-a trezit. Legăturile de care nu are nicio speranță să scape.

Camera de filmat dintre noi, țintuindu-l cu un ochi roșu.

— *Ce-nseamnă asta?* urlă el, iar răsuflarea lui și chimonoul umed scot aburi în aerul înghețat. Lanțurile zornăie în timp ce el se tot zbate, dar asta nu face decât să-i provoace și mai multe țipete. Probabil că fiecare mișcare e *usturătoare*.

Mă cuprinde o groază instinctivă, care mă îndeamnă să opresc această suferință a unui semen. Însă apoi simt prezența lui Shimin lângă mine, îmi amintesc felul în care a suferit cu botnița pe față și cu venele pline de alcool, și totul în mine devine rece și dur, ca plăcile metalice ale camerei.

An Lushan nu ne-a tratat ca pe niște ființe umane, așa că de ce ar trebui să-l tratăm noi *pe el* altfel?

Odată ce i-am înțeles mișcările zilnice, a fost ușor să-l doborâm cu somnifere puternice. În fiecare zi primește găluște umplute proaspete, livrate de la cantina taberei de antrenament. Acum câteva ore, Yizhi s-a lovit de băiatul cu găluștele atât cât să-i cadă vasul din mâini, și-a cerut mii de scuze și s-a oferit să-i cumpere alte găluște, apoi a turnat pastilele dizolvate peste noile găluște, înainte de a i le da băiatului.

— Avem câteva întrebări, gânguresc eu, mângâind ca pe o pisică un prosop pe care îl țin în poală, așezată în scaunul meu rulant. Despre sistemul de pilotaj, mai precis. Spune-ne... exact în ce fel este aranjat împotriva fetelor?

— V-ați ieșit din minți? Fața lui An Lushan se înroșește.

— Ei bine, din cauza ta am ajuns aşa. Obrajii mi se întind într-un rânjet. Aşa că vorbeşte. Vorbeşte repede. Sau îţi facem mult, mult mai rău.

— Daţi-mi drumul! Imediat!

Oftez, desfăcând prosopul.

— Shimin.

El aduce o sticlă de băutură dintr-un morman de unelte pe care Yizhi le-a aşezat în spatele mesei înclinate.

Ochii lui An Lushan devin uriaşi.

Dacă presupune că plănuim să-i urmăm exemplul de a-l îmbăta cu forţa, se înşală.

Nu suntem atât de lipsiţi de imaginaţie.

Shimin împinge masa înclinată, astfel încât capul lui An Lushan ajunge aproape de podea. Îi apăs prosopul peste faţa care se tot zvârcoleşte.

Am crezut că Shimin va părea mai fericit să se răzbune, dar când desface sticla şi se apleacă, chipul lui e înfricoşător de lipsit de expresie. Întoarce sticla. Alcoolul se revarsă cu un pleoscăit ritmic peste nasul şi gura acoperite ale lui An Lushan.

Un ţipăt înecat, animalic, gâlgâie sub prosop. Mirosul ascuţit al alcoolului se răspândeşte prin cameră. Shimin strânge sticla mai tare. O încordare abia observabilă îi traversează chipul.

Îndepărtez prosopul. Shimin ridică masa. An Lushan se văicăreşte din ce în ce mai tare şi mai tăios când alcoolul i se prelinge pe corpul acoperit de arsuri. Durerea lui pare să electrizeze atmosfera.

Păcat că nici eu, nici Shimin nu avem aptitudine mare pentru Lemn. Energia qi de tip Lemn care iese din metal-spirit de tip Foc e un adevărat spectacol. Dacă ni s-ar fi permis să-i fabricăm lui Yizhi o armură, ar fi putut trage cu fulgere verzi – qi-ul lui secundar a ieşit

de tip Lemn la teste. Ar fi fost un plus grozav la această combinaţie de orori.

— *Vorbeşte.* Ies din raza camerei de filmat. Ştim că sistemul este trucat împotriva fetelor. Dă-ne detaliile. Şi nici să nu te gândeşti să ne minţi. Sima Yi primeşte acelaşi tratament chiar acum. Dacă răspunsurile voastre sunt diferite, *vom şti*.

De fapt, Sima Yi este în siguranţă şi sforăie în patul lui, dar e credibil.

— Fetele... fetele sunt în mod natural piloţi mai slabi! şuieră An Lushan. Aşa stau lucrurile!

— Nu te cred. Shimin, să continuăm.

Înclină masa. Toarnă alcool. Ţipete înecate şi sufocate.

— Cum e aranjat sistemul de pilotaj împotriva fetelor? spun eu, imposibil de calmă.

An Lushan înjură turbat, începând să vorbească neclar. Alcoolul îşi face efectul rapid atunci când intră pe nări. Ceea ce face parte din planul nostru.

— Ştii, ne-am dat seama că vei fi greu de convins. Înclin capul. Dar ar trebui să te gândeşti la ceva: merită să-ţi pierzi moştenitorii pentru a păstra secretele armatei?

Se smuceşte pe masa înclinată.

— Ce?

Shimin îmi dă o tabletă din grămada de instrumente. O ridic, arătându-i o poză cu un băiat legat de un scaun, într-o cameră de beton întunecată. Un băiat de vârsta şi constituţia fiului lui An Lushan.

De fapt, e o imagine falsificată de cei din compania lui Yizhi, dar nu dau explicaţii. Nicio încercare de cacealma. An Lushan n-are decât să se prindă singur în capcană, cu propriile lui gânduri.

Dă din cap cu sălbăticie.

— Asta nu e... nu poate fi... *nu se poate.*

— Ai cinci minute să spui adevărul, e tot ce-ţi spun. Pornesc cronometrul pe tabletă şi o aşez în poală.

— E doar un copil! Vocea lui răguşită se sparge ca sticla. Un copil!

— Cum e aranjat sistemul de pilotaj împotriva fetelor? repet eu. Fără justificări. Nu e loc de negociere.

— Vă rog... Chiar *plânge.*

Îi fac semn lui Shimin. Se duce să răstoarne din nou masa înclinată.

— Scaunul yin...! strigă An Lushan.

Shimin rămâne nemişcat, cu mâna pe un colţ al mesei.

— Cum ai spus? Mă aplec spre el.

An Lushan respiră gâfâit, strângând ochii cu putere.

— Scaunul yin are mai puţină admisie activă, mai multă admisie pasivă.

Fiecare muşchi mi se încordează şi tremură. Resemnarea din vocea lui e inconfundabilă.

În sfârşit, acesta este adevărul.

— Ce înseamnă admisie activă şi admisie pasivă? Îmi încleştez degetele pe cotierele scaunului rulant. Explică.

— Admisia activă e forţa-spirit şi semnalele neuronale de la coloana vertebrală. Îşi ţine ochii închişi. Admisia pasivă e doar flux de energie qi.

Furnicături reci mi se urcă în obraji. Deci este ca diferenţa dintre pilotarea Păsării Roşii de către noi doi, şi alimentarea ei cu energie qi de către Yizhi.

Sticla se sparge de metal, speriindu-mă.

Shimin a scăpat sticla cu băutură.

— Vrei să spui... Inspiră adânc. Forța-spirit a fetelor este *atenuată* intenționat în crisalidă?

Oh. Se gândește la Wende. Wende, care ar fi trebuit să fie Perechea lui, dar a cedat sub forța lui. La urma urmei, nu a cedat pentru că era mai slabă.

Ci pentru că sistemul nu a lăsat-o să piloteze la potențial maxim.

— Fetele oferă mai mult qi, spune An Lushan, de parcă asta ar trebui să ne calmeze. Ca și cum asta nu înseamnă pur și simplu că băiatul este lăsat să o descarce pe fată ca pe o baterie.

Shimin se îndepărtează furtunos, iar pașii lui răsună ca niște împușcături. Se sprijină de peretele placat cu oțel din spatele platformei. Pumnii lui se strâng întruna pe metalul scânteietor.

Întregul meu corp pulsează cu aceeași conștientizare care probabil l-a lovit și pe el: Perechile Echilibrate nu sunt de fapt perechi *echilibrate*. Fata trebuie să depășească această atenuare artificială pentru a fi egală cu un băiat.

Fata trebuie să fie mai puternică.

Ceea ce explică de ce femeia-pilot pare să aibă întotdeauna o forță-spirit mai mare decât partenerul ei. În realitate, chiar așa e. Chiar trebuie.

Și acele Perechi Echilibrate, perechi precum Shimin și Wende, ar fi putut funcționa, dacă admisiile ar fi fost egale?

Toate au murit din cauza dezechilibrului artificial.

— Am spus adevărul, spune An Lushan sufocat de durere. Acum lasă-l pe fiul meu...

— De ce? strig eu, iar vocea mea răsună între pereții încăperii. De ce ar face armata așa ceva? De ce nu

îi faceţi pur şi simplu egali? Nu aţi obţine mult mai multe Perechi?

— Forţele-spirit... prea imprevizibile. Asta e... singura cale. Ca să fim siguri cine se întoarce.

— *Băieţii*, spun eu, iar limba şi buzele îmi amorţesc. Ca să fiţi siguri că *băieţii* se întorc.

— Nu pot obţine piloţi pasionaţi... dacă le e frică de partenerele lor... în fiecare bătălie.

— *Nu crezi că şi fetelor le e frică?*

— Fetele... ştiu să se sacrifice.

Mă copleşeşte greaţa. Aş vrea să mă alătur lui Shimin la perete. Aş vrea să-mi zdrobesc capul de el până când mi se sparge craniul, sânge şi creier peste tot.

— Daţi-i drumul fiului meu. An Lushan are tupeul să continue să implore.

— Mă dezgusţi. Cuvintele mele se deformează în jurul suspinelor. Toţi mă *dezgustaţi*.

— Nu te răzbuna... pe fiul meu. Groaza îi albeşte trăsăturile. Fetele ştiau. Ştiau că au mai multe şanse să moară. Singure au ales!

— Nu! ţip eu. Familiile lor au ales *pentru ele*! Iar ele nu s-au opus, pentru că au crezut în acea fantezie cu şanse minuscule, că vor ajunge într-o Pereche Echilibrată!

— N-are nicio legătură cu fiul meu! Se zbate în lanţuri. Daţi-i drumul!

Scutur din cap iar şi iar.

— Fiul tău trăieşte într-o lume care iroseşte potenţialul a jumătate din populaţie. Totul în timp ce hundunii aşteaptă chiar în afara Marelui Zid, ca să ne pulverizeze. Ne îndreptăm spre propria noastră distrugere, şi tu crezi că n-are nimic de-a face cu el?

— Daţi-i drumul! Aţi promis!

— N-am promis așa ceva. Vocea lui Shimin bubuie prin încăpere, ca un lucru tangibil, atât de tare, încât mă face să tresar în scaunul rulant. Se întoarce, cu meridianele de qi aprinzându-se la intensitate maximă, roșu împletit cu auriu.

Sunt uluită. Apoi îmi scapă un râs limpede ca gheața. Da, hai să-i provocăm lui An Lushan cât mai multă durere.

— Așa-i. Mă uit în ochii lui și arunc o minciună ca un pumnal. Oamenii noștri l-au ucis acum câteva ore.

An Lushan e străbătut de o transformare. Întâi e un om suferind și torturat. Apoi, devine o fiară jeluitoare care se zbate și care mă blestemă cu toate insultele care pot fi aruncate pentru a înjosi o femeie.

Shimin se dă înapoi și răstoarnă masa înclinată cu o mișcare violentă. Înjurăturile lui An Lushan încetează.

— Nu vorbi așa cu partenera mea. Shimin se uită fix la el.

— N-o să scăpați nepedepsiți! răcnește An Lushan, cu capul în jos. Or să găsească dovezi! O să *plătiți*!

Shimin râde, un râs profund, nenatural, care mă străpunge cu o oarecare îngrijorare. Își apucă gulerul greu de oțel pe care armata i l-a prins în jurul gâtului acum doi ani. În strânsoarea lui, zgarda se luminează în roșu aprins. Sub atingerea lui, căldura deformează metalul.

Își smulge gulerul din jurul gâtului și îl aruncă la pământ cu forța unui tunet.

Mă trec fiorii când zgomotul impactului reverberează prin încăpere. A trecut atât de mult de când nu am simțit frică în preajma lui, încât am uitat cât de terifiant poate fi. Ceva s-a trezit în el. Ceva nu neapărat bun.

Ce-am făcut? Gândurile mi se încurcă în minte. *Ce-am dezlănțuit?*

Dar îmi revin în secunda următoare, pentru că nu eu i-am greşit. Ci toți ceilalți.

Genul *ăla* de băiat, îi spuneau.

Genul *ăla* de fată, îmi spuneau.

Ei bine. Iată-ne. Satisfacem aşteptările.

— Orice s-ar întâmpla, nu vei afla. Shimin aduce o sticlă nouă. Vorbeşte de parcă întruchipează în sfârşit Demonul de Fier, ceea ce nu i-a plăcut niciodată să fie. Se ghemuieşte în fața lui An Lushan, arătându-i sticla. În ea se reflectă strălucirea meridianelor lui Shimin, care s-au estompat spre un roşu fumegând. O să te înec cu asta şi o să savurez fiecare secundă.

— Ce tragedie, mă alătur şi eu, simulând tristețea, ridicând prosopul îmbibat. Strategul-Senior An a dispărut peste noapte. Mă rog. Nu avem timp să cercetăm fiecare crevasă din Zid în căutarea lui. Contraatacul poate continua fără el. Oricum, Strategul-Şef Zhuge conduce bătălia. Şi e mult mai simpatic.

An Lushan pare nedumerit o clipă, apoi izbucneşte într-un râs isteric.

— Credeți că dacă sunteți eroi sunteți protejați? S-aveți noroc! Momentul în care învingeți este momentul în care sunteți liberi să fiți măcelăriți!

— O, nu. Îmi ating pieptul. Avem planuri mult mai mari pentru acel moment. Iar mărturisirea ta le va face posibile.

— Nu veți putea schimba nimic. O privire sălbatică pune stăpânire pe chipul lui An Lushan. Femeile adevărate își cunosc locul. Nu va conta dacă vor afla adevărul!

— Știi ce cred eu? întreb. Cred că întregul concept al femeilor docile și supuse nu e altceva decât o dorință. Altfel de ce ați depune atât de mult efort ca să ne mințiți? Ca să ne mutilați trupurile? Ca să ne constrângeți cu reguli morale inventate, despre care pretindeți că sunt sacre? Vouă, bărbaților nesiguri, vă este *frică*. Ne puteți obliga să ne conformăm, dar, în adâncul sufletului, știți că nu ne puteți forța să vă iubim și să vă respectăm cu adevărat. Și fără iubire și respect, va exista întotdeauna o sămânță de ură și de opoziție. Care tot crește. Se macină. Așteaptă. Îmi înfig unghiile în capul răsturnat al lui An Lushan, precum rădăcinile care apasă cimentul. Înainte de a muri, dă-mi voie să-ți confirm ceva: peste tot sunt fete ca mine, care abia își mențin aparența de soții, fiice și concubine. Și nu cred că vor fi fericite să afle minciunile armatei.

An Lushan deschide gura pentru a debita încă ceva, însă îl reduc la tăcere cu prosopul, așa cum și el s-a străduit atât de mult să mă reducă *pe mine* la tăcere. Shimin dezlănțuie un potop continuu de alcool, folosit cândva pentru a-i distruge lui mintea.

Ultimele cuvinte ale lui An Lushan se îneacă într-o nefericire udă și sufocantă.



Când ne întoarcem în apartamentul nostru, Yizhi se repede la ușă cu un șorț plin de făină și o pereche de mâneci de protecție cu flori, purtate de obicei de mătușile de la bucătărie.

— Hei, v-ați distrat la petrecere? întreabă el, iar privirea lui intensă pare în contradicție cu tonul lui pretins vesel. Veniți să mă ajutați cu cina! Tocmai prăjeam niște găluște umplute.

Yizhi a folosit toate dispozitivele anti-supraveghere pe care a putut să pună mâna, pentru a preveni ascunderea de microfoane în apartament, însă nu riscăm. Shimin și cu mine ne strângem aripile armurii, pentru a ne înghesui în bucătărie cu el. Scaunul meu rulant abia are loc. Yizhi pornește hota și toarnă o tonă de ulei într-un wok imens. Masa e acoperită de tăvi de aluminiu pline cu găluște făcute în casă. O oală de lut cu plantele medicinale ale lui Shimin fierbe pe foc, oferind nu doar zgomot, ci și acoperire vizuală; aburul acoperă ferestrele cu nori schimbători, efemeri, blocând vederea unor eventuale drone de recunoaștere.

În orice altă situație, aș râde. Avantajele refuzului de a juca după reguli: nu trebuie să alegi între băiatul care tortureză un om până la moarte împreună cu tine, și băiatul care te așteaptă cu produse de patiserie după.

Dar camera îmi stă în poală ca o bombă. Nu îmi pot aduna puterea nici măcar cât să încep să explic ce am aflat.

După ce Yizhi aruncă primele găluște în ulei, umplând aerul aburind cu trosnete și șuierături explozive, ridic camera.

— Uită-te și singur, spun printre dinți. Doar uită-te singur.

Încruntat, Yizhi ia camera și se sprijină de masă. Shimin apucă o pereche de bețișoare și preia prăjitul găluștelor umplute, întorcându-le în ulei. Un parfum minunat umple rapid bucătăria, făcându-mă să salivez, în ciuda tensiunii încolăcite în mine.

Dincolo de ferestrele aburite, cântecele de război ale piloților beți se aud înăbușit prin geam. O strălucire soioasă trece pe chipul lui Yizhi în timp ce se uită la filmare, ținând camera atât de aproape de ureche, încât se uită la imagini cu un singur ochi. Pentru prima dată

după mult timp, conştiinţa de sine se ridică în mine. Ne vede pe mine şi pe Shimin în cea mai rea ipostază. Oamenii normali ar fi îngroziţi că am putut face asta unui alt om şi apoi am ieşit la pas, fără regrete.

Însă când urletele lui An Lushan străpung difuzoarele, privirea lui Yizhi rămâne rece. Nici măcar nu clipeşte. Abia când izbucnesc confesiunile, trăsăturile lui delicate tresar şocate.

Se uită la noi cu gura căscată, ca şi cum ar întreba dacă am falsificat cumva imaginile. Îi întorc o privire de piatră, un tăcut „Îmi pare rău. Exact aşa e lumea."

Sincer, după şocul iniţial, informaţiile au o logică perfectă. Sunt furioasă pe mine însămi fiindcă nu mi-am dat seama mai devreme.

Fetele au în mod natural o forţă-spirit mai redusă decât băieţii.

Cum de nu am pus atâta timp întrebarea crucială „Stai puţin, dar de ce?" Câte aspecte ale sistemului de pilotaj – şi ale lumii în general – se bazează pe fapte sterile, şi câte sunt doar iluzii? Iluzii care se întăresc generaţie după generaţie, pentru că oamenii nu pun la îndoială cuştile convenabile în care sunt închişi, regulile arbitrare după care trăiesc?

Când filmul se termină, mă surprinde un trosnet ascuţit. Shimin stă în fumul palid al wokului care aruncă ulei încins, cu ochii închişi, muşcându-şi pumnul acoperit de armură. În cealaltă mână, beţişoarele sunt rupte în două. Întregul corp îi e înţepenit în efortul de a încerca să nu tremure, de parcă ar trece din nou prin detoxificare.

— Shimin... şopteşte Yizhi, întinzându-i mâna.

— Îmi pare rău, eu... Shimin rămâne nemişcat. Ochii i se deschid larg, irisurile îi devin stacojii. Nu, nu-mi pare rău! Se întoarce brusc. Fragmentele de beţişoare

cad cu zgomot pe podeaua unsuroasă. Lacrimile îi curg libere pe obraji, din ochii lui roşii demonici. Nimic din toate astea nu e din vina mea!

— Sigur că nu, spune Yizhi pe un ton sumbru, cu o privire la fel de sumbră.

Shimin scoate un râs sec, clătinând din cap. Loveşte fereastra cu palma. Sticla aburită se sparge sub mâna lui acoperită de armură. Strălucirea ochilor lui se reflectă în cioburi ca nişte pete roşii neclare.

— În tot acest timp... toate acele fete...

Mă apropii cu scaunul rulant şi îi iau cealaltă mână.

— Ţi-am spus. Te-au folosit.

Yizhi lasă camera pe masă şi îşi scoate mânecile de protecţie. Îi şterge lacrimile lui Shimin cu marginea curată a veşmintelor de student strateg.

— Şi nu uita: chiar dacă împrejurările au fost complet greşite, bătăliile nu au fost lipsite de însemnătate.

Shimin aruncă o privire de la mine la Yizhi, iar ochii îi devin din nou negri.

Însă o strălucire roşie diferită apare la fereastră.

Mă încordez, crezând că e o dronă, dar Yizhi şterge geamul cu mâna...

E un lampion de rugăciune din hârtie, care pluteşte pe deasupra sălbăticiei hundunilor ca o stea scânteietoare, înălţându-se spre adevăratele stele care umplu noaptea. Alte câteva lampioane îl urmează, dar sunt rapid înceţoşate de aburul şi de fumul din jurul nostru. Toţi trei ne uităm unul la altul, apoi hotărâm în tăcere să deschidem fereastra.

Mirosul prăfuit al sălbăticiei intră înăuntru odată cu o pală de vânt, împletindu-se cu mirosul de ars de la wok. Aduc altă pereche de beţişoare şi scot găluştele

carbonizate. Ultimul lucru de care avem nevoie e să se declanşeze alarmele de incendiu.

Un zgomot de uimire din partea lui Yizhi mă face să întorc capul. Un alt şir de lampioane pluteşte în derivă, oglindind Marele Zid, formând un dragon portocaliu luminos pe fundalul cosmosului scânteietor.

— Pentru răzbunare! strigă piloţii petrecăreţi de pe porţiunea de Zid din spatele turnului de veghe.

— Pentru libertate!

— Pentru omenire!

— Voi, piloţii... spune Yizhi fără să-şi ia ochii de la lampioane, iar părul îi flutură în vântul nopţii. Faceţi ceva important.

— Dar putem face *mai mult*, spun eu.

— Da, spune Shimin. El nu se uită la felinare. Se uită la Yizhi. Putem.

Degetul lui mare, acoperit de armură, trece peste maxilarul graţios al lui Yizhi, îndepărtând o dâră de făină.

Ochii lui Yizhi se fac mari.

— Scuze... Mâna lui Shimin se îndepărtează repede.

Yizhi rămâne fără cuvinte timp de câteva secunde, apoi îşi controlează expresia.

— N-ai de ce, frumosule.

Îi face cu ochiul.

Sunt nevoită să-mi muşc buza ca să nu râd de expresia de pe chipul lui Shimin.

— Serios, n-ai de ce, spune Yizhi din nou, mai serios. Cu respiraţia întretăiată. Vârfurile degetelor lui trec peste pielea nou-dezvăluită de la gâtul lui Shimin, pătată de urme roşii şi zgârieturi de la zgarda smulsă.

Shimin inspiră tremurat printre buze. Yizhi se uită îndelung şi languros la ele, apoi în ochii lui Shimin. Aburul şi aerul nopţii se agită între ei, formând contracurenţi calzi şi reci. Lampioanele din depărtare le atârnă deasupra capetelor, ca un pod luminos. Faţa mi se încălzeşte şi pulsul îmi bate cu putere în timpane.

Se întâmplă cu adevărat?

Se întâmplă *în sfârşit*?

Privirea lui Shimin se revarsă peste trăsăturile lui Yizhi, dar apoi sare la mine cu o tresărire de vinovăţie.

Îmi dau ochii peste cap, fac un triunghi cu degetele şi aprob din cap.

Chicoteşte.

Yizhi râde şi el.

— Nu există nici pe departe destule sentimente frumoase în lume, aşa că de ce să ne privăm? spune el aproape în şoaptă, dar privirea lui îl fixează pe Shimin cu o intensitate diferită.

Shimin înghite în sec.

— Ultimul lucru de care aveam nevoie era încă un motiv pentru care să mă urască lumea. Însă acum...

— Acum? Vocea lui Yizhi e la fel de uşoară ca aburii care îi înconjoară.

— Acum înţeleg... Shimin îl apucă pe Yizhi de bărbie. Totul e o tâmpenie nenorocită.

Trânteşte fereastra cu cealaltă mână, apoi se apleacă şi îi atinge buzele lui Yizhi cu ale lui.

Inima îmi bubuie, simt o încleştare în piept. Dar sunt împăcată. În loc de un sentiment al trădării, simt că ne completăm. Băiatul meu ucigaş, băiatul meu dulce. Latura finală a acestei formaţiuni triunghiulare în care am dansat, făcându-ne mai puternici ca niciodată.

E neconvențional, încă o regulă implicită pe care o încălcăm, și ce dacă? În cazul nostru funcționează. Și cred că noi trei n-o să mai lăsăm lumea să ne spună ce e bine și ce nu.

Când Yizhi și Shimin se desprind din sărut, întind mâinile amândoi odată și mă trag mai aproape. Împreună, se întorc spre mine. Bătăile inimii îmi urcă din ce în ce mai sus, până în gât.

— Ei bine, acum că am rezolvat și asta... Râsul mi se transformă într-un oftat. Privirea mi se oțelește. Hai să schimbăm lumea.

Mai rămâne un ultim lucru de făcut: să edităm videoclipul pentru a păstra doar mărturisirea.

Nu am mințit când i-am spus lui An Lushan că avem un plan și mai mare. Imediat după ce vom recâștiga provincia Zhou, tocmai în acel moment al victoriei în care toate dronele sunt concentrate asupra noastră, voi ieși din carlingă, voi ridica o tabletă și voi transmite adevărul în întreaga Huaxia.

PARTEA A PATRA

CALEA DRAGONULUI

În munţi există o zeitate cu şase picioare şi patru aripi, fără nicio trăsătură inteligibilă în haosul ei de *hundun*. Însă ştie să cânte şi să danseze.

Este, de fapt, Împăratul Râului.

— *Cartea munţilor şi a mărilor* (山海经)

CAPITOLUL PATRUZECI

FLAGELUL UNIVERSULUI

Toate cele trei sute douăzeci şi nouă de crisalide active care s-au adunat la frontiera Sui-Tang pornesc când stelele încă mai sclipesc pe cer. Alergăm într-un şir distanţat, de-a lungul sălbăticiei hundunilor, cutremurând pământul şi stârnind nori cenuşii de praf.

După cum ne aşteptam, a fost o nebunie din cauza dispariţiei lui An Lushan, dar n-au putut amâna ora plecării. Lumina zilei e prea importantă. Am avea un dezavantaj vizual uriaş dacă bătălia s-ar prelungi până după apusul soarelui.

Am ascuns cadavrul lui An Lushan în toaleta unui buncăr ales la întâmplare. Dacă o să-l găsească, mă îndoiesc că vom afla. Nu ar compromite moralul anunţând aşa ceva.

Shimin şi cu mine alergăm înainte în Forma Standard a Păsării Roşii, cu ghearele lovind pământul, despicându-l ici şi colo. Vântul trece peste aripile noastre şi peste coada cu pene lungi. Tigrul Alb şi Ţestoasa Neagră ţin pasul de fiecare parte a noastră, încă în raza vizuală, deşi suntem la o distanţă considerabilă unii de alţii. Formaţiunea s-a întins cât mai mult posibil peste câmpie, ca să nu lăsăm goluri semnificative pentru hunduni.

Nenumărate camioane blindate vin cu viteză la o distanţă sigură în spatele nostru, părând mici ca gândacii,

trecând prin norii de praf pe care îi stârnim. Transportă transmițătoare radio care extind raza dronelor de recunoaștere și a difuzoarelor din crisalide. Ori de câte ori se apropie de o nouă limită a razei de transmisie, un șir de camioane rămâne pe loc.

Dacă distrugem cel mai apropiat șir de camioane, armata nu va afla despre acțiunile noastre ulterioare și nu va putea să le transmită comenzi celorlalți piloți. Așa plănuim să supraviețuim după ce difuzăm mărturisirea lui An Lushan.

Nici n-ar trebui s-o mai numesc „armată". Strategii sunt doar o grămadă de manipulatori senili care nu și-au riscat niciodată viața pe câmpul de luptă, iar soldații se ocupă numai de oamenii obișnuiți din Huaxia, nu de teroarea hundunilor. Adevărata armată este *cu noi*. Reacția lui Shimin la aflarea adevărului îmi dă speranța că și alți piloți ar putea simți aceeași furie. Nu pot fi toți monștri lipsiți de inimă, împăcați să simtă concubină după concubină murind. Dacă suntem suficient de convingători, această legiune de neoprit de mașini de război gigantice și care se transformă ar putea fi în curând *a noastră* și nu *a lor*.

Apoi, strategii și Înțelepții nu vor avea de ales decât să se plece.

Mă surprind alunecând în fantezii ciudate cu Înțelepți care imploră în genunchi și concubine-pilot care aplaudă pe Marele Zid.

Concentrează-te, îmi reproșez.

Nu mai suntem pe teritoriul oamenilor. O turmă de hunduni ar putea ataca oricând de la orizont. Dacă ar trece cumva de linia noastră de crisalide, ar fi un dezastru, fiindcă frontiera Sui-Tang a rămas practic neapărată. Din același motiv, nu putem transmite adevărul înainte de a distruge cuibul hundunilor, oricât de mult aș vrea

să-l strig lumii cu fiecare clipă care trece. Haosul pe care l-ar provoca ar putea influenţa prea mult bătălia. Trebuie să-i învingem pe hunduni pentru a ne garanta supravieţuirea colectivă.

Menţinerea simţului-spirit activ pe tot parcursul ar utiliza o cantitate uriaşă de energie qi, aşa că suntem obligaţi să avem încredere în strategi şi în dronele lor de recunoaştere pentru a ne avertiza asupra oricărei activităţi inamice. Provincia Zhou este atât de plată, e ca şi cum am trece peste o imagine care se tot repetă ca o eroare în univers. Perfect pentru agricultură şi păstorit; groaznic pentru apărarea împotriva hundunilor. De aici pierderea îngrozitor de rapidă a întregului teritoriu când au invadat, acum peste două sute de ani, şi probabil motivul pentru care au rămas în Munţii Kunlun pentru a-şi instala cuibul de reproducere. Deşi se află la celălalt capăt al provinciei, lanţul muntos rămâne oarecum vizibil la orizont, ca un şir de dinţi strâmbi. Nu există bastioane naturale importante în interiorul teritoriului.

Iniţial mă înfurie faptul că timp de două secole hundunii au exploatat complet aceste teritorii. Pământuri care sunt acum deşerturi sterpe au fost odată acoperite de pătrate verzi de culturi şi de grupuri de sate, unul dintre ele fiind al meu, adevăratul meu oraş natal, locul în care strămoşii mei au trudit, au muncit, au râs şi au cântat, generaţie după generaţie.

Dar apoi, după vreo treizeci de minute, o pădure luxuriantă apare din depărtare. Şi nu dă semne că s-ar sfârşi.

Păstrând contactul cu noi prin intermediul difuzoarelor, Sima Yi ne explică faptul că aşa este dincolo de zona intensă de luptă. Hundunii au libertate de mişcare, aşa că nu epuizează niciodată qi-ul dintr-o anumită zonă, iar vegetaţia poate creşte.

Ha. Atâta timp mi-am imaginat întreaga provincie ca pe un pustiu!Printre copaci, cel puțin, putem trece fără greutăți. Forma Standard a Păsării Roșii are cincizeci de metri înălțime, de peste trei ori înălțimea celor mai mulți copaci. Însă un sentiment alarmant se zbate în mine, pe măsură ce trunchiuri și frunzișuri vechi de două secole se rup și se prăbușesc sub ghearele noastre. Este o cacofonie tulburătoare a morții și a distrugerii. Zgomotele se ridică peste pădure când și celelalte crisalide trec cu sălbăticie prin ea. Toate păsările se sperie și-și iau zborul, negre pe fundalul zorilor strălucitori, ca un strat fluturător împins din ce în ce mai mult spre vest.

Și cine știe ce creaturi nu reușesc să ne fugă din cale?

E derutant cât de îngrijită și de netulburată arată pădurea, când se presupune că hunduni de toate dimensiunile au cutreierat-o timp de două secole. Cel mai bun răspuns la întrebarea cum se deplasează fără să strivească totul este un șir de poieni rotunde printre copaci. Fiecare e suficient de mare pentru a încăpea în ea piciorul unui hundun de clasă nobilă. Dar poienile sunt atât de curat tăiate, încât singura explicație este că reutilizează meticulos aceleași locuri pe unde pășesc. Această idee este în același timp absurdă și descurajantă. Cum pot ei să trateze lumea asta mai bine decât *noi*?

Mă trezesc căutând dovezi că strămoșii mei chiar au trăit aici. Soarele, urcând constant în spatele nostru și scurtând umbra Păsării peste pădure, se reflectă din când în când în ceea ce ar putea fi metal sau beton. Sigur, orașele și așezările de pe vremea aia erau mai mici, dar să vezi atât de puține semne...

Mă cuprinde groaza. Depunem atât de mult efort pentru a trăi aceste vieți, și totuși fiecare urmă a substanței și a sensului lor poate fi ștearsă atât de repede. Atât de ușor.

Timp de ore întregi, nu apare niciun hundun, chiar dacă dronele de recunoaștere sunt de obicei doborâte de ei după mai puțin de douăzeci de minute în sălbăticie. Nu e un lucru bun. Înseamnă că toți hundunii s-au retras în Munții Kunlun și sunt pregătiți pentru noi. Hundunii par niște fiare mecanice fără minte de cele mai multe ori, încât există ceva foarte ciudat în ideea că gândesc și iau decizii calculate. *Ar fi* într-adevăr mai bine să ne înfrunte aproape de sfârșit, după ce călătoria ne epuizează o bună parte din energia qi.

Există un vulcan în inima cuibului hundunilor, Muntele Zhurong, care funcționează ca un portal direct către energia qi hiperconcentrată a planetei. Am putea să ne reîncărcăm acolo, dar tot acolo se află și toate larvele de hunduni. Ei vor da totul pentru a ne împiedica să ajungem la cuib.

Când terenul începe să se încline, apropiindu-se în sfârșit de munți, cele mai noi informații de la dronele de recunoaștere mă îngrijorează. Vremea va deveni din ce în ce mai cețoasă. Până la urmă, nu vom avea un mare avantaj din punctul de vedere al vizibilității.

Munții Kunlun sunt oricum un câmp de luptă nepotrivit. Mulți dintre ei au forma unor stâlpi de piatră cizelată care se înalță spre cer, ca niște zgârie-nori sculptați de natură. Copacii înfrunziți își revarsă și inundă nenumăratele canioane dintre ei. Hundunii au o mulțime de ascunzișuri, în timp ce armata noastră va fi nevoită să se despartă pentru a se ocupa de ei.

Tocmai când primele canioane apar la vedere, printre vârfurile ascuțite care se ridică drept în sus ca niște ziduri, o coloană de fum întunecat se ridică dintr-una dintre posibilele urme de pași de hundun, de la marginea pădurii.

— *Cerule, ăsta e făcut de om*? spune Yizhi la un microfon conectat la difuzoarele din cabina de pilotaj, pe

care l-a instalat pentru „a comunica mai bine" cu noi, dar care de fapt are scopul de a face ca înregistrarea cu An Lushan să fie auzită de drone când va veni momentul. I-am făcut şi o deschidere în carlingă, pentru ventilaţie şi pentru a vedea şi altceva decât corpurile noastre inconştiente, al meu şi al lui Shimin.

Shimin şi cu mine tresărim amândoi, oprind paşii Păsării. Tigrul Alb şi Ţestoasa Neagră încetinesc şi ei în depărtare, dar noi suntem mai aproape de coloana de fum decât ei. Alergăm şi mai repede printre copaci, strivind trunchiurile ca pe paie, în timp ce concentrăm vederea Păsării asupra sursei fumului.

O *persoană* îmbrăcată în blănuri merge călare pe un cal în interiorul poienii, ţinând frâul cu o mână şi fluturând-o frenetic pe cealaltă. Semnalul de fum vine de undeva din spatele calului.

Strigătul meu de surpriză izbucneşte tare prin ciocul Păsării.

Un nomad. Un nomad adevărat.

Desigur, ştiu că vor exista mereu triburi nomade care supravieţuiesc în sălbăticie, dar aceasta e prima dovadă solidă a vieţii dincolo de Marele Zid pe care am văzut-o cu ochii mei. Curajul lui mă zguduie. Ce îl face să îndrăznească să se apropie atât de mult de un cuib de hunduni?

— A... alo? Shimin vorbeşte prin intermediul Păsării, în timp ce ne oprim deasupra poienii, umbrind-o. În ciuda originilor lui, Shimin pare la fel de uluit ca şi mine.

Nomadul strigă ceva ce nu pot desluşi, atât de disperat, încât faţa i se înroşeşte. Scoate dintre blănuri un sul de pergament deteriorat. Dă drumul frâului pentru a-l ţine deschis, dezvăluind un rând scris gros.

Spiritul mi se cutremură când îmi dau seama că îl pot citi. E în alfabetul Han. Asta înseamnă că probabil nu e Rongdi, ci un descendent al poporului *meu*, cei care nu au reușit să scape când a căzut provincia Zhou.

Îl poți vindeca pe Împărat? scrie pe pergament.

— *Bine.* Sima Yi vorbește înainte să ne revărsăm noi întrebările. *Adevărul e că și alte câteva crisalide au dat peste oamenii ăștia. Avem probleme cu înțelegerea dialectului lor, dar par să se refere la Împăratul-General Qin Zheng.*

Acum pot citi buzele nomadului. *Huang di*, din nou și din nou. Împărat.

— Deci chiar se află aici? exclam eu. Înghețat și așteptând un leac pentru variolă?

— *Va trebui să cercetăm după bătălie. Dar apropo de variolă, închideți aerisirea și nu vă apropiați prea mult! Ar putea purta o tulpină latentă, împotriva căreia vaccinurile noastre nu funcționează. Băiețaș bogat, dacă vezi vreun furuncul la oricare dintre voi, injectează imediat antiviralele!*

— *Am înțeles!* spune Yizhi.

— *Și... la naiba! Dați-i drumul! Sunt aproape sigur că tocmai am văzut semne ale hundunilor!*

Îndreptăm vederea Păsării în sus, panoramând. Zgomotul făcut de copacii doborâți se amplifică, pe măsură ce alte crisalide se apropie cu viteză și avansează în labirintul de canioane și stâlpi de piatră.

Oricât de mult mi-aș dori să mai stau și să înțeleg ce e cu nomadul, Sima Yi are dreptate. Trebuie să aștepte până când terminăm cu inamicul. Nu putem să ne plimbăm prin munți când sunt hunduni prin preajmă.

— Îmi pare rău! îi spun nomadului înainte de a pune din nou Pasărea în mișcare, cutremurând pământul și speriindu-i calul. Cât pe ce să cadă de pe cal.

Reia frâul și continuă să strige, dar nu se mai aude sub simfonia mișcărilor crisalidei.

Se adună echipa noastră de asalt frontal, formată din cele mai puternice crisalide din armată. Ne vor ajuta să-l doborâm pe Împăratul hundunilor, iar celelalte vor oferi sprijin într-un semicerc tot mai strâns, împiedicându-i pe hundunii mai mici să ne deranjeze prea mult.

Năvălim spre canioane, cu Tigrul Alb și Țestoasa Neagră după noi. Este puțin îngrijorător că trebuie să avem încredere în Qieluo și în Zhu Yuanzhang, dar orice nemulțumire ar avea împotriva mea și a lui Shimin – și unul împotriva celuilalt – am încredere că le vor lăsa deoparte, de dragul omenirii.

Distanța dintre primele două vârfuri de piatră abia ajunge pentru aripile Păsării, iar cele care urmează variază foarte mult în lățime. Cele mai multe vârfuri au mai mult de două ori înălțimea noastră – discordant, după ce am dominat totul până acum. Ne întregește viziunea asupra restului armatei pe măsură ce înaintăm. Majoritatea celorlalte crisalide apar doar pe ici pe colo, printre stânci.

Anxietatea crește în mine. Nu m-am simțit niciodată mică și vulnerabilă într-o crisalidă, și este cumva mai rău decât să te simți neputincios ca om. Cedez tentației de a-mi activa simțul-spirit și de a scana zona cu ochii mei.

E o idee groaznică.

O forță-spirit uriașă se prăbușește asupra mea, ca un torent de apă cu gheață, înecând totul. Vederea îmi revine pâlpâind. Pasărea se împiedică. Shimin e nevoit să o sprijine într-o aripă de o stâncă pentru a nu cădea.

— *Mei-Niang?* Shimin mă stabilizează pe tărâmul yin-yang.

Gâfâi, îmbrățișându-i forma-spirit, amețită.

— Ați pățit ceva? Țestoasa Neagră se târăște după noi, grațioasă ca mercurul, vorbind cu vocea lui Xiuying. Deși e de clasă Prinț, vârful carapacei sale strălucitoare abia ajunge la jumătatea înălțimii noastre. Tipurile de Apă sunt cele mai mici dintre crisalide. Xiuying este ea însăși dominată de Apă, așa că ochii Țestoasei nu se luminează vizibil când vorbește ea, dar emit o aură neagră slabă odată cu creșterea energiei qi, datorită naturii curgătoare a tipurilor de Apă.

— Da, numai că... spun eu prin intermediul Păsării, cu un râs sugrumat, neîncrezător. Cu siguranță se află aici un hundun de clasă Împărat.

— *Hei! mă mustră Sima Yi. Nu mai risipi qi!*

Îmi mențin simțul-spirit inactiv și mergem mai departe. Calmul cețos din atmosferă se simte acum ca o amăgire imensă.

Când vedem în sfârșit hundunii, care apar ca o turmă întunecată printre copaci dintre stâlpii de piatră, ceva nu este în regulă. Turma e perfect nemișcată. Așteaptă.

Hundunii nu stau niciodată nemișcați. Ar trebui să se repeadă la noi ca niște insecte.

E ciudat, dar la îndemnul lui Sima Yi, desfacem aripile Păsării și facem câțiva pași spre ei.

Turma se îndepărtează de noi, mutându-se sub copaci.

Acum suntem cu adevărat speriați. Toată echipa de asalt ezită să înainteze.

Urmează o pauză lungă, apoi Strategul-Șef Zhuge ne vorbește din difuzoare. Vocea lui gravă umple fiecare

carlingă, creând un ecou ciudat prin canion. Ne asigură că strategii își dau seama că acesta este un comportament anormal al hundunilor, dar probabil că turma ne păcălește să folosim atacurile cu energie qi pentru a ne epuiza. Atâta timp cât nu ne lăsăm păcăliți, ar trebui să fie în regulă.

Încă nu suntem prea dornici să urmărim turma, dar nu avem altă opțiune inteligentă. Se îndreaptă în direcția vulcanului.

Ceața se îngroașă pe măsură ce îi urmărim. Spațiile înguste dintre vârfurile stâncilor înseamnă că trebuie să deviem constant corpul imens al Păsării, sau să-i strângem aripile. Ne apropiem de hunduni doar atunci când munții trec de la stâlpi de piatră la pante mai normale. Temperatura scade de la primăvară la iarnă pe măsură ce altitudinea crește. Învelișurile țepoase ale copacilor de pe munți devin acoperite cu cristale de gheață. Cu așa o ceață deasă, peisajul este acoperit cu atâta alb, încât atunci când Sima Yi strigă să ne oprim, fiindcă Împăratul e *chiar aici*, îmi trebuie timp să-l văd.

L-am confundat cu un munte.

Mă năpădesc fiorii. Îl prind pe Shimin de braț în tărâmul yin-yang. Este uluitor să încerc să înțeleg faptul că ceva atât de mare e o ființă vie. Nu-mi pot imagina să-l întâlnesc în forma mea umană.

Cu un scârțâit lent și strident, se târâie spre noi. Acum îi văd cele șase picioare neobișnuit de lungi de pe părțile laterale, articulate ca ale unui păianjen și la fel de subțiri, o precizie pe care numai tipurile de Metal o pot atinge. Trebuie să meargă pe versanții munților, pentru a încăpea în vale. Fiecare mișcare a corpului său uriaș împinge un val de ceață rece spre noi. Hundunii obișnuiți aleargă pe sub pântecele lui, precum copiii după mamă. Un lac negru înghețat strălucește dincolo de el, în valea cețoasă.

Qieluo vorbeşte şi ochii Tigrului Alb strălucesc cu o lumină verde.

— Hai să...!

O presiune bruscă a ceţii se strânge în jurul nostru.

Ceva comprimă aripile Păsării aproape de corp. Intrăm în panică şi ne zbatem, dar presiunea refuză să scadă şi ne răsturnăm pe un versant de munte cu un zgomot imens, provocând o avalanşă de cristale de gheaţă.

Strigăte răsună peste tot în jurul nostru. Li se întâmplă şi celorlalţi. În timp ce strategii strigă întrebări în difuzoare, mă uit nebuneşte în jur, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă.

Se vede un reziduu alb pe fiecare crisalidă. E ca şi cum ceaţa se condensează în sfori...

Nu. O, nu. Nu e ceaţa. E *metal-spirit*.

Mă holbez la Împărat. Şi-a ţesut metalul-spirit, propriul corp, atât de fin, încât firele pot crea pânze. Trebuie să fi fost răspândite prin vale înainte de a ajunge noi aici, deghizate de ceaţă şi de cristalele de gheaţă. Indiferent cum ne împotrivim, pânzele pur şi simplu se mişcă odată cu noi ca o ceaţă, imposibil de îndepărtat.

Strategii înţeleg şi ei şi ne ordonă să ne liniştim, dar vocile lor şovăitoare trădează faptul că nu aveau idee că un hundun e capabil de aşa ceva.

Împăratul se târăşte înapoi pe picioarele lui ca de păianjen. Pânzele se strâng şi ne trag după el. Firele taie prin metalul-spirit al Păsării, surprinzându-mă cu primul meu fulger de durere de crisalidă. E diferită de durerea umană, mai puţin un răspuns fizic şi mai mult o traumă mentală.

Mă străbate un val copleşitor de emoţii. Durere, tristeţe, furie. Însă sentimentul e atât de brusc şi de

distinct, încât îmi dau seama că nu este firesc. Sima Yi m-a avertizat că emoțiile hundunilor pot ajunge în mintea piloților prin anumite tipuri de contact. Probabil că asta se întâmplă.

Tocmai când mă rog zeilor să nu mai simt asta niciodată, un cântec oribil îmi trece prin minte.

— *Oamenii... flagelul universului...* O voce se desprinde din melodia disonantă, ca un cui care îmi zgârie interiorul craniului. *Plecați! Lăsați-ne în pace!*

O liniște stupefiantă se așterne peste vale.

Apoi un nou cor de țipete o umple, iar lumina qi se revarsă din gura fiecărei crisalide captive. Și eu fac parte din cor. Frica mă zdrobește atât de intens, încât nu o pot depăși, nu pot găsi o explicație rațională. Habar n-am ce e cu vocea asta. Nu seamănă cu nimic din ce am auzit până acum.

Strategii nu o aud. Habar n-au de ce țipăm.

Lumea pare pe cale să se sfârșească, când un vuiet tunător răsună prin vale, străpungând țipetele. Tigrul Alb se ridică împotriva pânzei în care e captiv, iar de pe suprafața sa netedă se desprinde lumină verde și neagră. Se transformă în Forma Eroică și își smulge securea-pumnal din piept. Mânuiește arma împotriva pânzei.

Îmi vin în fire. De ce mă comport ca și cum aș fi neajutorată? Doborârea Împăratului este motivul pentru care suntem aici. *Focul topește Metalul.*

La apelul meu, Yizhi, Shimin și cu mine ne canalizăm energia qi. O tensiune transformatoare se adună în Pasăre, apoi izbucnește în Forma Eroică. Pe tărâmul yin-yang, Shimin și cu mine ne transformăm în fluturi. Mințile noastre se rotesc în aceeași spirală.

Ne ridicăm, cu ghearele transformându-se în picioare, cu brațele prinzând formă din aripile noastre, întreg corpul devenind umanoid, ca un războinic cu

armură și cu mască de pasăre. Ne întindem și creștem la fel de înalți ca Împăratul. Pânza din jurul nostru se umflă, dar îl obligă în mod vizibil pe Împărat să producă mai mult fir, ca un cocon de mătase.

Tot mai multe crisalide se liniștesc și ne urmează exemplul. Luminile scânteiază prin vale, de parcă ar fi coborât o constelație. Împăratul scade rapid în volum. Se tot trage înapoi.

— *Lăsați-ne în pace!* mârâie din nou vocea. *Lăsați-ne! Lăsați-ne! Lăsați-ne!*

Rămânem cu gura căscată. *Hundunul de clasă Împărat* ne vorbește?

Panica aproape că ne copleșește din nou, dar nu ne putem permite să ne gândim la altceva decât la victorie. Strigând, apucăm pânza din jurul nostru și ne încălzim mâinile cu energie qi. Firele se rup și se retrag.

Indiferent cât de mult control are Împăratul asupra metalului său spirit, face încă parte din corpul lui. Trebuie să simtă durere prin fiecare fir.

Smulgem un arc lung din pieptar și îl inundăm cu qi, astfel încât pânza să nu se poată apropia de el. Energia noastră combinată strălucește atât de puternic, un roz cu nuanțe aurii, încât scânteiază în câmpul nostru vizual. Țintim.

— *Muriți!* țipă din nou vocea.

Împăratul sare pe picioarele lui ca de păianjen și aterizează cu un impact seismic care se răspândește prin vale. Cristalele de gheață cad de pe copaci, ridicând un alt nor înghețat. Ne dezechilibrăm.

Lacul negru din spatele Împăratului se mișcă. La început pare a fi o iluzie a vederii noastre încețoșate, dar apoi apa cu aspect înghețat inundă toată valea, în jurul Împăratului, în jurul *nostru*, însoțită de ger.

În spatele nostru, apa începe să crească. Din ce în ce mai sus, neagră precum cerneala și scânteietoare, rotunjindu-se, aproape ca un...

— *O, la naiba!* strigă Sima Yi în difuzoare. *E un alt hundun! Încă unul de clasă Împărat!*

Minţile ni se cutremură, aproape să se fisureze. Cum e posibil? Sigur, hundunii de tip Apă își pot schimba uşor forma, dar nu ar trebui să poată ajunge la *asemenea* extreme.

Cumva, abilităţile hundunilor de clasă Împărat au evoluat dincolo de înţelegerea noastră. În plus: Focul este cel mai slab, în lupta cu Apa.

— *Omorâţi-l pe cel de Metal!* continuă să strige Sima Yi. Acum, acum, acum!

Primul nostru instinct este s-o luăm la fugă.

Cu un trosnet sonor al aripilor, care răsună prin vale, ne ridicăm în aer. Şiruri de pânză tăiate în noi, orbindu-ne de durere. Ne învelim frenetic cu qi pe tot corpul. Ceaţa se îndepărtează sfârâind. Pânza se îndepărtează de căldură, dar plutește pe loc, gata să ne prindă în momentul în care se termină qi-ul. E ca și cum ne dăm singuri foc pentru a ne încălzi. Nu poate dura mult.

Tot ceea ce vrem să facem, să realizăm, să *schimbăm*, ne fulgeră prin minte. Cum de a evoluat situaţia atât de prost, atât de repede? Asta trebuia să fie partea uşoară!

— *Pasăre Roşie, unde te duci?* Strategul-Şef Zhuge strigă răguşit. *Fă ceva! Te rog!*

— Trebuie să ne reîncărcăm! Căutăm vulcanul, care ar trebui să fie în apropiere, dar ne uităm mai bine în vale.

Ai noştri se înghesuie în jurul Împăratului de Apă, care încă se mişcă, bombardându-l, înjunghiindu-l şi

lovindu-l cu disperare, deşi sunt prinşi în pânza Împăratului de Metal.

Dacă plecăm în zbor pentru a ne reîncărca, riscăm siguranţa tuturor. În special a concubinelor-pilot, care poartă în mod disproporţionat povara qi-ului, în timp ce aceste crisalide luptă oricum la niveluri neobişnuit de scăzute, din cauza călătoriei prin provincia Zhou.

Minţile ni se limpezesc. Cei mai groaznici duşmani ar fi trebuit să fie întotdeauna aceşti invadatori extratereştri care ne-au furat lumea. Nu semenii noştri umani. Nimic nu va mai conta, dacă mor toţi.

Nu avem timp să ne pregătim şi să riscăm o lovitură de la distanţă, aşa că ne năpustim ca un meteorit.

Ne prăbuşim peste Împăratul de Metal. Nu se aşteaptă la asta şi se prăbuşeşte pe burtă, cutremurând din nou valea.

— Spune-le celorlalţi să ne ducă la vulcan după! strigăm la strategi, apoi apăsăm cu mâna exact în locul unde simţim miezul Împăratului. Ne canalizăm qi-ul spre el. Izbucneşte afară ca apa care loveşte lingura, împingându-ne în sus, dar batem cu furie din aripi şi menţinem fluxul de energie.

— *Muriţi! Muriţi! Muriţi!* ţipă vocea în mintea noastră.

Simţim că ne taie o mie de săbii, aşchii trase din trupul Împăratului. Dar eram pregătiţi pentru asta. Nu ne angajăm în bătălie corp la corp cu un hundun de tip Metal fără să ne aşteptăm la asta.

Expulzăm qi de pe toată suprafaţa, ca o stea pe moarte. Metalul nostru spirit se topeşte din interior spre exterior, fiecare particulă devenind alunecoasă şi mobilă, păstrându-şi coeziunea chiar şi atunci când este străpunsă. Un strigăt de război ne iese din gât. Îngheţul şi ceaţa se evaporă din jurul nostru, dezvăluind un măcel

de copaci zdrobiţi. Copacii izbucnesc în flăcări reale, de la căldura noastră extremă. Ne sigilăm carlinga ca un miez de fier, pentru a ne proteja corpurile umane.

Împăratul se zvârcoleşte sub atacul nostru strălucitor. Picioarele i se împing pe versanţii munţilor, făcând ca strânsoarea noastră să alunece...

O formă neagră trece fulgerând în laterala noastră.

Ne panicăm că vine Împăratul de Apă, dar e Ţestoasa Neagră în Forma sa Eroică, asemenea unui războinic musculos, cu o cască neagră lucioasă şi armură asemănătoare muşchilor. Scuturi precum carapacele de ţestoasă îi căptuşesc antebraţele, cu inele galbene de Pământ. Se târăşte pe coasta în flăcări a muntelui, apoi îşi înfăşoară braţele imense în jurul a două dintre picioarele ca de păianjen ale Împăratului de Metal, blocându-le pe loc.

Cu sprijinul lor, ne forţăm până la limita care ne va deconecta automat dacă epuizăm prea mult qi. Incinerăm mecanismul şi continuăm.

Pentru răzbunare.

Pentru libertate.

Pentru omenire.

Miezul Împăratului explodează. Scântei albe zboară cu forţa unui viscol, aruncându-ne pe spate. Ne prăbuşim sub Forma Standard.

Ţestoasa ne prinde şi ne sprijină. Ne menţinem legătura. Trebuie să ne asigurăm că ne duc la vulcan.

Deschidem ciocul, dar ne inundă un ger muşcător. Metalul-spirit al ţestoasei ne înconjoară ca nămolul.

— Hei... începem noi.

Dar nu avem şansa de a termina.

Cu o strângere şerpuitoare şi o smucitură violentă, Ţestoasa ne rupe una dintre aripi.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

PENTRU CE TRĂIEŞTE EL

Minţile noastre se despart, aruncându-ne pe tărâmul yin-yang ţipând, clătinându-ne, ţinându-ne de umeri.

Instinctul îmi spune să mă deconectez, să mă eliberez de această durere care îmi arde sufletul, dar nu pot. Ne-ar condamna pe amândoi. Sub şocul şi furia mea îngrozitoare, încă mai simt strânsoarea rece şi alunecoasă a Ţestoasei Negre, căutând capul Păsării.

Dacă încetăm să luptăm, ne va zdrobi carlinga pe dată.

Legănăm gâtul lung al Păsării, fluturăm aripa rămasă, lovim cu ghearele, orice pentru a scăpa de Ţestoasă. Dar rămâne agăţată, transmiţându-ne un fior paralizant, încetinindu-ne fluxul de qi deja epuizat şi slăbind metalul-spirit al Păsării. Tipurile de Foc sunt cele mai fragile. Fiecare mişcare a noastră scrâşneşte şi zăngăne periculos, ca metalul ruginit împins până la pragul prăbuşirii.

— Xiuying, opreşte-l! încerc eu să implor prin vocea Păsării. Trebuie să fie mâna lui Zhu Yuanzhang. Dar agonia e atât de intensă, încât mi-a înecat mintea în scântei orbitoare. Habar n-am dacă am scos vreun sunet.

— Hei! rage Tigrul Alb în raza vederii mele, estompate prin ochii Păsării. Cu securea-pumnal în

mână, se îndreaptă spre noi prin valea în flăcări. Căldura și fumul îi distorsionează Forma Eroică, albă și sticloasă.

Strig de ușurare, întinzându-mă după el...

O liană neagră de la Împăratul de Apă se înfășoară în jurul picioarelor Tigrului. Se împiedică și se izbește de pământ, trimițând o undă de șoc prin pădurea în flăcări. Este târât înapoi în haosul luptei, zgâriind cu ghearele printre copacii zdrobiți.

Ultima mea speranță se preface în praf.

Se întâmplă mult prea multe.

Nu ne va salva nimeni la timp.

Shimin, doborât împreună cu mine pe tărâmul yin-yang, mă strânge în brațe.

— *Mei-Niang*, îmi șoptește el la ureche, cu voce tremurândă. Prinde-l pe Yizhi.

— *Ce...?*

Preia controlul total al Păsării.

Simțurile mi se sparg în zece mii de cioburi, ametindu-mă. Culorile se rotesc. Sunetele se jelesc. Vântul șuieră.

Brațele mele care se agită sunt primul lucru pe care îl văd. Brațele umane.

Am fost aruncată din carlingă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

O SINGURĂ ARIPĂ ȘI UN SINGUR OCHI

Un țipăt deformat și o fluturare de veșminte trec brusc prin ceața din mintea mea. Yizhi se prăbușește lângă mine, o pată decolorată.

Propriul meu țipăt devine un urlet hotărât. Bat din aripi împotriva vârtejului de aer și a gravitației, întorcându-mă spre el și încercând să-l apuc cu mâna. Degetele mele îi ating mâneca umflată de vânt și reușesc să-l prind de cot. Îl trag aproape de mine. Trupurile noastre se ciocnesc cu toată greutatea unul de celălalt. Ne rostogolim amândoi spre focul și fumul de dedesubt. Plămânii îmi șuieră în timp ce ne rostogolim întruna. Bat din aripi fără încetare, profitând de inerție.

În cele din urmă, cu smucituri și rostogoliri, încetinim. Mă îndrept vertical, susținută în aer de bătăile aripilor. Marea de foc urlă către noi ca un cuptor, umplându-mă de sudoare, umplând valea cu fum. Îmi înțeapă ochii și îmi sufocă plămânii. Yizhi tușește violent în brațele mele. Îl țin mai strâns și bat din aripi pentru a scăpa de smog.

Unde-i Shimin? Trebuie să se fi ejectat și el, nu? *Trebuie* s-o fi făcut.

De ce ar rămâne?

Mă uit după el, dar schimbarea de perspectivă e atât de impresionantă, încât cu greu suport să deschid

ochii. Copacii arzând, cândva nesemnificativi ca paiele, se ridică acum de câteva ori mai înalţi ca mine. Focul trosneşte şi urlă dincolo de ei, iar fulgerările galbene şi vârtejurile portocalii le profilează siluetele, ca nişte monştri care cresc enormi ca să mă blameze pentru chinul lor. Vârtejurile se unduiesc în jurul nostru în curenţi vizibili, unele cu rafale de căldură pârjolitoare, iar altele cu aer îngheţat.

Totul mulţumită Ţestoasei Negre.

Când ridic ochii şi o privesc pentru prima dată mai bine, mă paralizează frica. În cea mai mare Formă Eroică, se mişcă precum un munte viu, acoperind jumătate de orizont. Razele soarelui o luminează din spate, împrăştiindu-se în jurul conturului său. Pasărea stă inertă sub braţul ei imens.

Dar ceea ce mă zguduie sunt ochii Ţestoasei – unul străluceşte galben, cu qi-ul de Pământ al lui Zhu Yuanzhang, iar celălalt e negru, cu qi-ul de Apă al lui Xiuying.

Ea este perfect conştientă şi deţine la rândul ei controlul.

Am uitat cum să-mi mişc aripile armurii. Mă prăbuşesc împreună cu Yizhi. Scoatem din nou ţipete pline de teroare.

Se dovedeşte că asta ne salvează vieţile, fiindcă braţul liber al Ţestoasei se repede şi trece pe lângă noi, cât pe ce să ne atingă. Un vârtej de gheaţă ne împinge spre versantul muntelui, vânturând fumul care iese din el. Îmi revin tocmai la timp ca să evit furtuna de foc.

Dar poate ar fi fost mai bine să ne lăsăm consumaţi de foc. Fumul şi lacrimile îmi înţeapă ochii. Lumea nu are sens – de ce încearcă şi Xiuying să ne omoare? Ce i-am făcut?

Mă îndepărtez în zbor de Țestoasă cu toată puterea și viteza, însă energia mea qi e atât de epuizată, încât până și inima îmi bate lent.

Vine o altă lovitură. Simt cum se agită aerul înainte de impact. Bat din aripile armurii cu atâta putere, încât vederea îmi e inundată de pete și îmi curge sânge din nas, dar nimic din ceea ce fac nu este suficient. N-o putem evita. Suntem *pur și simplu prea mici*. O să ne zdrobească de coasta muntelui...

Un mârâit rezonează prin vale. Scârțâind ca o mașină ruginită, Pasărea Roșie bate din singura aripă rămasă și își înfige ghearele în Țestoasă, sfâșiind-o, târând-o înapoi. Unul dintre ochii păsării are din nou o strălucire roșie.

Mă uit peste umăr și rămân cu gura căscată. Shimin e încă înăuntru.

Pilotează Pasărea *singur*.

Nu e posibil. Nu poți pilota o crisalidă de unul singur! Chiar și un costum complet de armură-spirit e considerat prea mult pentru o singură minte!

— O! Yizhi gâfâie aproape de brățara electronică.

Pe ecran apare profilul lui Shimin, o fotografie de identitate serioasă, însoțită de informații în timp real, măsurate de propria lui brățară. Cifrele roșii care îi arată pulsul îmi înjunghie vederea încețoșată.

380.

Mă umple o groază revoltătoare.

— Trebuie să-l ajutăm! strigă Yizhi.

Cum? *Cum?*

E prea mult. Prea mult pentru ritmul unei inimi, prea mult pentru o singură persoană.

Shimin o să moară. O să moară, iar eu o să fiu distrusă pentru totdeauna și... Nu! Nu, nu, nu, nu, nu!

Încep să încarc o explozie de qi în palmă, dar e atât de mică, încât nu am curajul s-o duc până la capăt.

Scrâşnind din dinţi, folosesc qi-ul ca să mă îndrept spre bătălia din vale. Lacrimi inutile îmi zboară din ochi, în timp ce zdrăngănitul metalic al luptei dintre Pasăre şi Ţestoasă răsună în spatele nostru. Pieptul mi se încleştează, aproape să explodeze, când îmi imaginez de câtă energie e nevoie pentru a continua pilotarea unei crisalide în starea lui Shimin. Ce mai arde? Qi-ul lui primordial? Odată folosit, nu mai poate fi regenerat. Şi a pierdut deja jumătate, când i-au luat unul dintre rinichi.

Mă cuprinde groaza, ca atunci când mă uit în jos de pe marginea unei stânci.

Rezistă, implor eu toate forţele care există.

Ajungem la bătălia principală. Incendiul de pădure s-a răspândit aici, la fel şi o turmă de hunduni nobili. Oriunde mă uit, forme imense se ciocnesc între ele, făcând aerul plin de fum să tremure. Yizhi şi cu mine nu suntem altceva decât un mic punct care bâzâie prin iadul cuprins de flăcări.

Zăresc Tigrul Alb, care îşi foloseşte securea-pumnal ca să taie liana neagră de Apă încolăcită în jurul picioarelor lui.

— Ajutor! Mă reped spre el şi îl lovesc întruna cu mâna pe cap. Yizhi se prinde şi mai strâns de umerii mei. Ajutaţi-ne! *Vă rugăm!*

Tigrul se răsuceşte brusc. Mă trag înapoi ca să mă vadă. Se uită când la mine, când la Pasăre şi la Ţestoasă, care se luptă în depărtare.

— Ce... cum de...? Tigrul vorbeşte cu un amestec de voci, a lui Qieluo şi a lui Yang Jian, cu un ochi verde şi unul negru.

— Shimin pilotează singur! suspin eu.

— *Ce?* Asta nu e po...

— Știu că nu e posibil! Dar se întâmplă și trebuie să-l ajutați!

— Suntem... Bine, intrați!

O intrare tăiată grosier se deschide sub mine și sub Yizhi. Ne prăbușim înăuntru.

În momentul în care atingem podeaua, mânere din metal-spirit apar sub mâinile noastre. Le apucăm pentru a ne stabiliza. Ochii mei au nevoie de câteva secunde să se adapteze la semiobscuritate.

Corpul lui Qieluo și cel al lui Yang Jian zac pe scaunele lor de pilotaj, iar chipurile și armurile le sunt iluminate cu qi-urile lor de Lemn și Apă. În loc să-și strângă mâinile peste ale ei pe cotiere, el și-a înfășurat brațele în jurul ei, iar ea îi strânge mâinile la piept, șocant de tandru – și în contrast puternic cu cât de feroce urlă amândoi prin gura Tigrului, cerând răspunsuri din partea strategilor.

— *Tigru Alb, te rog să te concentrezi asupra bătăliei*, spune Strategul-Șef Zhuge, alarmant de calm în comparație cu modul în care ne implora pe noi, acum un minut.

— Glumești? Vrei să ignorăm faptul că Țestoasa Neagră *ucide Pasărea Roșie*?

— *Concentrează-te la bătălie!* intervine Sima Yi. *Alte lucruri nu te privesc acum!*

Sângele mi se scurge din obraji.

„Nu renunț la voi doi!” a spus odată Sima Yi.

„Decât după ce nu mai sunteți de folos”, a uitat să precizeze.

Strategii nu au intenționat niciodată să ne lase să părăsim vii provincia Zhou.

— Duceţi-vă dracului! Strigătul Tigrului Alb răsună în cabina de pilotaj.

Totul se înclină. Yizhi şi cu mine suntem nevoiţi să strângem şi mai tare mânerele făcute pentru noi.

Tigrul îi cheamă pe ceilalţi să-l acopere. Apoi, în sfârşit, o ia la fugă. Cu inima bubuindu-mi, mă uit la ecranul brăţării lui Yizhi.

Şi prind exact momentul în care se întâmplă. Ritmul cardiac al lui Shimin scade.

372.

268.

Ţip, dar n-o pot opri.

92.

43.

0.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

ZERO

0.

Cifra se uită la mine, rece şi nemiloasă.

0.

0.

0.

Cineva strigă diverse lucruri, care răsună prin cabină, dar nu le pot procesa. Nu le pot înţelege.

Yizhi se uită şi el la cifră, nemişcat.

Pământul se cutremură de la forţa a ceva masiv care se prăbuşeşte în faţa noastră. Mă aduce la realitate.

— Tigru Alb, deschide-ne o vizieră! strig eu, zgâriind pereţii cabinei, cu vocea ajunsă la capătul puterilor. Poate că tunetul asurzitor a fost o altă crisalidă, poate a fost un hundun, poate că am auzit greşit. Pentru că nu poate fi...

Câteva tăieturi se deschid în peretele din faţa mea, ca nişte urme de gheare. Vălătuci subţiri de fum intră prin ele. Tuşesc, înecată de pulbere.

Apoi aerul îmi rămâne nemişcat în plămâni.

Pasărea se prăbuşeşte într-un nor de praf şi fum, cu toate luminile stinse. Ţestoasa se târăşte peste ea, strângând-o de gât cu o mână.

Cu cealaltă, izbeşte capul Păsării de pământ. Metalul-spirit îngheţat se sparge în cioburi roşii sub palma ei.

Tigrul se opreşte brusc şi scoate un muget sugrumat.

— *Tigru Alb, nu mai are rost!* Vocea Strategului-Şef Zhuge pluteşte prin zgomotul alb din mintea mea. *Concentrează-te la bătălie!*

Nu mai are rost. Cuvintele lui răsună ca un ecou, iar şi iar. *Nu mai are rost. Nu mai are rost. Nu mai are rost.*

La prima lecţie pe care mi-a dat-o, Sima Yi mi-a spus că oamenii sunt fiinţele cu cel mai mult qi de pe planetă. De aceea putem pilota crisalide, în ciuda faptului că avem doar o mică parte din dimensiunea lor.

În sfârşit, înţeleg ce vrea să spună. Corpul ăsta al meu nu e suficient de mare să cuprindă amploarea emoţiilor care curg prin mine. Cum pot să simt o asemenea furie şi să nu pot să sfâşii cerul şi să pârjolesc pământul? Apuc grilajul vizierei prin care mă uit, tremurând necontrolat, cu o lumină albă şi slabă pâlpâindu-mi pe armură, dar nici măcar nu pot zgâria metalul-spirit.

De ce nu-i laşi să te omoare? Propriile mele cuvinte se întorc din trecut ca să mă izbească şi să mă taie de vie. *Ce motiv ai să mai trăieşti?*

Un zgomot abia audibil îmi iese din gât, mult prea umil şi prea mic în comparaţie cu furtuna din mine. Pieptul mi se goleşte şi umerii îmi cad, de parcă am fost înfometată săptămâni, luni, ani. O durere ascuţită mi se răspândeşte sub coaste şi se acutizează la fiecare încercare de a inspira. Nu pot să respir. Nu mă pot opri din tremurat. Mă trec valuri ba calde, ba reci, la fel ca

aerul amestecat de afară. Fierea îmi urcă în gât și îmi lasă un gust acru pe limbă.

De ce am spus lucrurile alea?

De ce nu l-am ejectat pe el mai întâi?

— Zetian... rostește Yizhi atingându-mi brațul, iar glasul îi vine de foarte, foarte departe. Chipul lui e palid ca moartea. Buza de jos îi tremură fără oprire.

— E vina mea. Degetele tremurătoare îmi alunecă în jos pe față. L-am făcut să se simtă vinovat și l-am...

Nu.

Shimin nu ar vrea ca eu să mă simt așa.

E singurul lucru pe care nu și-ar dori niciodată să-l gândesc.

Tigrul se întoarce înapoi la bătălia principală. Înjurăturile lui frustrate mi se învârt prin minte câteva secunde prea târziu, deja o amintire îndepărtată.

Gândurile îmi aleargă în cerc. Pentru o clipă, mă gândesc serios să o smulg pe Qieluo de pe scaunul ei și să-l storc pe Yang Jian de energie într-un acces de furie. Însă Tigrul Alb nu e suficient de puternic pentru a-i învinge și pe Împăratul de Apă, și pe Țestoasa Neagră. Nicio forță rămasă în această armată nu poate. Nu există cale de ieșire...

O anume posibilitate mă lovește ca un șoc electric, conducându-mi rapid mâna către buzunarul uniformei, sub fustele lungi ale armurii. Caut trusa cu medicamente de urgență împotriva variolei, pe care armata ne-a pus pe toți s-o avem la noi.

Nu spun nimic cu voce tare, pentru că nu vreau ca strategii să-mi cunoască următoarea mișcare, dar ochii năuciți ai lui Yizhi îmi urmăresc mișcările și se măresc când înțelege.

Vindecă-l pe Împărat.

Dacă legenda e adevărată, dacă Qin Zheng s-a îngheţat într-adevăr cu puterile glaciale ale qi-ului de Apă, atunci, oriunde se află el, se află şi Dragonul Galben.

Acea crisalidă ar fi, într-adevăr, suficient de puternică.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

MAUSOLEUL ÎMPĂRATULUI

Cu ceva qi adunat în armura mea de la Tigrul Alb, îmi iau zborul sub acoperirea infernului nemilos, de una singură. Fac tot ce pot să ignor durerea mistuitoare care mă urmăreşte în colţul minţii. În momentul în care încetinesc sau ezit, mă va ajunge din urmă şi mă va sfâşia.

Se dovedeşte că nu e greu să găsesc un alt nomad. Ei aşteaptă de două secole – bineînţeles că ar face orice pentru a ne atrage atenţia. Când zbor suficient de sus pentru a arunca o privire dincolo de vârfurile stâlpilor de piatră, le zăresc coloanele de fum cu care semnalizează.

Nu ar trebui să conteze pe care dintre ei îl abordez, dacă au un mesaj unanim de transmis cu privire la Qin Zheng. Mă îndrept către cel mai apropiat şi cobor în poiana în care se află el... de fapt *ea*. Uimirea îmi umple golul din minte la vederea acestei femei în vârstă, cu părul argintiu împletit, călare pe un armăsar cafeniu, fără nicio urmă de blândeţe sau supunere în privire.

Gâfâind, îi arăt seringa şi fiola din trusa antivirală. Aproape că sare de pe cal, cu un strigăt de încântare totală.

Nu înţelegem bine cuvintele celeilalte, dar graba mi se simte în tonul vocii. Îmi face semn să o urmez, apoi o ia la fugă prin pădure. Din fericire, copacii sunt foarte distanţaţi pentru o fiinţă umană, suficient pentru

a încăpea printre ei hunduni obişnuiţi, şi cu siguranţă suficient ca să zbor eu printre ei.

După o scurtă călătorie, ajungem la o trapă ascunsă sub frunze şi noroi, pe care o deschide. Trapa duce într-un labirint întunecat de tuneluri subterane. Nu sunt suficient de largi ca să zbor prin ele, aşa că mă urc pe cal împreună cu ea, dar fac tot posibilul să mă ridic dând din aripi, pentru ca greutatea armurii să nu-l doboare. Ea aprinde o torţă sfârâitoare, cu flacăra tremurând în vânt, apoi străbatem tunelurile călare. Din când în când, îşi duce mâna liberă la gură şi scoate un strigăt de semnalizare.

Flăcările strălucitoare ale altor torţe şi galopul altor copite apar dintre umbre. Ni se alătură şi alţi nomazi, vorbind extaziaţi în dialectul lor de neînţeles. Lumina focului dansează în ochii lor mari.

Tunelurile se înclină din ce în ce mai mult, iar aerul se răceşte încet. Mă ţin de talia solidă a nomadei, lipindu-mă de blănurile ei ca să mă încălzesc. E uluitor când mă gândesc că ea şi bunica mea descind din aceiaşi oameni, dar credinţele şi cultura lor pot diferi atât de drastic. Nu pentru prima dată, mă întreb dacă faptul că ne-am născut în Huaxia a fost un noroc, aşa cum pretinde toată lumea. Dacă m-aş fi născut din aceşti oameni lăsaţi în urmă în provincia Zhou, aş fi putut fi crescută de această femeie uimitoare şi care nu are picioarele zdrobite. Cât de diferită aş fi ca persoană?

Când ne oprim în cele din urmă într-o încăpere ca o peşteră, e atât de frig, încât limba mi s-ar sparge în două dac-aş deschide gura.

Şiruri după şiruri de statui de lut tulburătoare stau de pază, cu faţa spre noi. Arată ca figurinele-gardieni care se pun în mausoleul cuiva bogat şi puternic, doar că sunt în mărime naturală. Nici măcar Înţelepţii nu primesc unele în mărime naturală. Trăsăturile lor de

argilă par incredibil de reale. Blănuri prăfuite și pânze li se întind pe trupuri.

Tocmai când încerc să-mi imaginez cum au fost făcute, o licărire ușoară în spatele lor îmi atrage atenția.

Întregul perete din spate e auriu.

Este... parte a Dragonului Galben?

Dinții îmi clănțăne și respir sacadat în timp ce totul începe să pară ceva mai real, ceva mai *posibil*. E restul Dragonului îngropat sub picioarele noastre? Mi-l imaginez încolăcit adânc sub pământ, gata să iasă la iveală în orice moment.

Te rog. Să fie adevărat.

Nomazii descalecă. Trec printre rândurile de statui cu o mișcare lentă și respectuoasă, cu capul și cu spatele plecate. În ciuda uimirii împletite cu teroare care îmi îngreunează picioarele, mă forțez să le urmez exemplul.

Odată ce ne apropiem de peretele auriu, observ că e ușor curbat, ca o frunte. De ea atârnă o cuvertură groasă de lână, pe care femeia cu părul argintiu o desparte la mijloc.

Un val de aer și mai rece iese brusc afară.

Clipesc surprinsă, apoi rămân din nou uluită.

Camera vastă de dincolo e toată din aur. Umbre par să se târască prin măruntaiele ei ușor scânteietoare. Cât pe ce să-mi pierd mințile pentru totdeauna, dar observ în mijloc sistemul cu două scaune.

Aceasta este o carlingă. Carlinga Dragonului Galben.

Pe scaunul yang stă un băiat, îmbrăcat într-o armură aurie, făcută din sute de mici pătrate legate între ele. Pe cap are o coroană lungă și plată, cu voaluri de mărgele în față și în spate, care îi umbresc jumătate de față. Coarne de dragon țâșnesc din părțile laterale

ale coroanei, ca nişte ramuri puternice, aurite. Scaunul yin aşteaptă în faţa lui, neocupat.

Timp de câteva secunde bune, nu pot face altceva decât să mă holbez prin deschizătura din cuvertura de lână.

Nomazii intră în şir, cu cel mai mare respect, îngenunchind fiecare şi făcând o plecăciune înainte de a trece prin deschidere. Intru clătinându-mă după ei, plină de neîncredere. Îmi folosesc simţul-spirit pentru a fi sigură la ce — nu, la *cine* mă uit, şi primesc o confirmare la fel de copleşitoare ca forţa clasei Împărat de mai devreme.

Acesta este într-adevăr nenorocitul de Qin Zheng în carne şi oase.

Şi chiar e încă în viaţă. Meridianele negre ale qi-ului de Apă se întind pe pielea cadaverică a feţei lui.

La fel şi variola. Semnele de infecţie, asemănătoare unor flori, îi sunt presărate pe piele, între meridiane.

Îmi amintesc conversaţia mea cu Yang Guang, în care a sugerat că Qin Zheng ar fi putut reuşi acest lucru obţinând qi din magma de sub Muntele Zhurong. Acolo să fie celălalt capăt al Dragonului?

O mână mă atinge pe umăr, făcându-mă să tresar. Femeia cu păr argintiu arată spre trusa cu antivirale. Înţeleg mesajul, deschid trusa şi trag conţinutul fiolei în seringă.

Deodată, nomazii încep să scandeze ceva ce nu înţeleg. Se adună în semicerc în jurul lui Qin Zheng, incluzându-mă şi pe mine. Unul dintre ei strigă ceva în timp ce flutură o mică torţă. Ea o aprinde atingând-o de o torţă mai mare, ţinută de altcineva. Apoi, cu un strigăt ascuţit, îşi bagă flacăra în gură.

Spre uimirea mea, torța pur și simplu se stinge. O dă altcuiva, apoi își smulge una dintre mănușile de blană și-și apasă mâna pe mâinile lui Qin Zheng, care stau cu palmele în sus pe cotierele scaunului. În ultimul moment, observ că mănușile lui de aur sunt acoperite de ace subțiri.

Sângele țâșnește sub palma femeii, ca dintr-un fruct găurit. Din gât îi iese un geamăt de durere. Negrul meridianelor lui Qin Zheng se târăște în sus pe brațul ei, ajungând rapid la fața ei schimonosită de durere. Și înțeleg de ce a înghițit foc — încerca să-și sporească qi-ul de Foc. Care e necesar pentru a-l încălzi pe Qin Zheng.

Pot s-o ajut.

Strângând în mână seringa, mă grăbesc spre Qin Zheng. Îmi transform mănușa armurii și scot mâna, apoi o apăs pe acele din cealaltă palmă a lui.

Qi-ul de Apă intră în mine și mă șochează, înghețându-mă până în măduva oaselor, înnegrind și meridianele mele. Însă antrenamentul meu mi-a oferit ceva experiență în preschimbarea qi-ului meu secundar de la Apă la Foc. Țipând, îmi controlez fluxul de qi și îl forțez să se încălzească de la yin la yang. Qi-ul de Metal mi se aprinde într-un al doilea circuit de la atâta efort.

Treptat, meridianele mele înnegrite luminează roșii, ca urmele de praf de cărbune aprinse. Prin palmele noastre unite, schimbarea călătorește în interiorul lui Qin Zheng.

Inspiră răgușit, ca un val de aer proaspăt care intră într-o cameră abandonată de mult timp, plină de praf. Ochii i se deschid dincolo de umbrele voalului de mărgele al coroanei și se întorc spre noi, lărgindu-se.

— *Unde este leacul?* șuieră el.

În mod şocant, deşi pronunţia lui e ciudată, îl înţeleg.

Sau... nu, nu e şocant. Nu dacă dialectul meu şi cel al nomazilor se trage din acelaşi dialect ancestral.

Mă uluieşte din nou. Mă uit la... *vorbesc cu...* cineva care ar fi trebuit să moară acum două sute douăzeci şi unu de ani.

— *Unde este leacul?* repetă el, respirând din ce în ce mai repede şi mai greu.

Urale frenetice se ridică printre nomazi. Îmi vin în fire şi îndrept seringa spre încheietura lui. Dar armura lui mă împiedică să găsesc o venă.

— Deschide! Ridic privirea.

Jumătate de faţă i se topeşte.

Scot un ţipăt, şi el la fel. Nemaiavând timp de pierdut, îi înfig seringa direct în gât. Îşi eliberează mâna din cea a nomadei care înghite foc, apoi îşi trece mâna cu mănuşa acoperită de sânge peste trăsăturile topite. Metalul-spirit curge şi se mişcă pe faţa lui, răspândindu-se ca mercurul, o viteză şi o fluiditate pe care nu le-am văzut niciodată la metalul-spirit de tip Pământ.

Dar o mulţime de lucruri imposibile au fost spulberate astăzi.

— Poţi pilota? Îi pun înfricoşătoarea întrebare în timp ce îi scot seringa golită din gât. Apăs pe locul înţepăturii ca să opresc sângele. Habar n-am dacă medicamentul va avea efect, dar furia şi durerea pe care abia mi le stăpânesc îmi pulsează sub piele, înnebunindu-mă cu nevoia de răzbunare. Am nevoie de forţa ta, de crisalida ta. *Acum.*

Spre surprinderea mea, deşi continuă să respire cu greu, îi scapă un chicotit. Îşi lasă mâna jos.

Jumătatea topită a feței lui a fost acoperită cu metal-spirit, arătând acum ca un craniu parțial aurit.

Mă înfior.

Qi-ul său de Apă revine pe un al doilea circuit de meridiane, negru lângă roșu. Apoi galbenul de Pământ intră pe un al treilea circuit. Albul de Metal pe un al patrulea. Verdele de Lemn pe un al cincilea.

Din spatele voalului auriu scânteietor al coroanei, îmi aruncă o privire batjocoritoare, cu ochii și pielea modelate cu toate cele cinci tipuri de qi.

— Tu... n-ai rezista... nici cinci minute... cu mine.

Are perfectă dreptate.

El se află la un cu totul alt nivel. Nu numai că forța sa spirit este de neegalat, dar poate mânui liber orice tip de qi dorește. Chiar dacă poate pilota din nou chiar acum, n-am idee cum aș putea să supraviețuiesc...

Nu. De fapt, *am* o idee.

Mă uit în jos la scaunele yin și yang. Nu arată prea diferit de cele moderne. Dacă nu s-a schimbat configurația de bază... dacă minciunile armatei au fost susținute în tot acest timp...

Noțiunea mea adânc înrădăcinată despre sistemul de pilotaj încearcă să reziste ideii – *băieții stau pe scaunul yang, fetele stau pe scaunul yin* – dar de ce trebuie să funcționeze așa sistemul? De ce s-ar fi simțit armata obligată să instaleze o diferență artificială între scaune, dacă exista o diferență inerentă?

Totul e o iluzie. O altă iluzie arbitrară, inventată.

Mă cuprinde un calm ca de moarte.

Înainte să ies din carlinga Tigrului Alb, Yizhi mi-a dat și trusa lui antivirală. O scot din uniforma de sub armură și o deschid, dezvăluind fiola și seringa. Qin

Zheng va avea nevoie de un stimulent pentru a face ce-i spun eu.

— Variola ta poate fi doar controlată, nu vindecată, spun eu, ceea ce nu-i o minciună. Dacă vrei să mai primeşti medicamentul, *mută-te pe scaunul yin.*

Qin Zheng se încruntă.

— Poftim?

— Ştiu că mă înţelegi, spun eu vorbind clar. Arăt spre scaunul yin cu trusa medicală. Schimbă locul. Acum.

Pieptul i se agită.

— Eu... nu mă aşez... pe locul *femeii...*

— Vrei să trăieşti, sau să mori? strig eu, scuturându-l de braţ. E o întrebare simplă!

Scrâşneşte din dinţi.

— Nu m-ai lăsa să...

— Qin Zheng, eu ştiu ce s-a întâmplat în ultimii două sute douăzeci şi unu de ani şi n-am timp să-ţi explic! îi urlu în faţă. Ştii că provincia Zhou a căzut pentru că tu n-ai fost acolo ca s-o protejezi? Ştii că preţiosul tău Dragon Galben a fost îngropat lângă un cuib de hunduni, şi că asta e prima dată în peste două secole când îl vede cineva din Huaxia? Aşază-te pe scaunul yin, altfel vei fi supravieţuit atâta timp pentru *nimic*!

— Două sute... Un şoc total şi groaza îi înfloresc pe faţă.

Nu cred că se aştepta ca salvarea să vină după atât de mult timp.

Gura i se închide brusc. Tremurând, se ridică de pe scaunul yang, iar voalurile de mărgele ale coroanei scot clinchete.

Într-o altă mişcare uluitoare, armura de pe scaunul yin se topeşte şi intră în pământ, apoi reapare pe scaunul yang. Îmi desprind mâna de acele de pe mănuşa lui şi îl ajut să schimbe scaunele.

Nomazii înţeleg repede ce se întâmplă şi ies din carlingă. Schimb încă o privire cu femeia cu păr argintiu. Sunt atât de multe întrebări care mi-aş fi dorit să fi putut fi comunicate între noi. Sper să pot trăi să o revăd, cumva.

După ce cuvertura de lână se închide după ei, îmi desfac armura de Pasăre Roşie de pe corp.

— Aşteaptă-mă, şoptesc eu, strângând o mănuşă roşie la piept. Lacrimile îmi cad peste ea.

Deşi coroana mea, frumoasa mea coroană înaripată pe care a făcut-o Shimin, nu e altceva decât o greutate inutilă fără legătura cu coloana vertebrală, o păstrez pe cap. Pun restul pieselor de armură într-o grămadă îngrijită înainte de a mă aşeza pe scaunul yang.

În acest timp, Qin Zheng vorbeşte din nou.

— Provincia Zhou... a căzut?

— Da. Vocea îmi tremură. De acolo erau strămoşii mei. Ei contau pe tine. Nu trebuie să-ţi pară rău, nu a fost vina ta că te-ai îmbolnăvit, dar hundunii care au capturat-o sunt încă aici. Trebuie să-i omori.

Se crispează la atingerea braţelor mele, apoi se relaxează încet.

— Întotdeauna.

Expir un val de aer tremurător printre coarnele coroanei lui, apoi îmi pun mâinile peste ale lui. Îmi dă un sentiment suprarealist.

E doar o schimbare de locuri, însă totul pare diferit. Pentru o clipă, mă simt în mod distinct *bărbat*, sau ceea ce ar trebui să însemne să fii bărbat. Dar nu

contează. Bărbat, femeie, nu contează când pilotez. Încă nu există nicio garanție că voi supraviețui, dar am ajuns prea departe pentru a lăsa frica să mă oprească.

Mă las pe spate.

În momentul în care acele îmi străpung coloana vertebrală, simțurile mele sunt măcelărite. Urlu. Să-i rezist ar fi ca și cum aș încerca să țin o ușă închisă împotriva unei furtuni.

Un fulger de aur este ultimul lucru pe care îl văd cu ochii corpului meu fizic.

CINE SUNT?

Când deschid ochii, apa sărată mi-i arde. Un val de aer îngheţat mă pătrunde până la oase. Încerc să ţip, dar apa îmi inundă instantaneu plămânii, îngheţându-mă din interior spre exterior.

Ce se întâmplă?

Cum am ajuns aici?

Cine sunt?

Pieptul mi se crispează de la nevoia sufocantă de aer. Printre petele din faţa ochilor, văd strălucind deasupra o lumină roşie sticloasă. Dau din mâini şi din picioare îndreptându-mă spre ea, însă dau peste un strat de gheaţă la suprafaţă, care îmi alungă orice speranţă de a primi oxigen. Fac ochii mari. Zgârii gheaţa până mi se rup unghiile. Nu are margine. Bat cu pumnul în ea până îmi crapă oasele. Nu se rupe.

O mână mă apucă de gleznă. Mă întorc, sperând pentru scurt timp că voi primi ajutor.

Degeaba.

E un ocean plin de *egui*, fantome flămânde, care se târăsc spre mine prin apa întunecată, peste tot unde mă uit.

Mâinile lor putrede mă apucă, din ce în ce mai multe, mă trag în jos. Deschid larg gura. Ţipătul îmi

rămâne sufocat în piept. Fantomele roiesc în jurul meu, ca o masă zvârcolitoare, înăbuşitoare. Apa rece ca gheaţa îmi taie corpul ca nişte lame, în vreme ce fantomele mă trag din ce în ce mai adânc. Mă cuprinde spaima, pentru că nu pot face nimic...

Deasupra se aprind linii strălucitoare, care îmi săgetează prin faţa ochilor, atât cât mai pot să văd.

Vin odată cu cineva care înoată în jos spre mine. Apa fierbe în şuvoaie în jurul lui. Liniile strălucitoare converg în pieptul lui, ca o sferă de lumină care pulsează.

Ridic cu disperare braţul printre *egui*. El mi-l prinde. Cu o sforţare, mă smulge din roiul de fantome. Mâinile libere ni se împletesc. Trăsăturile lui luminate sunt atât de familiare, încât mă lovesc cu un şoc dureros, însă oricât scotocesc prin mintea mea confuză, nu-mi amintesc cine e.

Mă trage şi mă conduce până la stratul de gheaţă. Îl atinge cu mâna. Liniile ca de lavă de sub pielea lui topesc gheaţa, într-un cerc care se tot lărgeşte. Bucăţi de gheaţă se desprind şi se îndepărtează.

Ieşim brusc la suprafaţă. Trag aer în piept ca şi cum n-am mai respirat niciodată, cu atâta ferocitate, încât ameţesc.

Dar fantomele încă ne urmăresc. Se prind de picioarele mele. Le lovesc cu picioarele şi încerc să mă ţin stratul de gheaţă. Palmele umede îmi îngheaţă când o ating, şi sunt nevoită să le desprind înainte de fiecare mişcare.

Băiatul de foc iese de tot din apă şi apoi mă ajută să ies şi eu. Mă răstorn pe gheaţă, atât de îngreunată de frig, încât cu greu mă pot mişca. Cerul e roşu ca sângele, roşu ca focul. Mâini monstruoase ies din gaura din care abia am scăpat, atingându-mi braţul.

— *Mei-Niang!* Băiatul mă îndepărtează de ele, scuturându-mă de umeri.

Doamnă fermecătoare? De ce îmi spune aşa?

— Haide! Mă ridică în braţe, lăsându-mă să mă sprijin de pieptul lui cald şi scânteietor, apoi o ia la fugă.

Egui se revarsă în spatele nostru, urmărindu-ne. Legiuni întregi, gemând, zgâriind, scuturând gheaţa. Crăpăturile se tot întind, răspândindu-se periculos sub paşii rapizi ai băiatului.

Scuturată în braţele lui, mă uit la profilul lui încordat. Golul din mintea mea în care ar trebui să-l recunosc, să *mă* recunosc, mă face să-mi doresc să ţip.

Cum am putut să-l uit?

Ce înseamnă el pentru mine?

De ce atunci când îl văd mă doare inima de parcă ar putea să explodeze?

Fantomele îl zgârie pe spate. Eu sunt cea care îl încetineşte, fiindcă trebuie să mă ducă în braţe.

— Lasă-mă jos! Îi împing umerii.

— Nu. Mă strânge şi mai tare. Irisurile îi ard cu un roşu diavolesc, însă privirea lui e tandră şi blândă. Trebuie să scapi de-aici. Trebuie.

Tocmai când sunt pe cale să strig de frustrare, vederea gheţii de sub noi îmi readuce ceva în minte. O amintire vagă îmi trece prin cap.

Am mai fost împreună pe gheaţă. Alunecând cu viteză.

Clipesc. În secunda următoare, el lunecă pe patine, lamele lor desenând curbe largi. Mă desprind din braţele lui. Patinele mele lovesc gheaţa. El mă ţine de talie, propulsându-mă. Îmi pun şi eu braţul în jurul lui.

Da. Da, simt că e mai bine aşa.

Împreună, ne îndepărtăm de *egui*, ajungând o distanţă considerabilă de ei. Linia ţărmului apare în curând la orizont.

Dar elanul mi se domoleşte când o altă masă întunecată se năpusteşte din direcţia ţărmului.

Alţi *egui*.

— Trebuie să ajungem acolo! Băiatul nu mă lasă să mă opresc. E singura cale de ieşire!

Mă sugrumă groaza, dar dacă există un lucru de care sunt sigură, chiar şi fără amintiri, acela e că am încredere în el.

Mă avânt cu el direct către al doilea roi.

Gemetele fantomelor şi nebunia cu care mă apucă membrele lor îmi inundă simţurile, înecându-mă din nou. Prinzându-mă de parcă nu m-ar mai lăsa niciodată, băiatul trece printre ele cu o mişcare lină, graţioasă, circulară, ca o frunză prin furtună. În tot acest timp mă ţine strâns la piept.

— Aminteşte-ţi, mă roagă el. Aminteşte-ţi cine eşti. Adu-ţi aminte *de mine*.

Flacăra din pieptul lui străluceşte mai puternic şi mai fierbinte sub obrazul meu. Simţurile mele se răsfiră, aşa cum a făcut gheaţa sub atingerea lui.

Amintirile mă inundă.



Merg cu paşi mari pe aleile luminate de soare ale unei şcoli prestigioase, ţinând la piept un teanc de cărţi uzate, împrumutate. Când păşesc, chimonoul de mătase, prea scurt pentru mine, foşneşte. Las în urmă stâlpi de mahon care îşi aruncă umbrele peste mine. Fac tot posibilul să ignor privirile pe care ceilalţi elevi cred că nu le văd şi şoaptele pe care ei cred că nu le aud.

Studiez o poezie într-un vestiar întunecat, în timp ce luptătorii urlă şi spectatorii bogaţi aplaudă, în arena de afară. Îmi trec degetele zdrobite peste strofele străvechi, hotărâtă să demonstrez că sunt mai mult decât presupune toată lumea că sunt.

Stau în genunchi, înconjurată de lumini ale dronelor şi de soldaţi care strigă, ţinându-mi mâinile însângerate şi tremurătoare la ceafă, pierzând pentru totdeauna şansa de a fi altceva decât un deţinut.

Urlu într-o crisalidă, iar fata care a încercat să mă iubească şi să mă vindece e moartă în braţele mele.

Mă aflu pe podea, într-o celulă rece şi umedă, cu sângele plin de alcool, zvârcolindu-mă de parcă aş arde de vie. O botniţă îmi înfundă ţipetele.

Însă ţipă fetele.

Atât de multe fete.

Sunt trasă din nou pe un pod de andocare învăluit în ceaţă. Soldaţii au adus o nouă fată încătuşată care aşteaptă la capătul podului. Vederea îmi e prea înceţoşată ca să-i discern trăsăturile, dar calmul de fier al primelor ei cuvinte mă şochează.

— Hei, măcar ai curaj să mă priveşti în ochi înainte să mă omori.

După bătălie, îmi oferă mâna peste spătarul scaunului yin, cu sânge curgându-i din nas, dar vie şi zâmbitoare.

Îşi pune capul sub ameninţarea armei într-o cameră iluminată de un ecran mare, neînfricată, deşi toţi cei din jur intră în panică.

Se uită la mine într-o navetă care aleargă pe Marele Zid, iar trăsăturile ei îmi sunt în sfârşit clare. Chipul ei e uluitor, însă în ochii ei fierbe cea mai profundă şi mai neagră ură.



Îmi revin în fire. Înapoi la existența mea. La realitatea mea.

— Shimin... Îi cuprind fața cu mâinile. Acum suntem pe treptele a ceva care seamănă cu Marele Zid așa cum mi l-am imaginat când eram copil, un dragon construit de om, care șerpuiește peste munți. Căldura cerului roșu ca focul unduiește peste noi. Deocamdată am scăpat de *egui*, dar gemetele lor persistă în depărtare.

— Zetian. Buzele lui se arcuiesc într-un zâmbet care îmi face inima să tresalte.

Dar pe măsură ce înțeleg adevărul, îmi crește și panica. Un roșu aprins intră în mintea mea.

Meridianele de qi îi brăzdează chipul ca niște crăpături, căpătând o strălucire ca de jar, din ce în ce mai fierbinte. Prea fierbinte. Cu un oftat slab, ca un abur, se prăbușește în genunchi pe treptele Marelui Zid.

— Nu! Cad și eu cu el, încercând să rezist. Se descompune în cenușă și scântei. Scutur din cap iar și iar. Rămâi, te rog rămâi. Te rog.

Zâmbetul lui devine trist, dar senin. Îmi mângâie obrazul cu un deget ca de metal fierbinte.

— Tu ești Văduva de Fier. Acesta a fost destinul nostru.

— Nu-l vreau! strig eu, strângându-i mâinile, scuturându-i umerii, orice ca să-l împiedic să dispară. Nu pleca! Să nu îndrăznești să pleci!

— Nu plec nicăieri. Mă ia în brațe, sprijinindu-și bărbia pe capul meu. Nu înțelegi? Am venit din interiorul tău. Tot ceea ce am fost trăiește acum chiar aici. Îmi atinge tâmpla, apoi mă sărută pe frunte. Voi fi întotdeauna parte din tine.

— Nu! Nu, nu, nu...!

Buzele lui le întâlnesc pe ale mele.

Mă cuprinde o căldură topită. Îl țin cât de strâns pot, dar nu-l pot reține. Se dezintegrează în cenușă și funingine în brațele mele. E purtat de vântul fierbinte ca un furnal, până când nu mai rămâne decât un singur fluture carbonizat, unul cu aripi yin și yang.

Mă prăbușesc cu un hohot mut.

Dar știu că fiecare secundă petrecută aici e o secundă pierdută.

— *Wu Zetian*, îmi șoptește în cap un amestec de voci. Nu doar a lui Shimin, ci și a Surorii mai Mari. Și a lui Yizhi. Și a mamei. Și a bunicii. Și a atât de multor fete fără nume care au suferit din cauza minciunilor pe care trebuie să le demasc. *Fii coșmarul lor*.

Gemetele fantomelor se apropie, ca un vânt bântuitor.

Bătălia nu s-a terminat. Acest tărâm încă încearcă să mă mistuie.

Chiar dacă totul pare imposibil, chiar dacă nu voi mai fi niciodată la fel, chiar dacă tot ce vreau să fac este să mă întind pe jos și să abandonez, mă forțez să continui. Mă târăsc și mă poticnesc pe treptele Marelui Zid.

În punctul său cel mai înalt, se ivește un tron. Gâfâind, mă ridic cu greu în picioare. Mă uit fix la băiatul cu privire rece care stă pe el.

Qin Zheng ridică privirea cu surprindere. Mâna pe care se sprijinea îi cade în poală.

— Hm. Scoate un hohot de râs batjocoritor. Iată ceva nou.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

VĂDUVA DE FIER

Când conştiinţa mea iese din tărâmul minţii lui Qin Zheng, e ca şi cum m-aş rupe din adâncurile unui ocean agitat, pentru a găsi doar aer toxic, plin de zgomot. Angoasa şi panica mă năpădesc, nefiresc de înverşunat.

Eu nu mă panichez niciodată aşa.

Forma-spirit a lui Qin Zheng stă în faţa mea pe tărâmul yin-yang, cu picioarele încrucişate, pe partea yin neagră, în timp ce eu tremur pe partea yang albă. Se concentrează cu ochii închişi.

În mod surprinzător, nu face niciun efort să mă reţină când mă avânt mai sus cu puterea minţii, ajungând în simţurile Dragonului Galben. Emoţiile nefireşti mă cuprind şi mai mult. Conştientizarea lumii exterioare îmi fluctuează atât de mult, încât îmi ia câteva secunde să-mi dau seama ce se întâmplă. Qin Zheng a scos Dragonul Galben de unde o fi fost îngropat şi a ajuns la locul bătăliei. Dragonul l-a încolţit pe Împăratul de Apă în vale, iar corpul său lung şi şerpuitor stă încolăcit pe versanţii pârjoliţi. Indiferent cum şi-ar schimba forma Împăratul de Apă, nu poate scăpa. Dragonul îi absoarbe energia qi în fiecare punct de contact, ca o sculptură de lut care absoarbe apă. Emoţiile extreme vin probabil de la Împăratul de Apă, pe măsură ce pierde această bătălie fără speranţă.

O fi Focul mai slab decât Apa, dar Apa e mai slabă decât Pământul.

„Încetează... cruță-ne... te rog..."

Jur că gândurile vin de la Împăratul de Apă, dar asta n-are sens. Cum ar putea un hundun să ne cunoască limba? Nici măcar pe nomazi nu-i înțeleg bine.

Tocmai când sunt gata să fug înapoi pe tărâmul minții lui Qin Zheng pentru a scăpa de acest coșmar, emoțiile se opresc în sfârșit, și parcă pot să respir din nou. Împăratul de Apă rămâne nemișcat, acum doar o movilă uriașă de metal-spirit fără viață. Probabil ar putea fi transformat într-o altă crisalidă de clasă Împărat.

Trăsăturile lui Qin Zheng se relaxează ușor, dar nu deschide ochii și nu mă bagă în seamă. Forma lui spirit s-a manifestat cu cele mai negre cearcăne pe care le-am văzut vreodată, însă ele îi fac trăsăturile cu atât mai izbitoare, înghețate, inabordabile, făcându-l aproape frumos. Cicatrici fantomatice îi brăzdează o parte a feței. Așa trebuie să fi arătat înainte de variolă.

Pe măsură ce el face Dragonul să șerpuiască mai departe prin munți, zdrobind hunduni cu numeroasele sale perechi de gheare, mă conectez mai bine cu această crisalidă. Dragonul a decăzut destul de mult de-a lungul secolelor, dar Qin Zheng îl repară cu o abilitate extraordinară, pe care niciun alt pilot nu a mai obținut-o de atunci: asimilând alt metal-spirit de tip Pământ.

De obicei, metalul-spirit de la diferiți hunduni nu poate funcționa la un loc, însă corpul lung al dragonului atrage hundunii ca pe niște magneți în timp ce se dezlănțuie printre turmele rămase. La contact, mințile lor uluite se ciocnesc de ale noastre, dar emoțiile lor nu sunt nici pe departe la fel de intense ca acelea ale Împăratului de Apă, și se sting rapid. Metalul lor spirit devine parte

a Dragonului, fortificându-l şi extinzându-l la infinit. Îi cresc noi gheare ori de câte ori creşte în lungime.

Roiuri de hunduni nobili mai mari ne atacă precum fantomele pe tărâmul minţii lui Qin Zheng, însă Dragonul îi distruge fără efort. Nimic nu ne poate împiedica să ne croim drum către deschiderea vulcanului de pe Muntele Zhurong. După aceea, bătălia va fi practic câştigată.

Dar poate că nu ar trebui să aştept până atunci pentru a face o mişcare.

Celelalte crisalide aleargă după noi prin munţi. Probabil că au reacţionat cu urale de bucurie când a apărut Dragonul, dar acum sunt ciudat de tăcute. Când drone minuscule cu cameră bâzâie prin faţa noastră, îmi dau seama că ochii Dragonului trebuie să strălucească în culori diferite, semn revelator al unei Perechi Echilibrate. Iar unul dintre ochi trebuie să fie alb de Metal. Ar trebui să n-ai creier ca să nu bănuieşti că eu sunt înăuntru.

Aproape că îi aud pe strategi în difuzoarele celorlalţi piloţi, spunându-le să fie atenţi tocmai la crisalida care le salvează vieţile.

O mânie nouă mă arde pe dinăuntru. Pun pariu că plănuiesc „să se ocupe de mine" de îndată ce se termină bătălia.

Atunci ar fi bine să lovesc eu mai întâi.

Qin Zheng nu se opune când preiau controlul deplin, cu scuza că „trebuie să fac ceva". E ciudat; mă aşteptam să ne luptăm pentru putere. Nu-l înţeleg. Cumva, n-am primit nici măcar o amintire din tărâmul minţii lui. Nu pot decât să presupun că mintea lui nu e foarte limpede, după ce s-a trezit dintr-un somn de două secole.

Pe măsură ce zdrobesc hunduni nobili ca pe nişte coji de ouă, mă uit direct la o dronă cu cameră.

— Armata ne-a minţit pe toţi! strig eu prin botul lung al Dragonului. Dezvălui adevărul despre sistemul de pilotaj, subliniind modul în care a diminuat efortul de război prin reprimarea a jumătate dintre potenţialii piloţi. Oamenilor le pasă de ceva doar când îşi dau seama că îi afectează în mod real.

— Am dovezi şi le voi arăta în curând, dar înţelegeţi că are sens! Ştiţi că genul nu are nimic de-a face cu forţa-spirit, pentru că *eu* exist! Da, sunt Wu Zetian, Văduva de Fier!

Deschid carlinga Dragonului, arătând întregii Huaxia aranjamentul din interior. Eu pe scaunul yang, subjugând un băiat care este în mod clar Împăratul Qin Zheng.

Probabil că armata şi Înţelepţii au luat-o razna şi au oprit deja transmisiunea în direct, dar am spus ce trebuia să spun. Nu mai pierd nicio secundă. Cu câteva salturi, propulsez Dragonul în zbor. Qi de toate tipurile, pe care Qin Zheng trebuie să-l fi cules din magma subterană şi de la hundunii pe care i-a asimilat, curge prin corpul său golit, ridicându-l ca pe un felinar de hârtie. Mă simt ca şi cum aş mânui forţa vitală a lumii, nu doar pe a mea.

Unduind Dragonul, trec pe lângă vârfurile stâlpilor de piatră până acolo unde se află ultima linie dreaptă, convenabilă, de camioane pentru transmisii radio. Mai sunt şi altele printre munţi, dar va fi mai uşor să le distrug pe acestea.

Trântesc Dragonul peste ele, turtindu-le pe cele mai multe dintre ele. Pe cele pe care nu le-am nimerit, le mototolesc şi le sfâşii cu numeroasele gheare ale Dragonului, asigurându-mă că piloţii vor fi izolaţi de strategi.

Când mă întorc, căutând vulcanul, e limpede că ceilalţi piloţi au terminat treaba fără noi. Carapacele

fumegânde ale larvelor de hunduni semi-formate stau îngrămădite de-a lungul versantului Muntelui Zhurong. E o victorie totală. Contraatacul a reuşit.

Însă confuzia domină câmpul de luptă. Nu mai zboară drone cu cameră, nu mai strigă strategii din difuzoarele din cabinele de pilotaj.

Nimeni nu sărbătoreşte. Celelalte crisalide pur şi simplu se uită în sus, părând pierdute, în timp ce Dragonul şerpuieşte prin aer. Unele îşi bat capul cu degetele, cu speranţa jalnică de reconectare cu strategii.

Mă trântesc în faţa Ţestoasei Negre, aproape de vârful Muntelui Zhurong. Pietre se abat cu zgomot în deschiderea vulcanului. Ţestoasa este din nou mult mai mică decât mine, o mărime care mă face să mă simt de parcă m-aş uita la o ţestoasă adevărată.

— *Cum ai putut?* urlu eu.

Câmpul de bătălie devine tăcut.

— Zetian, îmi pare foarte, foarte de rău. Ţestoasa se târăşte la vale dând înapoi, plângând cu vocea lui Xiuying, cu ambii ochi negri scânteind uşor. Copiii noştri... aveau de gând să... Ţestoasa se opreşte brusc. Mârâie. Să nu faci ceva nepermis, altfel familia *ta* va fi şi ea în pericol!

Furia mi se calmează ca o flacără răcită de vânt, apoi izbucneşte din nou atât de puternic şi atât de violent, încât îmi ia ceva timp să reacţionez.

Ăsta e adevăratul motiv pentru care m-a îndemnat să mă împac cu familia mea? Pentru ca ei să fie folosiţi pentru a mă *controla*?

Nu-mi vine să cred că am făcut tocmai lucrul care m-a înfuriat la toţi ceilalţi: am subestimat o femeie.

Mă apropii de Ţestoasă, aproape atingând-o cu botul Dragonului şi cu mustăţile lungi şi aurii. Cuvintele

mele toarnă o strălucire alb-argintie peste suprafaţa ei neagră.

— Te rog. Mi-ai ucis deja adevărata familie.

Strâng cu o gheară capul Ţestoasei, smulgându-i-l din gât. Îl zdrobesc şi îl macin. Şuvoaie de sânge, atât de subţiri încât sunt aproape invizibile, mi se preling printre gheare. Îmi trece prin cap gândul că Shimin a trecut prin acelaşi lucru şi mă încleştez şi mai tare, scrâşnind din dinţii Dragonului.

Strigăte şocate se ridică din celelalte crisalide, dar niciuna dintre ele nu se clinteşte din poziţia ei printre carapacele de hundun.

Aşa că ştiu că nu vor sta în calea următoarei mele mişcări.

În plus, le va lua ore întregi să se întoarcă la frontiera Sui-Tang, acum neapărată, în timp ce eu pot zbura până acolo într-un timp mult mai scurt.

Pe tărâmul yin-yang, ochii lui Qin Zheng se deschid pentru prima dată, privindu-mă cu uimire.

— Îţi doreşti să cucereşti lumea, şopteşte el în dialectul lui vechi de secole. Cuvintele îi sunt uşor neclare, ca şi cum ar fi drogat sau somnoros.

— Da. Îmi aleg cuvintele cu grijă. Băiatul ăsta a fost într-adevăr Împărat; nu va coopera dacă îl fac să se simtă ca un simplu instrument. Ar trebui să ştii ceva despre rolul piloţilor în zilele noastre: nu mai suntem lideri. Dacă mă opreşti, vei reveni doar ca o celebritate, ca un spectacol. Oamenii se vor holba la tine, dar nu se vor înclina în faţa ta. Dacă vrei să se întâmple asta din nou, va trebui să-i forţăm s-o facă.

— Bine. Ridică din umeri, închizând iar ochii. Să pornim.

Râd. Dar sunetul este gol, lipsit de bucurie, şi durează mult prea mult, până pare nebun.

O poveste despre iertare, ziceau?

Nu va exista iertare. Nu eu sunt cea care a greşit. Ci toţi ceilalţi.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

TOT CEEA CE MERIT

Chang'an, Oraşul Păcii Veşnice, numai în pace nu trăieşte acum.

Un val de zgomote făcute de oameni se repede prin aerul răcoros, crescând tot mai mult pe măsură ce ne apropiem cu Dragonul. O ultimă rază de soare dispare dincolo de munţii care încadrează valea plină de zgârie-nori. În amurg, străzile pline de neoane sunt inundate de oameni, de parcă clădirile supraaglomerate i-ar fi vomitat pe toţi. Mulţimile umbrite cad în genunchi şi se prosternează iar şi iar. Probabil că au auzit că venim de la cei din satele şi oraşele prin care am trecut.

După ce l-am luat pe Yizhi din carlinga Tigrului Alb, am părăsit armata de crisalide la frontiera provinciei Zhou. O să mă ocup de ele mai târziu.

După ce va fi prea târziu să repar ce am făcut.

Atitudinea agasată a lui Qieluo şi a lui Yang Jian – şi faptul că Yizhi şi cu mine le datorăm viaţa – mă fac să cred că nu vor încerca să mă oprească. Însă chiar dacă se vor întoarce la frontiera Sui-Tang, vor descoperi că am distrus turnul de veghe Kaihuang.

Nu mi-a păsat cine se afla înăuntru. Dacă strategii sunt atât de deştepţi pe cât pretind, ar fi ieşit din turn în momentul în care am deturnat Dragonul.

Aceasta este strategia mea, recunosc, lipsită de eleganță: să anihilez toate centrele de putere, astfel încât totul să se prăbușească în haos, iar oamenii nu vor avea de ales decât să se supună noului cel mai puternic om – eu.

Umbra Dragonului se strecoară precum Râul Wei, peste masele care se roagă și plâng, direct spre Palatul Înțelepților, aflat pe un munte care domină orașul. Îmi amintesc cum m-am holbat la el prima dată când am zburat către oraș.

Acum voi face tot ce mi-am dorit să fi putut face atunci.

— Pilot Wu! strigă o voce răgușită din ceea ce pare a fi sistemul de difuzoare al palatului.

— Sunt *Împărăteasa* Wu! răspund eu, strigând mai tare și fără efort.

Urmează o pauză uluită, apoi vocea continuă.

— Rămâi pe loc! Gândește-te la ceea ce faci! Gândește-te la consecințe!

Izbucnesc în râs. Nu-mi vine să cred că a încercat să...

— Tian-Tian!

Mă opresc brusc în aer, aproape să mă prăbușesc peste zgârie-nori și peste milioanele de oameni de dedesubt.

E mama.

Concentrez privirea Dragonului asupra curții uriașe, iluminate, din centrul complexului de conace și pagode al palatului. Iat-o, ținută captivă de o grămadă de soldați, împreună cu restul familiei mele. Unul dintre Înțelepți — nu știu care, toți arată la fel cu veșmintele lor grele și cu bărbile lungi și albe — ține un microfon la buzele mamei.

În interiorul Dragonului, spiritul mi se încleştează. Se întâmplă cu adevărat. Chiar sunt forţată să aleg.

Şi mi-am făcut-o cu mâna mea. Qieluo avea dreptate; situaţia s-a întors împotriva mea. Dacă nu m-aş fi lăsat prostită de discursul lui Xiuying despre „cât de mult valorează un pic de compasiune", familia mea de rahat ar fi în continuare în siguranţă în satul nostru de rahat de la frontieră.

Sau poate că Înţelepţii i-ar fi dus oricum aici înainte de bătălie, pentru orice eventualitate.

Însă un lucru ar fi diferit dacă nu mi-aş fi deschis din nou inima faţă de ei: acum nu aş ezita.

Tocmai când tăcerea mea ameninţă să-mi trădeze slăbiciunea, tata smulge microfonul.

— Te rog... Spune el plângând, împingându-l pe fratele meu, Dalang, din mulţimea de oameni. Pedepseşte-ne *pe noi*, nu pe el! Lasă-l să plece – e *fratele* tău!

Ceva se frânge în mine.

Mă uit năucită cum Dalang suspină tot mai tare, apoi se retrage poticnit şi se aşază din nou între părinţii noştri. Ei strigă, încercând să-l împingă în faţă, către o iluzie de siguranţă faţă de sora lui cea rea care încearcă să cucerească oraşul într-un dragon uriaş de metal.

Deci de asta au fost în stare în tot timpul ăsta.

Asta ar face pentru fiul lor, în timp ce pe mine şi pe Sora cea Mare ne-au vândut fără să clipească.

Nu vreau să mai stau aici. Nu vreau să-i mai văd. Nu vreau să mai gândesc. Nu vreau să-mi amintesc, să compar, să confirm că întotdeauna, întotdeauna, *întotdeauna* am fost nimic altceva decât apă menită să fie aruncată afară pe uşă pentru oamenii ăştia. Oamenii ăştia, singurele rude de sânge pe care le voi avea vreodată.

Pe care se presupune că trebuie să-i iubesc şi să-i apăr necondiţionat.

Care vor fi folosiţi pentru totdeauna împotriva mea dacă nu renunţ la ei chiar acum.

Ce fel de viaţă ar fi asta? Să fie instrumente, pârghii, pentru tot restul existenţei lor?

Ei sunt cei care m-au învăţat cât de oribil e.

Ştiu care ar fi adevărata milă.

— Îmi pare rău, spun eu, rece precum cenuşa Surorii celei Mari. Îmi staţi în cale.

Zdrobesc întregul palat cu gheara Dragonului.

Piatra, marmura şi lemnul întunecat se sparg şi se prăbuşesc în nori de fum. Ţipete străbat oraşul. Bucăţi uriaşe de moloz se prăbuşesc de pe munte, peste un val de oameni de dedesubt.

Inima mea nu simte nimic.

Nu pot să închid ochii Dragonului, aşa că mă uit absentă cum se ridică fumul dintre dărâmături.

Trece mult timp până când mintea mi se pune din nou în mişcare, şi numai din cauza a ceva absurd de patetic: un aeroglisor care zbârnâie spre mine, tăind zgomotul de fundal al ţipetelor.

Ridic o gheară ca să-l dobor.

— Opreşte-te! răsună o voce din difuzoarele aeroglisorului.

Mă opresc.

Pentru că e Gao Qiu.

— Aşteaptă o clipă, Pilot Wu, sau... nu, acum te numeşti Împărăteasa Wu, nu-i aşa? Trapa aeroglisorului se deschide, dezvăluindu-l într-un val de lumină fluorescentă. E înconjurat de fete care plâng şi se lipesc de

veşmintele lui de piele neagră. Câteva gorile stau de pază în spatele lui.

Spre groaza mea totală, mă trezesc impresionată în cel mai josnic şi dezgustător mod.

Înţelepţii ar fi trebuit să ia notiţe. *Aşa* paralizez.

— Înţeleg ce încerci să faci, spune Gao Qiu, calm şi uniform. Şi înţeleg că nu mai există forţă brută în Huaxia care ar putea să te oprească. Aşa că am venit să negociez!

— *Să negociezi?* urlu eu, cu o forţă care face aeroglisorul să se clatine.

— Ei, hai să avem o conversaţie politicoasă. Râde cu un abandon nebunesc, ţinându-se de un mâner de pe tavanul aeroglisorului. Fetele ţipă din nou, şi urăsc felul în care mă face să închid instantaneu gura Dragonului.

— Vezi tu, mă îndoiesc că mama şi tata te-au învăţat vreodată cum să conduci o ţară, aşa că vei avea nevoie de ajutor ca să te asiguri că lucrurile nu scapă de sub control. Fă-mă regentul tău! Nu numai că te voi ajuta să conduci ţara, dar o să mă asigur că un anumit videoclip nu va fi niciodată trimis celui de-al cincilea fiu al meu.

Îngheţ.

— Videoclip? întreabă Yizhi din interiorul cabinei. Ce videoclip?

— Yizhi, nu contează, spun eu repede, dar par mult mai puţin sigură decât mi-aş dori. N-am crezut niciodată că Yizhi va trebui să afle că tatăl lui m-a obligat să mă dezbrac pentru a încheia contractul, iar acum... e cel mai prost moment posibil!

Din păcate, chiar şi glasul meu cel mai scăzut e auzit de Gao Qiu.

— O, ba contează, când e limpede că nu i-ai spus niciodată! spune el, cu o bucurie care mă aduce mai aproape de a zdrobi aeroglisorul cu ghearele.

Dar arunc o privire către fete și strâng ghearele. Există limite în ceea ce pot face în mod conștient, iar Gao Qiu le-a ghicit.

Urlu în mintea mea fiindcă Dragonul e de tip Pământ, singurul care nu poate folosi atacuri cu energie qi. Dacă ar fi fost de oricare alt tip, aș fi putut încerca o lovitură precisă asupra lui.

— E înăuntru, nu-i așa? continuă el. E perfect! Bună, fiule! N-o să-ți vină să crezi ce filmuleț am!

— Despre ce vorbește? Tonul lui Yizhi se ascute.

— Îți explic mai târziu! mârâi eu, iar gândurile mi se destramă. Acum lasă-mă să mă ocup de...

— Mai târziu? spune Gao Qiu batjocoritor. Împărăteasă Wu, această ofertă are o limită de timp. Nu pot garanta ce se va întâmpla dacă nu o accepți în următoarele zece secunde.

Aeroglisorul începe să zboare înapoi.

— Lasă-mă să ies! strigă Yizhi cu o forță neașteptată. Lasă-mă să vorbesc cu el!

— Yizhi, nu e...!

— *Fă ce-ți spun*, rostește el, atât de rece, încât îmi frânge inima.

Lumea mea se dărâmă mai mult decât se dărâmase deja, dar nu pot să-l țin închis dacă nu vrea.

Simt că-mi fac o tăietură chiar în suflet, dar creez o deschidere în fruntea Dragonului. Yizhi iese afară, pe botul lung, sub vântul biciuitor al amurgului.

— Tată! strigă el către brățara electronică.

— Fiule! Aeroglisorul se balansează înapoi. Gao Qiu își atinge brățara și vorbește. Ar trebui să-i spui prietenei tale ce e bine pentru ea...

Un fulger galben-verde explodează prin aer.

Fluxul meu de qi se oprește brusc. Chiar și Qin Zheng tresare, în mintea mea, din starea lui pe jumătate adormită.

De sub veșmintele fluturate de vânt ale lui Yizhi izbucnește lumina. Un strigăt de război îi iese din plămâni. Qi-ul de Lemn fierbinte, amplificat de qi-ul de Pământ, îi izbucnește din degete, pe care le ține ca pe o armă. Raza trece prin eter și intră în Gao Qiu. Un miros de carne prăjită ajunge la noi purtat de vânt.

Se termină în mai puțin de trei secunde, dar șochează suficient pentru o viață întreagă. Fetele care țipă se îndepărtează de mormanul carbonizat și fumegând care a fost Gao Qiu. Și gorilele lui o iau razna, dându-l afară din aeroglisor cu lovituri de picioare. Cade peste oraș, izbindu-se de un acoperiș oarecare, declanșând un alt val de țipete.

Yizhi își lasă umerii să cadă, gâfâind.

Când se întoarce, ochii îi ard în galben și verde, la fel și meridianele de pe față. Sângele i se prelinge din nas. Își șterge buza de sus cu degetul mare.

— Te cred, spune el, calm și simplu.

Își smulge cordonul din talie și-și aruncă veșmintele. Țesătura se umflă și plutește pe fundalul stelelor care tocmai se aprind.

Un segment din armura mea din Pasărea Roșie strălucește pe trunchiul lui dezgolit, orteza pare un șuvoi de sânge pe spatele lui tatuat, iar segmentele pentru umeri și brațe par părți ale unui cadavru de pasăre.

În minte îmi bâzâie o singură expresie: *Baofeng Shaoye*. Tânărul Stăpân al Furtunii.

Cu siguranță nu la asta s-a gândit Gao Qiu când l-a promovat pe Yizhi cu titlul ăsta prostesc.

— Atenție, tot personalul Companiei Gao! strigă Yizhi în brățară, printre gâfâieli. Noua înțelegere: sfidați-ne, și voi toți și familiile voastre veți muri! Supuneți-vă nouă, și veți păstra tot ce aveți și veți avea și mai mult!

Gorilele din aeroglisor schimbă priviri uluite.

Apoi cad în genunchi printre fetele care suspină.

— Acum repetați după mine. Trăiască Văduva de Fier! strigă el, arătând cu degetul spre cer.

— *Trăiască Văduva de Fier!* Legământul lor e transmis prin difuzoarele din aeroglisor.

Yizhi închide linia de comunicație de pe brățara electronică. Se uită înapoi la mine cu o înclinare a capului.

— Se pare că tocmai am moștenit un miliard patru sute de mii de yuani.

Cel mai bun mod de a-mi descrie sentimentele de acum este expresia de pe chipul lui Qin Zheng, pe tărâmul yin-yang: sprâncenele încruntate, ochii mijiți, gura căscată.

Apoi clatină din cap, clipind.

— Stai, cât mai e inflația? E încă o grămadă de bani?

Izbucnesc într-un râs nestăpânit, zgomotos, prin intermediul Dragonului. De data asta, chiar nu știu dacă mă pot opri. Yizhi e nevoit să se repeadă înapoi în carlingă, ca să nu alunece și să cadă de la mișcarea scadată. Emoțiile mă învăluie ca un vârtej: jale și încântare, furie și ușurare, durere și extaz.

Ce mai zi.

Ce mai lună.

Ce mai viaţă.

De când m-am născut, mi s-au spus nenumărate minciuni. Că nu sunt suficient de bună, de grijulie, de umilă, de onorabilă, de drăguţă, de *plăcută*. Şi că dacă nu reuşesc să satisfac nevoile celor din jur, nu merit să trăiesc.

Propagandă. Totul. Propagandă ca să tot alerg după aprobarea altora, cu picioarele mele rupte şi bandajate, ca şi cum a fi o servitoare bună e singurul lucru de care să fiu mândră.

Acum văd adevărul.

Această lume nu merită respectul meu. Nu e demnă de bunătatea sau de compasiunea mea.

Când în sfârşit îmi vin în fire, mă întorc către mulţimea jeluitoare şi îngenuncheată de dedesubt. Nu-mi vine să cred că încă mai au glas, după ce au ţipat atât. Va fi greu să-i fac să accepte o nouă ordine mondială înfiinţată *de mine* şi ştiu că dacă am cucerit Chang'an, nu înseamnă că Huaxia îmi aparţine deja, dar e un început.

— S-a zis cu cabana aia din munţi, hm? mormăi eu, suficient de tare pentru ca Yizhi să audă.

— La naiba cu cabana din munţi, spune el în mintea Dragonului. Hai să conducem lumea.

EPILOG

Fiind tot în Dragon, aterizez în valea plină de cenuşă unde ne-am luptat cu hundunii de clasă Împărat. A trebuit să mă întorc în provincia Zhou din trei motive: să mă reîncarc, să mă ocup de armată şi să-l aduc pe Shimin acasă.

Dar nu găsesc ce mă aşteptam.

— Cum adică *ei* l-au luat? exclam către Tigrul Alb.

— Vorbesc serios! Qieluo vorbeşte prin gura Tigrului. Un aeroglisor uriaş a apărut de nicăieri – literalmente, *s-a materializat* în aer – şi apoi a aterizat aici. Până ne-am repezit noi, dispăruse, la fel şi bucăţile din capul Păsării!

Gândurile mi-o iau razna, încurcate.

— Au fost... au fost *zeii*?

— Păi cine altcineva ar putea fi?

— Dar zeii nu se arată niciodată! Nu intervin niciodată! Ei...

Deodată, o forţă deturnează vocea Dragonului.

— *Pe mine* nu m-au ajutat când am avut nevoie! Qin Zheng răcneşte indignat.

E prima dată când vorbeşte prin Dragon, de când s-a trezit.

Tigrul Alb şi cele câteva crisalide din spatele lui ne privesc. Nu cred că au înţeles pe deplin – pe lângă toate

celelalte – că Împăratul Qin Zheng s-a întors cu adevărat, reînviat din pragul morții după două secole.

Îi simt spiritul devenind mai puternic și asta nu-mi place.

Nu știu cât de mult timp îl voi mai putea folosi.

Din carlinga Dragonului se aude un bip. Încă încerc să înțeleg ce mi-a spus Qieluo, dar trec în corpul meu uman pentru a-mi verifica brățara. Am mutat camioane de transmisie radio pentru a menține deschisă comunicarea cu Yizhi. Dacă mă sună, trebuie să se fi întâmplat ceva grav în Chang'an.

Notificarea se deschide și văd chipul lui înnebunit.

— Zetian, sunt doar minciuni! Totul este o minciună!

Clipesc.

— Știu...

— Nu, nu despre sistemul de pilotaj! Despre planetă! *Asta nu e planeta noastră!*

— Ce... ? șoptesc eu. Pe scaunul yin, Qin Zheng se agită devenind brusc atent.

Yizhi gâfâie atât de tare, încât se chinuie să vorbească.

— Oamenii mei au recuperat un cuarț cu documente de printre dărâmăturile palatului. Toată teoria cum că hundunii ne-au distrus civilizația anterioară — nu e adevărată! Strămoșii noștri au fost aduși pe această planetă! *Hundunii sunt nativii, nu...!*

Ecranul pâlpâie și devine negru. Apare un text alb cu litere mari, care se derulează încet.

DRAGĂ WU ZETIAN,

DACĂ VEI CONTINUA CU ACȚIUNILE TALE DRASTICE, NU NE VEI DA NOUĂ, CELOR DIN CURTEA CEREASCĂ, ALTĂ OPȚIUNE DECÂT SĂ INTERVENIM. ÎNSĂ ÎȚI RECUNOAȘTEM PUTEREA, AȘA CĂ IATĂ OFERTA NOASTRĂ:

DACĂ FACI CUM ÎȚI SPUNEM NOI, AȘA CUM AU FĂCUT ȘI ÎNȚELEPȚII, AVEM CĂI DE A ADUCE ÎNAPOI CE AI PIERDUT.

DAR DACĂ NE SFIDEZI SAU DACĂ DEZVĂLUI ADEVĂRUL, VEI PIERDE TOTUL.

Culoarea revine pe ecran. Imagini şterse cu un rezervor cilindric, umplut cu un lichid plin de bule. E ceva în el, ataşat de capac prin tuburi şi fire încurcate.

Ceva care are cap, o mască neagră şi grea de oxigen şi o cutie toracică goală şi fracturată, care dezvăluie o inimă ce bate încet şi plămâni care respiră lent. Nu mai e nimic altceva.

Nu pot spune că e o persoană. Nu pot înţelege că...

Dar recunosc părul acela tuns scurt. Recunosc acei ochi adânci.

Un zgomot de fundal îmi străbate creierul, la fel şi jelitul obsedant al Împăratului de Metal.

„Oamenii... flagelul universului..."

Amintirea acestor cuvinte şi durerea, jalea şi mânia Împăratului de Apă mă sfâşie. Muntele plin de larve de hunduni, spulberate şi aburinde, îmi fulgeră prin creier, îmbinându-se cu această speranţă îngrozitoare de pe ecran, ca un coşmar de care nu pot scăpa, în orice direcţie aş încerca să fug.

Îmi cuprind capul, mi-l zgârii cu unghiile şi ţip.

MULȚUMIRI

A fost o călătorie ciudată, mergând de la încercarea disperată de a-i determina pe oameni să citească ce am scris, până la a-i convinge să plătească pentru a citi ce am scris. Mă rog, dacă nu ați plătit, e în regulă, dar vă rog să-mi lăsați o evaluare și o recenzie pe Goodreads sau pe Amazon, LOL.

Mulțumirile mele din toată inima Rebeccăi Schaeffer, care m-a cunoscut când eram scriitoare începătoare și scriam lucruri atât de problematice, încât mi-aș dori să le pot șterge definitiv din memorie (mă bucur că acele cărți nu au fost niciodată publicate). Nu e amuzant că am fost atât de în dezacord atunci când ne-am trimis feedback beta pentru prima dată, dar am ajuns să ne înțelegem în timp ce discutam pe bune? Îți mulțumesc că ai văzut mai mult în mine când am trecut prin anii plini de greșeli și că ai fost alături de mine în fiecare zi când sănătatea mea mintală a atins nivelul cel mai de jos. Probabil că nu aș fi în viață fără tine. Această carte cu siguranță n-ar fi existat fără tine și fără acea conversație care mi-a schimbat viața, în care vorbăria mea despre seria *Darling in the Franxx* s-a transformat în, ei bine, toată treaba ASTA. (Căutați trilogia Rebeccăi *Not Even Bones*, despre o fată care disecă creaturi supranaturale pentru ca mama ei să le vândă pe internet, apoi e vândută ea însăși pe piața neagră supranaturală!)

Pentru Rachel Brooks, cel mai grijuliu şi mai atent agent literar pe care l-ar putea avea un scriitor, care a trebuit să facă faţă atunci când i-am aruncat dintr-odată această carte, deşi trebuia să revizuiesc altceva, apoi a trebuit să-mi spună într-o scrisoare de patru mii de cuvinte de ce anume acea versiune a acestei cărţi era muuuult prea întunecată ca să se vândă drept ficţiune pentru tineri adulţi. Îmi pare rău; 2019 era ultimul meu an la universitate şi în mintea mea era harababură, dar aş zice că lucrurile au ieşit destul de bine, nu-i aşa? ;)

Editorilor mei minunaţi, Peter Phillips şi Margot Blankier, pentru că au crezut în mine şi m-au provocat să duc această carte la un alt nivel. Redactorului meu, Catherine Marjoribanks, pentru că mi-a prins toate gafele gramaticale (engleza e o limbă atât de ciudată, jur...). Agentei mele de publicitate, Samantha Devotta, pentru că a fost la fel de dornică să promoveze această carte ca şi mine. Pentru Shana Hayes, pentru corectarea acestei cărţi cu ochi de vultur şi pentru că a prins neconcordanţe la care nici măcar nu m-am gândit. Lui Shenwei Chang, pentru comentariile valoroase legate de sensibilităţi. Şi lui Ashley Mackenzie, pentru că a dat totul atunci când a realizat uimitoarea ilustraţie a copertei şi pentru că a citit întreaga carte, pentru a se asigura că desenul este fidel poveştii.

Pentru Consiliul Artelor din Canada şi Consiliul Artelor din Columbia Britanică, pentru bursa care a făcut posibil lucrul la această carte.

Pentru Rebecca Kim Wells, care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna când a ales să-mi fie mentor în Pitch Wars 2018. Eram pe punctul de a renunţa la scris când numele meu a fost postat în acel anunţ. (Cumpăraţi cărţile ei de ficţiune furioasă feministă bisexuală cu dragoni, *Shatter the Sky* şi *Storm the Earth*, disponibile acum peste tot!) De asemenea, mulţumim Brendei Drake

pentru că a creat oportunitatea uimitoare care este Pitch Wars.

Cititorilor beta ai acestei cărţi, în special celor care au avut de suferit din cauza primei versiuni, nepotrivite pentru cei sub optsprezece ani: Rebecca Schaeffer, Tina Chan, Meg Long, Mary Roach, JR Creaden.

Pentru Squaaaad: Lee Martin, Natalie Heaman şi Megan Poland, care au fost martorii întregii mele călătorii, de la scriitor aspirant dezordonat, care se chinuia să găsească un agent, la scriitor legitim cu multe contracte. Expresia „Dă-i înainte sau mori” a fost inventată pentru prieteni ca voi. Dacă eu aş fi Fergie şi ăsta ar fi cântecul *Glamorous*, voi aţi fi cei care merg cu mine la Taco Bell, la drive-through, supertari.

Lui Jen Low, care a declanşat succesiunea evenimentelor care m-au determinat să încep să scriu, atunci când mi-a prezentat... un anume anime..., şi lui Dylan Hayes Cross, pentru că a fost cel care m-a determinat să scriu pe bune. Aproape că vreau să vă blestem pentru toţi aceşti ani de stres şi agonie, dar se pare că în cele din urmă a ieşit bine.

Pentru Vander. Oriunde te-ai afla, sper că eşti bine.

Pentru VRAINS HELL, pentru că a fost lumina haotică din viaţa mea când eram disperată. Ari, Mac, Lily, Ra, Yusei (Chrono), Treble, Masky, Cookie, Cherie, Nox, CC, Night, Mage, Hungry, nu vă voi uita niciodată. M-am ambiţionat să scriu această carte pentru a vă face mândri.

Pentru noi prieteni: Marco, Francesca, Enxi şi Haru. Voi faceţi ca Twitter să merite atunci când pare că nu ar merita.

Producătorilor seriei *Darling in the Franxx*: vă mulţumesc pentru că aţi inspirat sistemul de pilotaj băiat-fată din această carte şi ideea că roboţii mecha pot

fi folosiţi ca dispozitiv literar pentru a explora adolescenţa, genul şi sexualitatea.

Familiei mele, pentru că mi-a acceptat în sfârşit cariera de scriitor. Încă îmi doresc să fi avut încredere în mine de la început, dar cred că dacă-mi aduceţi o farfurie cu fructe tăiate, totul e în regulă.

Şi în final, pentru Împărăteasa Wu care a existat cu adevărat, pentru că a fost un simbol care a distrus rolurile de gen şi care a reuşit să devină singura femeie împărat din istoria Chinei. Deşi Zetian este o reimaginare a ta, care trăieşte într-o lume complet diferită, în circumstanţe complet diferite, sper că spiritul ei şi urzelile ei ţi-au făcut dreptate.


BOOKZONE

„ASEMENEA EROINEI SALE FEROCE, *VĂDUVA DE FIER* ESTE O POVESTE BRUTALĂ, SÂNGEROASĂ ȘI PLINĂ DE FURIE. LUPTA LUI ZETIAN PENTRU A SPULBERA PATRIARHATUL TRANSFORMĂ CARTEA ÎNTR-O LECTURĂ CU ADEVĂRAT PALPITANTĂ."

– **JULIE C. DAO**, AUTOAREA CĂRȚII *FOREST OF A THOUSAND LANTERNS*



BOOKZONE

ISBN 978-606-9639-08-5

